

Giới thiệu Nam Chủ Đều Là Xà Tinh Bệnh

Là một nhà tâm lý học trong truyện Nam Chủ Đều Là Xà Tinh Bệnh của tác giả Cật Hoàng Qua Đích Cúc Hoa, Ôn Noãn có cha mẹ yêu thương, gia đình hạnh phúc, thân thể khỏe mạnh. Cho nên nàng thật nghĩ không ra, cuộc sống ngôn tình sùng của nàng đang tốt đẹp như thế vì cái gì lại xuất hiện một cái chủ thần hệ thống đầu.

Nàng không cần nghịch thiên sửa mệnh hay trùng sinh báo thù cũng không có ngoài ý muốn mà bỏ mình, xuyên không trở thành u hồn, cái hệ thống xà tinh bệnh này tìm tới nàng để làm cái gì a.

Hệ thống (Ht): Ký chủ, thật cao hứng khi quen biết ngươi.

Ôn Noãn(ON): Ha ha ha, ta thật mất hứng khi quen biết ngươi.

Ht: không cần sợ hãi, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nghe lời ta sẽ không làm hại ngươi.

ON: ta có thể nói không sao.

Ht: không thể

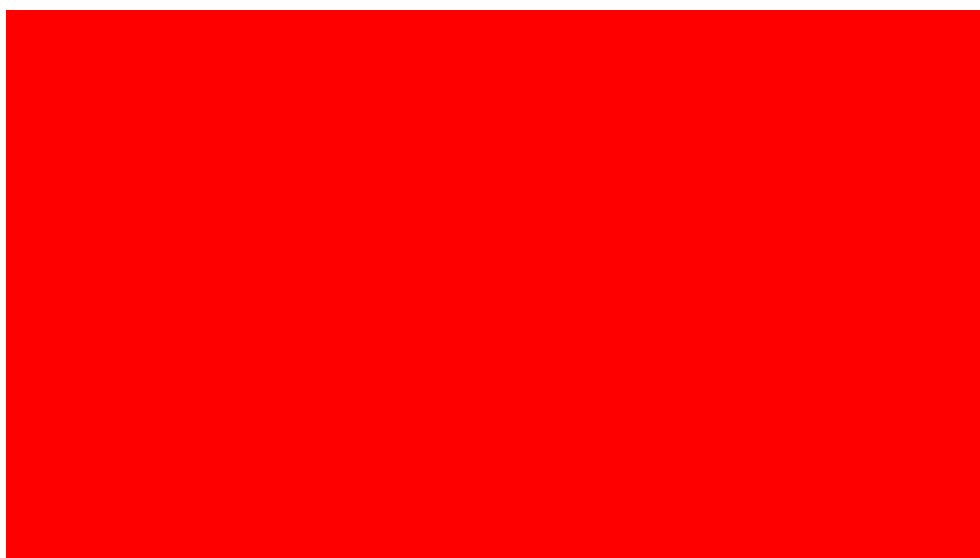
ON:... ..

Mời bạn cùng theo dõi tiếp tục truyện online này.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Đều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Mỹ Thiếu Niên Tự Bế (1)

Mở đầu:

Ôn Noãn tiểu thư hảo, tại hạ là hệ thống, ngài có thể gọi tại hạ là bạch.

Tại hạ đã đo lường kiểm tra thân thể ngài phát hiện thân thể ngài rất thích hợp với số liệu của tại hạ, nên đã cùng ngài tiến hành buộc định mong ngài có thể tha thứ cho tại hạ tự chủ trương.

Trong lúc làm nhiệm vụ, tại hạ sẽ không gián đoạn tuyên bố nhiệm vụ với ngài, trong lúc ngủ ngài sẽ xuyên qua thời không, thực hành nhiệm vụ công lược nam chủ.

Khi ngài hoàn thành nhiệm vụ, trở lại thế giới thật, thì thời gian chỉ là sau 1 đêm. Trong lúc làm nhiệm vụ tại hạ sẽ không giúp bất kỳ cái gì.

Điểm thưởng, độ hào cảm sẽ không có, ngài chỉ có thể tự kiếm. Chung quy người... chỉ có thể dựa vào chính mình.

Mong ký chủ không đem tại hạ đánh đồng cùng hệ thống trong tiểu thuyết, tại hạ cùng chúng hoàn toàn bất đồng.

Khi ngài cảm thấy công lược mục tiêu thành công, ngài có thể hướng tại hạ xin đánh giá, nếu đánh giá thành công thì nhiệm vụ thành công, ngược lại ngài tiếp tục công lược.

Cơ hội xin đánh giá có ba lượt, nếu 3 lượt mà chưa thành công thì nhiệm vụ thất bại.

Nếu mục tiêu công lược ngoài ý muốn chết thì nhiệm vụ thất bại.

Có 1 điều Ôn Noãn tiểu thư không cần lo lắng, nhiệm vụ thất bại ngài không bị gạt bỏ chỉ bị chịu hành phạt điện giật. Trừng phạt qua đi, thế giới thất bại sẽ được thiết lập lại, người chơi cần làm nhiệm vụ lần nữa đến khi thành công mới thôi.

Đã xong, đó là toàn bộ quy tắc.

Hiện tại mời Ôn Noãn tiểu thư lựa chọn nhận hay không nhận trở thành công lược giả:

Một: nhận [ký chủ rất đáng yêu]

Hai: không nhận[không biết tốt xấu, đi tìm chết đi]

Ôn Noãn:.....

"ta chọn 1"

"lựa chọn sáng suốt"

Chương 1: Mỹ thiếu niên tự bé(1)

"Bác sĩ Ôn, thật sự là phiền toái người, tình huống của con ta thật sự đặc thù, chỉ có thể mời ngài tới trị liệu". Năm tháng chưa từng lưu lại quá nhiều trên mặt người phụ nữ xinh đẹp này, trên mặt bà mang 1 nụ cười khéo léo nhẹ nhàng thân thiết kéo người vào trong nhà.

"Không phiền toái, tới nhà phục vụ cũng là trong phạm vi nghiệp vụ của ta". Giọng nói mềm nhẹ dễ nghe vang lên, khóe miệng Ôn Noãn vạch ra 1 độ cong ôn nhu, mắt cong cong, ý cười tràn đầy nói.

Trước mắt là 1 nữ hài duyên dáng, yêu kiều, quần trắng đơn giản mà thanh thuần, tóc đen dài sau đầu, vài sợi tóc trên trán rủ xuống càng làm cho khuôn mặt của cô thêm xinh đẹp. Cả người cô tản ra khí tức ôn nhu, cho dù cô không làm cái gì thì chỉ cần nhìn đến ý cười tràn đầy trong mắt cũng khiến toàn thân người ta thoải mái.

Bởi vì do bản thân nhi tử, Cố mục mục đã gặp qua đủ loại bác sĩ tâm lý, trong đó đều không thiếu người ôn nhu, chỉ là lần đầu tiên gặp mặt cũng khiến người ta sinh ra hảo cảm.

Vốn bác sĩ Lương đề cử vị tuổi trẻ tốt nghiệp này, bà còn có chút không vui, dù sao cũng là người mới, không có kinh nghiệm so với bác sĩ Lương già dặn, nhưng hiện tại xem ra, có lẽ, lần này thật có thể thành công không chừng...trong lòng Cố mục mục xuất hiện một tia hy vọng.

"Tình huống của Thời Vũ hẳn là bác sĩ Lương đã nói cho cô biết. Lúc trước chúng ta đã mời rất nhiều bác sĩ, phương pháp gì cũng đều thử qua, chính là..." nói đến đây cái mũi Cố mục mục bắt đầu đỏ.

Ôn Noãn nhẹ nhàng cầm đôi tay hơi phát run của Cố mục mục, thẳng đến khi cảm xúc Cố mục mục ổn định lại mới cười nhạt nói:"Dì, người phải tin tưởng ta nha".

Cố mục mục nắm tay nàng gật đầu:"bác sĩ Ôn, Thời Vũ liền làm phiền người".

"Uh, yên tâm".

Cố Thời Vũ, nam, 20 tuổi, 5 năm trước vì một cuộc bạo lực ác liệt vườn trường mà tính cách đại biến. Vốn dĩ là một thiếu niên tràn ngập sức sống biến thành một người không ra khỏi phòng nửa bước, nhìn thấy người lạ sẽ cực kỳ khủng hoảng, thậm chí còn phát cuồng như một bệnh nhân tâm thần.

Dựa theo tư liệu hệ thống, lúc trước Cố Thời Vũ là một thiếu niên hoạt bát sáng sủa nhiệt tình, làm người lạ quan rộng rãi còn có một chút ngạo khí của thiếu niên nên được rất nhiều nữ sinh yêu thích, cũng có một ít nam sinh nhìn hắn không vừa mắt, nên mấy tên côn đồ trong trường quyết định giáo huấn hắn một chút, vì vậy giữa giờ học đã bắt cóc tới sân thể dục, trước toàn trường lột sạch đồ của hắn. Đạo bóng ma này đã trực tiếp đem thiếu niên ngạo khí đã kích thành chứng bệnh sợ hãi người lạ.

Cố gia cha mẹ đau lòng con trai bảo bối, sau khi giải quyết xong xuôi mọi chuyện liền chuyển đến nơi khác sống. Nhưng cho dù có dời đi thì cũng không làm cho hắn có nửa điểm sức sống, 3 năm sau, tình hình của Cố Thời Vũ càng ngày càng nghiêm trọng, thậm chí chỉ cần nghe thấy tiếng người lạ cũng khiến hắn chịu kinh hách.

Cố gia cha mẹ đã thỉnh rất nhiều bác sĩ tâm lý, nhưng đều chẳng ra gì, nguyên chủ cũng là một người không được. Lúc bọn họ sắp tuyệt vọng thì có một vị bằng hữu giới thiệu cho họ một lão giáo sư tâm lý học định cư ở nước ngoài cho họ. Cố Thời Vũ rõ ràng có chuyển biến tốt đẹp. Mà nữ chủ là học

sinh của lão giáo sư, trong quá trình trị liệu đảm nhiệm chức trợ lý.

"Đây là phòng của Thời Vũ". Cổ mục mục mang Ôn Noãn lên lầu hai: "hai năm trước, hần còn ra khỏi phòng, sau mấy năm hần liền sống chết không muốn đi ra." nói xong Cổ mục mục dùng chìa khóa mở cửa phòng đã đóng chặt.

Hai màu xanh, trắng đan xen làm cho cả phòng ngủ rất thoải mái, ánh mặt trời xuyên thấu vào phòng làm cho cả phòng sáng ngời. Phía trước cửa sổ có một cái án thư được thu thập sạch sẽ, kệ sách, tủ quần áo ở trong phòng chiếm một góc.

Phòng Cổ Thời Vũ cùng trong tưởng tượng Ôn Noãn không giống nhau làm cho cô có chút kinh ngạc há hốc miệng thờ dốc, biểu tình nghi hoặc nhìn Cổ mục mục.

"Ta nghĩ hoàn cảnh thoải mái có thể giảm bớt bệnh tình của hần cho nên thường xuyên dọn dẹp phòng."

"Hoàn cảnh như vậy rất tốt". Ôn Noãn cười gật đầu tán thành.

Tìm trong phòng ngủ cùng nhà vệ sinh cũng không thấy Cổ Thời Vũ đâu, Cổ mục mục bất đắc dĩ thờ dài đuôi tay chỉ từ quần áo.

Ôn Noãn nháy mắt đã hiểu ý tứ của cổ mục mục, cô làm động tác yên tâm, nhìn Cổ mục mục rời khỏi mới cẩn thận quan sát phòng này.

Trong nguyên tác, lúc mới tới nữ chủ cùng lão giáo sư của cô cũng vô pháp tiếp cận Cổ Thời Vũ. Giáo sư dùng gần ba tháng thời gian, mỗi ngày đều tới coi chừng Thời Vũ, đầu tiên là ở trong phòng hần yên lặng bồi hần trốn, chờ Cổ Thời Vũ quen hơi thở chính mình liền bắt đầu lăm bằm cùng hần nói chuyện phiếm, dần dần, Cổ Thời Vũ cũng bắt đầu đối với thái độ thân cận của hần có cảm giác, vì vậy mà nữ chủ cũng tự nhiên mà tiến vào vòng cánh giới của hần.

Bình thường mà nói, Ôn Noãn cũng sẽ áp dụng biện pháp vô thanh vô tức tiếp cận bệnh nhân như vậy, nhưng tình huống lần này đặc thù, còn hơn một tháng nữa nữ chủ sẽ xuất hiện, cô cần bản không có thời gian dùng cách nước nấu ếch xanh để mở ra tâm của Cổ Thời Vũ.

Ôn Noãn cố gắng làm cho thanh âm chính mình giảm đến thấp nhất, ánh mắt quan sát một tác lại một tác tiểu thế giới mang đến cảm giác an toàn của hần, nếu có thể từ sinh hoạt hằng ngày của hần tìm được đột phá, dù là mở ra một lỗ hổng nhỏ cũng tốt, nàng nhất định nhân cơ hội đó để thân cận hần.

Nhìn chung quanh một vòng, Ôn Noãn đem ánh mắt phóng tới bàn sách trước cửa sổ, Mạn họa thư*, sách giáo khoa, notebook đều không ít, đèn bàn màu trắng xinh đẹp tựa như một tác phẩm nghệ thuật, bình nước cùng chén đặt giữa cái bàn gỗ nhỏ tinh xảo, đối diện bàn lớn là một khung ảnh, bên trong là một thiếu niên soái khí mặc đồ bóng rở, một tay hần ôm bóng rở, tay bên kia làm một thủ thế hình chữ V, tươi cười sáng lạn làm lộ ra hàm răng trắng bóc.

*) tranh chữ Mạn

Tiểu hài tử này còn rất đẹp trai.

Cái bàn sách hấp dẫn chú ý của Ôn Noãn là vì trên đó bày biện đồ rất kỳ quái, hơn nửa bên phải sắp xếp đồ rất cẩn thận, bên trái lại không có bất kỳ cái gì, chỉ có một cái chén đặt lẻ loi trên đó và vài giọt nước rơi xuống xung quanh.

Ôn Noãn như suy tư đem ánh mắt phóng lên cây sương rồng trên bên bệ cửa sổ, nhìn màu sắc bộ rễ màu đen cùng nửa bên trên hoàn toàn khác nhau, nụ cười nhạt nhu hòa dần dần hiện trên khóe môi.

"Bác sĩ Ôn, nhanh như vậy đã xong sao?" Cổ mục mục trong phòng bếp đang chuẩn bị trà bánh thấy rất nhanh Ôn Noãn đã đi ra liền kinh ngạc hỏi cô.

"Phải, đã xong". Ôn Noãn cười gật đầu.

Cổ mục mục kéo Ôn Noãn vào phòng khách lo lắng hỏi: "Thời Vũ hần có thể trị khỏi sao?"

"Đương nhiên có thể a, di cứ yên tâm, đối với kế hoạch trị liệu sau này ta đã có chút ý tưởng". Ôn Noãn ôn nhu trấn an nói.

Trên thực tế, mỗi cái bác sĩ đều nói như vậy, loại lời nói này bà đã nghe quá nhiều, nhưng cuối cùng đều là hoàn toàn thất bại: "Bác sĩ ôn, ta còn lo lắng..."

"Phải tin tưởng hài tử của ngươi, hần sẽ cho ngươi thấy kỳ tích." Ôn Noãn nghiêm túc nhìn chăm chăm ánh mắt của Cổ mục mục, giọng điệu kiên định mà trầm ổn.

Cổ mục mục hốc mắt nóng lên, nàng cố nén nước mắt gật đầu thật mạnh.

"Về việc trị liệu cho nhi tử ngài,ta có một số việc cần nhờ đi và chú".

Ôn Noãn tươi cười mang theo tia bình ổn nhân tâm, Cổ mục mục vội vàng bình ổn cảm xúc nói: "chuyện gì? Chỉ cần ta và ba hần có thể làm được."

"Thỉnh ngài đem người làm vườn thu hồi, internet cũng bỏ, nếu con ngài hỏi cái gì, ngài chỉ cần nói không biết."

"Ngày ... vì cái gì muốn làm như vậy".

Ôn Noãn nhọt nhọt cười: "Vì muốn cho con ngài tạo kỳ tích a"

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Đầu Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Mỹ Thiếu Niên Tự Bế (2)

Edit: luoicon

"Bác sĩ Ôn, Thôi Vũ, hần.... hần ra khỏi phòng" thanh âm Cổ mụ mụ kích động từ đi động truyền đến.

"Đi thật tốt quá" tuy rằng Ôn Noãn đã đoán trước, nhưng nàng vẫn phối hợp giọng điệu kích động của bà mà nâng cao cảm xúc.

"Cám ơn người, thật sự cám ơn người, ta..." nói đến đây Cổ mụ mụ không nhịn được mà khóc.

Bà thật sự quá kích động, ba năm, con bà đã ba năm không ra khỏi phòng. Vừa rồi lúc bà đi quét dọn phòng sách nhìn đến bóng dáng gầy yếu của con trai cho rằng mình xuất hiện ảo giác, đến khi con trai kinh hoàng xoay người nhìn bà, sau đó vội từ phòng sách chạy về phòng, đóng phăng cửa lại mới làm Cổ mụ mụ bình tĩnh lúc bấy giờ đã ngốc lảng, bà trừ bỏ bên ngoài khóc đã không còn cách nào phát tiết cảm xúc của bản thân.

"Đừng khóc, ngài nên vui vẻ mới đúng" Ôn Noãn trấn an nói: "kể tiếp sự tình càng thêm quan trọng, đi cần làm ổn tâm tính, không lâu sau, có khả năng Thôi Vũ sẽ cùng các người, dùng bữa tối, cùng nhau ra cửa tản bộ không chừng "

"Tốt, tốt" Cổ mụ mụ lau nước mắt kích động liên tục gật đầu .

Ngày ấy ở trong phòng Cổ Thôi Vũ quan sát, Ôn Noãn biết một tin tức trong nguyên tác không có, hần thích cây xương rồng trên bệ cửa sổ kia.

Trên bàn sách, tất cả đồ vật đều bừa bãi ở bên phải, bên trái không có gì là do hần ghé trên bàn sách xem xét cây xương rồng, trên bàn không có chén, lại có vệt nước bắn, bùn đất ở bồn hoa bị ướt, thực hiện nhiên, Cổ Thôi Vũ tự tưới nước cho cây xương rồng. Rễ xương rồng chuyển màu đen, chắc là tiểu hải từ kia mỗi ngày đều tưới nước cho nó dẫn đến bị úng nước.

Biện pháp tiếp cận người nhanh nhất không phải là dần dần đem mình vào vòng hứng thú của đối phương, mà là lý giải cùng tiếp thu hứng thú của đối phương.

Khi rời khỏi phòng Cổ Thôi Vũ, nàng đã viết một ghi chú nhỏ để bên cây hoa xương rồng, nội dung không có gì đặc biệt, chỉ là nhắc nhở bồn hoa của hần sắp chết, hần dường như vậy là không đúng. Thích xương rồng như vậy, cơ hồ mỗi ngày đều cầm nó, khi hần không tìm thấy sách dạy làm vườn, muốn hỏi lại không có thời gian, hần cũng chỉ có thể nghĩ đến viết ghi chú cho nàng.

Bất quá đối với cái kế hoạch thật lớn này, Ôn Noãn vẫn chuẩn bị kế hoạch B, rốt cuộc thể giới của bệnh nhân tâm thần là không có cách nào đoán trước, Ôn Noãn một bên lật xem sách dạy làm vườn, một bên thở dài.

Cố mụ mụ gần đây có chút nóng nảy, từ mấy ngày hôm trước ở nhà sách gặp được con mình, liền từ về sau, hấn liền không ra nữa, vốn tưởng rằng đó là khởi đầu tốt, không nghĩ tới lại về điểm bắt đầu. Bà gần đây đều gọi cho bác sĩ Ôn, đợi đến hồi phục, cũng làm bà kiên nhẫn chờ đợi, chính là, bà như thế nào kiên nhẫn a!

Lúc trước không có hy vọng, bà còn có thể bình ổn cảm xúc, chính là hiện tại có manh mối, nếu lại như trước kia nàng sẽ hỏng mất! Cố mụ mụ ngồi trên sofa, đôi tay bụm mắt khóc thút thít, Cố ba ba thở dài ôm lão bà tựa trên bả vai không tiếng động an ủi.

Đáp... đáp... đáp...

Tiếng bước chân thong thả mang theo chần chờ cẩn thận mở hồ từ chỗ cầu thang truyền đến, nghe đến tiếng Cố mụ mụ khóc thút thít thì tạm dừng lại, tựa hồ trong lòng xây dựng cả buổi mới bước lại lần nữa.

Trước hết nhận thấy thanh âm chính là Cố ba ba cảm xúc ổn định, hấn có chút khản trương vỗ vỗ bả vai Cố mụ mụ ý bảo bà im lặng nghe. Hai vợ chồng đầu tiên là không thể tưởng tượng nhìn nhau một hồi, sau đó ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm cửa cầu thang.

Mái tóc đen ngắn mềm mại tinh tế nge lờn rũ xuống, da thiếu niên tái nhợt cơ hồ trong suốt, rõ ràng là do thiếu ánh mặt trời, áo thun to rộng mặc trên thân hình gầy yếu, xương quai, xanh mẫm lớn da thịt bại lộ trong không khí. Thiếu niên cẩn thận đi xuống cầu thang, thấy cha mẹ nhìn chằm chằm mình, hấn hoảng loạn cúi đầu xuống tránh ánh mắt họ.

"Thời Vũ..." Cố mụ mụ nhẹ gọi, sợ dọa đến nhi tử nhà mình.

Khi Ôn Noãn, trong một ngày, lần thứ hai nhận được điện thoại của Cố mụ mụ, nàng liền biết kế hoạch thành công. Cố Thời Vũ quả nhiên vì sống chết của cây xương rồng mà bức bách chính mình chủ động gặp người xa lạ, tuy rằng cái này là do tránh thanh âm cùng thư từ qua lại, nhưng cũng xem như bước đầu thành công.

Ôn Noãn cùng Cố Thời Vũ thư từ qua lại sau liền nhanh chóng bởi vì dưỡng xương rồng mà trở thành hảo bằng hữu, trên giấy giao lưu một đoạn thời gian, sau Ôn Noãn liền chủ động đưa ra đổi thành giao lưu bằng điện tử, rốt cuộc nhắn tin tiện hơn thư từ rất nhiều.

Cố Thời Vũ thời thơ ấu bị bóng ma ám ảnh rất lớn tới tính cách của hấn, nhưng phương diện trí lực ảnh hưởng rất nhỏ, rất nhiều kiến thức hằng ngày đều chứa trong não của hấn, chẳng qua muốn điều động tới cũng rất mất sức, bởi vậy phản ứng của hấn so với người bình thường chậm hơn nhiều. Đối với đi động so viết thư tiện hơn hấn rõ ràng, vì vậy không nhiều kháng cự liền đồng ý.

Thời Vũ, xương rồng của ta nở hoa này, ngươi xem, đẹp không? [ANH]---

Tiểu Noãn

Di động trên bàn phát ra tiếng ong ong, màn hình sáng lên. Vì dao diện màn hình nên che mất một nửa nội dung tin nhắn.

Cố Thời Vũ mở tin nhắn, ảnh chụp nháy mắt hiện lên.

Màu xanh đậm dào trên thân xương rồng, đóa hoa màu trắng nở rộ, thủ thế chữ V của cô bên cạnh cây xương rồng như đang muốn khoe.

Cố Thời Vũ nhấp nhấp miệng, ngón tay thông thả đánh lên di động.

Xinh đẹp----Thời Vũ

Tin nhắn gửi đi thành công, đôi mắt sáng lạng có chút ủy khuất nhìn chậu hoa* trên cửa sổ, Cố Thời Vũ ủy khuất bĩu môi.

(* trước mình để là bồn hoa nhưng giờ thấy chậu hoa hợp hơn nên để. Nhưng vì lười quá không sửa nên cứ để thế hihi)

Vì cái gì xương rồng của ta còn chưa nở hoa đâu.

Ôn Noãn có thể dự đoán Cố Thời Vũ

ủy khuất nhìn xương rồng của hấn cùng biểu tình hâm mộ, nàng cười khê động ngón tay, nhanh chóng soạn văn bản gửi đi.

Muốn biết vì sao xương rồng của ngươi không có hoa sao?

-----Tiểu Noãn

Có----Thời Vũ

Tin nhắn vừa gửi, đối phương liền cho hồi âm, Ôn Noãn nhấp miệng cười cười, thật đúng là sốt ruột.

Vậy người gọi điện thoại cho ta đi---Tiểu Noãn

Đã chuyển nhiều tin nhắn như vậy,cũng nên có thêm một bước tiếp xúc., bằng không hẳn ném đến thông tin điện tử an toàn cùng tiện lợi thì càng thêm không muốn tiếp xúc với thế giới bên ngoài.

Tin nhắn vừa chuyển đi càng giống như đá chìm dưới biển không có dấu hiệu, Ôn Noãn cũng không giục, vì thế nàng buông di động vào bếp, tính toán làm chút chà bánh khao chính mình.

Trong phòng sáng ngời, màu xanh lam chủ đạo càng làm cho căn phòng thêm thoải mái, Cố Thời Vũ nằm bò trên bàn, biểu tình khổ đại thâm cừu nhìn điện thoại di động trước mặt.

Hắn không nghĩ gọi điện thoại, chính là trước đây bọn họ chưa nói chuyện, thanh âm của nàng với hắn mà nói là xa lạ.

Chính là...cây xương rồng nở hoa thực sự rất đẹp, hắn cũng muốn nhìn nó nở hoa, biểu tình Cố Thời Vũ dầy dụa hết nhìn di động lại nhìn chậu hoa trên cửa sổ. Trong lòng sợ hãi người xa lạ cũng muốn nhìn cây nở hoa tranh đấu, bóng ma lúc nhỏ khi bị toàn trường cười nhạo châm chọc dần dần toát ra, những người đó vô tình cười nhạo cùng những tiếng khe khẽ nói nhỏ không ngừng vang vọng bên tai, cả người Cố Thời Vũ run rẩy ôm lấy chính mình, cảm giác khủng hoảng một tầng lại một tầng toát ra từ cơ thể, giống như sóng biển che trời lấp đất đánh xuống, hàn ý lạnh băng cùng cảm giác hít thở không thông làm cho cả người Cố Thời Vũ cuộn tròn cả lên.

Ong.Ong

Âm thanh di động kéo Cố Thời Vũ về hiện thực, hắn từng ngum từng ngum hô hấp không khí, trên đầu mồ hôi từng giọt từng giọt to chảy xuống, trong phòng an tĩnh chỉ có tiếng thở dốc cùng âm thanh di động vang lên.

Ong.Ong...

Di động không ngừng phát ra âm thanh thúc giục Cố Thời Vũ, hắn chậm rãi cầm lấy, mở tin nhắn trên màn hình ra.

Vừa mới phát hiện đằng sau cũng có mấy cái nụ hoa, hẳn là không lâu nữa sẽ nở!-----Tiểu Noãn

Hai ba cái nụ hoa phấn trắng gắt gao kề vào nhau, nụ hoa hơi hé, tin tưởng không bao lâu nữa sẽ nở, đem xinh đẹp của chính mình nở rộ, tô điểm cho một màu xanh biếc.

Hắn cũng muốn cây xương rồng của mình nở hoa, trong đầu Cố Thời Vũ chỉ có duy nhất một ý niệm này, hắn xúc động thao tác, ấn xuống tám thông kiện.

Ôn Noãn căn bản chưa cho hắn cơ hội hồi hận, điện thoại reo nàng liền lập tức bắt máy, hai người đối với di động trầm mặc không nói, chỉ có tiếng hít thở là rõ ràng.

Đối phương còn ở đầu bên kia của điện thoại.

Cố Thời Vũ xiết chặt di động trong tay, mồ hôi để lại trên đó loang lổ vết nước:" Tiểu.....tiểu Noãn...."

"Ân"Ôn Noãn tâm tình tốt nhẹ giọng đáp lại.

Bang!Cố Thời Vũ kinh hoàng ném điện thoại xa lạ trong tay, nhanh chóng chui vào tủ quần áo trốn tránh.

Âm thanh xa lạ! Cùng với năm đó vây quanh chính mình giống nhau! Bọ họ rõ ràng không quen biết hắn, lại đối với hắn chỉ chỉ trỏ trỏ như rất hiểu biết hắn, lớn tiếng châm chọc, trong mắt trừ bỏ cười nhạo lạnh băng thì bên ngoài không khác gì Ôn Noãn.

Chán ghét, sợ hãi, hoảng sợ, đủ loại cảm xúc ở trong lòng Cố Thời Vũ xuất hiện, hắn trừ bỏ dùng sức ôm lấy chính mình thì cũng không biết làm gì.

Thời gian vội vàng trôi qua, đảo mắt đã tới buổi tối, mặt trái cảm xúc của Cố Thời Vũ cũng theo thời gian dần dần biến mất, hắn cẩn thận từ trong tủ quần áo đi ra, chần chờ, rụt rè nhặt di động trên mặt đất lên.

Đất, di động vẫn còn âm thanh, giao diện trò chuyện như cũ ở trên màn hình, thời gian trò chuyện đã kéo dài ba giờ thậm chí vẫn còn xu thế kéo dài, trên màn hình lượng pin đã xuất hiện dấu chấm than.

Nàng vẫn không tắt điện thoại?!

"Tiểu Noãn" Cố Thời Vũ cẩn thận phát ra tiếng.

Bên kia, Ôn Noãn có chút bất đắc dĩ lại có chút may mắn thờ dài, may mắn nàng đặc biệt dặn dò Cố mục mục mua một bộ di động rắn chắc phòng khi bị vứt đi cùng lượng điện nạp lớn...

"Uh, làm sao vậy?" Giọng nữ mềm nhẹ chậm rãi chảy xuôi, ôn nhu, bình tĩnh, không có bởi vì hắn chậm trễ mà bất mãn.

Cố Thời Vũ theo bản năng nắm chặt di động trong tay, hắn có chút không biết làm sao đứng tại chỗ, cảm xúc khủng hoảng lại lần nữa ập vào trong lòng.

chỉ là bởi vì trải qua một lần nên lúc này cảm xúc thực nhẹ nhàng chậm chạp, hẳn thậm chí còn có thể không chế chính mình không lùi về tủ quần áo.

"Đúng... thực xin lỗi" Hân gấp ghềnh mở miệng.

"Không quan hệ". Ôn Noãn mang ý cười trả lời, trong giọng nói lộ ra vô tận ôn nhu cùng thiện ý.

" cái kia..."

"Hử?"

"Chính là.."

"Cái gì?"

"Hoa xương rồng.... nở như thế nào?"

"... .."

Tác giả có lời muốn nói: Ôn Noãn rất cuộc tiếp xúc cùng nam chủ... tuy rằng cùng dự đoán kẻ ra tâm sự không giống nhau ==

Tác giả: ta vì cái gì muốn tìm đường chết viết một cái nam chủ hướng nội như vậy a [che mặt] sau chuyện xưa này ta nhất định phải viết cái lưu manh. Cái nữ chủ này cái gì cũng không cần làm, nam chủ liên tục động biến thành si hán!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Điều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Mỹ Thiếu Niên Tự Bế (3)

Edit: luoicon27

"Muốn cho xương rồng nở hoa thì cần phải làm một vài thứ quan trọng." Một giọng nữ ôn nhu từ di động truyền đến.

"Uh, ân." Biểu tình Cố Thời Vũ nghiêm túc gật đầu, tay lại viết không ngừng.

"Phải có đầy đủ ánh mặt trời chiếu xuống, giống như thời tiết hôm nay vậy. Thời Vũ, ngươi cần đem hết cây xương rồng ra bên ngoài, cho nó phơi nắng." Ôn Noãn thả chậm tốc độ nói, đem tư liệu chính mình tra được nói rõ ràng qua điện thoại cho Cố Thời Vũ.

Bên ngoài....tay đang ghi chép của Cố Thời Vũ cứng đờ, hẳn sợ hãi cần cần môi dưới, mảy lộ vẻ khó xử nhỏ giọng lầm bầm: "ta không nghĩ đi ra bên ngoài."

"Ngươi bỏ được cây xương rồng ngươi thích vĩnh viễn không được hưởng thụ ánh mặt trời sao?" Ôn Noãn cười nói: "Nó sẽ khổ sở".

Cố Thời Vũ trừng to mắt, hẳn ngơ ngác nhìn bồn hoa khó khăn hỏi:

"Nó... nó sẽ khổ sở sao?"

Ôn Noãn nén cười nghiêm trang nói:

"Đương nhiên, vào lúc đêm khuya tĩnh lặng, nó sẽ khóc thút thít."

"Thật.... thật vậy chăng?!"

Ôn Noãn cười khê bật ra tiếng:

"Lừa gạt người đó."

"Tiểu Noãn." Cố Thời Vũ mắt hững mở miệng.

"Ân,ân ta sai rồi." Ôn Noãn vội vàng nhận sai." Bất quá phơi nắng là sự thật, Thời Vũ, người có thể ra ngoài sân nhà của người, trừ ba ba cùng mẹ mẹ người ra sẽ không có người ngoài." Cố gia là một viện độc lập, chung quanh dùng tường cao vây quanh, người bên ngoài sẽ không nhìn được vào bên trong, người bên trong cũng không nhìn thấy người bên ngoài, hoàn cảnh này rất thích hợp cho hoạt động bên ngoài của Cố Thời Vũ.

Vợ chồng Cố gia là người Cố Thời Vũ quen thuộc nhất, cũng là người duy nhất mang lại cảm giác an toàn cho hắn, tuy rằng hắn đối với tầm mắt cực nóng của họ không được tự nhiên, nhưng hắn biết bọn họ sẽ không thương tổn hắn. Bởi vậy, sau khi nghe Ôn Noãn nói xong, Cố Thời Vũ do dự một lát liền đưa ra quyết định, sân nhà mình không có gì đáng sợ, ở trong lòng hắn tự an ủi chính mình như vậy.

Ban ngày khi chỉ có một mình Cố mẹ mẹ ở nhà, Cố ba ba làm việc ở công ty, chỉ có buổi tối mới có thể trở về. Không có ai chống đỡ, Cố mẹ mẹ đang xem nhĩ tử nhà mình ôm tiền nhân cầu cẩn thận đi xuống cầu thang, sau đó đi ra ngoài viện thật khóc. Mấy ngày thay đổi của nhĩ tử bà đều biết, có lẽ sẽ giống như bác sĩ Ôn nói vậy, không lâu nữa, nhĩ tử sẽ cùng người một nhà bọn họ ăn cơm, cùng nhau nói chuyện phiếm, cùng nhau tản bộ.!

Hôm nay, thời tiết rất tốt, bầu trời xanh thẳm, mây trắng bồng bênh giống như kẹo bông gòn, ánh mặt trời nhu hòa, ngẫu nhiên có cơn gió mát lạnh thổi vào mặt.

Cố Thời Vũ che chở cho cây xương rồng trong tay cẩn thận đi ra ngoài viện, hắn cảnh giác nhìn bốn phía xung quanh, xác nhận không có gì nguy hiểm mới đem xương rồng đặt trên bàn đá.

Tối khi âm báo tin nhắn truyền đến, Cố Thời Vũ mới ngồi dậy từ trên bàn đá.

Đang phơi nắng sao?-----Tiểu Noãn

Đúng, ở trong sân.-----Thời Vũ

Nga? Ta không tin, Thời Vũ đột nhiên lại dừng cảm như thế.-----tiểu Noãn

Cố Thời Vũ không phục vuốt mặt.

Ta thực sự ở bên ngoài!-----Thời Vũ

Vậy người phải chứng minh giống như ta để cho ta xem a.----'tiểu Noãn

Chứng minh? Cố Thời Vũ nghi hoặc ngoeo đầu, đang lúc hắn muốn hỏi chứng minh thế nào thì có tin nhắn gửi tới.

Đó là một ảnh chụp, ánh nắng tươi sáng, trong vườn hoa thơm chim hót,

Một người mặc váy trắng liền áo đứng thẳng đưa lưng về phía ảnh, tóc nàng buông xõa sau đầu, sau lưng cũng một ba lô đáng yêu hình thỏ con, hai tay đặt trên đỉnh đầu, ngón tay cong cong giống như hai cái tai thỏ.

Lộp bộp, trái tim đột nhiên trầm xuống.

Đột nhiên nhìn đến bóng người, Cố Thời Vũ kinh hoàng trừng lớn đôi mắt, hắn cuống quýt dời tầm mắt, một bàn tay che ngực kịch liệt thờ dốt, đến khi cảm xúc thỉnh linh đó biến mất, Cố Thời Vũ mới chậm rãi nhìn lại. Vừ rồi ảnh chụp hiện lên quá đột ngột cho nên theo bản năng Cố Thời Vũ bắt đầu sợ hãi, chờ phục hồi tinh thần cũng là lúc hắn có thể không chế cảm xúc của mình, trên thực tế, đây không phải lần đầu tiên hắn nhìn thấy bóng dáng của Ôn Noãn, chẳng qua lần này quá mức rõ ràng cho nên hắn mới phản ứng quá độ.

Lúc trước khi chưa gửi ảnh này, Ôn Noãn đã dùng thời gian rất lâu để bày ra chính mình cho Cố Thời Vũ xem, khi gửi ảnh cây xương rồng cô luôn lơ đãng để lộ bóng dáng của mình, ví dụ như để lộ bóng người, hay để lộ đôi tay hay đôi chân, chính vì để cho hắn đối với bóng dáng của mình làm quen từ từ.

Thành hay không thành, phải xem phản ứng của Cố Thời Vũ! Ôn Noãn khẩn trương nhìn chăm chăm di động.

"Meo~" mèo đen trong ngực Ôn Nĩn không thoải mái giật giật thân thể.

"Hư---" đang ngồi xổm ở chân tường Ôn Noãn làm động tác im lặng với mèo con trong lòng.

Di động đang im lặng đột nhiên sáng lên, Ôn Noãn vội vàng mở tin nhắn, sau khi nhìn thấy nội dung bên trong, mặt mày cô liền cong cong, vui vẻ vười rộ lên.

Bên trong ảnh chụp là một thiếu niên đứng bên cạnh bàn đá, tựa hồ hắn rất quan tâm đến hai chữ 'giống nhau', bởi vậy mới đưa lưng về phía màn hình, hai tay đặt trên đỉnh đầu làm hai cái tai thỏ.

Đứa nhỏ này hẳn là nhờ Cổ mục mục chụp, Ôn Noãn có thể tưởng tượng được biểu tình từ ngây ra như phỗng đến mừng rỡ như điên của bà.

"Meo.." Người cái người hầu này ngồi đây ngốc hề hề cười cái gì, mèo đen đem móng vuốt nhào lên trên mặt Ôn Noãn.

Ôn Noãn cười cười đem tiểu hắc trảo của nó tới bên miệng hôn." bảo bối, đến lượt ngươi lên sân khấu." Cô nhỏ giọng nói.

Sau khi ảnh chụp gửi đến liền không có tin tức gì nữa, Cổ Thời Vũ nhìn chăm chăm vào màn hình chờ hồi âm của Ôn Noãn liền ủ rũ cụp đuôi nằm bò trên bàn đá. Hắn đã gửi ảnh chụp giống nhau để chứng minh rồi, tiểu Noãn còn chưa tin hẳn ở trong sân sao..... Khuôn mặt bánh bao ủy khuất lại xuất hiện lần nữa.

Thân hình mảnh mẽ của tiểu mèo đen không biết đã nhảy lên bờ tường lúc nào, nó ưu nhả đạo bước về phía trước, mãi đến khi đến gần Ôn Noãn mới miễn cưỡng mở miệng kêu một tiếng:"Meo----" phát ngốc cái gì, còn không mau tới đón tiếp trẫm!

Trừ bỏ thực vật ở bên ngoài thì Cổ Thời Vũ còn rất thích động vật nhỏ, nói chung, ngoại trừ con người bên ngoài thì giống loài khác hắn đều không kháng cự. Con mèo đen xinh đẹp này vẫn không ngừng đi qua đi lại thật lâu không thấy rời đi, tâm Cổ Thời Vũ bắt đầu có chút ngứa ngáy liền đi đến ven tường vươn tay nói:"Mèo con, xuống đây."

Mèo đen ngồi xổm trên đầu tường nhìn người phía dưới một hồi, thấy hắn vẫn thò cánh tay ra mà không có ý hạ xuống, mới miễn cưỡng đứng lên nhảy vào trong ngực hắn. Xem mặt mũi của người hầu, nó liền miễn cưỡng ở trong nhà nhân loại này mà ngốc mấy ngày, hừ ~

"Thời Vũ, tới uống nước đi." Cổ mục mục bụng ly nước vào sân, thấy nhi tử nhà mình yêu thích vuốt lông cho mèo đen trong lòng ngực, nàng có chút kình ngạc phát ra tiếng:" này, không phải là.."

Cổ Thời Vũ mê mang ngẩng đầu:

"Hả?"

"Không, không có gì." Cổ mục mục nuốt xuống lời nói bên miệng, bà chậm rãi mỉm cười đến gần, nhẹ giọng nói:"Khát không? Mẹ cho ngươi chút nước mặt ong nhé."

Nhìn ánh mắt nhu hòa dừng trên người mình, Cổ Thời Vũ phát hiện hắn đã không còn khăn trương khi đối diện ánh mắt đó, đại khái là mấy ngày nay thường xuyên tiếp xúc cho nên thành thói quen, hắn chớp chớp mắt, ngẩng đầu nhìn đôi mắt của Cổ mục mục:"

"Tạ.....cám ơn mẹ."

Cổ mục mục khăn trương cắn môi dưới, nàng có nhẹn nước mắt giờ tay sờ sờ đầu Cổ Thời Vũ:" được rồi, Thời Vũ, muốn nuôi mèo sao?"

"Có thể chứ?" Mắt Cổ Thời Vũ sáng rực lên.

"Đương nhiên là có thể." Cổ mục mục cười gật gật đầu. Bác sĩ Ôn đem mèo của nàng để ở đây khẳng định có dụng ý, nàng nhất định phải phối hợp thật tốt.

Đến lúc này, trong phòng Cổ Thời Vũ không chỉ có xương rồng mà còn nhiều thêm một con mèo sẽ chạy xung quanh kêu meo meo~~

-----'

Đã hai ngày, tiểu Noãn không liên hệ với hắn, điện thoại gọi không được, tin nhắn gửi không đi, biểu tình Cổ Thời Vũ có chút ai oán nằm trên giường, tiểu Noãn có phải hay không chán ghét ta, trong lòng hắn một trận sợ hãi.

Tiểu Noãn, ngươi vì cái gì không để ý tới ta, ta đã làm cái gì sai sao, ngươi nói với ta, ta sẽ sửa.....-----Thời Vũ

Gửi tin nhắn lại giống lúc trước không có hồi âm, Cổ Thời Vũ ủy khuất ôm gối đầu cuộn tròn thân thể.

Tiếng đàn dương cầm du dương đột ngột từ dưới nhà vang lên, Cổ Thời Vũ giật giật lỗ tai, đột nhiên ngồi dậy.

" tiểu Noãn~~~" Cổ Thời Vũ nghẹn ngào, hốc mắt hồng hồng ánh lên chút ủy khuất.

" Thời Vũ, xin lỗi, gần đây trong nhà xảy ra chút việc, cho nên không thể liên hệ cùng ngươi." Thanh âm Ôn Noãn hàm chứa mọi mệt.

"Xảy ra chuyện gì" Cố Thời Vũ lo lắng nhíu mày.

"Tiểu Hắc nhà ta bị mất." Tiếng thở dài sâu kín truyền đến.

"Tiểu Hắc?"

"Ta có nuôi một con mèo, lông của nó thuần màu đen, một đôi mắt màu xanh lam, rất đẹp. Hôm kia nó chạy ra ngoài liền đã hai ngày không thấy quay về..." Ôn Noãn hít hít cái mũi, giống như đã khóc.

Màu đen, mắt lam nhạt? Cố Thời Vũ ngờ ngác nằm về phía con mèo đen đang nằm phơi nắng trên cửa sổ." tiểu Noãn ngơ ngác khóc, lúc trước ta có nhặt một con mèo đen, cũng có đôi mắt màu lam."

"Thật sự!?" Ôn Noãn kinh hãi hỏi.

"Đúng thật sự." Cố Thời Vũ đối với di động mãnh liệt gật đầu." cho nên ngơ ngác khóc, nói không chừng nó chính là mèo của người đầu." Đại khái là lần đầu tiên an ủi người khác cho nên không quá thành thực, thanh âm của hắn mềm mại như bông, gấp ghềnh nói.

"Ta qua đó nhìn xem được không?" Ôn Noãn thật cẩn thận hỏi.

Cố Thời Vũ trầm mặc, hắn biết Ôn Noãn sẽ không làm hại hắn, nhưng hắn sợ chứng sợ hãi người lạ của hắn phát tác sẽ làm hại nàng. Ôn Noãn là bạn bè tốt của hắn, hắn không nghĩ nàng sẽ vì hắn mà chịu tổn thương.

"Thời Vũ" Ôn Noãn nghi vấn hỏi.

"Thực xin lỗi tiểu Noãn, ta...ta sợ sẽ không khống chế được hành vi của chính mình" thanh âm Cố Thời Vũ hạ xuống. Hắn là bệnh nhân tâm thần,

Sẽ tùy thời mà phát cuồng dẫm đạp thương người.

"Nghĩ lại người trước kia xem, cùng người ta nói chuyện đều sẽ sợ hãi phải không?, chính là hiện tại người đang tâm bình khí hòa mà nói chuyện phiếm cùng ta không phải sao? Người có thể ra ngoài sân phơi nắng, sẽ nhờ mẹ người giúp người chụp ảnh, sẽ giàu tình yêu thương mà chiều chuộng vật nhỏ. Thời Vũ, người đang chuyển biến tốt lên và sẽ càng ngày càng tốt". Ôn Noãn nhẹ giọng dụ dỗ nói" chúng ta cứ thử xem, thế nào?"

Cố Thời Vũ mấp máy miệng, hắn khăn trương xoắn góc áo, trong mắt xuất hiện vô số cảm xúc thay đổi. Khăn trương, sợ hãi, chờ mong, hy vọng..

"Ta.... để ta nghĩ lại." Sau khi nói xong, Cố Thời Vũ liền mau chóng ngắt điện thoại.

Thời gian chờ đợi đặc biệt dài, Ôn Noãn ngồi trên sofa vẫn duy trì tư thế nhìn chằm chằm điện thoại, không biết qua bao lâu, bên ngoài sắc trời đã tối đen, cái bụng trống tuếch đứng giờ vang lên tiếng ca đói khát. Cô thở dài đứng lên, xương cốt cứng đờ vang lên một chút tiếng vang nhỏ, Ôn Noãn hoạt động một chút chân tay liền đi vào phòng bếp, mặc kệ nhiệm vụ có thành công hay không, vẫn cần phải ăn cơm nha.

"Hệ thống, nếu hiện tại ta xin kiểm tra đo lường, người xem xét xong nếu mà thất bại thì có thể hay không nhắc nhở một chút. Tỷ như độ hảo cảm chẳng hạn." Ôn Noãn một bên xào cải trắng một bên hỏi.

[được, tuy độ hảo cảm sẽ không hoàn toàn chính xác, nhưng ta có thể nói cho người, ở trong lòng đối phương người chiếm vị trí gì.]

Ôn Noãn thỏa mãn gật đầu, yêu cầu của cô không cao, có điểm nhắc nhở là tốt rồi, tốt xấu gì thì cô cũng biết tiến trình của nhiệm vụ, như vậy cô mới có động lực để làm nhiệm vụ a. Đang suy nghĩ, thanh âm tin nhắn liên vang lên trong phòng khách. Ôn Noãn tựa như một trận gió chạy ra khỏi phòng bếp, tên hiện lên trên màn hình làm tim cô đập như sấm.

Hào-----Thời Vũ

Tác giả có lời muốn nói: rất cuộc có thể đối mặt a

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Điều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Mỹ Thiếu Niên Tự Bé (4)

Mái tóc đen nhánh như mực xõa ra sau đầu, bộ váy trắng liền thân không nhiễm hạt bụi được mặc trên người, theo từng bước tản bộ của Ôn Noãn, váy trắng liền thân bay bay theo chiều gió. Không cần phun tào từ quần áo của cô chỉ có một kiểu, vì tận lực giảm bớt khả năng kháng cự của Cố Thời Vũ mà hình ảnh cô bày cho hắn xem cơ hồ là cùng một kiểu dáng, như vậy mới làm cho hắn chậm rãi thích ứng.

Cố gia ba mẹ biết Ôn Noãn sắp gặp mặt nhi tử nhà mình thì vẫn luôn trong trạng thái nghiêm chỉnh chờ đợi, trong lòng bọn họ vừa có chút lo lắng lại có chút kích động cùng hưng phấn.

"Bác sĩ Ôn, người có nắm chắc không?" Cố ba ba lo lắng nhìn Ôn Noãn.

Lúc trước, Cố Thời Vũ từng có một đoạn lịch sử đen tối đã thương người, đã từng có bác sĩ tâm lý chưa thành thực xuất hiện trước mặt hắn, làm hắn có phản ứng quá độ, dùng ngòi bút làm bị thương tay của bác sĩ đó. Cố ba ba lo lắng như thế cũng là bình thường, hắn sợ Ôn Noãn sẽ giẫm lên vết xe đổ đó.

"Đúng vậy, tiểu Noãn, lúc trước cũng có bác sĩ trực tiếp gặp mặt hắn, chính là phản ứng của Cố Thời Vũ hắn..." Cố mẹ mẹ muốn nói lại thôi, nhưng câu nói kế tiếp thì mọi người đều biết là gì.

"Yên tâm đi, ta đã có nắm chắc." Ôn Noãn chậm rãi cười, vẻ mặt kiên định tự tin. Liên tính đối với tính khí của Cố Thời Vũ không nắm chắc, cô cũng đối với dùi điện trong tay có nắm chắc, nghĩ như vậy, cô cười càng thêm sáng lạn.

Lại cùng Cố gia ba mẹ hàn huyên ngắn gọn vài câu, Ôn Noãn ở dưới ánh mắt nóng rực của bọn họ mà lên lầu.

Cố Thời Vũ ở trong phòng nóng nảy đi tới đi lui, hắn thường xuyên nhìn về phía cửa phòng, trong lòng vừa sợ hãi vừa chờ mong. Sợ hãi Ôn Noãn đột nhiên xuất hiện, hắn sẽ nổi điên dọa đến cô, lại chờ mong Ôn Noãn xuất hiện, muốn nhìn một chút trông cô như thế nào.

Thịnh thịnh thịnh...

Đột nhiên vang lên tiếng đập cửa, Cố Thời Vũ thiếu chút nữa nhảy lên, hắn cọ cọ bước chân rồi lui đến góc tường, mồ hôi hột bởi vì khăn trương mà từng giọt từng giọt lăn trên má.

Tiểu Hắc khinh bỉ nhìn biểu tình đại thất kinh của Cố Thời Vũ liếc mắt một cái."Micio..." Phàm nhân ngu xuẩn, có cái gì mà khăn trương, hừ!

Cố Thời Vũ ngoài ý muốn xem hiểu ánh mắt của Tiểu Hắc, khủng hoảng trong lòng tiêu tán không ít nhưng lại mặc danh kỳ diệu này sinh cảm xúc không phục.

Hắn cư nhiên bị một con mèo khinh thường!

Thịnh thịnh thịnh....

Cố Thời Vũ xúc động chạy đến cạnh cửa, khi tay đặt trên then cửa, hắn lại bắt đầu do dự. Vốn dĩ đã nghĩ lấy hết can đảm ra để mở cửa phòng, kết quả là do bị tâm lý quấy phá nên cẩn thận mở từng tí một, sau đó khăn trương để lộ một con mắt nhìn về phía ngoài cửa.

"Xin chào!" Ôn Noãn đối với người bên kia cửa chào hỏi

Phanh!

Cố Thời Vũ đột nhiên đóng cửa lại, động tác cực nhanh chui vào tủ quần áo.

Bị ngăn ở ngoài, Ôn Noãn cũng không cảm thấy tâm tình không tốt, cô lấy chìa khóa phòng mà Cố mẹ mẹ đưa cho, giống như tiến vào phòng mình tự tiện tùy ý. Sau khi vào phòng Cố Thời Vũ, cô hoàn toàn làm ngơ Tiểu Hắc rõ ràng thật cao hứng khi nhìn thấy cô lại cố tỏ ra ngạo kiều mà không để ý tới hành vi của cô, trực tiếp đi đến trước tủ quần áo, mở cửa, đi vào, đóng cửa, động tác liền mạch lưu loát.

Căn cứ an toàn nhất của mình cứ thế đột nhiên bị người ngoài xâm lấn, Cố Thời Vũ cảm giác lông tơ toàn thân đều dựng đứng hết lên, tựa như mùa đông bị chậu nước lạnh dội lên người, toàn thân đều bị đóng băng. Tiếng tim đập trong không gian nhỏ hẹp này từng chút từng chút một vang lên, nó nhảy lên càng lúc càng nhanh, thân mình càng ngày càng lạnh.

"Thời Vũ?" Trong bóng đêm, thanh âm ôn nhu của Ôn Noãn vang lên, cô nhẹ nhàng gọi tên của hắn, giống như khi hai người đang trò chuyện trên di động vậy.

"Tiểu Noãn." Theo bản năng Cố Thời Vũ đáp lại cô.

"Tiểu căn cứ này của ngươi còn rất thoải mái nha ." Ôn Noãn tránh mà không nói tới phản ứng vừa rồi của hắn, ngược lại mở một đề tài khác để nói chuyện.

Bởi vì Cố Thời Vũ thường xuyên trốn ở đây nên Cố mục mục tốn mất một phen công phu để làm cho tủ quần áo của hắn thoải mái không ít. Bà đem quần áo trong tủ hoàn toàn gỡ bỏ, sau đó dùng bao da nhét bông dán vào trong vách tủ, như vậy Cố Thời Vũ ngồi trong đây cũng giống như ngồi trên sofa vậy.

"Là mẹ làm cho ta ." Theo thói quen, Cố Thời Vũ tiếp đề tài của Ôn Noãn.

Tủ quần áo hơi hẹp, nhưng chiều dài vẫn rất tốt, hai người mỗi người một đầu, nếu không chen chân vào thì ai cũng không gặp được ai. Trong bóng đêm không nhìn thấy khuôn mặt xa lạ của đối phương, hơn nữa thanh âm của Ôn Noãn rất quen thuộc, rõ ràng Cố Thời Vũ thả lỏng rất nhiều.

"Mẹ ngươi đối với ngươi thật tốt ." Ôn Noãn hâm mộ nói.

"Àn ." Nghĩ đến cha mẹ, Cố Thời Vũ liền theo bản năng cười rộ lên.:" chẳng lẽ mẹ của ngươi đối với ngươi không tốt sao?"

"Đương nhiên tốt, chẳng qua... nàng đã sớm qua đời". Thanh âm của Ôn Noãn hạ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Đều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Mỹ Thiếu Niên Tự Bế (5)

"Thực xin lỗi ." Cố Thời Vũ vội vàng xin lỗi.

Ôn Noãn trầm mặc không nói, chỉ chốc lát sau, trong tủ quần áo vang lên âm thanh nước nhỏ.

" Tiểu Noãn !" Cố Thời Vũ nóng nảy giật giật thân mình, hắn dịch người lên phía trước một chút sau lại rút trở về:" Thực xin lỗi,ta không nên hỏi, Tiểu Noãn, ngươi đừng khóc !" Hắn hoảng loạn an ủi cô.

Ôn Noãn không quan tâm, tiếp tục lau nước mắt, khịt khịt cái mũi trông vô cùng đáng thương.

Cố Thời Vũ cắn cắn môi dưới, cuối cùng vẫn động thân mình, lại gần Ôn Noãn. Hắn tới gần từng chút một, tiến hai tấc lại lùi một tấc, nhưng trong tủ quần áo từ đầu bên này đến đầu bên kia không có nhiều khoảng cách, lại đi thêm hai tấc, rốt cuộc Cố Thời Vũ cũng gặp Ôn Noãn đang ôm đầu gối.

Trong bóng đêm, khóe môi Ôn Noãn hơi gợn lên. Đúng, chính là như vậy, tới an ủi ta đi, chỉ có ngươi chủ động, mới không tính hành động của ta là đường đột, Ôn Noãn ở trong lòng nghĩ.

So sánh mà nói nếu chính mình chủ động tới gần Cố Thời Vũ, Ôn Noãn càng có khuynh hướng làm cho hắn khắc phục chướng ngại, rốt cuộc do hắn tự mình khắc phục so với cưỡng bách hắn càng thêm có sức thuyết phục. Đương nhiên khi hắn chủ động với cô, cô sẽ có vẻ bình thường.

Cố Thời Vũ thử tính vươn ngón tay chọc chọc chân Ôn Noãn, sau đó nhanh chóng thu về.

Tiếp tục nức nở....

Cố Thời Vũ lại duỗi tay chọc chân cô.

Nức nở...

Chọc.

Vẫn nức nở...

Lại chọc.

Ôn Noãn ngừng lại, tiểu nhân trong lòng lại đang phát điên gào thét. Aaaaaaaaaaaaaa, chọc chọc chọc , chọc nghiệm đúng không! Ngươi tại sao vẫn tiếp tục động tác a! Vỗ vỗ vai ta, sờ sờ đầu ta, xoa xoa mặt ta a! Ngươi thế mà lại sờ ta! Ôn Noãn tựa như một nữ lưu manh đói khát đã lâu ở trong lòng kêu la, cô thế là cô rất bình tĩnh, thật sự....

" Ô ô ô..."

Vừa rồi thanh âm nức nở của Ôn Noãn đột nhiên ngưng bật, Cố Thời Vũ tưởng mình an ủi có tác dụng, đang đắc ý ở trong lòng thì tiếng khóc lại bạo phát lớn hơn nữa.

" Tiểu Noãn." Cố Thời Vũ trừ bỏ hoảng loạn kêu tên cô thì hoàn toàn không biết làm cái gì bây giờ, hắn đưa tay ra thăm dò lại thu trở về, lại đưa ra lại thu về, tới tới lui lui rất nhiều lần mới hạ quyết tâm hít sâu một hơi mà duỗi tay.

Ôn Noãn cảm thấy cái tư thế này rất khó chịu, giật giật chân đôi tư thế, mà cái tay kia định hướng tới đầu gối cô xoa xoa lại trực tiếp đặt trên ngực.

"... .."

Nàng không khóc! Cố Thời Vũ vui sướng tưởng an ủi của mình có tác dụng, hắn không ngừng cố gắng vuốt ve, giống như động tác Cố mụ mụ xoa xoa lưng hắn.

Cô hy vọng Cố Thời Vũ có thể qua tiếp xúc thân thể mà thân cận cô nhưng cô không hy vọng hắn giờ trò lưu manh.... Khóe miệng Ôn Noãn giật giật, mở miệng nói:" Sờ thoải mái sao?!"

"Ân ". Cố Thời Vũ sững sốt, thành thực gật đầu. Trên tay xúc cảm rất tốt, mềm mềm, xoa bóp, rất co dãn.

....." Thời Vũ, ta nói rồi, chúng ta phải đối đãi với nhau công bằng đúng không? " Ôn Noãn cười nói.

" Đúng!" Cố Thời Vũ gật gật đầu.

" Vậy ngươi sờ ta, ta hắn là cũng được sờ ngươi, đúng không?" Ôn Noãn ở hai chữ cuối cùng tăng thêm âm lượng.

Ôn Noãn cười, nâng tay lên cầm tay Cố Thời Vũ, cảm giác được sự tránh né của hắn, cô tăng thêm lực đạo.

Bàn tay ấm áp chặt chẽ dán trên tay, chưa từng cùng da thịt người khác động chạm, Cố Thời Vũ tức khắc hoảng loạn kêu lên." Tiểu Noãn !" Hắn kêu lên tên của cô, hô hấp cũng đều run rẩy.

Ôn Noãn mặc kệ phản kháng nhỏ bé này của hắn, cùng hắn mười ngón tay đan vào nhau." Thời Vũ, Tiểu Hắc ở nhà ngươi có tốt không? "

Cố Thời Vũ ngẩn ngơ:".... tốt."

" Nó thường ngày rất bướng bỉnh, có hay không quấy rầy đến ngươi? Có là phải nói với ta, ta giúp ngươi giáo huấn nó ".

" Không có, không có, nó rất ngoan! "

Hai người một hỏi một đáp khí thế ngất trời trong tù quần áo, Cố Thời Vũ bị dời đi lực chú ý ở tay hoàn toàn đã quên mất khủng hoảng lúc này, nói đến cái gì đó kích động, hắn còn dơ tay lên vẫy vẫy.

" Xem ra Tiểu Hắc rất thích ngươi." Ôn Noãn cười khê nói.

" Ta cũng thích nó." Cố Thời Vũ liên tục gật đầu.

" Vậy ngươi thích ta không?"

" Thích, Tiểu Noãn là người tốt." Cố Thời Vũ không chút do dự gật đầu.

Bị phát thẻ người tốt, Ôn Noãn che mặt.

"Thời Vũ có tưởng tượng được ta sẽ có bộ dáng gì không?" Ôn Noãn cười hỏi.

Cố Thời Vũ chớp chớp mắt: "có.."

"Chúng ta nói diện mạo của đối phương, sau đó nhìn xem ai tưởng tượng càng giống được không? Người thua phải đáp ứng người thắng một điều kiện." Ôn Noãn cọ cọ mu bàn tay Cố Thời Vũ.

"Tốt". Ôn Noãn thường ngày luôn nghĩ ra nhiều trò chơi, Cố Thời Vũ hẳn đã sớm quen.

"Vậy người nói trước."

"Àn... Tiểu Noãn một đầu tóc dài màu đen, làn da màu trắng, mặc váy trắng liền thân. Khi cười lộ lên đôi mắt cùng lông mày đều cong cong. Chính là..... chính là rất đẹp...." Nói đến lời cuối cùng, Cố Thời Vũ phát hiện mình không biết nói cái gì, rõ ràng hình tượng Ôn Noãn trong đầu rất rõ ràng, nhưng đến bên miệng lại không nghĩ ra từ thích hợp để hình dung. Thanh âm hắn càng ngày càng nhỏ, đến cuối cùng hoàn toàn không còn tiếng nào nữa.

"Hết rồi?" Ôn Noãn nhướn mày.

"Àn..."

"Ồ trong lòng ta, Thời Vũ có một đầu tóc ngắn màu đen mềm mại, làn da trắng nõn, đôi mắt sáng lấp lánh như sao đêm, mũi cao thẳng, môi mỏng phấn nộn. Lớn lên rất cao nhưng người lại gầy ốm, là một người đẹp trai gầy yếu. Người.." Ôn Noãn bắt đầu thao thao bất tuyệt, nếu không phải Cố Thời Vũ đột nhiên nắm chặt tay Ôn Noãn, căn bản là nàng sẽ không dừng.

Cố Thời Vũ sắc mặt đỏ ửng rụt rụt tay

, nhỏ giọng nói: "ta đâu có tốt như vậy.."

"Phải không, ta không tin, để ta xem." Ôn Noãn không đợi Cố Thời Vũ phản ứng liền ấn sáng di động màn hình, không gian tối đen trong tủ quần áo theo đó mà sáng lên. Hai người cứ thế trong hoàn cảnh này mà chính thức gặp mặt.

Bị Ôn Noãn đột nhiên tập kích như vậy, nhưng cảm xúc ngoài ý muốn không có xuất hiện, thậm chí nhìn đến trong khuôn mặt cô trong tưởng tượng của hắn giống nhau thì trong lòng hắn còn xuất hiện cảm xúc vui sướng.

"Thời Vũ người nói dối." Ôn Noãn đột nhiên bịt môi mắt hứng trùng lớn mắt.

"Ta không có a!" Cố Thời Vũ phản bác.

"Rõ ràng người rất đẹp trai."

Cố Thời Vũ không nói gì mà lấy tay che đi khuôn mặt đỏ ửng.

"Nơi này nóng quá, chúng ta đi ra ngoài đi." Ôn Noãn đề nghị.

Đúng là hơi nóng... kỳ quái, lúc trước hắn như thế nào không cảm thấy đâu, Cố Thời Vũ nhẹ nhàng "à" một tiếng.

Ôn Noãn đột nhiên đẩy cửa tủ, ánh sáng bên ngoài chiếu vào làm cho bên trong tủ quần áo sáng hẳn lên, hai người nheo nheo mắt đến khi thích ứng mới mở mắt ra. Bộ dáng hai người cũng rõ ràng hơn. Cố Thời Vũ tránh ánh mắt của Ôn Noãn, rũ đầu ngồi trong tủ quần áo bất động.

"Ra a". Ôn Noãn bắt lấy tay Cố Thời Vũ kéo kéo.

"Ta..." Cố Thời Vũ do dự. Vừa rồi trong tủ tuy có nhìn mặt Ôn Noãn nhưng ánh sáng không rõ, hiện tại lại sáng ngời, hắn sợ không khống chế được....

Ôn Noãn hai tay bắt lấy cánh tay Cố Thời Vũ dùng sức kéo ra ngoài. Cố Thời Vũ không kịp phản kháng đã bị kéo ra ngã nằm sấp lên người Ôn Noãn, về mặt kinh hoàng.

Lách cách...

Một vật màu đen không rõ từ trong túi Ôn Noãn rơi ra, hai người duy trì tư thế ái muội, về mặt quái dị nhìn vật rớt bên cạnh.

"Đây là cái gì..." giọng điệu Cố Thời Vũ quái dị mở miệng.

"...Bật lửa"

"Người nói dối"

Chương 6: Mỹ Thiếu Niên Tự Bế (6)

Cố Thời Vũ biết, đó là dùi cui điện, là ở lúc bệnh nhân tâm thần phát cuồng sẽ dùng nó để khống chế bệnh nhân. Lúc trước khi hắn mất khống chế đã bị dùng, sau khi bị dí, toàn thân sẽ tê mủi mà ngất đi, hắn rất không thích cảm giác này, nhưng mà không có biện pháp nào khác...

"Tiểu Noãn, ngươi vẫn sợ hãi ta đúng không." Thần sắc Cố Thời Vũ âm đạm." Cũng đúng, ta là bệnh nhân tâm thần, ngươi không sợ hãi ta mới là không bình thường, kỳ thật ta cũng sợ hãi chính mình, ta...." Tốc độ nói của Cố Thời Vũ càng ngày càng nhanh, giọng điệu càng ngày càng kích động.

"Thời Vũ, Thời Vũ, ngươi không cần nghĩ loạn!" Ôn Noãn cũng bắt đầu khẩn trương, sớm biết sẽ phát sinh tình huống này cô đã không mang nó theo, lúc này làm sao có thể xong việc đây, Ôn Noãn cố gắng nghĩ biện pháp đánh vỡ cục diện khẩn trương này.

"Ngươi căn bản không coi ta là bằng hữu! Ngươi chỉ xem ta là bệnh nhân của ngươi mà thôi! Những việc trước kia ngươi làm với ta hết thảy là giả! Ngươi chỉ nghĩ cách tiếp cận ta để chữa bệnh!" Hai tay Cố Thời Vũ chống lên hai bên sườn Ôn Noãn, biểu tình bi thương mà kích động lớn tiếng nói.

"Thời Vũ ngươi..."

"Ta đã biết..." Cố Thời Vũ đột nhiên bình tĩnh lại, hắn tránh ánh mắt của Ôn Noãn trầm tĩnh nói:" Bệnh nhân tâm thần vốn không nên có bằng hữu."

Không thể để hắn lại giống như lúc trước. Một tay Ôn Noãn giữ chặt tay Cố Thời Vũ ngăn cản động tác của hắn, một tay khác chế trụ bờ vai của hắn, hai chân ôm lấy eo hắn xoay người đem hắn đè dưới thân.

Cố Thời Vũ chỉ cảm thấy tầm mắt đột nhiên thay đổi, chờ đến khi thấy rõ xung quanh, tình huống hai người càng thêm ám muội!" Ngươi..."

Ôn Noãn chặt chẽ đem Cố Thời Vũ đè trên sàn nhà, cô ngồi bên hông hắn, duỗi tay nắm cầm hắn, sau đó thành thật hôn lên môi hắn một cái.

"!!!!" Cảm xúc ầm ập ở bên miệng làm cho Cố Thời Vũ xúc động mở to hai mắt.

Hàm răng nhẹ nhàng gặm cắn cánh môi, đầu lưỡi linh hoạt chui vào trong miệng càn quấy cuốn lấy cái lưỡi phấn nộn nóng bỏng một tắc lại một tắc không rời. Một tay nhàn rỗi của cô không biết khi nào đã bò lên trên ngực hắn, đầu ngón tay tà ác mà ma sát điểm nhỏ nào đó qua lớp quần áo, khi nhận thấy thân thể hắn run run thì đùa dai mà dùng sức néo một chút.

"Ngô!" Cố Thời Vũ hoảng loạn mở to mắt, gò má nhuộm một màu đỏ ửng rất đáng yêu.

Lưỡi cùng lưỡi kịch liệt triển miên, hô hấp gian nan tất cả đều là hơi thở của đối phương. Không biết khi nào tay cô đã buông khống chế ở cầm hắn, còn hắn cũng không biết tay đã đặt lên eo cô từ khi nào.

... ..

Thật lâu sau, khi Cố Thời Vũ cảm thấy mình đã muốn chết bởi vì hôn môi, Ôn Noãn mới chậm rãi rời đi môi hắn." Hương vị không tồi~"

"Tiểu Noãn, người người ta ta..." mặt mũi Cố Thời Vũ đỏ bừng buông tay đang ôm Ôn Noãn ra, cả người đều khấn trương đến câu được câu không.

Ôn Noãn vươn một ngón tay để ở ngoài miệng hấn bảo hấn nghiêm túc nghe:" Có một điều người nói rất đúng, ta không có coi người là nặng hũu."

Toàn thân Cố Thời Vũ cứng đờ, con người chậm rãi rũ xuống.

"Bất quá, ta cũng không có đem người trở thành người bệnh." Ôn Noãn lấy tay ra, đem môi mình mỗ nhẹ lên môi hấn.

"Gạt người" Cố Thời Vũ mặt đỏ cổ găng tránh hôn môi của Ôn Noãn.

"Ta đem người trở thành người ta thích, giống như cha mẹ người vậy, muốn luôn ở bên nhau, thích nhau cả đời." Ôn Noãn đỡ mặt Thời Vũ, ép hấn đối diện với mình:" người không tin ta nói sao?"

"Kia dúi cui điện.."

"Một cái đồ dùng tình thú mà thôi, sẽ không làm cho thần trí hôn mê, chỉ làm người toàn thân vô lực. Vốn dĩ muốn mua một cái màu hồng đáng yêu, nhưng chủ quán nói không còn hàng, ta đành phải lấy cái màu đen kia." Ôn Noãn mặt không đổi sắc nói dối.

"Đồ dùng tình thú...." đó là cái gì?

"Chính là đạo cụ để chúng ta như vậy như vậy nha!" Ôn Noãn chớp chớp mắt giải thích.

"Như vậy như vậy là cái gì?"

"Đúng, chính là như vậy như vậy nha!" Ôn Noãn một bên cười tủm tỉm một bên ở trên người hấn xoa xoa nắn nắn, sờ sờ cọ cọ.

"Đừng! Ngứa..ha.. Tiểu Noãn... đừng sờ nơi đó..ha ha" Cố Thời Vũ đã bao giờ chịu qua kích thích như vậy, đầy mặt đỏ bừng không biết làm thế nào.

Cố gia ba mẹ còn ở dưới lầu chờ đợi kết quả, Ôn Noãn tự nhiên không thể phát sinh khả năng gì đó với Cố Thời Vũ, cô chỉ giống nữ lưu manh sờ soạng khắp người Cố Thời Vũ đến khi thỏa mãn mới bỏ hấn ra.

"Dùng đồ tình thú kia làm người vô lực mới tiện cho ta làm như vậy." Ôn Noãn tà ác cười.

Cố Thời Vũ thẹn thùng dùng tay che khuôn mặt đỏ ửng, thờ hỏn hên:" Người người người..."

Ôn Noãn đứng dậy đem Cố Thời Vũ đứng lên, cô nhặt điện giật khí lên để trong tay hấn:" Nếu người không tin, vậy người có thể đi ta một chút xem ta có thể hay không hôn mê."

Cố Thời Vũ đương nhiên sẽ không đi cô, dù cái này đã thương người hấn cũng sẽ không dùng trên người cô:"Ta...ta tin tưởng người." Hấn đỏ mặt, khó khăn nói.

Ôn Noãn âm thầm nhẹ nhàng thở ra, cô lấy vũ khí kia thu về. Trở về liền đem nó tiêu hủy, sau đó duỗi tay giúp hấn sửa sang lại quần áo hỗn độn.

"Đói bụng không, chúng ra đi xuống ăn cơm đi."

Khi bệnh tình Cố Thời Vũ chuyển biến tốt cũng thường cùng Cố gia ba mẹ ăn cơm, bởi vậy đối với ý kiến của Ôn Noãn không có gì mâu thuẫn liền gật đầu đồng ý.

Ôn Noãn sung sướng cười rộ lên, cô dắt tay Cố Thời Vũ:" Đi thôi".

Editor: luoicon27

"Tê" con dao phay sắc bén cắt nhẹ lên tay Cố mụ mụ, bà vội vàng đem ngón tay cho vào trong miệng. Đây đã là lần thứ ba bà cắt phải ngón tay mình, do quá lo lắng cho tình hình bên trên kia, tuy Cố mụ mụ nấu cơm nhưng tinh thần đã sớm đặt ở trên lầu, không biết bọn họ bây giờ thế nào. Lâu như vậy nhưng không có động tĩnh, Tiểu Noãn có phải hay không thành công? Hay là Thời Vũ phát cuồng đem Ôn Noãn đánh đến hôn mê nên mới không có động tĩnh. Trong lòng càng nghĩ càng sợ hãi, bà bước nhanh ra phòng bếp hướng trên lầu chạy.

"Lão bà người đi làm gì!" Cố ba ba đứng lúc kéo lại Cố mụ mụ.

"Bọn họ vẫn luôn không có động tĩnh, ta lo lắng..." Cố mụ mụ gắt gao cau mày.

"Không phải vừa rồi bác sĩ Ôn không nói sao, nếu qua hai giờ mà cô không ra thì bà mới được đi tìm cô ấy." Cố ba ba lôi kéo lão bà ngồi lên sofa:" nếu bây giờ người đi qua làm phiền đến bọn họ trị liệu thì làm sao bây giờ?"

"Nhưng mà..." Cố mụ mụ đang muốn phản bác thì có tiếng bước chân trên lầu làm bà ngừng lại.

Trong ánh mắt chờ mong của Cố gia ba mẹ, Ôn Noãn nắm tay của Cố Thời Vũ đi xuống lầu.

Thành công!!

Cố gia ba mẹ vui sướng liếc mắt nhau, trên dưới hai người sớm không còn chút dấu vết về việc lôi kéo vừa nãy, Thời Vũ có thể tiếp nhận một người chưa từng gặp mặt, còn cùng người này nắm tay như vậy, điều này chứng minh nhĩ tử nhà mình có khả năng khôi phục sinh hoạt hằng ngày!

"Tiểu Vũ, Tiểu Noãn, các người.... các người thoát nhìn ở chung với nhau rất tốt a." Cố mụ mụ kiềm chế tâm tình kích động cười nói.

"Đương nhiên, chúng ta ở chung với nhau thật vui, phải không Thời Vũ?" Ôn Noãn quay đầu nhìn về phía Thời Vũ cười sánh lạn như ánh mặt trời.

Cố Thời Vũ sắc mặt đỏ ửng quay đầu nhìn về nơi khác:" Ân...." Thanh âm nhỏ như muỗi, nếu không phải lực chú ý của mọi người đều dồn lên người hắn, căn bản sẽ không nghe thấy hắn nói gì.

"Vậy thật tốt quá, Tiểu Noãn cần phải thường xuyên tới a." Cố mụ mụ cao hứng vỗ tay.

Ánh mắt Cố ba ba quý dị nhìn sắc mặt đỏ ửng của Cố Thời Vũ, lại nhìn tươi cười sáng lạn của Ôn Noãn. Hai người này có chút không thích hợp a.

Vì để ăn mừng ngày trọng đại này, Cố mụ mụ trở tài làm một bàn đồ ăn, Ôn Noãn cũng bộc lộ chút sở trường làm đồ khai vị, bốn người hòa thuận vui vẻ cùng nhau ăn cơm trưa.

Cố mụ mụ theo thói quen gấp đồ ăn Cố ba ba thích ăn để vào trong chén hắn, Cố ba ba tự nhiên mà cười, cũng gấp một khối sườn sào chua ngọt để vào chén Cố mụ mụ. Một màn ân ái như thế đều bị thu hết vào đáy mắt Cố Thời Vũ, trong đầu đột nhiên vang lên lời nói của Ôn Noãn "thích nhau giống cha mẹ", hắn chớp chớp mắt, mặt đỏ ửng gấp một khối đậu hũ vào trong chén của Ôn Noãn, sau đó tràn đầy chờ mong nhìn phản ứng của cô.

Ôn Noãn giật mình, sau đó là vui vẻ ăn miếng đậu hũ Cố Thời Vũ gấp cho.

Cố Thời Vũ tràn đầy chờ mong Ôn Noãn gấp đồ ăn cho mình, nhìn nửa ngày cũng không thấy nàng có động tác, hắn mất hứng bữu bữu môi, ủ rũ cụp đuôi ăn cơm trong chén.

Kẻ lừa đảo kẻ lừa đảo kẻ đại lừa đảo! Nói thật tốt giống ba ba và mụ mụ đâu! Cố Thời Vũ cảm thấy rất ủy khuất.

Mất thấy cảm xúc người bên cạnh nháy mắt giảm xuống, Ôn Noãn nén cười gấp một cái cánh gà bỏ vào trong chén Cố Thời Vũ.

Đôi mắt Cố Thời Vũ sáng vụt lên, hắn đỏ mặt gấp cánh gà cho vào trong miệng.

Hai người này quả thật có vấn đề, Cố ba ba cong cong khóe môi, lặng lẽ chậm chậm lão bà nhà mình ý bảo để ý hành động của hai người họ.

Ăn cơm trưa xong, Ôn Noãn cùng Cố Thời Vũ ôm mèo đi ra viện phơi nắng. Cố ba Cố mẹ rất tự giác mà ngồi ở phòng khách cho bọn họ có không gian riêng.

Ôn Noãn một bên chải lông mèo, một bên chuyên chú nhìn chằm chằm mặt Cố Thời Vũ, thẳng đến khi hắn đỏ mặt tim đập, tay chân bời vì khấn trương mà không biết để chỗ nào mới chậm rãi mở miệng:" Thời Vũ, người làm bạn trai ta đi."

"Bạn...trai?" Cố Thời Vũ không rõ bạn trai là gì, Ôn Nỗn lập tức thay đổi cách nói:" Thời Vũ, người làm lão công ta đi."

Lão công thì hắn hiểu, bởi vì Cố mụ mụ luôn gọi Cố ba ba như vậy. Ba mẹ là vợ chồng, bọn họ tương thân tương ái, kia hắn cùng

tiểu Noãn.... Cố Thời Vũ ngượng ngùng che mặt.

"Chúng ta sờ đã sờ qua, người sẽ không nghĩ đối với ta phụ trách chứ? Này cũng không phải hành vi nam tử hán nên có." Ôn Noãn trêu đùa nói.

"Là người sờ ta!" Cố Thời Vũ buột miệng nói.

"Nga, vậy để ta phụ trách đi." Ôn Noãn tiếp lời.

Cố Thời Vũ tiếp tục bụm mặt không biết nghĩ cái gì.

"Vậy đi nếu người không đáp ứng ta sẽ đi tìm người khác." Ôn Noãn đứng dậy:" Ta đi sờ người khác, đối với người khác phụ trách, sau đó vĩnh viễn ở bên người khác."

"Không được!" Cố Thời Vũ không không chế được mà đề cao âm lượng.

"Chính là người không đáp ứng,ta phải tìm người khác a." Ôn Noãn bắt đầu dĩ nhún vai.

Cố Thời Vũ kéo tay Ôn Noãn để trên ngực mình, hắn đỏ mặt không dám nhìn vào mắt cô, nhưng giọng điệu lại dĩ thường kiên định:" Ta sẽ phụ trách với người, nếu người muốn sờ thì cứ sờ ta đi, không cần đi tìm người khác!"

Thiếu niên xinh đẹp đối với người nói "sờ ta", Ôn Noãn không tự nhận mình là lưu manh nhưng cũng không nhịn được mà tay trái bắt đầu làm bậy.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Đều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Mỹ Thiếu Niên Tự Bế (7)

"Hệ thống, ta muốn biết ta đã chiếm vị trí gì trong lòng Cố Thời Vũ."

[Ký chủ, có sử dụng cơ hội kiểm tra đo lường đầu tiên không?]

"Có."

[Đang kiểm tra đo lường.... .. Đình-----kết quả đo lường: nhiệm vụ chưa hoàn thành, địa vị của ký chủ: người thích, thỉnh ký chủ tiếp tục nỗ lực.]

Ôn Noãn nhẹ gọi lên khoe môi, cười véo véo lỗ tai nhỏ của mèo, thân mình mèo đen giật giật run lên, thay đổi tư thế lần nữa ngủ.

"Cám ơn hệ thống."

[ký chủ không cần khách khí.]

Cố gia ba mẹ yêu cầu đối với hiệu quả trị liệu của nhi tử nhà mình cũng không cao, thẹn thùng một chút, sợ người lạ một chút cũng tốt, không cần giống như lúc nhỏ hoạt bát rộng rãi, chỉ cần hần có thể giống người bình thường sinh hoạt là bọn họ liền thỏa mãn.

Sau khi tiếp nhận ý nguyện của Cố gia ba mẹ, Ôn Noãn thực sự nhẹ nhàng thờ ra. Nếu bọn họ yêu cầu nhi tử nhà mình giống thiếu niên sáng lạn trước kia, nàng thật đúng là không nắm chắc.

"Thời Vũ, ta mang theo hai bộ phim." Ôn Noãn từ trong túi móc ra hai đĩa video để trước mặt Cố Thời Vũ quơ quơ: "« Tổng giám đốc bá đạo yêu ta » cùng « vương tử vườn trường bắt nạt đầu », người thích cái nào?" Bởi vì Cố ba ba thường xuyên cùng nòng cốt của công ty mở hội nghị video, bởi vậy trong thư phòng của Cố ba ba trang bị một cái máy chiếu, vừa lúc thuận tiện cho bọn họ xem phim.

"Người thích cái nào liền xem cái đó đi." Bởi vì trong phim có hình ảnh của người xa lạ, đã rất nhiều năm Cố Thời Vũ không có xem phim nên hần cũng không có nhìn ra cái nào tốt.

Nửa tháng này Ôn Noãn vẫn luôn lôi kéo Cố Thời Vũ xem TV, một tuần đến cửa tiệm chọn rất nhiều phim nhựa, đây là muốn hần ở trước màn ảnh quen hình ảnh của người lạ, chờ chân chính ra bên ngoài, hần sẽ chuẩn bị sẵn tâm lý.

"Vậy chọn vườn trường vương tử đi." Bộ vườn trường vương tử này có rất nhiều nhân vật, lại còn lấy bối cảnh khai trường mở đầu, nếu hần có thể bình tĩnh đối với đám người chụm đầu vào nhau riu rít đại biểu cho trị liệu đã hoàn thành hơn phân nửa a.

"Hào." Cố Thời Vũ hít sâu mấy cái làm giảm tâm tình khẩn trương của mình.

Bộ phim này chính là câu chuyện của một nha đầu bình dân dựa vào thành tích học tập mà tiến vào trường quý tộc, tính cách xúc động cùng quật cường

của cô đã kết thành oan gia với vương tử vườn trường, hai người trải qua một đoạn thời gian cãi nhau sau đó cũng khó khăn ở bên nhau.

Mở đầu bộ phim chính là lúc khai mạc, nhà trường tổ chức đại hội khai giảng, nữ chính là năm nhất cao trung lên đại diện phát biểu.

Trên màn ảnh to rộng đột nhiên xuất hiện thật nhiều người, màn hình phóng to chậm rãi chiếu rõ mặt mỗi người. Cổ Thời Vũ sợ tới mức lập tức quay đầu nhìn về phía Ôn Noãn:" Tiểu Noãn..." tiếng nói mềm mại như bông chứa vô vàn ủy khuất, hẳn không nghĩ xem người xa lạ, cũng không muốn xem người lạ nói chuyện.

"Thời Vũ, người phải chậm rãi thích ứng nha không thì sau này chúng ta sao có thể ra ngoài hẹn hò." Ôn Noãn cười nhìn đôi mắt hắn, giờ tay sờ sờ mặt hắn.

"Không đi ra không được sao?..." Cổ Thời Vũ đáng thương hề hề lắm lắm.

"Cổ Thời Vũ, người không muốn cùng ta ra bên ngoài thế giới nhìn ngắm sao?" Ôn Noãn cầm tay Cổ Thời Vũ lên cọ cọ mặt mình.

Xúc cảm ở đầu ngón tay mềm mại làm mặt Cổ Thời Vũ hơi hơi phồng hồng,hắn chậm rãi gật đầu, ngượng ngùng nhỏ giọng nói:" Nghĩ....cùng người cùng nhau."

Ôn Noãn vui vẻ mặt mày cong cong, cô nâng một tay ôm lấy cổ Cổ Thời Vũ hôn khẽ môi hắn:" Thời Vũ , Thời Vũ, ta rất thích người nha, thật là đáng yêu."

"Ta...ta cũng thích người." Bị đột nhiên tập kích mặt Cổ Thời Vũ đỏ bừng.

Không biết có phải do thói quen xem nhiều phim nhựa , hay là do tình cảm trong lòng quá phá, Cổ Thời Vũ hữu kinh vô hiểm* xem hết bộ phim, ngay cả khi trên màn ảnh xuất hiện nhiều người như vậy hắn cũng chỉ theo bản năng lại gần Ôn Noãn, trong lòng cũng không có cảm xúc khủng hoảng quá mức.

(*)hữu kinh vô hiểm: bị hoảng sợ nhưng không nguy hiểm

Trên màn hình xuất hiện các diễn viên trong phim, đèn trong phòng cũng sáng lên, Cổ Thời Vũ đột nhiên quay đầu nhìn về phía Ôn Noãn, đôi mắt sáng lấp lánh như những ngôi sao nhỏ. Biểu tình hắn vui vẻ mang theo chút trẻ con , đầy mặt viết 'cầu khen ngợi', 'cầu khích lệ'.

Ôn Noãn cười cười, thuận theo sờ sờ đầu hắn, thò người mỗ nhẹ trên mặt hắn:" Thời Vũ giỏi quá!"

Cổ Thời Vũ thẹn thùng sờ sờ mặt bị phi lễ, sau một lúc lâu, hắn mới cẩn thận thăm dò mà lại gần hôn nhẹ Ôn Noãn.

"!" Cổ Thời Vũ chủ động thân làm Ôn Noãn kinh ngạc không nhỏ, cô ngờ ngác không biết phản ứng làm sao.

Thấy Ôn Noãn tròn mắt nhìn mình, tưởng vừa rồi hắn đột nhiên hôn cô làm cô mất hứng, chân tay hắn luống cuống đứng tại chỗ không biết làm gì: "Tiểu Noãn,thực xin lỗi, ta không nên đột nhiên thân người, ta.... ngô?" Miệng đột nhiên bị che lại khiến Cổ Thời Vũ có chút bị bức ngược.

Ôn Noãn bắt lấy tay hắn, ra vẻ nghiêm túc nói:" Cổ Thời Vũ, người như thế nào có thể làm như vậy đâu!"

"Tiểu Noãn....QAQ!"

"Người như thế nào có thể chỉ thân một bên mặt thôi!" Ôn Noãn nhướn mày, đem bên kia mặt lại gần:" tới tới tới, bên này cũng hôn một cái -"

Cổ Thời Vũ sững sốt, ngay sau đó bùng kín khuôn mặt đỏ bừng lại.

Tiểu Noãn quá xấu rồi!

Editor: luoicon27

" Muốn mang Thời Vũ ra ngoài, Tiểu Noãn, này có phải quá nhanh không!" Cổ mụ mụ có chút kích động nói:" Hải tử kia tuy rằng có thể đối mặt với nhân vật bên trong TV, nhưng khi nhìn thấy người thật thì sẽ không như vậy nha!"

"Đi không cần lo lắng, có ta ở đây rồi." Ôn Noãn cười trấn an.

"Lão bà, người không cần lo lắng, năng lực của Tiểu Noãn người còn không rõ ràng sao, không sao đâu." Cổ ba ba đối với năng lực của Ôn Noãn rất tin tưởng, lúc trước, nhiều lần bọn họ cũng có hoài nghi cô nhưng đều bị kinh hi của cô đánh vỡ, lần này hẳn tin tưởng Ôn Noãn nhất định có thể sáng tạo ra kỳ tích.

Đúng vậy,lần trước Thời Vũ đã tốt lên rất nhiều, lần này nhất định thành công! Trong lòng Cổ mụ mụ tự nói với chính mình như vậy.

"Tiểu Noãn, ta sẽ phái vài người đi theo các người, vạn nhất có chuyện gì thì họ có thể giúp người." Cổ ba ba nói với Ôn Noãn.

Bên này vừa dứt lời, bên kia liền truyền đến tiếng bước chân trên cầu thang, chỉ trong chốc lát, hình ảnh Cố Thời Vũ ăn mặc chỉnh tề xuất hiện trước mặt mọi người. Trên thân hắn mặc một cái áo thun không tay màu xám, mấy chữ màu trắng đan xen nhau đính trên quần áo, bên dưới là quần đùi cùng bộ với áo thun, giày thể thao đen trắng vừa lúc phối hợp với bộ trang phục hè này của hắn. Mới đi xuống lầu, Cố Thời Vũ liền nhìn thấy ánh mắt của ba mẹ mình cùng Ôn Noãn nhìn mình chằm chằm, hắn ngượng ngùng cúi đầu né tránh tầm mắt của họ, theo bản năng ngón tay xoắn lại với nhau.

"Thời Vũ." Ôn Noãn kêu lên.

"Àn" Cố Thời Vũ theo bản năng gật đầu.

"Thật đẹp trai!" Ôn Noãn cười giờ ngón tay cái lên. Tuy hiện tại Cố Thời Vũ hai mươi tuổi, nhưng hôm nay có ý ăn mặc, hơn nữa hắn còn có khí chất thanh thuần đáng yêu, nhìn có vẻ trẻ tuổi, mười phần là thiếu niên.

Cố Thời Vũ ngượng ngùng cười rộ lên: "Cám ơn,... người, người cũng rất đẹp."

"Thời Vũ, ở bên ngoài phải nghe lời Tiểu Noãn biết không?" Cố mẹ mụ mụ lo lắng dặn dò nói.

"Uh, đã biết." Cố Thời Vũ nghiêm túc gật đầu.

"Ồ bên ngoài..." Cố mẹ mụ ngăn không được ngăn dặn vạ dò, cuối cùng, hai người trong cái nhìn chăm chú của Cố ba Cố mẹ mà rời đi.

Nắm tay Cố Thời Vũ đi trên đường, Ôn Noãn quay đầu cười hỏi: "sợ hãi sao?"

"Có chút." Cố Thời Vũ thành thật gật đầu.

"Bọn họ sẽ không thương tổn đến người, hơn nữa ta cũng sẽ bảo vệ người, không cần sợ hãi." Ôn Noãn nâng lên bàn tay đã đan vào mười ngón tay của hắn quờ quơ.

"Tiểu Noãn, nếu ta mất không chế người hãy đánh ngất ta đi." Cố Thời Vũ nghiêm túc nói.

Ôn Noãn cười khê ra tiếng, cô giờ nắm tay trước mặt Cố Thời Vũ quờ quơ: "Nếu người mất không chế, ta càng có biện pháp tốt".

Cố Thời Vũ chớp chớp mắt, tò mò hỏi: "Biện pháp gì?"

Ôn Noãn cười lắc đầu, không nói cho hắn biết cô sẽ chơi trò lưu manh với hắn, vạ nhất hắn không mất không chế mà lại thẹn thùng thì làm sao bây giờ, cô không cần nhiều lời thì tốt hơn.

Đi ra khỏi Cố gia cùng khu người giàu có, người trên đường đi dần trở lên nhiều hơn, sắc mặt Cố Thời Vũ càng thêm tái nhợt. Rốt cuộc trong phim truyền hình với ngoài đời thật là khác nhau, khi bọn họ đi quá, thoáng nghĩ thấy mùi người xa lạ trong không khí, ngẫu nhiên có ánh mắt nhìn lại đây cũng làm cho hắn khần trương cả nửa ngày. Từ bên trong tiểu khu đi ra một đoạn đường ngắn, đầu Cố Thời Vũ đầy mồ hôi.

"Tiểu Noãn, ta.... chúng ta trở về đi."

Thanh âm Cố Thời Vũ bắt đầu khàn khàn.

Ôn Noãn rút khăn tay thấm mồ hôi cho hắn: "Thời Vũ, người không chế rất tốt. Xem, chúng ta đã gần đến cổng lớn, không cần bỏ dở giữa chừng nha." Cô nhẹ giọng trấn an hắn: "Ngẩng lên lúc trước người xem đám người trong phim, bọn họ với bây giờ cũng không có gì bất đồng, không phải sao?"

Cố Thời Vũ nắm chặt tay Ôn Noãn hít sâu không chế cảm xúc. Huấn luyện nửa tháng xem phim không phải không có hiệu quả, Cố Thời Vũ tự tạo cho mình biện pháp không chế cảm xúc chính mình, hiệu quả rõ ràng làm lòng hắn nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Ôn Noãn lôi kéo Cố Thời Vũ ngồi lên taxi, trong lòng nghĩ ngợi một chút liền quyết định nơi hẹn hò.

"Tài xế, đi siêu thị."

Hôm nay là cuối tuần nên bên trong siêu thị đặc biệt nhiều, xe taxi vừa đến liền một bước cũng khó đi. Ôn Noãn bảo tài xế dừng xe, thanh toán tiền xong tính toán lôi kéo Cố Thời Vũ xuống xe.

Bên ngoài quá nhiều người! Cố Thời Vũ quả thực bị đám người rộn ràng nhốn nháo kia hù chết, hắn hoảng sợ co rút người trên ghế, mặc cho Ôn Noãn lôi kéo như thế nào đều không xuống xe. Tài xế cũng nhận ra Cố Thời Vũ có gì đó không thích hợp, hắn nhủ nhủ mảy, mở miệng thúc giục vài câu, đến khi Ôn Noãn đưa qua năm trăm đồng.

"Tài xế, làm phiền ông đợi chúng ta một lát." Ôn Noãn hứa hẹn với tài xế.

Nhìn tiền đỏ rực trước mắt, tài xế làm sao có thể không có đạo lý, hắn khóa kỹ xe, lấy chìa khóa xuống xe.

Ôn Noãn ngồi trở lại trong xe, sau khi đóng cửa kỹ mới nhìn về phía Cố Thời Vũ. Lúc này trên mặt hắn sớm không chỉ là nhột nhột sợ hãi khi ở tiểu khu

kia, hấn gất gao cuộn tròn thân thể trên ghế, mắt thường có thể thấy được hấn đang run. Năm ngón tay hấn gất gao bấu chặt lấy cánh tay, có chỗ đã xuất hiện vết trầy da thịt.

"Thời Vũ." Ôn Noãn kéo cánh tay đang ôm chặt của hấn." Thời Vũ, ta đang ở chỗ này, không cần sợ hãi."

Thanh âm nhẹ nhàng nức nở bỗng vang lên trong không gian nhỏ hẹp, Cổ Thời Vũ theo lực đạo Ôn Noãn thả lỏng thân thể của mình, hấn ỳ khụt khụt thút thút, giọt nước mắt to chảy xuống khuôn mặt:" Tiểu Noãn, không dùng được... phương pháp ta dùng căn bản không chế không được chính mình, ta...."

Ôn Noãn ôm lấy cổ Cổ Thời Vũ hôn lên môi hấn, khó khăn nâng đỡ, triền miên ái muội. Không biết khi nào nước mắt Cổ Thời Vũ đã dừng lại, sắc mặt của hấn cũng nhiễm phần hồng, cánh tay gất gao vòng qua eo nàng không chút thả lỏng.

Phù phù phù..... tiếng tim đập nhanh vang lên rõ ràng, tư vị đường ngọt trên môi xua tan khủng hoảng trong lòng, Cổ Thời Vũ cảm giác mình sắp chết chìm trong vị ngọt ngào của hôn môi.

"Thời vũ, ngươi không phát hiện sao? Ngươi đã thành công khống chế cảm xúc chính mình." Ôn Noãn chậm rãi buông ra Cổ Thời Vũ, cô lau sạch nước mắt trên mặt hấn, cười nói.

Còn đang đắm chìm trong cảm giác hôn môi, Cổ Thời Vũ nghe Ôn Noãn nói mà ngây ngẩn cả người:" Cái gì."

"Ngươi nhìn bên ngoài." Ôn Noãn chỉ bên ngoài cửa sổ, bên ngoài vẫn tấp nập, từng đoàn người đi qua bên ngoài xe.

Cổ Thời Vũ cẩn thận nhìn thoáng qua lập tức thu hồi tầm mắt:" Nhưng ta vẫn sợ hãi a QAQ."

"Ngươi còn không có phát hiện ra sao? Hiện tại ý thức ngươi vẫn thanh tỉnh, không bị mất khống chế." Ôn Noãn cười chỉ ra.

"Ta----" Cổ Thời Vũ đột nhiên sững sốt, nếu là trước đây, nhìn đến ngoài cửa sổ có nhiều người như vậy hấn đã sớm mất đi lí trí mà nổi điên, nhưng hiện tại hấn lại không giống vậy, thật sự..... không có mất khống chế!" Tiểu Noãn!" Hấn kinh hi nhìn Ôn Noãn.

"Uh, có muốn xuống xe hay không?" Nguyên bản trong kế hoạch cô cũng không định xuống xe, cô tới nơi này là muốn cho hấn nhìn qua cửa sổ nhìn đám người, nhưng tình huống Cổ Thời Vũ thực sự tốt ngoài dự đoán, có lẽ có thể thử xem.

Cổ Thời Vũ rối rắm một hồi lâu, ở trong lòng xây dựng một đồng tâm lý lớn sau đó mới gật gật đầu:" Được."

Ôn Noãn luống loát xuống xe, bước vòng qua bên kia mở cửa xe:" Thời Vũ, xuống dưới đi." Cô cười đuổi tay với hấn.

Cổ Thời Vũ chân chừ nửa ngày mới hạ quyết tâm, nhắm mắt lao xuống xe.

Phanh!

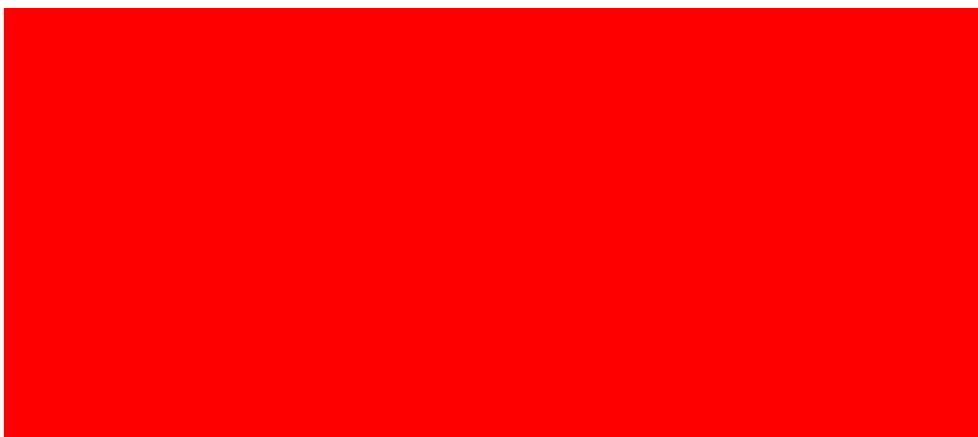
Một trận âm thanh va chạm vang lên, thiếu niên soái khí đem nữ tử xinh đẹp ngã gục trên mặt đất.

"Thân ái, ngươi nhiệt tình như vậy làm ta có chút thụ sủng nhược kinh."

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Đều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Mỹ Thiếu Niên Tự Bế (8)

Edit: luoicon27

"Nếu tình huống vẫn không thể nào lạc quan thì các người dẫn bọn hấn trở về đi." Cổ ba ba ở đầu dây bên kia phân phó thủ hạ.

Bởi vì lo lắng an toàn của nhi tử nhà mình cùng Ôn Noãn, Cổ ba ba phái mấy bảo tiêu đi theo sau hai người, mỗi giờ báo tình huống cho ông, nếu có chuyện gì ông cũng có thể biết trước tiên. Bất quá, làm Cổ ba ba không nghĩ tới là, hai người đi không bao lâu đã xuất hiện việc ngoài ý muốn. Thủ hạ gọi điện tới báo, nói là hai người đi siêu thị, Thôi Vũ tránh ở trong xe không ra, ngay cả Ôn Noãn khuyên bảo cũng không được.

"Aiii....." Cổ ba ba bắt đầu dĩ thờ dài, là ông kỳ vọng quá cao.

"Ông... ông chủ..." bảo tiêu cầm điện thoại, biểu tình ngốc lăng nhìn một màn trước mắt:" ta cảm thấy, đại khái... có lẽ, không cần dẫn bọn hấn trở về..."

"Cái gì?"

Cổ Thôi Vũ nhắm mắt lại, cắn chặt răng một cái quyết tâm từ trong xe vọt ra, đứng trước cửa xe, Ôn Noãn không kịp phòng bị đột nhiên bị hấn đè trên mặt đất.

Một màn ái muội nam sinh đẩy ngã nữ sinh nằm dưới đất hấp dẫn một số đông người chú ý, bọn họ tụ lại bên này xem náo nhiệt, có người cầm điện thoại chụp trộm mấy tấm ảnh đăng lên weibo chia sẻ.

"Thân ái, người chủ động với ta như vậy ta thật cao hứng, nhưng trước đám đông thế này không tốt lắm đâu." Ôn Noãn ý cười tràn đầy nhìn về mặt ngốc bức của Cổ Thôi Vũ đang đè trên người mình.

Nghe vậy, thân thể Cổ Thôi Vũ càng thêm cứng đờ. Lúc này hấn hoàn toàn xem nhẹ quần chúng vây xem xung quanh, lực chú ý đều nhìn người nằm dưới thân mình cười khanh khách Ôn Noãn. Hiện tại trong đầu Cổ Thôi Vũ đều đầy là những lời spam "hấn đè ngã Ôn Noãn".

"Thôi Vũ, người không đứng dậy ngay mai chúng ta sẽ lên đầu đề." Ngừ khí Ôn Noãn nhàn nhạt không chút nào nóng nảy.

Bởi vì còn đang phát ngốc nên năm giây sau Cổ Thôi Vũ mới hiểu Ôn Noãn nói gì., hấn hoảng loạn nhìn xung quanh, sau đó chân tay luống cuống từ trên người Ôn Noãn bò dậy sau đó chui vào trong xe. Chui được một nửa thì ngừng lại, chi chốc lát hấn cẩn thận xoay người, nỗ lực không để ý ánh mắt người xung quanh, bước nhanh tới chỗ Ôn Noãn đem kéo lên, sau đó kéo thân mình còn chưa đứng vững của Ôn Noãn cùng nhau chui vào trong xe.

Người vây quanh bên ngoài thật lâu còn không tan, bọn họ muốn nhìn một chút người trong xe có thể hay không làm ra sự tình gì mới mẻ.

Bóng người ngoài cửa sổ mờ mờ lam lơng lơ trên người Cổ Thôi Vũ đều dựng đứng hết cả lên, hấn ở bên trong nhìn đám người xa lạ ở ngoài xe kia, bị bọn họ chỉ chỉ trỏ trỏ, nhỏ giọng nghị luận, giống hệt năm đó... Nghĩ đến đây, Cổ Thôi Vũ biết nếu không khống chế thì chính mình sớm hay muộn cũng phát bệnh:" Tiểu Noãn..." hấn ý lại nắm chặt tay Ôn Noãn, đáng thương hề hề nhìn sùn mặt cô hy vọng cô có thể trợ giúp hấn bình ổn cảm xúc.

Sau một lúc lâu, Ôn Noãn không có bất luận phản ứng gì, cô ngơ ngác nhìn về phía trước không nói một lời.

"Tiểu Noãn QAQ" Tiểu Noãn vì cái gì không để ý tới ta! Cổ Thôi Vũ sắp khóc, mặt trái cảm xúc trong lòng này lên đem hấn suy sụp, đại não hấn ong ong tác hưởng, huyết thái dương một cổ trướng đau.

"Thôi Vũ! Thật đáng sợ!" Ôn Noãn đột nhiên nhào vào ngực Cổ Thôi Vũ khóc lớn.

Cổ Thôi Vũ bị hành động của Ôn Noãn làm cho có chút bị ngốc bức, sao lại thế này? Vì cái gì Tiểu Noãn khóc? Không phải người nên khóc là hấn sao? Cổ Thôi Vũ nhìn người trong ngực khóc rồi tỉnh rồi mù thì có chút không tỉnh táo.

"Nhân loại thật đáng sợ! hu hu hu ~ ~ " thấy Cổ Thôi Vũ không phản ứng với chính mình, Ôn Noãn liền khóc lớn hơn nữa:" Thôi Vũ, ta rất cuộc hiểu vì sao người lại sợ hãi người như vậy, bọn họ xác thực rất đáng sợ! Ta nằm trên mặt đất đau sắp chết bọn họ còn ở một bên cười cười chỉ trỏ, khe khẽ nói nhỏ, không ai giúp ta, ta rất sợ hãi, ô ô ô!!"

Sắp bị đè chết.... Nguyên lai hấn nặng như vậy sao? Trọng điểm của Cổ Thôi Vũ càng nghĩ càng bay lên trời.

"Người cái tên xấu xa này! Ta sắp bị hấn chết người còn không an ủi ta hu hu hu. " Ôn Noãn roi lệ đầy mặt lớn tiếng trích.

"Thực xin lỗi Tiểu Noãn!" Cổ Thôi Vũ vội vàng ôm Ôn Noãn:" Bọn họ.. bọn họ chỉ là không liên quan đến người, thương tổn... không được người." Tay chân hấn vung về xoa nước mắt Ôn Noãn, khó khăn an ủi:" liên tính bọn họ muốn hại người, người.... người không cần sợ hãi, ta... ta sẽ bảo vệ người!"

"Thật sự?" Ôn Noãn hai mắt đầm lệ mông lung nhìn hấn.

"Ân! Thật sự!" An ủi Ôn Noãn, cũng là bình ổn chính mình, Cổ Thôi Vũ dùng sức gật đầu, biểu tình nghiêm túc mà kiên định. Hấn cần phải dùng cảm,

nếu không sẽ không bảo hộ được Tiểu Noãn, trong lòng Cố Thời Vũ nghĩ.

"Vậy người xuống xe, hướng người bên ngoài rống to một câu: nhìn cái gì mà nhìn! Các người này đàn SB*!" Ôn Noãn làm gì còn chút vẻ mặt ủy khuất khóc thút thít nào, thần thái sáng láng chỉ đám người không liên quan bên ngoài cửa sổ kia nói.

(*là một câu chửi, nhưng mọi người không hiểu rõ nghĩa nên để nguyên, ai biết chỉ mọi người sửa nha! Thân!)

"Này này... không tốt lắm đâu." Cố Thời Vũ cũng làm gì còn biểu tình khí phách vừa nãy, hấn sờ loạn ngón tay, biểu tình vừa hoảng loạn vừa ngượng ngùng.

"Ngô QAQ." Ôn Noãn nhủ mày, nước mắt lại bắt đầu đảo quanh hốc mắt.

"Được được được, ta đi!" Cố Thời Vũ vội vàng gật đầu đáp ứng.

"Vậy người mau xuống xe đi, ta nghe." Ôn Noãn thúc giục nói.

Cố Thời Vũ hít sâu vài cái cũng không làm giảm bớt được khẩn trương trong lòng, hấn mang theo cảm xúc bất ổn này xuống xe.

Bên ngoài thấy nam chính sự kiện đẩy ngã kia xuống xe thì sôi nổi, ánh mắt bọn họ sáng quắc mà nhìn chằm chằm Cố Thời Vũ, muốn biết lần này hấn sẽ làm ra cái sự tình kinh người gì.

Giọt mồ hôi to đùng chảy xuống, sắc mặt Cố Thời Vũ dần dần bắt đầu trắng bệch, theo bản năng hấn lùi về sau một bước, những gương mặt xa lạ kia làm mất hấn mờ đi. Hấn quay đầu nhìn về phía Ôn Noãn đang ngồi trong xe, ý lùi bước trong mắt phi thường rõ ràng.

Ôn Noãn nghĩ Cố Thời Vũ muốn lùi bước lại thê thê thảm thảm khóc lên, tiếng khóc đứt gan đứt ruột.

Cố Thời Vũ thực sự không thể nhìn gương mặt luôn cười khanh khách của Ôn Noãn rớt nước mắt, trong nhận thức của hấn, trên mặt của Tiểu Noãn phải luôn mang theo tươi cười mới đúng. Hấn khẽ cắn đầu lưỡi, đau đớn làm đại não hấn thanh tỉnh, ngón tay gắt gao nắm lại thành nắm đấm, hít sâu một hơi, đối đám người kia lớn tiếng quát: "Nhìn cái gì mà nhìn!"

Âm thanh ồn ào nháy mắt biến mất, đương sự bị quát lớn xấu hổ nhìn nhau.

"Các người... các người.. này.." Cố Thời Vũ nói lấp nửa ngày đều không nói lên lời câu kế tiếp, hấn đẩy mặt đỏ lên, tay chỉ vào đám người run rẩy.

Không biết là ai khởi đầu, một bộ phận người tan đi, dần dần, người rời đi càng ngày càng nhiều, đến cuối cùng người vây xem đều tản đi bốn phía.

Cố Thời Vũ vội vàng chui vào trong xe, hấn che lại chỗ trái tim kịch liệt thờ dốt, giống như một người bị bệnh tim vậy.

"Phốc----" Ôn Noãn che miệng cười run rẩy.

"Tiểu Noãn?!" Cố Thời Vũ ngốc lăng nhìn Ôn Noãn vừa rồi còn khóc thê thảm bây giờ lại cười không thấy mắt đâu, hơn mười giây sau hấn đột nhiên phản ứng lại: "Tiểu Noãn người lại gạt ta!!!!"

"Thực xin lỗi thực xin lỗi." Ôn Noãn cười bồi tội, cô bắt lấy tay Cố Thời Vũ lay lay: "Đều là ta sai, người tha thứ cho ta được không?".

"Không được!" Cố Thời Vũ rút tay về hứ một tiếng quay đầu đi nhìn về nơi khác.

"Thời Vũ Thời Vũ ta sai rồi, không cần tức giận mà." Ôn Noãn ôm lấy cánh tay Cố Thời Vũ làm nũng cọt cọt tới cọt lui.

Bị người mình thích làm nũng giống như con mèo nhỏ, Cố Thời Vũ thiếu chút nữa không duy trì được biểu tình mặt lạnh. Hấn lặng lẽ điều chỉnh lại chính mình, miễn cưỡng giữ được vẻ mặt nghiêm túc.

"Thời Vũ ~ thân ái ~ bảo bối ~" Ôn Noãn một tiếng lại một tiếng triền miên gọi hấn.

Cố Thời Vũ không chế không được mặt nóng lên, tóc ngắn căn bản không che được đôi tai đỏ bừng: "Người... người muốn ta tha thứ cho người sao!"

"Nghĩ!" Ôn Noãn vội vàng gật đầu.

"Vậy người liền mang điện giật khí trước kia cho ta xem."

"A"

"Kia sau lúc đó ta đã từng lên mạng tra qua." Hấn đỏ mặt trừng mắt nhìn Ôn Noãn; "Đồ... đồ dùng tình thú căn bản không phải như vậy, màu đen kinh điển cũng không có kiểu dáng đó."

"...."

"Kỳ thật nó chính là dùi cui điện dùng để không chế bệnh nhân tâm thần!"

Ôn Noãn yên lặng che mặt, như thế nào cảm giác bệnh tình của hắn giảm bớt thì chỉ số thông minh cũng cao lên đầu.

"Tiểu Noãn ... Ngươi luôn lừa gạt ta." Ngữ khí Cố Thời Vũ xuống thấp:" Ta đang sợ hãi ngươi thích ta cũng là đang lừa gạt ta."

"Như thế nào sẽ đâu." Ôn Noãn ôn nhu nói:" Thời Vũ, tuy rằng lúc trị liệu bệnh tình cho ngươi ta có làm một chút lừa gạt nhỏ, nhưng ta tuyệt đối không lừa gạt tình cảm của người khác. Ta yêu ngươi, thật sự yêu ngươi, ta lấy sinh mệnh ra thế." Nàng ôm lấy mặt hắn, chuyên chú mà nghiêm túc nhìn đôi mắt hắn.

Ôn Noãn vẫn tin tưởng vững chắc đạo lý phải có trả giá mới có hồi báo, lấy tâm ra đối đãi mới là chân lý, sau khi tiến vào cái không gian này thì ý nghĩ này của cô càng thêm kiên định. Chỉ khi cô chân chính yêu nhân vật mục tiêu, đối phương mới cho ngươi tình yêu ngang bằng hoặc hơn, như vậy đối với đối phương cũng công bằng hơn.

"Chính là, ta là bệnh nhân tâm thần, cũng không chăm sóc được ngươi." Cố Thời Vũ cắn môi dưới. Hắn cái gì cũng không làm được, hắn không thể cho Ôn Noãn chỗ dựa giống ba ba cho mẹ mẹ hạnh phúc, thậm chí việc bồi cô đi dạo phố đơn giản nhất hắn cũng không làm được.

Ôn Noãn cười nheo nheo mặt hắn:" Ai nói!" Cô ôm lấy Cố Thời Vũ hôn một cái trên miên:" Ngươi còn có thể cho ta một cái hôn ngọt ngào a ~ "

"Tiểu Noãn !" Cố Thời Vũ đỏ mặt thờ dốt, hắn rõ ràng đang nói chính sự!

"Rõ ràng ngươi rất sợ hãi lại cường ép chính mình giống một kỵ sỹ cường đại bảo vệ ta, đem ta ôm vào trong ngực an ủi." Ôn Noãn lôi kéo vòng tay Cố Thời Vũ:" Ngươi có thể vì không cho ta rơi lệ mà chịu đựng sợ hãi đối mặt với đám người xa lạ, ngươi biết rõ ta nói dối còn cố ý thân cận ta, ngươi sẽ bởi vì vô pháp cho ta hạnh phúc mà thương tâm khổ sở. Những điều này rất nhiều người không làm được mà ngươi lại làm được vì ta."

"Ta..."

"Thời Vũ, hiện tại ta hỏi ngươi, ngươi nguyện ý vì ta mà lấy ta làm vợ, bảo hộ ta cả đời sao?"

"Ta đương nhiên nguyện ý!" Cố Thời Vũ không chút do dự trả lời.

Ôn Noãn cười sáng lạn:" Ngươi xem, rõ ràng ngươi có thể cho ta rất nhiều thứ nha."

Tác giả có lời muốn nói: tại thời điểm người khác sợ với ngươi sợ hãi hơn, chính ngươi sẽ cường ép ngươi thành người bảo vệ, dù tay chân ngươi đã mềm nhũn cũng kiên định che chở cho họ ở phía trước. [không biết những người khác có phải như vậy không, nhưng ta là như vậy = , mỗi lần cùng các bạn nhỏ đến nhà mẹ, ta đều cường bách chính mình ở phía trước dò đường...]

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Đều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Mỹ Thiếu Niên Tự Bế (9)

edit: luoicon27

"Thời Vũ, ngươi nói cái gì?!" Cố ba ba kích động ôm bả vai Cố Thời Vũ lay lay.

Cố Thời Vũ bị lắc thắt điên bát đảo, nửa ngày sau mới mở miệng: "ta muốn học kinh doanh... cùng ba ba."

Sau khi bên cạnh nhi tử nhà mình xuất hiện Ôn Noãn, Cố ba ba cùng Cố mẹ thương lượng về tương lai của bọn họ. Bởi vì tình huống Cố Thời Vũ đặc thù, khẳng định là hắn sẽ không kế thừa gia nghiệp, mà sở trường của Ôn Noãn cũng không phải kinh doanh, bởi vậy Cố ba Cố mẹ tính toán chờ sau khi bọn họ thành thân liền đem công ty bán đi, đem tất cả tiền giao cho Ôn Noãn quản lý, đến lúc đó, cô mở quán hay làm gì đều có thể, chỉ cần bọn họ không tiêu xài xằng bậy, tung đó tiền đủ để bọn họ áo cơm không lo.

Hết thấy kế hoạch đều tốt, không nghĩ tới nhi tử nhà mình đột nhiên cho bọn họ kinh lý.

"Thời Vũ, người nói thật, không có lừa ba ba đi?" Sau khi bệnh tình Cố Thời Vũ chuyển biến tốt, Cố ba ba cũng từng nghĩ bồi dưỡng hắn trở thành người thừa kế công ty, chỉ là cái ý niệm này chỉ tồn tại trong đầu chứ chưa từng thực hiện qua.

"Uh, ta nghĩ khi trưởng thành có thể thành người Ôn Noãn có thể dựa vào." Cố Thời Vũ ngượng ngùng mà đỏ mặt nói.

Cố ba ba hoàn toàn có thể lý giải ý tưởng nhi tử nhà mình, năm đó khi hắn vẫn là một tiểu tử nghèo, cũng là vì muốn cho lão bà cuộc sống ngày ngày tốt đẹp mới bắt đầu phấn chấn xây dựng sự nghiệp. Sự thực chứng minh, tình yêu là sức mạnh vĩ đại.

"Người muốn học, ta tự nhiên nguyện ý dạy người! Chỉ là... nhi tử... tính cách của người thực sự không hợp sinh tồn trên thương trường a." tục ngữ nói phải, thương trường như chiến trường, có thể ở trước mặt người khác người là tâm địa thuần khiết, nhưng phía sau phải là cáo già. Tuy rằng tâm lý nhi tử nhà mình đã có thể đối mặt với người xa lạ, nhưng nếu cho hắn giao tiếp xã giao, đối mặt với nhiều người ở thương trường cũng là quá miễn cưỡng.

"Ta biết, ta sẽ nỗ lực thay đổi!" Cố Thời Vũ nắm tay kiên định nói.

Ngờ kìa Cố Thời Vũ kiên định làm Cố ba ba cao hứng quơ chân múa tay, vui mừng vỗ vỗ bờ vai hắn gật đầu: "hào, ngày mai người bắt đầu làm trợ lý của ta, làm quen một chút sinh ý."

"Àn " Cố Thời Vũ dùng sức gật đầu.

"Wen thân ái, chốc nữa Lisa trong nhà muốn làm chế phục party, chúng ta cùng đi liên hoan đi!" Đại mỹ nữ nước Mỹ tóc vàng mắt xanh ôm bả vai Ôn Noãn, cô chớp chớp mắt trái, cười ý vị thăm thẳm: "có rất nhiều tiểu soái ca cũng sẽ đi nga."

"Xin lỗi, hôm nay có việc nên không có biện pháp bồi người." Ôn Noãn cười cự tuyệt.

"Nga? Chuyện gì? Chẳng lẽ là hẹn hò." Kim tò mò nhướn mày.

"Uh, cùng một nam sinh đáng yêu ngọt ngào hẹn hò." Ôn Noãn nghịch ngợm chớp mắt, cười ngọt ngào nói.

"Nga, ta còn tưởng người cùng ta là bạn hữu độc thân đâu, người lừa gạt cảm tình của ta Wen! Ngày mai người phải cho mua cho ta năm cái vòng ngọt ngào làm bồi thường!" Kim biểu tình khoa trương xụ mặt, bộ dáng 'ta vô pháp thừa nhận đã kích này'.

"Tuân mệnh, Kim công chúa của ta, tại hạ ngày mai sáng sớm sẽ đem năm cái vòng ngọt ngào tặng cho ngài." Ôn Noãn tay phải vỗ tay trái một bộ "thành kính vì ngài phục vụ" biểu tình đứng đắn hơi khom người hành lễ.

Kim bị chọc cười ha hả, cô nhiệt tình ôm Ôn Noãn, giọng điệu quái quái nói: "Wen, ta sắp bị người biến thành les."

Cùng Kim cười cười nháo nháo ở công trường tạm biệt, Ôn Noãn liền bước nhanh về ký túc xá.

Từ ngày sự kiện ở quảng trường qua đi, cơ hồ mỗi ngày Ôn Noãn đều mang Cố Thời Vũ ra cửa chạy loạn, lúc bắt đầu có chút kinh hoàng đến sợ hãi đến cuối cùng có thể không né đám người đi lại, Ôn Noãn cùng Cố Thời Vũ phí không ít tâm lực. Tuy rằng hiện tại hắn vẫn như cũ hướng nội thẹn thùng, nhưng bản chất đã cùng người bình thường không khác biệt là mấy. Sau khi xác nhận Cố Thời Vũ đã không còn vấn đề, Ôn Noãn tiếp nhận ý kiến của Lương giáo thụ, dưới ánh mắt đáng thương hể hể của Cố Thời Vũ bước lên máy bay sang Mỹ.

"Tiểu Noãn, người thực chậm a." Cố Thời Vũ ở bên kia video oán giận nói.

"Thực xin lỗi nha, hôm nay tra tư liệu ở thư viện, trở về hơi chậm." Lúc trước, khi Cố Thời Vũ biết cô muốn ra Mỹ học tập cao hơn liền hung hăng khóc nháo loạn một phen, sống chết đều không muốn cô rời đi, cô không thể không hứa hẹn với hắn rất nhiều yêu cầu mới làm hắn miễn cưỡng đồng ý. Chính là khi cô đã ký xong hiệp ước không bình đẳng, Cố Thời Vũ liền gặt gao lôi kéo cô ý đồ làm cô lỡ mất giờ bay đi Mỹ.

Tiểu tử này, bệnh tình dần dần khôi phục, chỉ số thông minh cũng tăng lên rồi...

"Tiểu Noãn, người có thể trở về sớm một chút không..." trong video, ánh mắt Cố Thời Vũ sáng long lanh nhìn cô: "ta rất nhớ người!"

"Không cần bán manh!" Ôn Noãn tim đập nhanh che mặt. Từ khi tiểu hài tử này biết cô không chống lại được với bán manh, liền mỗi ngày qua video đều sẽ làm nũng nhắc nhở "rất nhớ người nha", "nhanh lên trở về nhà".

Cố Thời Vũ không quản Ôn Noãn bắt đắc dĩ, hắn tiếp tục hứng trí bùng bùng làm nũng: "Tiểu Noãn ~ ta gửi quà cho người, người nhận được sao?"

"Vừa lấy được, còn chưa có mở ra, người gửi cái gì?" Ôn Noãn vừa trở về thì từ khu bảo vệ nhận được hộp giấy hình chữ nhật, tuy chiều cao dài kinh người nhưng lại không nặng lắm, một đường về nhà căn bản không mất nhiều khí lực để khiêng nó.

"Không nói cho người!" Cô Thời Vũ ngượng ngừng cười cười: "trước lúc ngủ người mở ra sẽ biết."

Trước khi ngủ mới mở ra? Ánh mắt Ôn Noãn quý dị nhìn khuôn mặt đỏ lên vì ngượng ngừng của Cô Thời Vũ, cứ có cảm giác đồ vật đó rất kinh người.

Hai người lại nói chuyện phiếm một lúc, nói cho nhau biết ngày này làm chuyện gì, thời gian chớp mắt trôi qua, đảo mắt đã tới 12 giờ rồi. Ôn Noãn hơi buồn ngủ bị Cô Thời Vũ chú ý tới, hẩn lưu luyến không rời kết thúc đề tài, thúc giục cô đi ngủ.

"Tiểu Noãn, nhớ nhớ ta nha." Cô Thời Vũ múa may đôi tay cười nói.

"ừ... ngủ ngon." Ôn Noãn vẫy tay hẩn tạm biệt.

Kết thúc trò chuyện video, Ôn Noãn vào phòng tắm rửa một cái. Trước lúc ngủ, cô cầm dao nhỏ chuẩn bị mở đồ Cô Thời Vũ đem đến rốt cuộc là thứ gì.

Mũi dao sắc bén nhanh chóng cắt băng dán bên ngoài, khi tất cả đều mở ra, Ôn Noãn lòng tràn đầy tò mò mở cái hộp.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Đều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Mỹ Thiếu Niên Tự Bế (10)

Tuy rằng ở trong video Cô Thời Vũ không đề cập tới, nhưng Ôn Noãn vẫn biết được từ Cô mụ mụ là hẩn vì trở thành chỗ dựa cho cô mà nỗ lực học tập để bước chân vào thương trường. Chỉ là, Cô ba ba trừ bỏ dạy hẩn buôn bán ở bên ngoài, rốt cuộc còn dạy hẩn cái gì lung tung rối loạn như vậy a a a !

Bên trong thùng giấy hình chữ nhật là một cái gối ôm nằm ngang màu trắng, xuyên qua lớp giấy gói plastic trong suốt, Ôn Noãn rõ ràng có thể nhìn thấy hình Cô Thời Vũ chỉ mặc một cái quần bơi in trên đó. Hẩn đứng thẳng tắp, ngón tay có chút không được tự nhiên xoắn lại với nhau, từ mặt mày đỏ ửng của hẩn liền biết lúc chụp ảnh này có bao nhiêu thẹn thùng. Một mặt khác của gối ôm là bóng dáng Cô Thời Vũ, vai rộng, eo nhỏ, hông hẹp, chân dài, làn da trắng nõn, bóng loáng non mịn.

Cái lễ vật này thật làm cho người ta cảm thấy thẹn a a a, Ôn Noãn ở trong lòng kêu to, tay thế nhưng lại thành thật sờ soạng lên đó....

Buổi tối ngày hôm sau.

"Tiểu Noãn, kia... cái lễ vật kia, người thích sao?" Cô Thời Vũ đầy mặt đỏ bừng, biểu tình lại nghiêm túc, hẩn nỗ lực làm cho chính mình thông dong một ít.

Bộ dáng thiếu niên ngượng ngừng lại cố làm bộ nghiêm túc trêu chọc chính mình, Ôn Noãn thừa nhận mình lại bị Cô Thời Vũ mạnh tới rồi, yên lặng xoay người, che mặt.

"Tiểu Noãn?" Thấy Ôn Noãn đưa lưng về phía mình không nói lời nào, Cô Thời Vũ trong lòng có chút nghi hoặc, rõ ràng ba ba mụ mụ nói làm như vậy Tiểu Noãn sẽ cao hứng a.

"Ta rất thích lễ vật ngươi đưa ta." Ôn Noãn bị chọc chúng mạnh mẽ ra về bình tĩnh xoay người nói.

"Thật vậy chẳng!" Ánh mắt Cố Thời Vũ sáng lên.

"Đương nhiên." Ôn Noãn khẳng định gật đầu: "tối hôm qua ta còn mơ thấy ngươi."

"Mơ thấy ta cái gì?" Cố Thời Vũ tò mò hỏi.

Ôn Noãn cười một cái ý vị thâm trường: "mơ thấy ngươi chỉ mặc độc quần lót cùng ta trên giường lăn qua lăn lại."

Phanh! Nhiệt khí trên mặt nổ tung, Cố Thời Vũ che mặt đỏ bừng thật lâu không nói lên lời.

Oanh tạc như thế vẫn vang vọng trong đầu Cố Thời Vũ, thậm chí tới buổi tối lúc hắn nằm trên giường ngủ vẫn không ngừng nghĩ đến lời nói Ôn Noãn, ban ngày đã chịu kích thích làm cho Cố Thời Vũ không thể không nằm mơ.

Ánh đèn màu cam làm cho trong nhà mạ lên một tầng màu sắc ái muội, mái tóc dài đen nhánh của nữ nhân rối tung ở sau lưng, làn da tuyết trắng cùng mái tóc đen nhánh trước sau đối lập. Khóe miệng cô mang một nụ cười nhạt kèm theo chút phong tình, tựa như một con mèo u sầu từng bước một đi đến bên người mình, lặng yên không một tiếng động.

"Thời Vũ.." cô ở bên tai hắn nhẹ giọng gọi tên của hắn, đầu lưỡi như có như không liếm vành tai hắn.

"Đừng.. ngựa." Thiếu niên né tránh rụt cổ.

Nữ nhân cười khẽ lộ ra hàm răng trắng, nhẹ nhàng cắn hắn một chút.

"A!" Thiếu niên che lại cổ, đôi mắt ướt đầm dề nhìn cô.

"Thân ái, còn chỗ nào ngựa không?" Trên mặt nữ nhân Ôn Noãn cười vô hại, tay lại xấu xa sờ lên thân thể hắn: "Ta giúp ngươi ngăn ngựa, ừ?" Âm cuối cùng gọi cảm lên cao.

"Tiểu Noãn..." thiếu niên mở miệng thanh âm có chút run rẩy, nhưng mà hắn trừ bỏ gọi tên cô cũng không có biện pháp khác nói: "Đừng... chớ có sờ nơi đó!"

Đây là một cái mộng tràn ngập cảnh xuân kiều diễm, trong mộng cô tựa như yêu tinh mê hoặc tâm hồn, tính cách lại giống tiểu ác ma chọc chết người không đền mạng. Mặc dù cô hết sức khiêu khích chính mình vẫn không thỏa mãn hắn, nhưng hắn lại không thể sinh khí với cô, trong lòng mới tức giận một chút lại bị tươi cười xinh đẹp của cô làm cho tiêu tan hết.

Làm người ta vừa yêu lại vừa hận nhưng lại không thể làm gì.

"Tiểu Noãn!!" Cố Thời Vũ xấu hổ và giận giữ từ trong mộng tỉnh lại, hình ảnh trong mộng lại nhất nhất hiện lên, giữa hai chân lạnh lạnh ướt ướt làm khuôn mặt tuần tú của hắn đỏ lên.

Leng keng!

Thanh âm tin nhắn nhảy ra làm Cố Thời Vũ đang từ trong xấu hổ giật mình hoảng sợ, hắn vừa mở ra thì thấy đó là tin nhắn của Ôn Noãn.

"Thân ái Thời Vũ thanh âm kiều diễm trong mộng lại vang lên làm Cố Thời Vũ xấu hổ đỏ bừng mặt mở tin nhắn.

Nửa đêm tĩnh lại, có phải hay không lại mơ thấy cái gì kỳ quái nha ~ [cười ái muội] ---- tiểu Noãn.

Thịch thịch thịch! Tim đập nhanh hơn, Cố Thời Vũ đầy mặt đỏ bừng nhanh chóng trả lời tin nhắn: không có!!

Đối phương cơ hồ là trả lời ngay sau một giây, Cố Thời Vũ còn chưa có đóng lại giao diện tin nhắn, Ôn Noãn đã gửi đến

Ngươi chột dạ ~ -- Tiểu Noãn

!!! Cố Thời Vũ che mặt.

Tân tài xế Cố Thời Vũ: mụ mụ, Tiểu Noãn không đi theo kịch bản! Trong mộng cũng không đi theo kịch bản!!

Tài xế già Ôn Noãn: hừ hừ xem ai bắt nạt ai!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Đầu Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Mỹ Thiếu Niên Tự Bế (11)

Máy bay một đường bay xẹt qua bầu trời đêm, đáp xuống sân bay, Ôn Noãn một thân trang điểm nhẹ nhàng mang theo hành lý bước nhanh xuống máy bay.

Ba tháng thời gian nói dài cũng không dài, bảo ngắn cũng không ngắn, cùng Cố Thời Vũ chia lìa trong khoảng thời gian này, cô thật đúng là có chút muốn ôm ôm hân, chương trình học vừa mới xong, cô vừa mua vé máy bay về nước. Đương nhiên, cô trở về chuyến này không nói cho Cố Thời Vũ, cô chuẩn bị cho hân một kinh hi.

Ôn Noãn về đến nhà dọn hành lý, sau đó kêu taxi đi Cố gia, ai biết hôm nay lại không khéo như vậy, Cố Thời Vũ cùng Cố ba ba lại tăng ca không trở về, trong nhà bây giờ chỉ có một mình Cố mụ mụ. Ôn Noãn cùng Cố mụ mụ nói chuyện phiếm một lúc, thấy hai người vẫn chưa trở về liền đưa ra ý muốn muốn đi công ty.

"Tốt a rất tốt, mặc dù ở công ty cũng có cơm, nhưng hai người kia bận rộn khẳng định quên ăn cơm. Ta vừa mới làm một ít điểm tâm, đúng lúc người mang qua cho bọn hân luôn đi." Cố mụ mụ cao hứng vào phòng bếp, bà đem điểm tâm trong lò nướng bỏ vào hộp. Vừa rồi bà cũng nghĩ nếu họ không trở về liền đi xem đâu, vừa vặn Ôn Noãn đột nhiên trở lại, làm trợ công Cố mụ mụ tất nhiên sẽ không đi làm bóng đèn, vì thế chủ động đem hộp điểm tâm đưa cho Ôn Noãn.

"Vậy ta đây đi trước." Ôn Noãn cười tiếp nhận hộp điểm tâm.

Đưa Ôn Noãn ra cửa, Cố mụ mụ gọi điện cho lão công: "Lão công a, Tiểu Noãn đã trở lại, ta kêu nàng đưa đồ ăn cho các người. Đến lúc đó người mau mau về, không cần gọi cho bọn hân, làm cho bọn hân tự mình chơi đi. Người không được làm bóng đèn đâu đấy!" .

Công ty Cố gia kinh doanh rất có danh khí, bởi vậy cửa hàng nói liền không dứt, đặc biệt là những lúc cao điểm, bọn họ hận không thể một ngày 24h làm việc liên tục. Trong đó, công ty mẹ của Cố ba ba chính là liều mạng tăng ca, hiện tại Cố Thời Vũ mưa dầm thấm đất cũng dần dần biến thành người cuồng công tác.

"Ngượng ngừng tiểu thư, xin hỏi ngài tìm ai?" Tiểu muội ở quầy tiếp tân đã tan tâm về nhà, bởi vì tổng giám đốc còn chưa đi, bảo vệ trực đêm kiêm luôn chức tiếp khách.

"Ta tìm Cố tổng" Ôn Noãn cười nói: "Cố thái thái nhờ ta đưa điểm tâm cho hân."

"Xin hỏi ngài tên gọi là gì?"

"Ta tên Ôn Noãn."

"Ôn Tiểu thư mời vào, Cố tổng đã sớm phân phó qua." Bảo vệ cung kính giơ tay mời.

Cố ba ba nhận được điện thoại của lão bà, biết Ôn Noãn sẽ đến công ty đưa đồ ăn, bởi vậy sớm đã phân phó với bảo vệ.

Ôn Noãn trước đi phòng tổng giám đốc đưa cơm tình yêu Cố mụ mụ làm cho Cố ba ba, nói chuyện vài câu Ôn Noãn liền gấp không nhận được hướng

văn phòng Cố Thời Vũ đi đến. Hiện tại hắn đã là phó tổng của công ty, bởi vậy không cần giống lúc làm trợ lý của Cố ba ba làm cùng một văn phòng.

Trong phòng hai màu đen trắng làm chủ đạo, Cố Thời Vũ nhíu chặt mày, biểu tình nghiêm túc lật xem văn kiện trong tay. Hắn mặc một thân áo sơ mi trắng tinh không một hạt bụi, ống tay áo xắn qua loa tới khuỷu tay lộ ra cánh tay trơn bóng, bút máy trong tay đang không ngừng sửa chữa nội dung văn kiện.

Cầm khúc du dương vang lên trong phòng, Cố Thời Vũ nâng mí mắt, chậm rãi lấy di động nhìn màn hình, Tiểu Noãn!? Hắn vui vẻ cười cong mặt mày, nguyên bản một phó tổng giám đốc bá đạo lãnh khốc nháy mắt tan biến một chút cũng không còn.

"Thân ái, người nhớ ta sao?" Giọng nói mềm nhẹ thuộc về Ôn Noãn truyền đến.

"Tiểu Noãn, giữa trưa người cũng chưa gọi cho ta.." Cố Thời Vũ ừy khuất bĩu môi. Hắn chính là ở trước máy tính đợi nửa ngày rồi cuộc gọi được là một cái tin nhắn lơ lửng.

"Xin lỗi Thời Vũ, giữa trưa ta có chút việc." Trong giọng nói Ôn Noãn tràn đầy xin lỗi: "Bất quá ta đã chuẩn bị lễ vật cho người, chắc là đã đến công ty, người có lấy được chưa?"

"Lễ vật?" Mắt Cố Thời Vũ sáng rực lên: "Là cái lễ vật gì a?" Hắn tò mò hỏi, có thể hay không... có thể hay không là cùng cái lễ vật lúc trước của hắn giống nhau, Cố Thời Vũ đỏ mặt suy đoán.

"Người ra xem liền biết." Ôn Noãn cười nói.

Cố Thời Vũ ném xuống công tác đứng dậy hướng ngoài cửa đi đến, công ty chuyển phát nhanh đều là người ở bên dưới ký nhận, bởi vì hôm nay, hắn phải công tác nên có phần phó không ai được quấy rầy hắn, phòng chừng chuyển phát nhanh còn ở bên ngoài.

Bước nhanh tới cạnh cửa, Cố Thời Vũ đột nhiên kéo cửa, người trong lòng luôn tâm tâm niệm niệm đột nhiên ý cười tràn đầy xuất hiện trước mặt, hạnh phúc tới quá đột nhiên, hắn không kịp phản ứng sững sờ đứng tại chỗ.

Ôn Noãn bị bộ dáng ngốc bức của hắn chọc cười, cô cười khẽ nhào vào lòng ngực hắn, giọng điệu nhẹ nhàng trêu đùa: "Tiên sinh, chuyển phát nhanh đã đến, thỉnh ký nhận ~"

Giai nhân trong ngực, Cố Thời Vũ mới ý thức được Ôn Noãn thực sự từ bên Mỹ đã trở lại, trở lại bên hắn! Hắn kinh hi ôm lấy cánh tay cô, càng ôm càng chặt như muốn đem cô khảm vào trong thân thể của mình: "Tiểu Noãn.." hắn đem mặt chôn ở cổ cô, hít sâu một hơi mùi hương trên người cô, thanh âm rầu rĩ lại mang theo chút run rẩy: "ta thực sự rất nhớ người."

"Thời Vũ ta cũng nhớ người." Cô mặc kệ lực đạo mạnh mẽ của hắn làm tổn thương đến cô, nhẹ nhàng vuốt sống lưng hắn làm bình ổn cảm xúc của hắn.

"Người gạt người.." Cố Thời Vũ nhỏ giọng lầm bầm. Người mỗi ngày đều cùng đám ngoại quốc chơi thật vui vẻ, làm gì có bộ dáng nhớ ta đâu! Hừ QAQ!

"Hừ, người vừa nói cái gì?" Ôn Noãn không nghe rõ hắn lầm bầm cái gì.

"Không có gì, không có gì." Cố Thời Vũ thật cơ trí không có nói ra hắn lầm bầm cái gì, vội chuyển đề tài: "người như thế nào đã trở lại? Không phải người nói một tuần nữa mới về sao?"

"Bởi vì ta muốn nhìn thấy người sớm một chút." Ôn Noãn cười ôm cổ Cố Thời Vũ.

Cố Thời Vũ luôn là bị Ôn Noãn âu yếm làm cho ngượng ngùng không thôi, hắn cũng nghĩ tới phải bình tĩnh đối mặt, trọng chấn lại uy phong của nam tử hán, chỉ là cứ đến lúc cô trêu chọc hắn là hắn lại không có tư tưởng đi lo chuyện khác. Cố Thời Vũ mặt đỏ bừng cắn cắn môi dưới, khăn trương đáp lại lời âu yếm của cô.

Cứ ôm như vậy, Ôn Noãn đem Cố Thời Vũ đẩy vào văn phòng, sau đó nhón chân nói: "Tiên sinh, người còn không có ký nhận ta đâu." Cô chớp chớp mắt, thuần khiết lại thiên chân.

"Sao... ký nhận như thế nào.." Cố Thời Vũ đỏ mặt khó khăn hỏi.

"Người nói..xem~" Ôn Noãn tiến sát vào Cố Thời Vũ, một bên nhẹ nhàng mút môi hắn một bên nhẹ nhàng nói.

Bị Ôn Noãn như có như không hôn làm cho thở hồng hộc, Cố Thời Vũ nhìn ý cười hài hước trong mắt cô, đại não đột nhiên hiện lên hình ảnh Ôn Noãn mấy ngày nay vẫn luôn ở trong mộng tà ác cười tra tấn hắn. Ái muội hôn liếm, động tác khi nhẹ khi nặng, đầu ngón tay làm càn, nhìn biểu tình hắn khó chịu sẽ lộ ra tươi cười vui sướng, rõ ràng rõ ràng là một nữ nhân hư!

Nam nhân dục cầu bất mãn rất đáng sợ, mặc dù chỉ là ở trong mộng. Trong lòng Cố Thời Vũ nảy lên một cỗ khô nóng, hắn đột nhiên dơ tay chế trụ gáy Ôn Noãn hướng về phía mình, vốn dĩ hôn nhẹ liền biến thành một cái hôn nóng bỏng.

Môi răng gặm cắn, lưỡi cùng lưỡi mãnh liệt triển miên....

Cố Thời Vũ nỗ lực học tập rồi cuộc thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn, trong mộng thực hành rồi cuộc phát huy được công dụng.

Ôn Noãn dựa vào lồng ngực Cố Thời Vũ thở hổn hển, vì cái gì kỹ năng hôn của tiểu hài tử này tốt như vậy, cô không ngừng hô hấp, có chút buồn bực nghĩ.

"Nói, vì sao kỹ thuật hôn của người tự dựng lại tốt như vậy, có phải là sau lưng ta cùng người khác hẹn hò?!" Ôn Noãn ra vẻ ai oán nhìn Cố Thời Vũ mở miệng nói.

Cố Thời Vũ đỏ mặt lắc đầu, hẳn tuyệt đối sẽ không thừa nhận hẳn ở trong mộng xuân học được: "Ta tự học." Mấy tháng không ở cùng Ôn Noãn, mụ mụ luôn giúp hắn sưu tập mấy cái tiểu thuyết tình yêu cùng tư liệu, trong đó dạy tiếp xúc thân mật cũng không ít, vừa lúc có thể lấy cái này làm cớ.

"Nga~ vậy người còn học cái gì?" Ôn Noãn giọng chân, ái muội cợt xát giữa hai chân hắn.

Thân mình Cố Thời Vũ run lên, từng mảng đỏ ửng bắt đầu lan tràn từ cổ lên: "Không... không có... ta không học... khác.." hắn giật giật chân muốn ngăn trở động tác của cô.

"Thật sự không học?" Ôn Noãn nhướn mày.

Cố Thời Vũ không được tự nhiên trốn tránh ánh mắt Ôn Noãn, tốt lắm, hẳn thực sự đã học rất nhiều...

Ôn Noãn chậm rãi đến gần tai Cố Thời Vũ, nhẹ nhàng thổi khí: "Thân ái, chúng ta thực hiện một chút thành quả học tập của người, ần?"

.....

Lúc Cố ba ba nhận điện thoại của Cố mụ mụ cũng là lúc kết thúc công tác, ông rời đi nhưng không giấu được lòng hiếu kỳ mà đến trước cửa văn phòng Cố Thời Vũ. Tay cầm then cửa vịn vịn, khóa trái bên trong.. Cố ba ba cười hắc hắc, bước chân nhẹ nhàng rời đi.

"Này, lão bà, ta cảm thấy chúng ta hẳn là cần chuẩn bị danh sách tiệc cưới một chút. Nga đứng rồi, những thứ cần thiết khác cũng cần chuẩn bị.. ần"

[khởi động lần kiểm tra đo lường thứ hai, đỉnh --- ----- kết quả đo lường : Đã hoàn thành. Chúc mừng ký chủ đã hoàn thành nhiệm vụ, có muốn thoát ly thế giới hiện tại?]

Không..

Công ty Cố thị tăng cao nhất, trong văn phòng tổng giám đốc...

Đã ba năm, tiểu tử ngây ngô mới bước vào thương trường lúc trước đã biến thành một thanh niên tuổi trẻ đầy hứa hẹn, cao trung hẳn bỏ học, một lần bệnh chính là năm năm, dựa vào nghị lực cường đại mà khắc phục chứng ngại tâm lý. Lúc đầu khó khăn khiến người cười chê, khi trưởng thành khiến người cảm thán, cuối cùng dựa vào thực lực cường đại cùng kỳ ngộ nghịch thiên đem công ty phát triển thành đầu rỗng của ngành điện sản. (ý nói đứng đầu trong ngành điện sản)

Soái khí lại có năng lực như thế tất nhiên là dẫn tới một đám muội tử hoa si muốn phạm tội, chỉ là sau khi thăm dò mới biết được, nam thần đã sớm kết hôn, cùng một cô bé lọ lem không có bối cảnh không có gia thế gì kết hôn.

"Phu nhân, ngài tới rồi." Nhóm công nhân đang sôi nổi dừng bước chân, cung kính chào hỏi với nữ tử đối diện. Mặc kệ bên ngoài truyền nhau phu nhân như thế nào không xứng với lão bản, công nhân Cố thị vẫn không bị ảnh hưởng, bởi vì làm việc bên người, bọn họ biết rõ năng lực của phu nhân tuyệt đối không thua kém lão bản, người ở bên ngoài đơn giản chỉ là ghen ghét mà thôi.

"Uh, mọi người làm việc vất vả rồi, mau đi ăn cơm trưa rồi nghỉ ngơi một lúc đi." Ôn Noãn cười gật đầu đáp lại.

"Cố tổng, Vương thị đã đồng ý thu mua#\$%&@" trong văn phòng rộng lớn vẫn là phong cách hai màu đen trắng làm chủ đạo, trên bàn công tác màu đen, bốn màn hình xếp thành chữ điền phát ra ánh sáng, trên màn hình người trong khung vuông đang cung kính hướng Cố Thời Vũ báo cáo công tác.

"Làm không tồi." Cố Thời Vũ mặt không biểu tình gật đầu, giọng điệu bình tĩnh mà lạnh nhạt.

"Trước quý \$@#&\$¥¥" một người vừa báo cáo xong ngay sau đó lại có người tiếp tục mở miệng.

Cạch!

Cửa phòng bị người bên ngoài đẩy ra, bóng dáng mảnh khảnh của Ôn Noãn xuất hiện ở cửa. Ánh mắt Cố Thời Vũ sáng lên, khóe miệng nhin không được giơ lên, hắn giật giật thân mình, muốn đứng dậy đón tiếp cô, không nghĩ tới lại bị cô dùng ánh mắt ngăn cản.

"Thành thật làm việc, không cần lộn xộn." Ôn Noãn dùng ánh mắt kiên định biểu đạt ý tứ của mình.

Cố Thời Vũ không tình nguyện ngồi thẳng người, tiếp tục đối mặt với người trên màn hình.

Bộ trưởng đang làm báo cáo: sao lại thế này? Hấn nói sai cái gì rồi sao? Vì sao về mặt tổng giám đốc lại âm trầm như vậy a 0.0

Ôn Noãn nén cười đi qua, dưới ánh mắt cứ liếc qua đây của Cố Thời Vũ ngồi xuống bàn trước mặt hấn.

Tiểu Noãn? Cố Thời Vũ nghi hoặc chớp chớp mắt.

Ôn Noãn duỗi tay chỉnh camera chỉ quay được phần đầu của Cố Thời Vũ, sau đó dưới ánh kinh dị của hấn liền nâng chân trần đạp lên trên đùi hấn.

Một màu hồng phấn chậm rãi hiện lên trên mặt, Cố Thời Vũ căng chặt mặt, tận lực làm cho chính mình bỏ qua chân nhỏ đang làm loạn trên người.

Ôn Noãn đem chân dịch đến chỗ không thể nói nào đó, sau đó đùa dai dùng sức nghiền một chút.

"Ngô!" Cố Thời Vũ chịu không nổi cuộn tròn thân thể.

"Cố tổng, người làm sao vậy?" Nhân viên ở bên kia video lo lắng hỏi.

Ôn Noãn tiếp tục động ngón chân, mặt mày mỉm cười nhìn hấn 'nói chuyện a, nhân gia hỏi người đó.'

Cố Thời Vũ cấp bách nhìn Ôn Noãn, không tiếng động cầu xin tha thứ 'Tiểu Noãn Đừng ở chỗ này ... chúng ta, chúng ta về nhà đi.'

'Không cần ~' Ôn Noãn ác liệt nhưong mày.

QAQ! Cố Thời Vũ cố nén cảm giác kích thích trên người, biểu tình nghiêm túc đứng đắn ý bảo nhân viên đẩy nhanh tốc độ.

Ôn Noãn ngồi bên cạnh màn hình máy tính, một bên chuyên chú nhìn Cố Thời Vũ mặt mày đỏ bừng lại cố làm ra vẻ nghiêm túc, một bên tà ác hoạt động ngón chân, phàm là địa phương cô có thể gặp được, tất cả đều không tha.

Tay Cố Thời Vũ gắt gao nắm chặt tay nắm của ghế dựa, ngón chân mãi cảm cuộn tròn lại, đôi môi gắt gao mím chặt không dám thả lỏng chút nào, sợ sẽ phát ra thanh âm kỳ quái.

Cùng nhân viên hội nghị một lúc làm Cố Thời Vũ đứng ngồi không yên cuối cùng cũng kết thúc, hấn nhanh như tia chớp nhỏ nguồn điện máy tính, khóa cửa văn phòng, bế Ôn Noãn vọt vào phòng nghỉ cách vách.

Tiểu Noãn quá xấu rồi! Làm hại hấn thiếu chút nữa mất mặt, nhất định phải trừng phạt cô mới được!

"Thời Vũ, người làm việc không đáng hoàng như thế thật sự tốt sao?" Ôn Noãn kéo chân ngăn trở chính mình bị lột sạch.

"Hiện tại là nghỉ trưa". Cố Thời Vũ quyết đoán đoạt lại chân ném ra ngoài.

"Vạn nhất.." Ôn Noãn còn muốn tranh thủ một chút, rốt cuộc ban ngày tuyên dâm quá rút tiết tháo.

"Tiểu Noãn.." Cố Thời Vũ chế trụ hai tay trên đỉnh đầu: "Người nên phụ trách, ai bắt người lộn xộn đâu."

"Từ từ! Ta chính là muốn chơi chơi! Thật sự! A!"

"Nhưng ta coi là thật."

"Đừng bán manh! Người là nam nhân phúc hắc giả heo ăn thịt hổ, mau trả ta một Thời Vũ đáng yêu ngốc manh!"

"Ta chính là Thời Vũ."

"..."

"Tiểu Noãn, không phải người muốn như vậy sao?"

"!!!"

"ta yêu người, vĩnh sinh vĩnh thế!"

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Đều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Đối Tượng Công Lực Thật Làm Cho Ta Muốn Quật

Ngã Hấn (1)

"Bác sĩ Ôn, tương lai cuộc sống của thiếu gia nhà ta phải làm phiền ngài, ý của gia chủ là sắp tới ngài không cần tiếp nhận người bệnh khác, như vậy sẽ thuận tiện cho cả ngài và thiếu gia." Giọng nói cung kính từ trong điện thoại truyền đến.

"Đương nhiên, nếu ngài kiên trì như vậy, ta sẽ không tiếp nhận bệnh nhân khác." Ôn Noãn kết thúc nhiệm vụ ở thế giới kia liền trở về hiện thực, điểm này mà nói đối với cô cũng không tồi. Tốt xấu gì thì cô cũng không cần vì lý do 'vì về nhà mà nỗ lực làm việc' mà không ngừng gia tăng áp lực tâm lý, loại buổi tối trong lúc ngủ chấp hành nhiệm vụ, ban ngày thì sinh hoạt bình thường này còn rất có ý tứ.

"Cảm ơn, thù lao của chúng ta tuyệt đối sẽ làm ngài vừa lòng." Rốt cuộc yêu cầu nhân gia không cần tiếp sinh ý khác có điểm không phúc hậu, bọn họ sẽ dùng phương thức trực tiếp nhất để bồi thường cho đối phương.

"Ngài khách khí rồi, mấy ngày nay ta vẫn rảnh, ngài tùy lúc có thể mang thiếu gia tới phòng khám của ta." Mấy ngày hôm trước Ôn Noãn không có tiếp nhận bệnh nhân, vị khách này đúng là tới sớm không bằng tới đúng lúc, vừa lúc thỏa mãn yêu cầu của hắn.

Vừa mới tắt điện thoại, trong máy tính liền phát ra âm báo có bưu kiện mới, hiệu suất thật đúng là mau, Ôn Noãn cười click bưu kiện. Giao diện vừa mở, trên màn hình đột nhiên hiện ra một ảnh chụp lớn, thiếu niên trắng nõn đẹp trai, mang theo nụ cười nhạt có chút ngây ngô trên mặt, tóc quần đen như rong biển xõa tung trên đỉnh đầu, dáng người thiếu niên gầy ốm tinh tế, sơ mi trắng được mặc lỏng lẻo trên người hắn, xương quai xanh xinh đẹp cứ như vậy mà bại lộ trước mắt cô.

"Ôn Bạch..." Ôn Noãn nhướn mày, cùng họ của cô, thật đúng là duyên phận: "27 tuổi?" Ôn Noãn di chuyển chuột nhìn lại ảnh chụp, cẩn thận xác nhận lại tuổi. Rõ ràng là bộ dáng thiếu niên ngây ngô, không nghĩ tới lại lớn hơn cô hai tuổi.

"Đa nhân cách..."

Gió lạnh thấu xương gào thét thổi tới, thổi trúng người đang lung lay giữa không trung rơi tự do giống như cánh bướm bị chặt đứt.

Lần này xuyên qua thật đúng là kích thích trái tim của cô, mắt vừa mở to liền phát hiện chính mình đang rơi tự do, không hiểu được tình huống hiện tại trực tiếp dọa Ôn Noãn ngây dại, mất đi năng lực thăng tấp rơi xuống, nếu không phải thân thể này là chiến sĩ đã có phản ứng bản năng khắc sâu vào trong xương, rất có khả năng cô vừa đến thế giới này sẽ chết trở về.

Ôn Noãn hữu kinh vô hiểm đặt chân trên nóc nhà, cô lau một phen đầu mồ hôi lạnh, tầm mắt nhìn chung quanh một vòng, phát hiện kiến trúc của thế giới này có điểm cùng kiến trúc của Châu Âu thời Trung cổ giống nhau. Dưới màn đêm, nơi xa là đỉnh tháp cao ngất, trắng bạc như lưỡi đao treo ở đỉnh tháp, có cảm giác quỷ hút máu, các loại sinh vật ác ma linh tinh tùy thời sẽ xuất hiện trong bức tranh màn đêm cuộn tròn cực kỳ thần bí này.

Đây là một thế giới huyền huyền phương tây, nhân loại, Ma tộc, Tinh linh tộc đều chung sống tại cái đại lục này. Trong đó, nhân loại cùng ma tộc có quan hệ không tốt lắm, tuy rằng đã ký hiệp nghị hòa bình, nhưng hai tộc này vẫn nhìn nhau không thuận mắt, tộc Tinh linh thì bảo trì trung lập, ở giữa hai chủng tộc kia giữ hòa bình. Ma pháp cùng đấu khí là lực lượng của đại lục phương tây này, hai loại lực lượng này bị chia làm hai loại gồm ma pháp sư cùng đấu võ sư, dưới ma pháp sư có nguyên tố sư, triệu hoán sư, mực sư, vong linh pháp sư, mà đấu võ sư không có chia nhiều phần như vậy.

Nguyên chủ là một đấu võ sư, chức nghiệp là sát thủ, thực lực phi thường cường đại, làm việc đều được xếp hạng trên bảng sát thủ. Nhưng mà có cái gọi là nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên, nguyên chủ là khi đi ám sát nam chủ Raphael. Oro thì bất hạnh bị Raphael phát sát, cuối cùng rơi xuống kết cục hài cốt không còn.

Nam chủ Raphael. Oro là nhị hoàng tử của đế quốc Oro, hắn là con của Quốc vương cùng một vị nữ tử Ma tộc, bởi vậy không nhận được sủng ái của Quốc vương Oro. Nhưng bởi vì hắn có thực lực cường đại, Quốc vương kiêng kỵ hắn sẽ làm ra chuyện gì kinh thiên động địa, bởi vậy các loại ăn, mặc, ở, đi lại đều lấy tiêu chuẩn cao nhất mà cấp cho hắn, nhưng tình thương cha lại rất keo kiệt.

Nữ chủ Thập Nhất ở hiện đại là một sát thủ, trong một lần làm nhiệm vụ bị người yêu phản bội bỏ mình, sau khi chết cô xuyên qua cái thế giới tây huyền này, linh hồn nhập vào một người bình thường tên là Sarah. Eudy. Bởi vì ở cái thế giới kia không có vương bận gì nên Thập Nhất nhanh chóng tiếp nhận thân phận mới, cô bí mật huấn luyện thân thể mình thành trạng thái tốt nhất như trước, sau đó làm lại nghề sát thủ. Sau khi nữ chủ xuyên qua, Thập Nhất mang theo bàn tay vàng trở thành một năng lực giả duy nhất trên đại lục có ma võ song tu, xưng bá thế giới.

Nam nữ chủ là trong một lần ám sát nhận thức, cô đối với hắn nhất kiến chung tình, vì thế đưa ra yêu cầu nam chủ đáp ứng làm tình nhân của cô, cô liền buông tha cho hắn, nam chủ cảm thấy thú vị liền đáp ứng. Hai người giống như có quan hệ khế ước mà tương thân tương ái, cuối cùng thật tâm yêu đối phương, ở bên nhau hạnh phúc vĩnh viễn.

Lúc này nguyên chủ đang ở trên đường tới vương cung Oro, nếu không phải Ôn Noãn đứng lúc xuyên qua, đêm nay chính là đêm cuối cùng của cô.

"Hô-----" Ôn Noãn thực sự nhẹ nhàng thở ra, may mắn tới sớm, không thì tối nay nguyên chủ sẽ tới vương cung. Cô vừa mới xuyên qua, lúc trước cũng không làm gì để huấn luyện thân thể, bởi vậy liền tính có đầu khí cũng vô pháp dựa theo ký ức trong đầu mà thuần thực sử dụng, việc cấp bách bây giờ là tìm một cái rừng già núi sâu đem năng lực bản thân làm quen một chút mới được.

Ôn Noãn lung lay nhảy xuống nóc nhà, hướng phía đối diện chạy đi.

Edit: luoicon27

Truyện chỉ được đăng duy nhất tại Diễn đàn Lê Quý Đôn và wattap

Một cơn mưa to lớn lộ hàm răng sắc nhọn thét dài, phanh một tiếng vang lớn, nó phanh phạch cánh hung hăng nện trên mặt đất, bụi đất bay lên mù mịt đem khoảng đất trống hoàn toàn bao phủ trong cát bụi.

"Hôm nay đã có bữa tối ~" giọng nói trầm thấp mang theo sung sướng của nữ tử từ từ trong khói bụi truyền ra, một nữ nhân mặc da thú đứng đón gió trên người con dơi chậm rãi xuất hiện.

[Ký chủ, biến hóa của người thật làm cho người ta vui mừng]

Đang đứng trên người con dơi tạo hình, Ôn Noãn yên lặng che mặt: "Hệ thống, cậu không cần đề cập tới.." nhìn cô hiện tại xem, ai có thể nghĩ đến một nữ nhân mặt không đôi sắc chém giết ma thú ở hơn nửa năm trước còn là một cái nhuyển muội tử hảo đáng yêu đâu...

Cô đã từng là một người vai không thể gánh tay không thể làm, ôn nhu tình cảm(?) , muội tử giàu có tình yêu, nhưng từ khi xuyên đến thế giới này bắt đầu huấn luyện chính mình, thế giới quan của cô không ngừng bị đánh vỡ, từ trong ra ngoài cũng hoàn toàn biến hóa.

Rốt cuộc cô như thế nào có thể rút xuống như vậy? Nga, đúng rồi! Hắn là bởi vì ngày đó không có đồ ăn sắp đói chết. Một thứ có bộ dáng vô cùng đáng yêu, gần giống loại sóc nhỏ xuất hiện trước mắt mình, nó chớp đôi mắt ngập nước tò mò nhìn cô vẫn quỳ rạp trên mặt đất không nhúc nhích, đơn thuần lại tốt đẹp. Sau đó, cô vươn tay quyết đoán vặn gãy cổ nó, biểu tình đơn thuần kia vẫn còn lưu lại trên mặt, nhưng khi đó cô hoàn toàn không có tâm tư chú ý cái này, chỉ biết đây là một miếng thịt thơm ngào ngạt, có thể no bụng lại có thể cứu mạng.

Hương vị thịt tươi rất không tốt, mùi máu tanh nồng nặc tràn ngập khoang miệng, mùi vị ghê tởm làm người ta buồn nôn, nhưng cô vẫn cố ăn trong nước mắt, đồng thời nuốt xuống bụng còn có cái gọi là kiên trì nực cười.

[Như vậy không phải thực tốt sao, ký chủ, người không vì mình, trời chu đất diệt.]

"Người nên may mắn ta là bác sĩ tâm lý." Ôn Noãn một bên cắt da dơi, một bên cùng hệ thống nói chuyện.

Người bình thường tại hoàn cảnh lạ lẫm này đã sớm hồng mắt, nếu không phải bởi vì cô đối với việc điều chỉnh tâm lý thật am hiểu, nói không chừng hiện tại cô đã mất khống chế mà biến thành một cái xà tinh bệnh khủng bố. Đương nhiên, bây giờ cô đã có chút không đúng nhưng cũng còn tốt là không quá bị mất khống chế.

[a ~ ta xác thật rất may mắn khi người là bác sĩ tâm lý.]

Ôn Noãn nhíu nhíu mày: "tổng cảm thấy những lời này của người còn có ý tứ khác."

[Người đoán xem ~]

Ha ha... Ôn Noãn cười lạnh kéo kéo khóe miệng cúi đầu tiếp tục bận việc bữa tối của mình.

... ..

Hôm nay khó có được thời tiết tốt, cuối thu mát mẻ, Ôn Noãn nằm trên mặt cỏ nhắm mắt dưỡng thần.

[Ký chủ, nữ chủ Thập Nhất đã từ cấp E sát thủ lên tới cấp S.]

Ba tháng trước, Thập Nhất từ hiện đại xuyên đến nơi này, dưới sự trợ giúp của bàn tay vàng cùng không gian linh tuyến, cô ta dùng hai tháng để đem thân thể phế tài của mình rèn luyện thành ma võ song tu năng lực giả cường đại, sau đó dùng một tháng từ cấp bậc sát thủ thấp nhất đến cấp S cao nhất. Cái này làm cho người đang đổ kị đài ngộ thiếu chút nữa vì huấn luyện chính mình mà suýt chết vô số lần, toàn thân trên dưới không có chỗ nào không bị thương Ôn Noãn mất đi ý chí chiến đấu.

Lúc nữ chủ đang ngâm mình trong linh tuyến không ngừng gia tăng năng lực, thì cô đang ở rừng rậm cùng quái thú hung hãn vật lộn. Lúc nữ chủ ăn ma dược tấn cấp, cô lại đang không ngừng chém giết, chết đi, sống lại, trên người thương cũ thương mới chồng chất. Nếu không có hệ thống bên người luôn cổ vũ làm chính mình thức tỉnh, tinh thần cô đã bị những loại kích thích này đánh cho suy sụp.

"Không hồ là nữ chủ a." Ôn Noãn khinh phiêu* cảm thán một câu, sau đó đứng dậy, nhanh chóng biến mất.

*khinh phiêu: nhẹ nhàng, khinh bỉ

Trong thế giới này, các chức nghiệp khác nhau đều có tổ chức, trừ bỏ ma pháp sư cùng đấu võ sư có công hội bên ngoài, những tổ chức khác đều xưng chính mình là Liên Minh, một nhiệm vụ có thể có nhiều người tiếp, nhưng cấp bậc trong Liên Minh rất nghiêm khắc, bởi vậy khi nữ chủ tiến nhập liên minh Ôn Noãn mới có thể yên tâm tiếp tục ngốc trong rừng rậm, cũng có nghĩa là cô có thể tiếp nhận nhiệm vụ ám sát nam chủ, nếu Ôn Noãn vẫn không quay về, nữ chủ sẽ cùng nam chủ thông đồng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Đều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Đôi Tượng Công Lược Thật Làm Cho Ta Muốn Quật Ngã Hấn (2)

Trăng tròn màu đỏ tươi treo trên bầu trời đêm, đám mây màu đen chậm rãi che khuất ánh trăng, Ôn Noãn thân nhẹ như yến bình thân từ nóc nhà nhảy lên đỉnh tháp cao, chỉ chốc lát, người đã tới bên cạnh vương cung Oro.

Trong trí nhớ nguyên chủ có một bộ pháp ấn thân đặc thù, là do nguyên chủ từ tay một vị trưởng lão Tinh linh tộc cầu được, loại ấn thân thuật này rất đặc biệt, cho dù thực lực người khác có mạnh hơn mình rất nhiều cũng không dễ dàng cảm giác được tồn tại của chính mình.

Ôn Noãn nhỏ giọng ngâm xướng chú ngữ kỳ lạ mà dễ nghe, chỉ chốc lát, cả người liền dung nhập vào giữa màn đêm.

Lúc này trong chính điện của vương cung Oro đang tổ chức cung yến, loáng thoáng có tiếng nhạc từ nơi xa truyền đến. Ôn Noãn dừng một chút, sau đó xoay người hướng phương hướng khác bay đi.

Trong cung Gothic đèn đuốc sáng trưng, Ôn Noãn nhảy mấy cái liền tới ban công cạnh phòng ngủ to nhất, cô ngừng thở, cẩn thận nhìn qua khe hở của bức màn chưa bao giờ hoàn toàn khép lại.

Tầm điện trang sức kim bích huy hoàng bị vô số ngọn nến chiếu sáng như ban ngày, một nam tử tóc dài mặc trường bào màu bạc thêu kim tuyến đưa lưng về phía cô. Đột nhiên, hấn động, thân mình theo nhạc truyền đến từ xa nhẹ nhàng nhảy, theo hấn xoay tròn, bạn nhảy bị thân thể hấn che lấp cũng hoàn toàn lộ ra.

Đó là một bộ khung xương phi thường hoàn chỉnh, những khúc xương màu trắng được ánh nến chiếu vào tản ra từng đợt hàn ý làm người ta lạnh người. Tuấn mỹ nam tử ôm lấy bộ xương khô nhảy điệu waltz ưu nhã, khoe miệng hân mỉm cười, ánh mắt thâm tình nhìn nó...

Mái tóc bạc mượt như tơ lụa tản ra hoa quang nhàn nhạt, tóc dài rũ đến mặt đất, theo động tác của hân nhẹ nhàng quét động trên đất. Làn da trắng nõn như tuyết, dưới lông mi cong vút là một đôi con ngươi đỏ như máu, mũi cao thẳng, môi mỏng đỏ tươi.

Thật xinh đẹp, hân có một loại đẹp vượt qua cả giới tính, Ôn Noãn âm thầm tán thưởng. Tuy rằng Raphael là nam nhân, nhưng thật sự có thể dùng hai từ xinh đẹp để miêu tả hân.

"Đẹp không?" Đột nhiên, bên tai vang lên một giọng nói dễ nghe của nam nhân, giống như trộn lẫn cả vai đường trong đó ngọt ngào khiến người ta nổi da gà.

Rõ ràng đã dùng bí pháp ẩn thân nhưng vẫn bị phát hiện làm Ôn Noãn triệt để khiếp sợ, càng kinh ngạc hơn là cô không thể cử động ngoại trừ tròng mắt, các bộ phận khác giống như không phải của mình làm thế nào cũng không chịu nghe theo đại não điều khiển. Nhìn xuyên qua khe hở bức màn, người đang khiêu vũ đã biến thành một làn khói đen biến mất trong không khí, bộ xương khô không được chống đỡ đã rầm một tiếng đổ xuống mặt đất.

"Tại sao ngươi không nói lời nào?" Trong giọng nói của Raphael chỉ đơn thuần tràn ngập nghi hoặc.

Người phía sau càng tiến sát thêm một ít, thiếu chút nữa lưng Ôn Noãn liền dựa vào ngực hân. Hai người càng gần sát, từng đợt hàn khí cũng nhẹ nhàng thấm thấu qua từng lớp quần áo, xuyên thẳng đến sống lưng cô: "Từ khi nào ngươi phát hiện ra ta?" Cô một bên mặc niệm chú ngữ giải trừ ẩn thân thuật, một bên hỏi.

"Ta chỉ đoán xem mà thôi, không nghĩ tới nơi này thật sự có người!" Raphael kinh hãi nói.

Ôn Noãn đầu đầy hắc tuyến, cư nhiên cô lại bị! hân! lừa!

"Ngươi còn chưa trả lời ta câu hỏi lúc nãy đâu!" Raphael hưng phấn ôm bả vai Ôn Noãn xoay người cô lại: "Ta đẹp hay không đẹp?"

Đối thoại này có điểm không thích hợp a! Không phải hân nên hỏi cô là ai, từ đâu đến, mục đích gì, làm việc cho ai mới phải sao! Ôn Noãn nhất thời không có biện pháp tiếp nhận đề tài ngoài dự kiến này.

"Mau nói đi, ta đẹp hay không đẹp!" Raphael hình như thật sự rất quan tâm đến vấn đề này, bắt lấy bả vai Ôn Noãn lắc lắc: "Mau nói đi mau nói!"

Thanh âm riu rít của hân từ này thật làm cho người ta bức bối, Ôn Noãn nhú mày, lạnh giọng nói: "Khó coi, khó coi chết đi được!"

"Ngô!" Raphael bất mãn xụ mặt thành bánh bao, trừng mắt gắt gao nhìn chằm chằm Ôn Noãn: "Mắt ngươi mù sao! Ta lớn lên đẹp như vậy lại dám nói ta khó coi!"

Trong nguyên tắc, Raphael có tự kiêu như vậy sao... Ôn Noãn cạn lời run rẩy khoe miệng.

"Tại sao ngươi không nói lời nào? Không phục sao? Ta thật muốn nhìn người nói ta xấu lớn lên có bộ dáng gì!" Raphael một bên lải nhải một bên tháo xuống mặt nạ của Ôn Noãn.

Hai hàng lông mày tinh tế nhú chặt với nhau, mắt phượng hẹp dài sắc bén lóe lên hàn quang không vui, cho dù biểu tình lạnh lùng cũng không làm giảm tướng mạo mỹ lệ phi phàm kia.

"Ngươi?!" Raphael ngờ ngác nhìn mặt cô.

"Muốn đánh muốn giết tùy ngươi!" Ôn Noãn nỗ lực đem đề tài kéo về quỹ đạo.

"Ngươi... ngươi kết hôn chưa?"

"A?"

"Không quan hệ, ngươi kết hôn hay không đều không ảnh hưởng tới việc ta cưới ngươi làm hoàng phi!"

Biểu tình Raphael nóng bỏng nhìn cô, đôi tay sờ mặt cô như đang sờ trân bảo đẹp nhất trên thế gian.

"Khoan đã! Ngươi biết ta là ai sao!" Ôn Noãn vội vàng hỏi.

"Không biết a." Raphael trả lời rất quyết đoán.

"...Ta là sát thủ, tới lấy mạng ngươi." Cho nên không cần đầu nóng một phút liền tùy tiện làm gì thì làm a! Mấu chốt nhất chính là, không cần quá vội kế hoạch công lược của cô a, không thể động chạm Ôn Noãn chỉ có thể yên lặng che mặt trong lòng.

"Nga." Raphael ôm Ôn Noãn đi vào tắm điện.

"Rốt cuộc ngươi có hiểu ta nói cái gì không vậy.. ta là tới giết ngươi a!" Ôn Noãn tăng giọng điệu, nhắc lại lần nữa.

"Ta biết , nhưng vẫn không ảnh hưởng việc ngươi trở thành hoàng phi của ta ." Raphael đem Ôn Noãn đặt trên giường, sau đó nằm nghiêng bên cạnh chăm chú nhìn cô: "Chỉ cần ngươi trở thành hoàng phi của ta thì hết thảy của ta sẽ là của ngươi, tính mạng của ta cũng là của ngươi, lúc nào ngươi cũng có thể lấy đi."

"Ngươi là xà tinh bệnh sao!" Ôn Noãn thật sự không rõ mạch não của hắn, hai người bọn họ vừa mới gặp mặt lần đầu tiên hắn đã biểu hiện nhiệt tình như vậy, cái này làm cho cô thực sự bất an, nhất kiến chung tình không nên xuất hiện bên người nữ xứng như cô mới phải a.

"Phốc ha ha ha ha ha!" Raphael bị biểu tình run rẩy của Ôn Noãn chọc trúng huyết cười, hắn ôm bụng cười ha ha.

"Uy uy..." rút cuộc ngươi đang cười cái gì.

"Ha ha ha ha ha !" Raphael lăn từ trên giường xuống đất nhưng dù như thế cũng không ngăn được hắn cười to.

Ôn Noãn:..... ta nghĩ muốn bỏ nhiệm vụ này.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Điều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Đối Tượng Công Lược Thật Làm Cho Ta Muốn Quật Ngã Hắn (3)

Tầm điện huy hoàng được trang hoàng bởi chỉ vàng lụa đỏ làm cho có chút không khí vui mừng, Ôn Noãn một thân váy dài hoa lệ phiền phức ngồi ở mép giường, bị phong ấn đầu khí nên cô không khác người thường là mấy, bởi vì không có việc gì làm nên cô nhàm chán nghịch viên đá quý được khám trên làn váy.

Ôn Noãn có chút ngoài ý muốn khi Quốc vương Oro sẽ cho phép Raphael cưới một cái nữ nhân không rõ lai lịch, trên thực tế, hắn căn bản cũng không quan tâm đứa con trai này như thế nào. Chỉ cần Raphael không cùng vị Tam hoàng tử được sủng ái nhất kia tranh vị, như vậy mặc kệ hắn (Raphael) làm gì hắn (quốc vương) cũng không can thiệp.

Từ tối hôm qua, sau khi bị Raphael nhất kiến chung tình rồi cầu hôn, cho tới buổi chiều hôm nay cô đã mặc vào đồ cưới hoa lệ ngồi chờ tân lang mới nhận thức của mình. Tốc độ làm việc của Raphael này, quả thực...

Cạch!

Một tiếng vang rất nhỏ từ ban công truyền đến, Ôn Noãn nghi hoặc ngẩng đầu nhìn lên. Giấy tiếp theo, chỗ cổ cô xuất hiện cảm giác lạnh lẽo, một lưỡi dao sắc bén đặt ngay tại yết hầu.

"Nếu ngươi không muốn chết, liền ngoan ngoãn nghe theo lời ta nói." Giọng nói nữ tử trầm thấp mà khàn khàn từ sau người vang lên, Ôn Noãn bị bắt gật đầu theo lời cô ta nói.

"Cởi quần áo ra." Nữ nhân trầm giọng ra lệnh.

Cởi quần áo? Ôn Noãn nhướng mày, đây hắn là nữ chủ Thập Nhất đi, đại khái cô ta nghĩ giả trang thành cô để tiếp cận Raphael, như vậy mới dễ dàng

ám sát. Nghĩ như vậy, Ôn Noãn liền thuận theo cớ vấy dài đưa cho người phía sau.

"Rất tốt." Thập Nhất làm một phép định thân thuật cho Ôn Noãn, sau đó đem cô thu vào nhãn không gian của mình, cuối cùng cô ta biến thành bộ dáng Ôn Noãn, thay áo dài hoa lệ ngồi ở mép giường chờ mục tiêu ám sát tới.

Raphael mặc một bộ chế phục xinh đẹp đi trên hành lang dài, giày da không nhiễm một hạt bụi đi trên hành lang lặng yên không một tiếng động. Trên mặt hắn mang theo tươi cười sung sướng, trong miệng ngâm nga khúc hát về hôn lễ của thế giới này.

Ở tối hôm qua, hắn thu được một món quà sinh nhật trời ban, một tân nương tử xinh đẹp. Nàng có một đôi nhiếp mâu* câu hồn đoạt phách, khi nhìn hắn cảm giác như hắn là duy nhất của nàng, là toàn bộ thế giới của nàng. Từ trước đến nay hắn chưa từng được ai nhìn như vậy, người khác nhìn hắn không phải chán ghét khinh thường thì chính là sợ hãi, chỉ có nàng... chỉ có nàng là không giống! Nghĩ như vậy, bước chân của hắn càng thêm nhanh.

(*) nhiếp mâu: đôi mắt bị thu phục

"Noãn Noãn bảo bối, ta tới rồi ~" Raphael đẩy cửa phòng, nhiệt tình hướng người ngồi trên mép giường nhào tới.

Bị đẩy ngã ở trên giường Thập Nhất vẫn còn đang sững sờ, cô thật bị mục tiêu ám sát này làm cho kinh diễm rồi. Tóc bạc, mắt đỏ, ngũ quan tuyệt mỹ, trong mắt lấp lờ ngôi sao nhỏ càng làm tăng cảm giác mạnh của hắn, bộ dáng mỹ nam tử này rất hợp với thẩm mỹ của cô.

"Ta---- ngô" yét hầu đột nhiên bị bóp chặt, Thập Nhất trừng lớn mắt giãy dụa.

"Người đem Ôn Noãn đi đâu rồi!" Raphael sắc mặt âm trầm nhìn Thập Nhất sắp hít thở không thông mà chết. Khí vị của nữ nhân này cùng trên người bảo bối hoàn toàn bất đồng, dù cô ta có cố tình thu liễm nhưng đề gans sát vẫn ngửi thấy được.

Thập Nhất ma vô song tu rốt cuộc phát huy tác dụng, ma lực bị Raphael là vong linh pháp sư hoàn toàn ngăn chặn, đầu khí trong cơ thể lạng lẹ vận chuyển. Cô đem đầu khí tập trung trên tay, một chưởng đẩy người đang đè chính mình ra.

Ánh mắt Raphael lóe lóe, phát tay triệu hồi ra bốn bộ xương khô tay cầm lưỡi hái: "Ta hỏi lại lần nữa, Noãn Noãn ở đâu!"

"Người thật xinh đẹp." Thập Nhất hoàn toàn không để ý Raphael đang tức giận, loại triệu hoán thuật này trong mắt cô chỉ là trò hề, giọng nói nhàn nhai đùa giỡn: "Làm tình nhân của ta thế nào?"

"Tình nhân?" Raphael kéo kéo khóe miệng.

Nằm trong không gian có phong cảnh tú lệ khóe miệng Ôn Noãn gật gật, thật ghen ghét a, bên ngoài đang có muội tử muốn thông đồng cùng tân lang mới nhậm chức của cô mà cô lại đang phát ngốc trong này không làm gì được. Tuy rằng Raphael cùng Thập Nhất vốn dĩ là cp, cô mới là người ngoài đến... nhưng vẫn rất khó chịu a, rõ ràng là cô gặp hắn trước.

"Ngượng ngùng, ta không thích cùng người quái dị làm tình nhân." Raphael vuốt vuốt tóc dài nói.

Ôn Noãn: phốc-----

Thập Nhất:... ..

"A ~ có ý tứ " Thập Nhất ngậy người vài giây rồi lại khôi phục bộ dáng bất cần đời: "Chỉ cần người làm tình nhân của ta, ta sẽ không giết người."

"Người thực phiền, ta đã nói là ta không thích người quái dị." Raphael không kiên nhẫn chỉ huy bộ xương khô tiến lên: "Noãn Noãn hắn là ở trên người của người, ta có thể nghe được." Bộ xương khô trong tay cầm lưỡi hái tán ra hàn quang hướng thẳng tới phía Thập Nhất mà đến.

Thập Nhất linh hoạt tránh né công kích của nó, thân hình mờ hồ vọt đến bên người Raphael, cầm lên một sợi tóc bạc của hắn ngửi ngửi: "Mỹ nhân, người không hề suy xét một chút sao?"

Raphael quay đầu đứng đối diện Thập Nhất tươi cười sáng lạn nói: "Tìm được rồi."

Máu trong cơ thể cấp tốc lưu động, làn da trắng nõn căn bản ngăn không được nó chuyển động mãnh liệt, Thập Nhất hoảng sợ nhìn đạo vết thương tự dung xuất hiện, máu trong người không ngừng từ miệng vết thương chảy ra, chỉ trong nháy mắt, nguyên bản một người sống liền biến thành bộ xương khô.

Đỉnh!

Chiếc nhẫn tố sắc rơi xuống đất, khóe miệng Raphael mỉm cười nhếch nhếch lên, đem ma lực của mình truyền vào.

Phù phù

Đột nhiên xuất hiện giữa không trung Ôn Noãn trực tiếp ngã trên người Raphael, ánh mắt cô quỷ dị nhìn hắn tử bị đè dưới thân vẻ mặt nhộn nhạo, lại quay đầu nhìn vật thể khô quắt không rõ kia.

"Đó là cái gì?"

"Củi lửa."

"Ngươi lặp lại lần nữa!"

"...Thi thể"

Nam chủ đem nữ chủ giết chết! Đây là loại kịch bản gì a a ! Ôn Noãn hoảng sợ ngây người, bệnh xà tinh khủng bố như thế cô còn không chế được sao!?!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Điều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Đối Tượng Công Lực Thật Làm Cho Ta Muốn Quật Ngã Hấn (4)

Ôn Noãn sống nhiều năm như vậy nhưng vẫn chưa thấy qua người điên cuồng như Raphael, không phải bởi vì hắn chỉ bằng cảm giác liền nhận định cô là vương phi của hắn, cũng không phải vì hắn mặt không đôi sắc hút khô máu người khác, mà là vì hắn đối đãi với chính sinh mệnh mình như đối đãi sinh mệnh con kiến phi thường coi khinh.

Trong nguyên tác, bởi vì thực lực Raphael sâu không lường được, Oro quốc vương vô pháp đẩy hắn vào chỗ chết ở ngoài, vậy nên chuyển sang âm thầm hạ độc mẫn tính vào thức ăn của hắn. Ở phần sau của tiểu thuyết, trong cơ thể Raphael đã tích lũy độc đến mức độ nhất định, rốt cuộc hắn cũng bị độc được ăn mòn, hoàn toàn mất đi ý thức trở thành hoạt tử nhân. Nữ chủ Thập Nhất vì giải độc cho hắn mà đem hắn vào trong không gian của mình, dùng phân nửa linh tuyến vì hắn giải độc. Bởi vậy cũng có thể nhìn ra độc mẫn tính này có bao nhiêu đáng sợ, ngay cả linh tuyến bản tay vàng của nữ chủ đều phải tiêu hao hơn phân nửa mới có thể hoàn toàn chữa khỏi.

Thời điểm Ôn Noãn đọc đoạn cốt truyện này còn cho rằng thật sự hắn không hiểu rõ tình huống, bởi vì hắn không ngốc, nếu biết sẽ không có khả năng còn trúng độc. Nhưng mà, cô đã đoán sai, Raphael xác thực không ngốc, nhưng hắn cũng không phải người bình thường.

"Làm sao vậy?" Rapheal nhìn nhìn tay Ôn Noãn đang muốn ngăn cản mình uống rượu.

"Khứ giác của ngươi như thế nào tại phương diện này không nhạy? Rượu này có độc." Ôn Noãn nhíu mày, lạnh giọng hỏi.

Rapheal nhướng mày: "ta biết a."

"Ngươi biết!?" Ôn Noãn ngẩn người: "Vậy ngươi còn uống?"

"Bởi vì ta phải uống nha." Raphael chớp chớp mắt, hết sức vô tội nói.

Phải uống? Ôn Noãn nghe không hiểu Raphael nói gì.

"Ta là Nhị hoàng tử đế quốc Oro thực lực cường đại đầu óc ngu si, phụ thân đưa rượu ngon ta là phải uống nha, đây là quy tắc trò chơi." Raphael nói nghiêm trang.

"Người.." Ôn Noãn phức tạp nhìn biểu tình nghiêm túc của hắn, tiểu tử này... Cự nhiên nổi điên đem tính mạng chính mình đặt trong trò chơi nhảm chán, nếu không thoát, hắn sẽ như thế nào. Rapheal buông cái chén trong tay, thuận thế bắt lấy tay Ôn Noãn mười ngón đan vào nhau: "Ôn Noãn người đau lòng cho ta sao, thật vui về ~" hắn đến gần cô, khuôn mặt tuần tú liều mạng để sát vào cô.

Ôn Noãn về mặt vô cảm đẩy mặt hắn: "Người nghĩ nhiều, ta chẳng qua muốn tự tay giết người mà thôi, rốt cuộc mạng người có thể đổi rất nhiều tiền."

Raphael cười hi hi cầm tay để ở trên mặt, không quan tâm tiếp tục quán Ôn Noãn: "Ta biết người thích ta, không cần thẹn thùng."

"Buông ra! "

"Noãn Noãn Noãn Noãn ~" hắn kéo dài âm điệu giống như tiếng ca mà kêu tên cô: "Người chính là thích ta đi!"

"Người thực phiền!"

"Nói đi nói đi, có phải hay không người đã thích ta!"

"Hoàn toàn không thích, ta ghét nhất chính là người!"

"Noãn Noãn, ta thích nhất chính là người, yêu nhất chính là người, vĩnh sinh vĩnh thế muốn ở bên cũng là người ~ "

Lời âu yếm như thế này vẫn nói được, người này đúng là không cần mặt mũi, Ôn Noãn yên lặng che mặt.

"Người có thể hay không cách xa ta một chút." Ôn Noãn hít sâu một hơi bình tĩnh nói.

"Nga." Raphael lỗ tai run lên, râu rí lên tiếng. Hắn không tình nguyện giật giật thân mình, sau đó đem chân xê dịch sang bên cạnh.

Bang! Một chữ thập từ trán xông ra, Ôn Noãn chịu đựng lửa giận nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ta bảo người cách ta xa một chút, người nghe không hiểu sao!"

"Ta đã cách Noãn Noãn bảo bối rất xa." Raphael ưỡ ưỡ khuất khuất lăm bầm.

Nam tử tóc bạc làm nũng cọ cọ bên người nữ tử tóc đen, hắn sử dụng cả tay chân treo trên người cô, đầu như chim nhỏ gối lên vai cô.

"Lúc ta còn kiềm chế được, người tốt nhất nên buông ta ra!" Gân xanh trên trán Ôn Noãn lại nhảy lên.

"Ta tình nguyện người đánh ta ~" nghe vậy, Raphael toét miệng cười sáng lạn, trên tay càng ôm chặt hơn.

Nam nhân xinh đẹp mang theo tươi cười điểm lệ, con người đỏ như máu ôn nhu mỉm cười nhìn chính mình, phẩm vị tinh tế, trong ánh mắt chuyên chú kia lộ ra nhẹ nhàng trân trọng cùng quyến luyến, giống như cô là duy nhất của hắn.

Biểu tình thâm tình này thì Ôn Noãn sống nhiều năm như vậy nhưng vẫn chưa thấy qua người điên cuồng như Raphael, không phải bởi vì hắn chỉ bằng cảm giác liền nhận định cô là vương phi của hắn, cũng không phải vì hắn mặt không đôi sắc hút khô máu người khác, mà là vì hắn đối đãi với chính sinh mệnh mình như đối đãi sinh mệnh con kiến phi thường coi khinh.

Trong nguyên tác, bởi vì thực lực Raphael sâu không lường được, Oro quốc vương vô pháp đẩy hắn vào chỗ chết ở ngoài, vậy nên chuyển sang âm thầm hạ độc mãn tính vào thức ăn của hắn. Ở phần sau của tiểu thuyết, trong cơ thể Raphael đã tích lũy độc đến mức độ nhất định, rốt cuộc hắn cũng bị độc được ăn mòn, hoàn toàn mất đi ý thức trở thành hoạt tử nhân. Nữ chủ Thập Nhất vì giải độc cho hắn mà đem hắn vào trong không gian của mình, dùng phân nửa linh tuyến vì hắn giải độc. Bởi vậy cũng có thể nhìn ra độc mãn tính này có bao nhiêu đáng sợ, ngay cả linh tuyến bản tay vàng của nữ chủ đều phải tiêu hao hơn phân nửa mới có thể hoàn toàn chữa khỏi.

Thời điểm Ôn Noãn đọc đoạn cốt truyện này còn cho rằng thật sự hắn không hiểu rõ tình huống, bởi vì hắn không ngốc, nếu biết sẽ không có khả năng còn trúng độc. Nhưng mà, cô đã đoán sai, Raphael xác thực không ngốc, nhưng hắn cũng không phải người bình thường.

"Làm sao vậy?" Rapheal nhìn nhìn tay Ôn Noãn đang muốn ngăn cản mình uống rượu.

"Khứu giác của người như thế nào tại phương diện này không nhạy? Rượu này có độc." Ôn Noãn nhú mày, lạnh giọng hỏi.

Rapheal nhướng mày: "ta biết a."

"Người biết!?" Ôn Noãn ngẩn người: "Vậy người còn uống?"

"Bởi vì ta phải uống nha." Raphael chớp chớp mắt, hết sức vô tội nói.

Phải uống? Ôn Noãn nghe không hiểu Raphael nói gì.

"Ta là Nhị hoàng tử đế quốc Oro thực lực cường đại đầu óc ngu si, phụ thân đưa rượu ngon ta là phải uống nha, đây là quy tắc trò chơi." Raphael nói nghiêm trang.

"Người.." Ôn Noãn phức tạp nhìn biểu tình nghiêm túc của hắn, tiểu tử này... Cứ nhiên nổi điên đem tính mạng chính mình đặt trong trò chơi nhảm chán, nếu không thoát, hắn sẽ như thế nào. Rapheal buông cái chén trong tay, thuận thế bắt lấy tay Ôn Noãn mười ngón đan vào nhau: "Ôn Noãn người đau lòng cho ta sao, thật vui về ~" hắn đến gần cô, khuôn mặt tuần tú liều mạng để sát vào cô.

Ôn Noãn về mặt vô cảm đẩy mặt hắn: "Người nghĩ nhiều, ta chẳng qua muốn tự tay giết người mà thôi, rốt cuộc mạng người có thể đổi rất nhiều tiền."

Raphael cười hi hi cầm tay để ở trên mặt, không quan tâm tiếp tục quán Ôn Noãn: "Ta biết người thích ta, không cần thẹn thùng."

"Buông ra! "

"Noãn Noãn Noãn Noãn ~" hắn kéo dài âm điệu giống như tiếng ca mà kêu tên cô: "Người chính là thích ta đi!"

"Người thực phiền!"

"Nói đi nói đi, có phải hay không người đã thích ta!"

"Hoàn toàn không thích, ta ghét nhất chính là người!"

"Noãn Noãn, ta thích nhất chính là người, yêu nhất chính là người, vĩnh sinh vĩnh thế muốn ở bên cũng là người ~ "

Lời âu yếm như thế này vẫn nói được, người này đúng là không cần mặt mũi, Ôn Noãn yên lặng che mặt.

"Người có thể hay không cách xa ta một chút." Ôn Noãn hít sâu một hơi bình tĩnh nói.

"Nga." Raphael lỗ tai run lên, râu rí lên tiếng. Hắn không tình nguyện giật giật thân mình, sau đó đem chân xê dịch sang bên cạnh.

Bang! Một chữ thập từ trán xông ra, Ôn Noãn chịu đựng lửa giận nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ta bảo người cách ta xa một chút, người nghe không hiểu sao!"

"Ta đã cách Noãn Noãn bảo bối rất xa." Raphael ưỡ ưỡ khuất khuất lăm bầm.

Nam tử tóc bạc làm nũng cọ cọ bên người nữ tử tóc đen, hắn sử dụng cả tay chân treo trên người cô, đầu như chim nhỏ gối lên vai cô.

"Lúc ta còn kiềm chế được, người tốt nhất nên buông ta ra!" Gân xanh trên trán Ôn Noãn lại nhảy lên.

"Ta tình nguyện người đánh ta ~" nghe vậy, Raphael toét miệng cười sáng lạn, trên tay càng ôm chặt hơn.

Nam nhân xinh đẹp mang theo tươi cười điểm lệ, con người đỏ như máu ôn nhu mỉm cười nhìn chính mình, phẩm vị tinh tế, trong ánh mắt chuyên chú kia lộ ra nhẹ nhàng trân trọng cùng quyến luyến, giống như cô là duy nhất của hắn.

Biểu tình thâm tình này thì Ôn Noãn sống nhiều năm như vậy nhưng vẫn chưa thấy qua người điên cuồng như Raphael, không phải bởi vì hắn chỉ bằng cảm giác liền nhận định cô là vương phi của hắn, cũng không phải vì hắn mặt không đôi sắc hút khô máu người khác, mà là vì hắn đối đãi với chính sinh mệnh mình như đối đãi sinh mệnh con kiến phi thường coi khinh.

Trong nguyên tác, bởi vì thực lực Raphael sâu không lường được, Oro quốc vương vô pháp đẩy hắn vào chỗ chết ở ngoài, vậy nên chuyển sang âm thầm hạ độc mãn tính vào thức ăn của hắn. Ở phần sau của tiểu thuyết, trong cơ thể Raphael đã tích lũy độc đến mức độ nhất định, rốt cuộc hắn cũng bị độc được ăn mòn, hoàn toàn mất đi ý thức trở thành hoạt tử nhân. Nữ chủ Thập Nhất vì giải độc cho hắn mà đem hắn vào trong không gian của mình, dùng phân nửa linh tuyến vì hắn giải độc. Bởi vậy cũng có thể nhìn ra độc mãn tính này có bao nhiêu đáng sợ, ngay cả linh tuyến bản tay vàng của nữ chủ đều phải tiêu hao hơn phân nửa mới có thể hoàn toàn chữa khỏi.

Thời điểm Ôn Noãn đọc đoạn cốt truyện này còn cho rằng thật sự hắn không hiểu rõ tình huống, bởi vì hắn không ngốc, nếu biết sẽ không có khả năng còn trúng độc. Nhưng mà, cô đã đoán sai, Raphael xác thực không ngốc, nhưng hắn cũng không phải người bình thường.

"Làm sao vậy?" Rapheal nhìn nhìn tay Ôn Noãn đang muốn ngăn cản mình uống rượu.

"Khứu giác của người như thế nào tại phương diện này không nhạy? Rượu này có độc." Ôn Noãn nhú mày, lạnh giọng hỏi.

Rapheal nhướng mày: "ta biết a."

"Người biết!?" Ôn Noãn ngẩn người: "Vậy người còn uống?"

"Bởi vì ta phải uống nha." Raphael chớp chớp mắt, hết sức vô tội nói.

Phải uống? Ôn Noãn nghe không hiểu Raphael nói gì.

"Ta là Nhị hoàng tử đế quốc Oro thực lực cường đại đầu óc ngu si, phụ thân đưa rượu ngon ta là phải uống nha, đây là quy tắc trò chơi." Raphael nói nghiêm trang.

"Ngươi.." Ôn Noãn phức tạp nhìn biểu tình nghiêm túc của hắn, tiểu tử này... Cứ nhiên nổi điên đem tính mạng chính mình đặt trong trò chơi nhảm chán, nếu không thoát, hắn sẽ như thế nào. Raphael buông cái chén trong tay, thuận thế bắt lấy tay Ôn Noãn mười ngón đan vào nhau: "Ôn Noãn ngươi đau lòng cho ta sao, thật vui về ~" hắn đến gần cô, khuôn mặt tuần tú liều mạng để sát vào cô.

Ôn Noãn về mặt vô cảm đẩy mặt hắn: "Ngươi nghĩ nhiều, ta chẳng qua muốn tự tay giết ngươi mà thôi, rốt cuộc mạng ngươi có thể đổi rất nhiều tiền."

Raphael cười hi hi cầm tay để ở trên mặt, không quan tâm tiếp tục quán Ôn Noãn: "Ta biết ngươi thích ta, không cần thẹn thùng."

"Buông ra! "

"Noãn Noãn Noãn Noãn ~" hắn kéo dài âm điệu giống như tiếng ca mà kêu tên cô: "Ngươi chính là thích ta đi!"

"Ngươi thực phiền!"

"Nói đi nói đi, có phải hay không ngươi đã thích ta!"

"Hoàn toàn không thích, ta ghét nhất chính là ngươi!"

"Noãn Noãn, ta thích nhất chính là ngươi, yêu nhất chính là ngươi, vĩnh sinh vĩnh thế muốn ở bên cũng là ngươi ~ "

Lời âu yếm như thế này vẫn nói được, người này đúng là không cần mặt mũi, Ôn Noãn yên lặng che mặt.

"Ngươi có thể hay không cách xa ta một chút." Ôn Noãn hít sâu một hơi bình tĩnh nói.

"Nga." Raphael lỗ tai run lên, râu rí lên tiếng. Hắn không tình nguyện giật giật thân mình, sau đó đem chân xê dịch sang bên cạnh.

Bang! Một chữ thập từ trán xông ra, Ôn Noãn chịu đựng lửa giận nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ta bảo ngươi cách ta xa một chút, ngươi nghe không hiểu sao!"

"Ta đã cách Noãn Noãn bảo bối rất xa." Raphael ưỡ ưỡ khuất khuất lăm bầm.

Nam tử tóc bạc làm nũng cọ cọ bên người nữ tử tóc đen, hắn sử dụng cả tay chân treo trên người cô, đầu như chim nhỏ gối lên vai cô.

"Lúc ta còn kiềm chế được, ngươi tốt nhất nên buông ta ra!" Gân xanh trên trán Ôn Noãn lại nhảy lên.

"Ta tình nguyện ngươi đánh ta ~" nghe vậy, Raphael toét miệng cười sáng lạn, trên tay càng ôm chặt hơn.

Nam nhân xinh đẹp mang theo tươi cười diễm lệ, con ngươi đỏ như máu ôn nhu mỉm cười nhìn chính mình, phẩm vị tinh tế, trong ánh mắt chuyên chú kia lộ ra nhẹ nhàng trầm trọng cùng quyến luyến, giống như cô là duy nhất của hắn.

Biểu tình thâm tình này thật sự rất có tính lừa gạt, lúc trước cô có hướng hệ thống xin kiểm tra đo lường, cô thật sự cho rằng cốt truyện chiều cô, Raphael là đối với cô là nhất kiến chung tình. Nhưng mà, sự thật nói cho cô biết, cô vẫn quá ngây thơ rồi.

[Kết quả kiểm tra đo lường: người thú vị. Nhiệm vụ chưa hoàn thành, thỉnh ký chủ tiếp tục nỗ lực.]

Người thú vị? Ha ha ... Hắn đối với người thú vị thật đúng là nhiệt tình.

Nghĩ như vậy, Ôn Noãn càng đối với Raphael thêm lạnh nhạt, hắn phỏng chừng là định chơi trò tình yêu, mà cô vừa lúc xuất hiện, cho nên đem cô trở thành mục tiêu.

Thịch thịch thịch---- ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa có quy luật, tiếp đó là một giọng nữ tử run rẩy từ bên ngoài truyền đến: "Điện hạ, Tam hoàng tử điện hạ tới."

"Hắn tới làm gì?" Raphael chán ghét nhướng mày.

"Tam hoàng tử điện hạ nói khi ngài kết hôn hắn còn đang tiếp kiến ngoại quan, vẫn tiếc nuối không có tham gia hôn lễ của ngài, lần này tới là để chúc mừng, cũng đưa một ít lễ vật." Hầu gái ngoài cửa vâng vâng dạ dạ trả lời.

"Ta đã biết." Raphael lạnh nhạt lên tiếng rồi lại đem mặt chôn vào cổ Ôn Noãn nói: "Chán ghét, người quái dị kia lại tới nữa."

"Người quái dị?" theo cô biết, điện mạo Tam hoàng tử là có thể ở đế quốc Oro xếp thứ ba, ba từ người quái dị này thật sự không thích hợp dùng ở trên người hắn.

"Trên thế giới này trừ bỏ ta cùng nàng thì bên ngoài đều là người quái dị!" Raphael làm nũng cọ cọ.

...."Lúc người tự ki có thể hay không không mang ta theo cùng."

Tam hoàng tử tới nơi này kỳ thật là muốn khoe khoang một chút chính mình cỡ nào được phụ thân sủng ái mà thôi, hắn và Rapheal cùng ngày sinh nhật, nhưng phụ thân hắn chỉ làm cung yến cho hắn, lại im bất không nhắc tới Raphael, cái này làm cho Tam hoàng tử rất đắc ý.

Ngoài cửa phòng khách từ xa truyền đến một trận tiếng bước chân, Tam hoàng tử đang âm thầm đắc ý bị âm thanh ngoài cửa lôi trở lại hiện thực, hắn buông chén trà trong tay, thân mình dựa vào sofa phía sau, một bộ kiều căng ngạo mạn chờ kẻ thất bại Rapheal đến.

Cạch!

Đại môn bị hầu gái từ bên ngoài đẩy ra, tuần nam mỹ nữ một thân trường bào đỏ hồng chậm rãi đi vào phòng khách, nữ tử mỹ điểm tóc đen như mực, dáng người quyến rũ mặc trong trường bào càng thêm dụ hoặc, nam tử xinh đẹp tóc bạc bay bay, trên mặt hắn treo tươi cười sáng lạn, cánh tay mang tính chiếm hữu ôm bà vai nữ tử, hai người ưu nhã mỹ lệ như từ trong tranh bước ra.

"Tam đệ, khó có được người tới thăm ta." Raphael kiều căng ngạo mạn nhìn xuống Tam hoàng tử trên sofa.

Lúc này, Tam hoàng tử làm gì còn tâm đi chú ý chuyện khác, ánh mắt hắn đại ra nhìn bóng dáng đỏ như lửa kia, trái tim như có con nai chui vào bang bang nhảy loạn.

Chú ý tới tầm mắt cực nóng của Tam hoàng tử hướng tới, Ôn Noãn mắt phượng hơi nheo lại, cô đem biểu tình lãnh ngạo liếc nhìn hắn ngay sau đó đậm mặt rồi ánh mắt.

Mỹ nhân điểm lệ yêu khí có tình trên mặt là một mảnh ngạo mạn, hai loại phong tình bất đồng lại dị thường hấp dẫn người khác, đặc biệt là khi mắt phượng lạnh nhạt kia nhẹ liếc, Tam hoàng tử cảm thấy mình sắp chết chìm trong sức quyến rũ của nàng.

Khoẻ miệng Rapheal hơi mím, biểu tình hắn tối đen không rõ nhim vẻ mặt si mê của Tam hoàng tử, ngón tay không chịu không chế run lên.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Đều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Đối Tượng Công Lực Thật Làm Cho Ta Muốn Quật Ngã Hắn (5)

"Ta là Tam hoàng tử đế quốc Oro Moss. Oro, thật hân hạnh khi được biết người." Moss cuống quýt sửa sang lại quần áo, sau đó hơi khấn trương hướng Ôn Noãn vờn tay.

Từ lúc nhìn thấy Moss, cảm xúc của Raphael đã bắt đầu không ổn định, không phải cảm giác của Ôn Noãn nhảy bén, mà bởi vì hắn thể hiện hết ở trên mặt.

Ngũ quan tuần tú xị như bánh bao, trên cái trán trơn bóng hiện rõ ràng hai chữ 'không vui'.

Vì tránh cho Raphael làm ra cái chuyện gì không thể vãn hồi, Ôn Noãn thức thời duy trì hình tượng cao lãnh: "Ôn Noãn." Cô ngấn gọn mà lạnh nhạt giới thiệu tên của mình sau đó liền không nói chuyện nữa.

Trên mặt Moss nhiễm lên tia hưng phấn đỏ ửng, hấn hoàn toàn không thèm để ý bị Ôn Noãn coi khinh, ngược lại trong lòng còn vì ánh mắt lạnh nhạt của cô mà tim đập nhanh không thôi: "Không nghĩ tới Ôn tiểu thư xinh đẹp như vậy!"

"Khách khí." Ôn Noãn thuận miệng nói tiếp.

"Ôn tiểu thư, ta-----"

Bang!

Một tiếng giòn tan vang lên khiến hai cái người đang nói chuyện phấp chú ý, chỉ thấy biểu tình Raphael bình đạm nắm chén trà trong tay, một vài mảnh nhỏ sứ nằm trên bàn. Thấy Ôn Noãn cùng Moss quay đầu nhìn mình, hấn giờ lên một cái tươi cười sáng lạn như ánh mặt trời: "Các người tiếp tục nói a, ta đang nghe..." nói đến nửa câu sau, con ngươi đỏ như máu âm u nhìn chằm chằm Moss.

Đôi con ngươi đỏ như máu bị che kín khỏi mùi, âm u giống như đã khô hết máu. Rõ ràng hấn đang cười, chính là trong con mắt kia lại không hề thấy ấm áp, bị hấn nhìn chằm chằm như vậy Moss cảm thấy chính mình giống như trở thành một cái thi thể trong mắt hấn.

Moss hoảng hốt tránh đi tầm mắt của Raphael, hấn quay đầu hướng Ôn Noãn nịnh hót: "Thật sự là sức quyến rũ của Ôn tiểu thư quá lớn, khi nhìn nàng đều đã quên chính mình muốn làm gì."

"Có chuyện gì, nói đi." Raphael nghịch nghịch tóc bạc, thân mình gắt gao dựa vào Ôn Noãn.

Hấn lần này là tới khoe với Raphael, ai biết sẽ gặp nữ nhân xinh đẹp như vậy. Phục hồi tinh thần, Moss đem cái hộp tinh xảo trong tay đặt trên bàn, sau đó duỗi tay đẩy về phía Raphael: "Ngày đó sinh nhật ta phụ thân có làm cho ta cái cung yến, ta vội ứng phó khách nhân đều đã quên ngày đó cũng là sinh nhật của Nhị ca. Đây là phụ thân tặng cho ta, thứ này ta có rất nhiều cũng không dùng đến, coi như là quà sinh nhật tặng cho ngươi đi."

"Không cần, mấy thứ này ta muốn nhiều ít đều có, không cần ngươi giả tốt bụng!" Raphael tiếp tục sắm vai Nhị hoàng tử không được sủng ái, dùng tâm khí cao ngạo che nội tâm bị thương.

Moss cười đắc ý: "Đây là đá quý rất quý báu, toàn đại lục này cũng không có mấy khối, dù ra giá cao cũng không ai bán."

Quý báu = thứ tốt = thật nhiều tiền!

Mắt Ôn Noãn sáng rực lên, hai mắt phát lục quang nhìn chằm chằm hộp tán ra u quang ngọc bích.

Thân thể này của Ôn Noãn là người theo chủ nghĩa hưởng lạc, nàng sẽ kiếm tiền cũng sẽ tiêu tiền, thời trẻ trong tài khoản trước nay đều không vượt quá mười đồng tiền. Bởi vì nguyên chủ vốn là lẻ loi một mình, không có bạn bè thân thích trói buộc, cho nên sống có tiêu sái một chút. Nhưng Ôn Noãn cùng nguyên chủ hoàn toàn tương phản, trên người không có tiền gửi ngân hàng toàn thân cô liền không an ổn. Tuy rằng hiện tại cô có một cái chức nghiệp lương cao có thể vênh váo, nhưng cô thật sự vô pháp đối với người không oán không thù xuống tay, liền mất đi con đường kiếm tiền bằng giết người, hiện tại Ôn Noãn là một kẻ nghèo hèn hai bàn tay trắng.

Đầu cơ trục lợi châu báu gì đó, hấn là có thể kiếm tiền đi, trong lòng Ôn Noãn nghĩ.

Thấy Ôn Noãn đối với ngọc bích của mình tựa hồ cảm thấy hứng thú, hấn lập tức chớp cơ hội nói: "Nếu Nhị ca không thích, cũng có thể đưa cho Ôn tiểu thư, nữ hài tử đều thích loại đá quý xinh đẹp này."

"Không cần, nàng không thích đá quý, nàng chỉ thích ta!" Raphael khoe khoang đem Ôn Noãn ôm vào ngực hôn một cái.

...Ôn Noãn mặt vô biểu tình đẩy Raphael, nâng tay xoa xoa nước miếng nói với Moss: "Ta xác thật rất thích khối đá quý này, nếu ngươi có thể tặng cho ta thì tốt quá." Vì kiếm tiền, da mặt tỉnh là cái gì, cô không cần!

"Ngươi thích liền đưa ngươi!" Moss kinh hi nói: "Kho nhà ta còn rất nhiều đồ quý, ngươi thích có thể tùy tiện chọn, ta đều tặng cho ngươi!"

"Hảo ----- ngộ!" Mặt bị Raphael dùng sức quay lại, hấn hưng hăng hôn lên môi cô, ngăn cản lời cô buột miệng thốt ra.

Biểu tình Moss vắn vẹo một chút sau liền miễn cưỡng bình tĩnh xuống, hấn trừng mắt nhìn Raphael, trong lòng ý tưởng muốn đem Ôn Noãn đoạt lấy ngày càng rõ ràng.

Môi cùng môi đơn thuần dán với nhau một lúc, Raphael chậm rãi buông tay đang kiềm chế Ôn Noãn ra, con ngươi mỉm cười nhìn chằm chằm Ôn Noãn đang sững sờ, ngoài miệng lại nói với Moss: "Ngươi không có chuyện gì liền đi đi, ta cùng bảo bối của ta còn có chuyện cần làm."

Moss cắn chặt răng, miễn cưỡng cười nói: "Ta đây không làm phiền các ngươi, Ôn tiểu thư, có thời gian thì tới cung điện ta chơi, ta có rất nhiều đá quý."

"Noãn Noãn Noãn Noãn ~ ngươi làm sao vậy? Vì cái gì không để ý tới ta!"

Ông Noãn vừa phát hiện một sự kiện, chuyện này làm cô có chút khiếp sợ. Cô phát hiện Raphael đối với chuyện tình lữ thân mật dốt đặc cán mai, tựa hồ cái hôn môi vừa rồi, dựa theo tính cách của hắn bày ra, tuyệt đối sẽ không vì xấu hổ mới không lười hôn, trên thực tế hắn chỉ đơn thuần thật dấn thật, không có chút ý tưởng thâm nhập nào khác, nói cách khác, hắn cũng không biết hôn môi còn có thể duỗi đầu lưỡi. Cô còn nghĩ đến mấy ngày hai người ở chung, hắn vẫn luôn cường điệu cỡ nào thích cô, yêu cô nhiều như thế nào, nhưng khi tiếp xúc chỉ biết ôm, cọ xát, làm nũng, ngay cả khi hai người ngủ chung hắn cũng chỉ đơn thuần ôm cô mà thôi.

Ngay từ đầu cô còn cho rằng Raphael là bởi vì trong lòng không phải thật sự thích cô, cho nên mới không làm một ít hành vi thân mật giữa tình lữ nên có, hắn không phải không muốn làm, mà là không hiểu nên làm như thế nào....

"Noãn Noãn, người không cần đi tìm hắn ~" Raphael cho rằng Ôn Noãn không phản ứng là bởi vì cô suy nghĩ về Moss, vì thế ừ ừ khua khua cọ xát trên người Ôn Noãn: "Người muốn cái gì ta đều có thể cho người!"

Ôn Noãn liếc mắt Raphael một cái: "Ta muốn người...."

"Hào a hào a!" Mắt Raphael lấp lánh.

"Mệnh." Ôn Noãn thờ dài nói ra hai chữ sau.*

*Ở bên trung là hai chữ né

"... .." Raphael ừ khua bừa bãi: "Không được." Raphael quyết đoán lắc đầu: "Nếu ta chết, người bị khi dễ làm sao bây giờ! Ta còn muốn giữ lại mệnh để bảo hộ người đâu!"

".... Người chết liền không ai khi dễ ta." Lần đầu tiên gặp mặt liền phong ấn đầu khí của cô, còn đem cô giam cầm ở cái cung điện này cư nhiên còn dám nói bảo hộ cô!

Vẫn luôn quần lấy Ôn Noãn Raphael đột nhiên an tĩnh lại, hắn chậm rãi buông ra cô ngồi vào một bên: "Noãn Noãn... Người thực sự chán ghét ta như vậy sao?" Hắn nỗ lực đối tốt với nàng, vì cái gì trước đến nay nàng vẫn không cho hắn sắc mặt ôn hoà.

Vừa rồi còn giống tiểu sủng vật bán manh làm nũng, lúc này Raphael giống như tiểu cầu bị vất bỏ rũ rượi tai dục vào một bên sofa.

Ôn Noãn liếc Raphael đang lâm vào thế giới của mình, khoe miệng hơi giờ lên một độ cong thật nhỏ. Cây gậy đánh xong, cũng nên cấp chút táo ngọt ngào.

"Cũng không phải thực chán ghét." Ôn Noãn nhẹ nhàng nói một câu.

Raphael đột nhiên ngẩng đầu, con ngươi đỏ như máu sáng lấp lánh, giống như con mèo đang nhìn dã thú mà gắt gao nhìn chăm chăm Ôn Noãn: "Thật sự?"

"Đương nhiên." Ôn Noãn sáng khoái gật gật đầu.

"Noãn Noãn!" Raphael vui vẻ hướng Ôn Noãn nhào tới, đầu giống như tiểu cầu làm loạn trong ngực cô.

"Tránh ra!" Sắc mặt Ôn Noãn một trận xanh một trận trắng nhìn người đang chôn trong ngực mình, năm ngón tay không lưu tình chút nào đem tóc hắn kéo ra : "Ta chỉ là nói người không chán ghét, nhưng ta xem người vẫn rất khó chịu!"

"QAQ, vì cái gì a!"

"Ta tiếp nhận nhiệm vụ ám sát người, tiền thưởng là một ngàn vạn đồng vàng, hiện tại bởi vì người, hết thầy đều ngâm nước nóng!" Ôn Noãn nghiêng răng nghiêng lợi: "Một ngàn vạn đồng vàng a!"

"Noãn Noãn, người đánh không lại ta." Raphael thành thật nói.

"Câm miệng." Ôn Noãn một cái tát đánh qua: "Có bản lĩnh người còi bỏ phong ấn của ta, chúng ta tới đánh một trận! Nếu ta thua, ta liền từ bỏ nhiệm vụ này, hơn nữa đáp ứng người ba điều kiện, nếu ta thắng, ta liền giết người lấy tiền thưởng!"

"Tốt." Dù sao nàng đánh không lại hắn, hắn liền bồi cô chơi đi.

Ôn Noãn: hừ, liền tính giết không được hắn cũng muốn dần dần một trận xả giận!

....

Raphael thực sự rất mạnh, cho dù hắn không cần ma pháp công kích, chỉ dùng một ít ma pháp trói buộc cùng thể thuật cũng đem cô trói gắt gao. Thời điểm hắn thi triển ma pháp giống như không cần đọc chú ngữ, cơ hồ là thi triển ngay tức thì, cứ tưởng khôi phục đầu khí tốc độ của cô đã rất nhanh, ai ngờ hắn còn nhanh hơn cô rất nhiều.

Phù phù! Raphael chặt chẽ đem Ôn Noãn áp chế trên sofa: "Noãn Noãn, người thua ~"

Trông mắt Ôn Noãn chuyển động, giờ tay lôi kéo cổ Raphael xuống.

"Ngô?!" Raphael kinh ngạc trừng lớn đôi mắt.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Điều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Đối Tượng Công Lực Thật Là Cho Ta Muốn Quật Ngã Hấn (6)

Raphael chưa bao giờ biết hôn môi còn có thể như vậy, so với thịt dán thịt còn muốn thân mật, còn muốn ái muội hơn. Tim đập phù phù kịch liệt nhảy, so với đường mật còn muốn ngọt hơn, vị ngọt từ trong miệng từ từ toả ra. Đang nếm được ngon ngọt, lúc Ôn Noãn lui về Raphael liền tự giác mà vươn đầu lưỡi đuổi theo, hấn học bộ dáng của cô khẽ liếm gặm cắn, làm không biết mệt.

Ôn Noãn thấy hấn thả lỏng lực chú ý một cái liền xoay người đem hấn đè ở dưới thân, đầu khí nhanh chóng tụt tới tay phải, cô không lưu tình chút nào đem móng tay sắc nhọn để ở cổ của hấn: "Người thua."

"Noãn Noãn người giờ trò!" Raphael bất mãn chu miệng.

"Bình bất yếm trá, hiện tại mệnh của người là của ta." Ôn Noãn sung sướng cười, điểm lệ phi phàm.

Thần thái mặt mày phi thường vui sướng, đôi môi đỏ mọng sung sướng dờ lên một độ cong mỹ diệu, thần thái sáng nằng lẳng cúi xuống nhìn hấn, một cỗ ngạo khí kinh diễm người khác tự nhiên sinh ra.

Raphael si ngốc nhìn Ôn Noãn cười sáng lạn, từ nhiều ngày nay đây là lần đầu tiên nàng cười, hơn nữa là cười với hấn. Thật xinh đẹp, Raphael si mê thò tay ra muốn sờ mặt nàng, lại bởi vì nàng ngồi thẳng người mà sờ không đến, Raphael ngẩn người, sau đó ngồi dậy.

"Uy!" Ôn Noãn sợ tới mức vội vàng thu lại móng tay bén nhọn, liền tính như thế, cổ Raphael cũng bị cắt thành vết thương, ba đường máu nháy mắt từ miệng vết thương chảy xuống.

Raphael hoàn toàn không để ý tới cổ đang chảy máu, hấn si ngốc đuổi tay đem Ôn Noãn kéo vào trong lòng ngực.

Ta.. Hôn môi là của ta, tươi cười cũng là của ta, tất cả đều là của ta!

Hết thấy những người mơ ước Ôn Noãn đều phải chết!

Cánh tay Raphael càng ôm càng chặt, hấn không thể đem Ôn Noãn dung nhập vào trong xương cốt của mình.

Vẫn luôn duy trì tư thế này, Ôn Noãn cảm giác eo của mình nhanh chóng bị Raphael bẻ gãy, cô không kiên nhẫn đẩy đẩy Raphael đang chôn trước ngực mình mà trầm mặc nửa ngày: "Người đủ rồi đi, mau thả ta ra!"

Lỗ tai Raphael giật giật, biểu tình hường thụ cọ cọ ngực cô: "Thật mềm thật thoải mái ~ " nói xong hấn còn duỗi tay gãi gãi.

Bang, một cái chữ thập to đùng từ trên trán Ôn Noãn vững vàng nhảy ra, phanh! Ôn Noãn một quyền đánh bay Raphael.

Raphael ở không trung trở mình vững vàng rơi xuống đất, lập tức trở về bên người Ôn Noãn: "Noãn Noãn ~ " hấn làm nũng lại gần mặt cô.

"Người đây là đang làm gì, tính làm mặt quỷ sao." Ôn Noãn đẩy mặt Raphael ra.

"Ta còn muốn thân thân." Raphael làm như đang thêm mỹ vị mà chép chép miệng.

"Không cần, người tránh ra.!" Ôn Noãn lạnh nhạt cự tuyệt.

"Noãn Noãn, hôn một cái thôi ~ " Raphael bán manh làm nũng.

"Ta cự tuyệt!"

... ..

Từ ngày Ôn Noãn chủ động cùng Raphael hôn môi, hấn giống như được đả thông hai mạch Nhâm Đốc, đối với phương diện này lượng tri thức quả thực nhiều lên không ít. Trước đó vài ngày hấn còn là cái hấn tử thuần khiết đến lười hôn là cái gì cũng không biết, mấy ngày nay hấn đã thay đổi đến nỗi cô không nở nhìn thẳng.

"Noãn Noãn, ta phát hiện ta càng ngày càng yêu người!" Raphael thâm tình ôm lấy Ôn Noãn, môi mông một chút lại một chút hôn môi Ôn Noãn.

"Nga..." Ôn Noãn nhàn nhạt lên tiếng: " Cái này ta đã biết, cho nên người có thể đem tay từ trong quần áo của ta lấy ra sao?"

Raphael cười hi hi sờ sờ làn da trên tay: "Noãn Noãn có làn da thật tốt!"

... Ôn Noãn chen chân đem Raphael quật ngã.

"Mỗi một chỗ trên người Noãn Noãn đều xinh đẹp như vậy, ngay cả làn da cũng thực hoàn mỹ." Raphael cầm chân Ôn Noãn, thành kính mà khẽ hôn lên ngón chân cô: "Nữ thần của ta, thỉnh ngài cho phép thần vén váy để thần hôn lên ngón chân của ngài, dâng lên chân tâm trung thành nhất!"

"Lăn!" Một chân Ôn Noãn đá vào ngực Raphael: "Ngón chân nhà người mọc trên đùi sao!"

"Màu trắng ~ " Raphael bị đập dưới chân híp híp mắt, nhìn chăm chăm dưới váy Ôn Noãn không chớp mắt.

"... Ha ha." Thái độ Ôn Noãn khác thường cười cười với Raphael, cô cong lưng, nhanh chóng sờ mặt hấn, nhân lúc hấn còn ngây người cô lạnh lệ đem hấn lột chỉ còn quần lót: "Nga ~ nguyên lai là màu đen." Cô liếc Raphael đang phát ngốc trên mặt đất một cái, xoay người rời đi.

Chơi lưu manh sao, ai mà chẳng biết! Trong lòng Ôn Noãn hừ một tiếng.

Tam hoàng tử Moss cùng Quốc vương Oro nháo loạn một phen, khi nghe cái tin tức này Ôn Noãn đang cùng Raphael ăn bữa tối. Cô có chút kinh ngạc nhưng mảy: "Ta còn cho rằng bọn họ ở chung với nhau rất tốt đâu." Trên thực tế, trong nguyên tác, Oro Quốc vương thật sự yêu thương cái tiểu nhi tử Moss , mà Moss đối với phụ thân độc sủng chính mình này rất kính trọng, mãi cho đến cuối tiểu thuyết lúc nam nữ chủ muốn xử bọn họ, bọn họ còn bảo hộ cho đối phương. Theo lý thuyết, hai cha con này sẽ không trở mặt thành thù mới đúng.

"Không rõ ràng lắm." Raphael không thêm để ý nhún nhún vai, đôi mắt hấn chuyển chuyển rồi dịch ghế dựa đến bên người Ôn Noãn, chiếc nĩa bạc cầm một miếng bò bít tết đưa tới bên miệng cô.

Khoé miệng Ôn Noãn giật giật, cúi đầu ăn. Tiểu tử này chỉ cần nửa giờ không giờ trò liên toàn thân ngứa ngáy, cô mà không phối hợp hấn liền làm nũng lăn lộn không tha. Từ tối hôm qua, khi hấn mang đôi mắt gấu trúc đến đòi ngủ cùng cô, cô liền biết nắm tay đối với hấn là không đủ, cũng mặc kệ, chỉ có thuận theo phối hợp với hấn, hấn mới có thể thành thật.

Cái người quái dị Moss kia luôn chạy đến cung điện hấn lác lư, thật cho rằng hấn không biết hấn mang cái tâm tư gì sao! Raphael ý cười tràn đầy cát bò bít tết, dám cùng hấn đoạt người, rõ là ngại chính mình sống lâu!

"Người cười tà ác như vậy, có phải hay không làm cái chuyện xấu gì?" Ôn Noãn liếc mắt Raphael một cái. Cười dọa người như vậy, cô mới không tin chuyện Moss cùng Quốc vương Oro bất hoà không có bút tích của Raphael.

"Ngô.... Thật thương tâm, Noãn Noãn như thế nào có thể hoài nghi ta." Biểu tình Raphael một bộ vô cùng đau đớn, hấn che lại ngực mình tiến đến gần Ôn Noãn: "Ta bị thương rồi, muốn Ôn Noãn thân thân mới tốt."

Người đủ rồi! Ôn Noãn thở dài che mặt.

Hấn thật sự không có làm cái gì châm ngòi quan hệ của Moss và Quốc vương Oro, Raphael cảm thấy chính mình thật vô tội. Chẳng qua hấn chỉ đem

độc của Quốc vương Oro hạ cho hắn cũng cho Moss một phần thôi, ai biết Moss cứ nhiên thông minh như vậy, mới ăn không mấy tháng liền phát giác bên trong có độc. Loại độc được mẫn tính này chỉ có Quốc vương Oro có, bởi vì chỉ có hắn mới có thể từ đại ma được sự lấy được loại thuốc bột chân quý này, Moss sẽ tra được hắn cũng không hiếm lạ.

Đêm khuya, Ôn Noãn nằm nghỉ ngơi trong phòng mình. Trải qua một tháng nỗ lực, rốt cuộc cô cũng dành được cho mình một kiện phòng ngủ. Buổi tối xem như có thể an ổn ngủ, không bởi vì bị Raphael ôm mà bưng tỉnh.

Thịch thịch thịch! Bên ngoài vang lên tiếng đập cửa, Ôn Noãn chồm chắn lên làm bộ như không nghe thấy.

Thịch thịch thịch! Thanh âm ngoài cửa vẫn bám riết không tha, Ôn Noãn bực bội vén chắn lên ngồi dậy: "Ai a?"

"Noãn Noãn ~ là ta a, mau mở cửa." Thanh âm ngọt ngào của Raphael từ bên ngoài truyền vào.

Ôn Noãn bất đắc dĩ trợn trắng mắt, nếu còn không mở cửa, nhất định hắn sẽ gõ cửa phòng cả đêm, như vậy ai cũng đừng hòng ngủ. Cô thở dài, xoay người xuống giường đi tới cửa mở cửa.

Tóc bạc như tơ lụa bóng loáng mềm mại, nam nhân xinh đẹp quanh thân ăn mặc một kiện trường bào màu hoa hồng, một dải lụa đung đưa bên hông, ngực trắng nõn, chân thon dài đều lộ ra không khí. Hắn phong tao vuốt vuốt mái tóc dài, mị nhãn bay loạn hướng về phía Ôn Noãn nói: "Bảo bối ~ cần phục vụ đặc biệt sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Đều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Đôi Tượng Công Lược Thật Làm Cho Ta Muốn Quật Ngã Hấn (7)

Edit: luoicon27

"Bảo bối, yêu cầu phục vụ đặc biệt sao? Cái gì ta cũng có thể làm nha ~ " Một tay Raphael chống ở trên khung cửa, thân thể vận vẹo thành đường cong hình chữ S gợi cảm.

"Uh, hình như ta nghe được một ít tiếng động kì lạ, chẳng lẽ là mèo hoang?" Ôn Noãn giống như không thấy được người ở cửa, biểu tình nghi hoặc nhìn xung quanh: "Cái gì cũng không có, chắc là ta nghe lầm." Nói xong, cô đóng cửa phòng.

Động tác Raphael mau lẹ chen vào trong phòng, sau đó nhân lúc Ôn Noãn không kịp phản ứng mà nhào cả người tới: "Không nghe lầm, không nghe lầm, miêu ô ~ "

Phản lực thật mạnh đập xuống mặt đất, Ôn Noãn nhảy bèn cảm giác được giống như có cái gì đó mềm mềm chắn một chút, chờ đến khi thật sự nằm

xuống mặt đất cũng không cảm thấy đau tí nào, Ôn Noãn nhìn Raphael đang chôn ở ngực mình cọt cọt lui, tâm tình sung sướng cong cong khoe môi: "Tránh ra, ta không thích mèo." Cô ra về lạnh nhạt nói.

"Ngô?" Raphael ngờ ngác ngẩng đầu nhìn người dưới thân, không thích mèo a, hấn chớp chớp mắt, cười một cái sáng lạn với cô: "Uông ~"

Phốc....

Ôn Noãn che mặt, chặn kín mít biểu tình vui vẻ trên mặt. Cô cảm thấy mình như bị phản công lược, như vậy là không được a, cô mà động tâm trước, nếu bị tình yêu ảnh hưởng đến lí trí liền không xong.

Cường chế rung động trong lòng, Ôn Noãn điều tiết cảm xúc sau mới bắt lấy tay hắn: "Hiện tại là thời gian nghỉ ngơi, trở về nghỉ." Cô mặt vô cảm hạ lệnh trực khách.

"Ta muốn ngủ cùng Noãn Noãn!" Raphael lại lần nữa ghé vào người Ôn Noãn cọt xát làm nũng.

"Ta không có thói quen ngủ cùng người khác." Ôn Noãn cự tuyệt.

"Ta không phải là người khác!" Hai mắt Raphael hồng hồng lấp lánh nhìn cô: "Cho ta ngủ cùng ngươi đi, ta cam đoan sẽ ngoan ngoãn không lộn xộn!"

"Thật sự?" Ôn Noãn nhướn mày.

"Ân ân!" Thấy thái độ Ôn Noãn mềm xuống, Raphael liên tục gạt đầu tỏ vẻ mình rất chân thành.

Giường trong phòng Ôn Noãn rất lớn, hai người nằm trên giường thành chữ đại cũng không lo chạm nhau, Raphael nằm ở trên giường lăn qua lăn lại cũng không chạm được góc áo Ôn Noãn, hấn buồn bực đỏ đỏ miệng, cắn gặm trũng mắt giường lớn dưới thân một cái.

Bang! Ôn Noãn vỗ một cái vào ót Raphael: "Lộn xộn cái gì!"

"Ngô QAAQ, ta muốn dựa vào người Ôn Noãn ngủ, giường lớn quá!" Raphael thành thật nói ra tiếng lòng của mình.

Ôn Noãn cố nén cười ra vẻ nghiêm túc: "Thành thật ngủ, bằng không ta đem ngươi trói lại."

"Noãn Noãn thích chơi buộc chặt sao! Ta có thể phối hợp với ngươi nha ~" Raphael hưng phấn thò lại gần, đưa hai tay đến trước mặt Ôn Noãn, hai mắt to loé sáng chói lộ ra một tia dụ hoặc 'tới trời ta a~' 'trói chặt ta liền có thể hắc hắc hắc ~'

"Đen tối! Mau ngủ!" Ôn Noãn vén chăn trùm đến đỉnh đầu Raphael.

"Noãn Noãn tới đi, người ta vẫn là lần đầu tiên đâu!" Raphael lay lay đỉnh chăn, tóc trên đầu lộn xộn đẩy mạnh tiêu thụ chính mình: "Chơi cái gì cũng có thể a!"

Tiếng nói ngọt nị riu rít riu rít không ngừng bên tai, hấn giống như vĩnh viễn đều không mệt, trước mặt cô vẫn luôn sinh long hoạt hổ.

"Ta thích kiểu chơi nữ bên trên, ngươi muốn sao?" Ôn Noãn thu lại gân xanh trên trán, ác liệt tươi cười.

Raphael không nghĩ tới khẩu vị Ôn Noãn kỳ lạ như vậy, hấn ngây người hơn mười giây sau đó cùng chân cùng tay bò xuống giường.

Ôn Noãn nhẹ nhàng cười nhạo một tiếng, xoay người nằm xuống. Cô không có nhiều tinh lực như Raphael, ban đêm nên ngủ mới đúng.

Vừa mới nằm xuống không đến vài phút, Raphael vội vàng chạy đi đã nhanh chóng trở về. Hấn hưng phấn kéo Ôn Noãn, sau đó hơi ngượng ngừng đem đồ vật phía sau nhét vào tay cô: "Đến đây đi Ôn Noãn, ta sẽ không phản kháng, dùng sức nha!"

Ôn Noãn đơ một chút, khoe miệng cô run rẩy nhìn nhìn Raphael đang nằm yên, lại cúi đầu nhìn nhìn đưa chuột trong tay cùng cái bao nhỏ ẩm ướt...囧囧

Người này rốt cuộc là học từ đâu những thứ này!

....

Đêm đó rốt cuộc hai người cũng không có phát sinh cái gì, rốt cuộc khẩu vị Ôn Noãn không có nặng như vậy, nói thích nữ ở trên chỉ là cùng hấn nói giỡn mà thôi. Mà Raphael lại nghĩ Ôn Noãn nói thật, hấn khổ tâm học các loại kiến thức cùng tư thế trên giường, đem ý nghĩ bị Ôn Noãn đẩy ngã làm mục tiêu.

Vào một đêm, Raphael gõ nửa ngày cũng không thấy Ôn Noãn mở cửa, vì thế dứt khoát xuyên tường vào phòng. Trong phòng an tĩnh chỉ có tiếng nước chảy, Raphael làm một cái tư thế nằm nghiêng tự cho là đẹp mê người nằm trên giường chờ Ôn Noãn còi đồ.

Gió nhẹ hơi hơi đem bức màn thổi bay, quạ đen hí vang từ cửa sổ phi vào nhà, nó bay xoay quanh, trên cổ đeo một cái túi màu đen rất khó nhìn thấy.

Raphael híp mắt ngoác ngoác ngón tay với quạ đen, xung quanh con chim như bị trói buộc trực tiếp bị lôi kéo vào trong lòng bàn tay trắng nõn mà thon dài của nam nhân. Hấn còi xuống cái túi trên cổ quạ đen rồi mở ra, tay cầm túi nhỏ run lên, một tờ giấy hồng nhạt rơi xuống.

Ôn tiểu thư xinh đẹp, chỉ có đá quý khắc hình trăng tròn này mới xứng với dung mạo tuyệt thế của ngươi! --- ---- kẻ ái mộ trung thành, Moss.Oro

"A ~ "Raphael ý vị không rõ khẽ cười một tiếng, năm ngón tay trực tiếp đem qua đèn đang giãy giữa trong tay bóp chết: "Moss . Oro....." Ngọn lửa u lam từ lòng bàn tay toát ra, trong khoảnh khắc, thi thể quạ đen đã bị thiêu đến không còn một mảnh tro bụi, Raphael lại cầm đá quý cùng thư ném vào trong hỏa diễm.

Hắn đại khái là quá nhân từ...

"Quần áo ngươi đâu..." Mới vừa đi ra Ôn Noãn đã thấy được hình ảnh đầy phúc lợi. Chỉ thấy Raphael quần bên hông một cái khăn tắm đang dùng một tư thế dụ hoặc nằm nghiêng trên giường, làn da trắng nõn bị ánh đèn nạ lên một tầng quang, vai rộng eo thon mỏng hẹp, cơ bụng xinh đẹp như đang dụ hoặc cô duỗi tay chạm đến.

"Dù sao chốc nữa cũng sẽ còi, nên ta cũng không có mặc a." Raphael thay đổi tư thế, mặt mày mỉa mai hướng tới Ôn Noãn: "Tới đi Ôn Noãn, chúng ta cùng làm một ít chuyện vui sướng nha ~ "

Ôn Noãn tròn trắng mắt, trực tiếp làm ngơ hắn đến bên kia giường ngồi xuống.

Raphael cười hi hi từ phía sau ôm lấy cô: "Noãn Noãn, ta rất thích ngươi, thích nhất ngươi!" Hắn đem lỗ tai dán sau lưng cô, tiếng tim đập có lực một chút lại một chút có quy luật nhảy lên. Đây là một người, cùng những bộ xương khô cứng ngắt mà lạnh như băng đó không giống nhau! Nàng sẽ không dùng ánh mắt sợ hãi mà chán ghét nhìn mình, tuy rằng mặt ngoài nàng hay tỏ ra không kiên nhẫn ghét bỏ hắn, nhưng cuối cùng vẫn luôn hoà hiệp với hắn, nàng đối với hắn thật tốt, là người duy nhất trên thế giới này đối tốt với hắn.

"Nga." Ôn Noãn thuận miệng lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Điều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Đối Tượng Công Lực Thật Là Cho Ta Muốn Quật Ngã Hắn (8)

Edit: luoicon27

"Ngươi có thích ta không?" Hắn thích nàng, hắn hi vọng nàng cũng thích hắn.

Ôn Noãn dùng động tác vuốt tóc trên tay, biểu tình nghiêm túc suy nghĩ một hồi, đến khi Raphael chờ đến nóng nảy mới miễn cưỡng mở miệng nói: "Không chán ghét."

"Đó chính là thích rồi." Raphael thoả mãn ôm Ôn Noãn lăn lên trên giường, sau đó xoay người một cái đem cô đặt ở dưới thân: "Hai người thích nhau nên làm một ít sự tình đúng không ~ "

Ôn Noãn:.... Cô nhất định là bị thiếu năng trí tuệ mới cảm thấy không khí vừa rồi ảm áp!

"Bảo bối, ta đã học được rất nhiều tư thế, cam đoan sẽ thoả mãn ngươi ~ " Raphael vừa nói vừa chậm rãi hôn lên môi Ôn Noãn.

Tư vị đường mật quen thuộc khi dán môi lan tràn ra, Raphael nhin không được dụ hoặc mà hôn sâu hơn, hàm răng sắc nhọn nhẹ nhàng gặm cắn môi đỏ của cô, đầu lưỡi từ từ chen vào, đảo qua lợi phần nộn một chút, cuối cùng dây dưa không dứt với lưỡi của cô.

Đôi tay hần không có ý tốt sờ loạn trên người cô, giống như hài tử tò mò mà hưng phấn thăm dò. Áo tắm đơn giản thuận tiện, đầu ngón tay cầm lấy nút thắt nhẹ nhàng kéo, áo tắm dài theo làn da bóng loáng rơi tại bên người. Giống như mở ra một lễ vật lớn, lớp bọc bên ngoài được bóc ra liền lộ ra một đại lễ thần bí bên trong.

Ôn Noãn không phải người gỗ không có cảm giác, bị trêu chọc nửa ngày như thế tự nhiên là cả người cô cũng nóng lên. Cô chủ động vươn tay kéo khăn tắm bên hông Raphael, soái ca khăn tắm nháy mắt liền biến thành mỹ nam lỗ thể.

"Người cư nhiên... Ha! Cái gì cũng không có mặc!" Bên hông ngứa làm Ôn Noãn khẽ ngâm ra tiếng, cô thờ hồn hèn trừng lớn mắt: "Người sớm đã có âm mưu rồi!"

"Ân?" Raphael vô tội chớp chớp mắt: "Cái gì âm mưu?" Tóc bạc mượt như suối thả xuống, con ngươi màu đỏ đơn thuần tràn đầy ý cười 'ta không hiểu Ôn Noãn nói gì a ~'

"Lăn! " Bán manh đáng xấu hổ! Ôn Noãn nhắc chân đá qua.

Raphael cười tùm tùm bắt lấy chân cô: "Noãn Noãn không cần sinh khí, người không thích sao?"

"Ta không thích!" Bị đùa giỡn Ôn Noãn tức đỏ mặt rống to mưòi phần.

"Nhưng là ta thực thích a ~ "

Raphael là cái hồn đản đáng giận! Hốc mắt nhanh chóng tụ tập nước mắt do bị kích thích, Ôn Noãn mau bị người này tra tấn đến điên mất rồi: "Người rốt cuộc có làm hay không! không làm liền cút cho ta!"

"Noãn Noãn thật nhiệt tình ~ " Raphael nhận nhạo cười, hần vươn đầu lưỡi đỏ tươi liếm liếm đầu ngón tay: "Bảo bối, đây chính là người yêu cầu."

Raphael si mê nhìn nữ tử dưới thân mình, toàn thân nàng phiếm hồng, một tầng mồ hôi mỏng cho nàng cảm giác một tia chật vật, con ngươi nhiễm xuân tình chăm chú nhìn mình. Phản ứng của nàng là bởi vì hần xuất hiện, nàng nức nở khóc lóc đều là bởi vì động tác của hần, hết thấy của nàng đều bởi vì hần!

"Noãn Noãn, tiểu bảo bối, tiểu bảo bối của ta!" Hần cắn nhẹ môi nàng, điên cuồng hôn sâu.

Tê! Trên môi đau đớn làm Ôn Noãn nhũ nhũ mảy, cái kẻ điên này!

Đương đương đương-----

Tiếng chuông cổ xa xưa từ xa truyền đến, đèn đuốc trong vương cung sáng trưng, chỉ có cung điện của Moss hoàng tử là một mảnh đen nhánh.

"Người rốt cuộc muốn làm gì!" Toàn thân Moss vô lực nằm trên mặt đất, trong mắt chất chứa phần nộ cùng sợ hãi lẫn chán ghét.

"Ta chỉ là muốn làm người an tĩnh một chút để nghe ta nói chuyện mà thôi." Hai chân Raphael vắt vào nhau, nhàn nhã ngồi ở ghế cao: "Người luôn muốn công kích ta, cái này làm ta thật buồn rầu." Trước mặt người khác, Moss vẫn luôn là Tam hoàng tử ôn hoà có lễ, nhưng những lúc chỉ có hai người, Moss liền sẽ không chút nào che dấu ý định muốn giết chết người duy nhất có thể mang đến uy hiếp cho vương vị của mình.

"Người có chuyện gì thì mau nói!" Moss nghiêng răng nghiêng lợi nói, sau lưng lại thầm điều động ma lực của mình nhằm giải khai cấm chế trên người.

"Ta vẫn luôn cho rằng phụ thân thích nhất là người, vì người, hần không tiếc hạ độc ta muốn độc chết ta. Nhưng hiện tại xem ra là ta nghĩ sai rồi, hai chúng ta đều là quân cờ của hần, hần chân chính bảo vệ là người khác. Chờ hai chúng ta đều đã chết, người thần bí kia liền xuất hiện, trở thành quốc vương mới của đế quốc Oro." Thanh âm trầm thấp của Raphael nhẹ nhàng vang lên bên tai Moss, mang theo đó là sự mê hoặc kỳ diệu: "Thật không cam lòng, dựa vào cái gì chứ."

Moss đột nhiên an tĩnh lại, sự ghen ghét cùng khủng hoảng lan khắp toàn thân. Hần hung hăng cắn môi dưới, dù chảy máu cũng không hay biết.

Đúng vậy, dựa vào cái gì! Hần tôn kính ông ta như vậy! Hần đem ông ta trở thành người hần sùng bái nhất! Hần từng thề phải làm một quốc vương giống ông ta! Chính là hết thấy đều là giả, tình thương cha kia chỉ là ngụy trang! Phụ thân còn bảo hộ một người khác! Sẽ có người khác tới tranh đoạt vương vị với hần!

Không được! Không được!

Vương vị là của hần!

Đế quốc Oro cũng là của hần!

"Tam hoàng tử điện hạ." Thị vệ ẩn nấp trong tối phát hiện Raphael gỡ bỏ kết giới liền vội vàng vọt vào: "Điện hạ? Ngài không có việc gì chứ?" Lúc trước hoàng tử điện hạ còn thịnh khí lẫm nhẫm lúc này lại như chó nhà có tang quỳ rạp xuống đất, con ngươi màu lam xuất hiện oán hận, chán ghét, thất vọng luân phiên.

"Vừa rồi ngươi đi đâu?" Đắm chìm trong thế giới của mình một lúc lâu Moss mới mở miệng hỏi.

"Raphael ở chung quanh bày kết giới, thuộc hạ vô dụng, không thể đánh vỡ." Thị vệ quỳ một gối trên mặt đất.

"Phế vật!" Moss phẫn nộ phát tay đem thị vệ ném ra thật xa, thẳng đến hất đụng vào vách tường phun ra một búng máu mới lộ ra biểu tình thống khoái nói: "Ta có chuyện muốn ngươi đi làm."

Thị vệ gian nan bò dậy: "Thỉnh điện hạ phân phó."

"Đi nói với Đại Tế Tư, ta đã nghĩ thông suốt." Xuyên qua tầng lớp cửa sổ sát đất, trong mắt Moss mang theo âm ngoan nhìn về phía cung điện của Oro quốc vương.

Là người phản bội ta trước! Là người phản bội ta trước.

Lười phản nộ: Tại sao tại sao lại không có thịt!!!! ~(*+___+*)~

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Đều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Đối Tượng Công Lực Thật Là Cho Ta Muốn Quật Ngã Hấn (9)

Edit: luoicon27

Một giấc ngủ dậy, cung điện của mình biến thành nhà tù, kỳ quái, rõ ràng là cô đang ngủ trong phòng mình mà.... Ôn Noãn là bị bức đến góc rồi...

"Noãn Noãn, ngươi tỉnh rồi" Giọng nói ngọt ngào quen thuộc vang lên bên tai, tiếp theo là một đôi mắt màu đỏ xuất hiện: "Không ngủ nữa à?"

"Đây là có chuyện gì?" Ôn Noãn mặt vô biểu tình đẩy Raphael đang cọ xát ra.

"Đại khái là chúng ta sắp chết ~" Raphael bị đẩy ra lại cười hi hi ôm trở về.

Chúng ta sắp chết ngươi lại vui vẻ như vậy làm gì..... Ôn Noãn không biết nói gì nhìn Raphael đang vui mừng ra mặt liếc mắt một cái: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Không có gì, chỉ là Moss chờ không nổi muốn làm quốc vương mà thôi." Raphael vuốt tóc Ôn Noãn.

....Muru quyền soạn vị còn không có gì sao! Vì cái gì người có thể đem một hồi cung biến nói đến băng quơ như vậy.

"Sao người bình tĩnh vậy? Hai người kia mặc kệ ai thắng người đều không có chỗ tốt đi." Loại thời điểm này hẳn là nên đi đục nước béo cò mới đúng, khiến bọn họ lưỡng bại câu thương mới có thể ngư ông đắc lợi.

"Noãn Noãn muốn làm Vương hậu sao?" Raphael đột nhiên hưng phấn mở miệng hỏi.

"Không muốn." Ôn Noãn quyết đoán cự tuyệt.

"...Nga." Raphael đô đô miệng, thanh âm nháy mắt thấp xuống vài phần.

Ôn noãn nhìn Raphael tâm tình đang xuống thấp liếc mắt một cái, khoé miệng nhẹ nhàng cong lên: "Ta muốn làm nữ vương."

Nguyệt hắc phong cao, vương cung Oro đèn đuốc sáng trưng, ma pháp sư mặc trường bào màu trắng cùng ma đầu sĩ mặc quân trang chiếm cứ mỗi một góc trong điện, thị vệ vốn dĩ phải ở chỗ này đã biến mất vô tung vô ảnh.

"Moss! Người sao có thể làm ra chuyện như vậy!" Oro Quốc vương vô cùng đau đớn quát lớn Moss đang nhàn nhã ngồi trên ghế uống trà.

"Oro, vị trí Quốc vương này người đã ngồi đủ lâu rồi, cũng nên cho những người khác một ít cơ hội." Đại tư tế Carroll là người vừa mới được lên chức, thực lực cường đại, tuổi mới chỉ trung niên, đã tâm tự nhiên là không nhỏ, một cái tư tế căn bản không đủ thỏa mãn hắn.

Lúc Carroll còn không phải là Đại tư tế hắn liền có ý mượn sức Moss, tên hoàng tử này rất dễ khống chế, thực lực hắn không mạnh, mưu trí cũng chỉ là cái đáng về kia, quan trọng là hắn là người được Oro quốc vương sủng ái nhất. Carroll có tình lấy lòng Moss, cuối cùng hắn cậy chỗ dựa sau lưng đuổi Đại tư tế tư tiên nhiệm đi, bước lên chiếc ghế đứng đầu hiệp hội Ma pháp sư đế quốc Oro. Sau khi được tiếp xúc với quyền lợi, đã tâm Carroll càng thêm mất khống chế, đặc biệt là sau khi nhìn thấy sinh hoạt tùy ý của Quốc vương, máu trong cơ thể liền bắt đầu kịch liệt sôi trào.

Moss không chút nào biết mình đang bị Carroll lợi dụng, lúc này còn đang chìm trong mộng đẹp được trở thành Quốc vương Oro, hắn mang theo khoái ý tà tử tàn nhẫn tươi cười nói: "Đại tư tế nói không sai, ta ngồi cái ghế hoàng tử này cũng đủ lâu rồi!"

"Moss... Con trai! Người sao có thể biến thành như vậy!" Quốc vương Oro quay đầu hung tợn trừng về phía Carroll: "Nhất định là bị hắn mê hoặc đúng không?"

"Oro, người không nên đổ oan cho ta, sở dĩ điện hạ phải làm tất cả những chuyện này còn không phải bởi vì người." Thực ra trong lòng Carroll cũng không tin Quốc vương Oro hạ độc Moss, rốt cuộc hắn vẫn rất sủng ái tiểu nhi tử này. Khi Moss chủ động muốn hợp tác cùng hắn soạn vị, cũng kiên nhẫn nói ra nguyên nhân, ngay lập tức hắn đã nghĩ ngay là có người châm ngòi ly gián, mà người này rất có khả năng là người vẫn luôn bị vắng vẻ Raphael. Oro kia làm.

Hắn sẽ không nói cho Moss biết sự thật, việc này đúng lúc phát triển theo ý của hắn. Hắn đang lo không có cơ hội, hiện tại có cơ hội tất nhiên hắn sẽ không có khả năng buông tha, thậm chí còn phải thêm mắm dặm muối mới được. Hiện tại Nhị hoàng tử Raphael đã bị hắn xuống tay làm mất đi ma lực, còn nữ nhân của Nhị hoàng tử kia không làm được chuyện gì, chờ Moss giết Quốc vương cùng Raphael, hắn sẽ tự tay giết chết Moss để thay thế!

Nghĩ đến đây, Carroll càng đổ thêm dầu vào lửa: "Điện hạ làm hết thảy những chuyện này đều là do bị người bức!"

Nghe Carroll nói đã kích thích kỷ ức bị Raphael cười nhạo đêm đó của Moss, người hắn vẫn luôn cho rằng thấp kém dùng ánh mắt thương hại từ trên cao nhìn xuống, dùng giọng điệu khinh thường châm chọc hắn: "Thì ra người cùng ta là giống nhau a, chỉ là quân cờ của phụ thân mà thôi."

Chỉ là quân cờ mà thôi..... Phụ thân mà hắn kính trọng chỉ coi hắn như quân cờ để lợi dụng!

"Không sai! Đây đều là người bức ta! Là người bức ta!" Trong đầu từng tiếng từng tiếng châm chọc vang lên làm cho cảm xúc của Moss dần mất khống chế.

"Người đang nói cái gì! Moss, khi nào ta-----" Quốc vương Oro kinh ngạc vì tính tình Moss đại biến, hắn vừa định hỏi nguyên nhân rõ ràng lại đột nhiên bị Carroll lên tiếng đánh gãy.

"Oro, dù người có giải thích như thế nào thì cũng không thể đền bù cho những tội ác tày trời mà người đã gây ra! Điện hạ sẽ không tha thứ cho người khi người vừa lừa gạt vừa lợi dụng điện hạ." Mỗi câu nói của Carroll đều như đâm vào ngực Moss.

"Đúng! Ta sẽ không bao giờ tin tưởng người nữa!" Moss quyết tuyệt không nhìn Quốc vương Oro: "Carroll, động thủ đi!"

Carroll nhìn Quốc vương Oro đang hoảng sợ mà ác ý cười, hắn nâng tay lên, một quả cầu nóng rực xoay tròn dần dần hiện lên: "Quốc vương Oro, tái kiến."

"A a a a a --- -----" Tiếng kêu tê tâm liệt phế vang lên trong nội điện, lan ra ngoài chạm vào kết giới rồi biến mất.

Gió lạnh từng đợt thổi qua, vương cung Oro im ắng, không ai biết nơi này đã xảy ra thay đổi lớn.

Lách cách lách cách, cốt điều màu trắng bay từ cửa ngấm chui vào, nó hí vang vài tiếng, ở đỉnh đầu Raphael lượn hai vòng rồi hoá thành bột phấn biến mất.

"Nó nói gì đó?" Thấy Raphael đột nhiên cười rộ lên, Ôn Noãn nghi hoặc hỏi.

"Oro đem vương vị truyền lại cho Moss." Raphael dựa vào đầu vai Ôn Noãn cười khê.

Caroll dùng biến thân thuật thành công lừa gạt cả nước, hấn dùng bộ dáng lão Quốc vương Oro làm việc mấy ngày, sau đó giả bộ nhiễm bệnh nặng làm trò trước mặt quần thần cùng Moss tuyên bố nếu hấn chết thì Moss sẽ trở thành Quốc vương tân nhiệm, lão Quốc vương sủng ái tiểu nhi từ chuyện này mọi người đều biết, truyền ngôi cho hấn mọi người cũng không cảm thấy có vấn đề gì. Một vở diễn cứ như vậy diễn ra, cuối cùng Caroll nguy trang thành lão Quốc vương bệnh nặng bỏ mình, Tam hoàng tử thuận lý thành chương kế thừa vương vị.

"Lập tức liền đến lượt chúng ta đi." Moss đã xử lý xong lão quốc vương, kế tiếp liền dư lại hai chương ngại là bọn họ.

"Thật chờ mong a, hấn sẽ đối phó với chúng ta như thế nào!" Raphael hưng phấn đến nỗi hai mắt đều sáng lên.

"Run M." Ôn Noãn tròn trĩnh trắng mắt.

"Àn? Đó là gì?" Raphael cảm thấy hứng thú hỏi.

"Không có gì." Ôn Noãn vẫy vẫy tay.

"Nói đi nói đi, run M là cái gì a?" Raphael bắt đầu cọ xát làm nũng: "Noãn Noãn nói cho ta đi ~ "

"Dừng! Không cần lại làm nũng!" Ôn Noãn ngăn lại động tác Raphael: "Muốn biết đúng không, vậy tốt nhất ngươi đừng nhúc nhích." Thấy Raphael tự tìm đường chết, Ôn Noãn quyết đoán duỗi tay ở ngực hấn làm loạn một phen.

Đau đớn nhẹ từng đợt từng đợt tê dại truyền khắp toàn thân, đôi mắt Raphael lấp lánh nhìn Ôn Noãn, nếu không phải bởi vì cô nói 'không thể động' phòng chừng hiện tại hấn liền lột sạch quần áo của cô.

"Đau không?" Ôn Noãn hỏi.

"Àn." Một bên Raphael suy nghĩ bậy bạ một bên thành thật gật đầu với Ôn Noãn.

"Thoải mái sao?" Ôn Noãn lại hỏi.

"Àn!" Ngờ khi Raphael tăng thêm mấy phần, đôi mắt phát ra ánh sáng nóng rực làm Ôn Noãn cảm thấy mình như không mặc quần áo: "Noãn Noãn, ta có thể động sao?"

Ôn Noãn quý dị liếc nửa người dưới Raphael: "... Ta cảm thấy tạm thời ngươi đừng động là tốt nhất."

"Noãn Noãn quá đáng ghét, xem ta khó chịu như vậy thực vui vẻ phải không!" Ngoài miệng Raphael tức giận, biểu tình lại dị thường vui vẻ, hấn nhanh chóng nhào tới, cả người làm nũng cọ xát trên người cô.

"Đem nó lấy ra!" Ôn Noãn lạnh mặt.

"Không muốn không muốn ~ " Raohael rung đùi đắc ý.

"Nếu không lấy ra liền cắt bỏ." Ôn Noãn trừng mắt.

"Ngô..." Raohael ỷ ỷ khuất khuất cách xa Ôn Noãn.

Chuyện của Ôn Noãn và Raphael vẫn do Caroll phụ trách, Moss đối với năng lực của Đại Tư Tế luôn rất yên tâm, bởi vậy chưa từng can thiệp nhiều, chờ chính sự đều xử lý xong xuôi hấn mới đem tâm tư chú ý tới hai người Raohael.

"Thực lực Raphael không yếu, ngươi chớ phục hấn như thế nào?" Trên đường đi tới địa lao, Moss tò mò hỏi Caroll.

"Đối phó cường giả đương nhiên phải dùng thuốc tốt, ta từ chợ đêm dùng số tiền lớn mua Hắc Long huyết chế tác một loại huyết trùng có thể cắn nuốt ma lực, hiện tại hấn đã thành một phế nhân." Caroll đắc ý nói.

"Phải không? Ngươi xác định?" Moss xác nhận lần nữa.

"Tuyệt đối không thành vấn đề! Người có mạnh như thế nào cũng không địch nổi máu Huyết Long Ma tộc làm thành huyết trùng." Chế tạo đủ loại ma trùng là sở trường của hấn, tuyệt đối sẽ không xuất hiện sai lầm.

Xuyên qua hành lang tối tăm của địa lao, Moss đi tới ngục giam tận cùng.

"Hai vị, xem ra các người sống cũng không tồi." Thấy nữ nhân mình thích bị Raphael ôm vào trong ngực, biểu tình Moss nháy mắt trầm xuống.

"Rất tốt, bất quá không được thoải mái như cung điện của ta." Sự tình đã đi đến bước này, Raphael cũng không cần ngại trang cái gì, bộ dáng hần phò trương mà cao ngạo, tư thế lười biếng ôm Ôn Noãn dựa vào tường.

"Hừ, người sẽ rất nhanh được đến nơi tốt hơn." Địa ngục chính là nơi tốt nhất dành cho người! Moss cười lạnh một tiếng, đem tầm mắt đặt trên người Ôn Noãn: "Ôn tiểu thư, người hẳn đã rõ ràng tình cảnh hiện tại, cái phế vật này cũng không cho người được cái gì, đến làm người bên cạnh ta, ta cho người làm vương hậu của đế quốc Oro."

Ôn Noãn khinh thường cười nhạo: "Vương hậu? Không hiếm lạ."

"Đúng vậy, Ôn Noãn nhà ta không thích làm vương hậu, nàng thích làm nữ vương ~" Raphael thân mật hôn mặt Ôn Noãn: "Moss, người có thể cho nàng sao?"

Moss đương nhiên không có khả năng đem vương vị truyền cho một nữ nhân, cho dù hẳn thích cô, cũng không đáng để hắn trả giá lớn như vậy: "Ôn tiểu thư, khuyên người không cần mộng một cái không thực tế như vậy. Làm vương hậu của ta, đây là vinh quang lớn nhất mà người có thể có được."

Ôn Noãn cực kỳ chán ghét ánh mắt bố thí của Moss, cô không biểu tình quay đầu nhìn Raphael bên người: "Ta muốn vương miện của hắn."

"Ôn Noãn, ta lại cho người một cơ hội, đến bên người ta." Moss lạnh giọng quát.

"Ta muốn cái vương miện kia." Ôn Noãn nghiêm túc nhìn vào mắt Raphael, từng câu từng chữ lặp lại rõ ràng.

Raphael giật giật thân mình, hắn đứng dậy đến trước mặt Ôn Noãn, quỳ một gối bên chân cô, đôi tay hơn dài trắng nõn thận trọng cầm tay cô, môi đỏ trên mu bàn tay cô đặt một nụ hôn nhẹ nhàng.

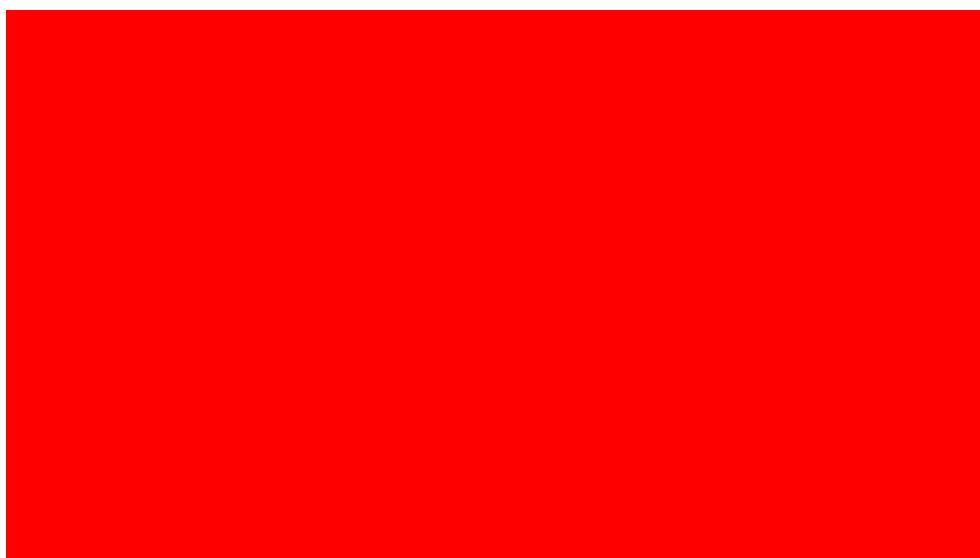
"Như người mong muốn, nữ vương bề hạ của ta."

Lười có điều muốn nói: Raphael thật đáng yêu hứ hứ

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Đều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Đối Tượng Công Lực Thật Là Cho Ta Muốn Quật Ngã Hấn (10)

Edit: luoicon27

"Ta sẽ đem vương miện tượng trưng cho quyền lực tối thượng đưa đến tay người." Raphael cười tràn đầy tự tin, tựa hồ chuyện đoạt quyền này đối với hắn mà nói chỉ đơn giản như hô hấp mà thôi.

Nghe được hắn nói, không chỉ có Moss cùng Caroll, mà ngay cả thị vệ chung quanh đều lớn tiếng cười. Huyết trùng làm từ máu Huyết Long bọn họ đều đã nghe qua, chỉ trong ba phút huyết trùng có thể cắn nuốt toàn bộ ma lực của một ma pháp sư cấp S, Raphael là con gà bệnh, nói không chừng chỉ ba giây đồng hồ cũng không chịu đựng nổi. Bộ dáng tự tin tràn đầy kia của hắn cũng chỉ là phô trương thanh thế, mọi người đều bị bộ dáng không tự mình hiểu lấy của Raphael chọc cười.

"Ha ha ha, là ta nghe lầm sao? Người nói người muốn cướp vương miện của ta? Raphael, người đừng có mà không biết tự lượng sức mình! Hiện tại đến nội lực người còn không tụ tập nổi đi ha ha ha!" Moss cười giữa tới giữa lui.

"Raphael diện hạ." Caroll từ trên cao nhìn xuống Raphael đang quỳ một gối trước Ôn Noãn: "Ta khuyên người vẫn nên thành thật thì hơn, như vậy ta còn có thể giúp người cầu tình, làm cho người chết nhẹ nhàng hơn."

Ôn Noãn nén cười, ra vẻ nghiêm túc nhìn Raphael trước mặt nói: "Có nghe thấy không, nhân gia nói chỉ cần người nghe lời liền cho người chết nhẹ nhàng."

Raphael bất mãn chu miệng, hắn đứng lên thu lại một đầu tóc bạc dài, sau đó không kiên nhẫn xoay người nhìn người phía sau vẫn đang dong dài lẳng nhăng: "Các người rất tốt."

"Cái gì?" Moss sừng sốt, phản ứng của Raphael ngoài dự kiến của hắn.

"Moss, thì ra người không chỉ lớn lên xấu, mà chỉ số thông minh của người còn thấp như vậy." Raphael kéo kéo khoé miệng, cười như không cười liếc mắt Caroll một cái: "Rõ ràng là đang nuôi một con bạch nhãn lang còn đặc ý cho rằng mình có được một con chó trung thành."

Moss lạnh lùng nói: "Người có ý gì?"

"Caroll, người không định nói cho hắn biết sao?" Raphael thân mật nói.

Moss theo bản năng hướng bên cạnh lui mấy bước, ánh mắt hắn nghi ngờ nhìn tâm phúc của mình cùng Raphael: "Caroll, người che giấu ta cái gì!"

"Điện hạ, ngài không cần bị hắn châm ngòi ly gián!" Bị nghi ngờ Caroll không hoảng loạn chút nào, vẻ mặt hắn nghiêm túc, giọng điệu trấn định nói: "Từ lúc được điện hạ đề bạt, thần liền thề làm cấp dưới trung thành nhất của ngài, nhiều năm như vậy, thần rất cuộc là làm được rồi. Điện hạ, ngài biết rõ mà."

Không sai, nhiều năm như vậy Caroll vẫn luôn trung thành và tận tâm giúp mình bày mưu tính kế, hắn sẽ không phản bội chính mình!

Sắc mặt Moss tốt hơn: "Raphael, người không cần ủng hộ tâm cơ, ta sẽ không tin tưởng người."

Raphael khẽ cười một tiếng, lòng bàn tay hắn hướng về mặt đất, năm ngón tay uốn lượn thành trảo, giây tiếp theo, một bộ xương khô trắng bệch từ dưới đất chui lên, nó cắm trong tay lưỡi hái tán ra hàn quang, vây quanh Raphael dạo một vòng.

Căn bản không cần người khác nói gì nữa, Moss cũng tự mình phát hiện ra vấn đề: "Caroll! Không phải người nói đã hoàn toàn tiêu trừ ma lực của hắn sao!" Hắn lớn tiếng chất vấn.

"Chuyện này là không thể nào....." Caroll ngờ ngạc nhìn Raphael đang điều khiển bộ xương khô rất tự nhiên. Rõ ràng hắn đã dùng Hắc Long huyết.....

Raphael không giống nam chủ trong tiểu thuyết có huyết mạch truyền thừa*, bàn tay vàng của hắn là dựa vào chính hắn mà có được.

(*trong tiểu thuyết Raphael là nam chủ, nhưng giờ Ôn Noãn xuyên vào mang theo hiệu ứng cánh bướm nên bàn tay vàng của anh là do anh tự kiếm chứ không phải sẵn có)

Lafite là Đại hoàng tử đế quốc Oro bị bệnh mà chết, về sau mới được Quốc vương Oro lúc đó không có con tim về, lúc trước, hắn vẫn luôn một mình du dương trong tam giới. Cũng khi đó, Raphael đang ở trong sào huyết của Hắc Long, trải qua chiến đấu cừu tử nhất sinh rốt cuộc hắn cũng phát hiện nhược điểm của Hắc Long, hiểm hiểm bám sát Hắc Long, đoạt được Hắc Long châu trong cơ thể nó. Máu trong cơ thể Raphael là hỗn hợp của máu nhân loại và ma tộc, trong người tất nhiên là có máu của Ma tộc, hấp thụ Hắc Long châu chỉ là vấn đề thời gian.

Đến nay, Raphael đã hoàn toàn tiêu hoá lực lượng của Hắc Long châu, Hắc Long huyết gì đó, hoàn toàn không có tác dụng với hắn.

"Caroll, người còn đợi cái gì, mau giết hắn..." Thừa dịp tinh thần Caroll thả lỏng cảnh giác, Raphael dùng ma lực, chỉ có hắn (Caroll) mới nghe được âm thanh đang mê hoặc hắn (Caroll): "Giết Moss... Người chính là vua đời kế tiếp.... Giết hắn!"

Con người màu đỏ tươi như máu tựa như ốc xoáy đem cả trái tim lẫn linh hồn đều hút vào, chung quanh mọi vật đều trở nên mơ hồ không rõ, chỉ có cặp mắt kia là càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng gần.

Chỉ cần giết chết Moss là hắn có thể bước lên vương toạ, chỉ cần giết chết hắn!

Caroll như si ngốc phát tay một cái, một quả cầu lửa lớn hướng về phía Moss bay tới.

"Caroll, cư nhiên người thật là-----" Moss gặp công kích của Caroll, trong con người hiện lên sự giận dữ trừng mắt với người đã từng là đồng bọn, hắn hận nhất là phản bội!

"Moss, chỉ cần ngươi chết, ta chính là tân quốc vương!" Carroll từng đột từng đột công kích đánh qua đều không ngừng nghỉ chút nào.

"Ngươi?!" Carroll cư nhiên có dã tâm như vậy! Trong đại lao hẹp dài Moss chật vật né tránh công kích của Carroll, rốt cuộc hắn lên làm Đại Tư Tế không chỉ bởi vì được hắn đề bạt mà thực lực của hắn cũng không thể coi khinh.

Bên ngoài hai người đánh nhau túi bụi, trong nhà lao Raphael đang hưng phấn bùng bùng mà diễn diễn: "Carroll, ngươi cư nhiên gạt ta!" Hắn khoa trương che mặt làm ra biểu tình không thể tin nổi: "Ngươi nói chờ Moss cùng lão Quốc vương vì mưu kế của ngươi mà đầu đến ngươi chết ta sống, liền sẽ nhân lúc đang rối loạn mà ủng hộ ta làm Quốc vương, không nghĩ tới cư nhiên ngươi...."

"Mưu kế?!" Động tác Moss cứng đờ, thấy cơ hội đến Carroll một kích liền xuyên qua bụng hắn: "Phụ thân hắn..." Về mặt hắn tái nhợt nằm trên mặt đất.

Hắn hiểu lầm phụ thân, còn bởi vậy mà giết hắn! Trong lòng Moss có chút hống mắt điên cuồng lôi kéo tóc mình, hắn bởi vì một chút hiểu lầm mà tự tay giết chết phụ thân mình kính trọng nhất!

"Đi tìm chết đi!" Carroll giết sạch hộ vệ bên người Moss, phát tay một cái, một quả cầu lửa thật lớn ném tới bên người hắn

"A a a a a a --- ----"

Ngọn lửa sáng bùng bao bọc toàn thân Moss, hắn đau đến lăn lộn đầy đất, phát ra tiếng kêu tê tâm liệt phế, cũng như đêm đó bị thiêu chết, phụ thân hắn.

... ..

Đêm giao thừa đang chuông mới, dành tặng cho những ai ở nhà không đi chơi như Lười.

Chúc mọi người một năm mới bình an, vui vẻ, hạnh phúc, mấy ngày tết ăn thả ga không lo mọc mụn

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Đều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Đối Tượng Công Lực Thật Là Làm Cho Ta Muốn Quật Ngã Hắn (11)

Đế quốc Oro chỉ ngăn ngui trong mấy ngày đã xảy ra biến động kinh thiên động địa, đầu tiên là Tam hoàng tử Moss liên thủ cùng Carroll khởi binh tạo phản, sau đó Carroll đem Moss cùng một đám thân tín thiêu đốt thành một đồng tro tàn, cuối cùng người từ đầu đến cuối không được sủng ái cùng tiếng tăm gì Nhị hoàng tử Raphael ngăn con sóng dữ, gian nan chiến thắng tội nhân hại nước hại dân, bị chúng thần dân liên thủ ủng hộ thượng vị.

Một hồi kịch vừa kết thúc, Ôn Noãn vẫn yên lặng xem một bên liền ở trong lòng cho Raphael một tràng vỗ tay.

Trận đại chiến trong đại lao mấy ngày hôm trước vẫn còn rõ ràng ngay trước mắt, Raphael chỉ dựa vào miệng lưỡi liền đem hết thầy địch nhân đều diệt thành một đồng cặn bã. Tuy rằng hiện trường cực kỳ thảm thiết, nhưng rốt cuộc người chết không phải một nhà, cho dù trong lòng Ôn Noãn có chút không khoẻ cũng bởi vì trường hợp đó có chút huyết tính mà thôi, không bao lâu sau tâm tình của cô liền khôi phục như cũ.

Cô quả nhiên trở nên máu lạnh rất nhiều a, Ôn Noãn thờ dài.

"Thỉnh bệ hạ mang lên vương miện Quốc vương." Bên dưới đài cao, trọng thần cung kính hành lễ, hầu gái xinh đẹp bưng vương miện đặt trong khay trình lên trước mặt Raphael.

Raphael hưng phấn chớp chớp mắt, hân hạnh trọng lạ thường cảm lấy vương miện tinh xảo hoa lệ, sau đó ở ánh mắt chờ mong của mọi người đem nó mang tới.....trên đầu Ôn Noãn.

Vốn dĩ chúng đại thần đã bắt mất việc nữ nhân lai lịch bất minh này ở bên người tân vương rồi, nhưng mà Raphael lại kiên trì dị thường, nếu bọn họ kiên quyết muốn tách hai người kia ra Raphael khả năng lớn là sẽ bỏ việc không làm, hiện tại hoàng thất Oro chỉ còn dư lại một mình Raphael làm con nỏ dôi, chúng đại thần cũng không quan tâm chuyện của Ôn Noãn. Chỉ là hôm nay diễn ra nghi thức kế vị, Raphael không chỉ mang theo Ôn Noãn ngồi lên vương toạ, cư nhiên còn đem vương miện tượng trưng cho quyền lợi và vinh quang đội trên đầu Ôn Noãn, cái này làm sao mà được!

"Bệ hạ! Sao ngài có thể đem vương miện đội lên trên người cô ta!" Lão thần có tư lịch thâm niên kích động lớn tiến nói.

Raphael nhướng mày, tùy ý cười nói: "Ta thích ~ "

"Bệ hạ ----"

"Người thực phiền!" Raphael không kiên nhẫn nhíu mày.

Ngồi trên vương toạ, Ôn Noãn bình tĩnh tháo vương miện xuống đưa cho Raphael: "Vì cái gì người muốn đội vương miện lên đầu ta?"

Raphael vui vẻ gục trên người Ôn Noãn cọt cọt: "Noãn Noãn không phải muốn làm nữ vương sao? Ta cho người làm a!"

Ôn Noãn ngira cổ ra sau, tận lực tránh đi Raphael, mở miệng: "Vậy người làm cái gì?"

"Ta làm vương hậu a!" Raphael một bộ biểu tình đương nhiên.

Khoé miệng Ôn Noãn giật giật: "Người thật đúng là hào phóng a..."

"Ôn Noãn vui vẻ là được rồi!" Ôn Noãn tránh né không chút nào ảnh hưởng tới tâm tình của Raphael, hân đều treo nụ cười cao hứng phần chân trên mặt hướng lại gần cô, thẳng đến thân được trên mặt cô mới bỏ qua.

Ôn Noãn gờ tay đẩy mặt Raphael đang dính vào mặt mình ra: "Quốc vương vẫn là người tới làm đi, ta không có hứng thú." Cô gờ tay đem vương miện để lên đầu Raphael.

"Vậy người muốn làm cái gì a?" Raphael lại dán vào ồm ồm hỏi.

"Vương hậu."

Raphael đột nhiên cầm tay Ôn Noãn: "Người nói cái gì?"

Ôn Noãn không biểu tình gì rút tay về: "Ta cái gì cũng chưa nói."

"Người nói đi! Noãn Noãn Noãn Noãn ~ " Raphael giống như cún con vui sướng đem mặt chôn vào trong ngực Ôn Noãn loạn cọt: "Người nói muốn làm vương hậu của ta có đúng hay không!! Người phải làm vương hậu của ta!"

"Cọt loạn cái gì! Mau tránh ra!" Trước mặt nhiều người như vậy cư nhiên còn dám chôn ngực cô, lưu manh! Ôn Noãn dùng sức đẩy Raphael.

"Noãn Noãn, ta thật vui vẻ nha!" Raphael không động đậy càng dùng sức ôm chặt người trong lòng ngực, mặt chỉ kém chui vào trong quần áo.

"Người đủ rồi!"

Chúng đại thần: các người đang làm cái gì thế, nghi thức còn chưa có làm...

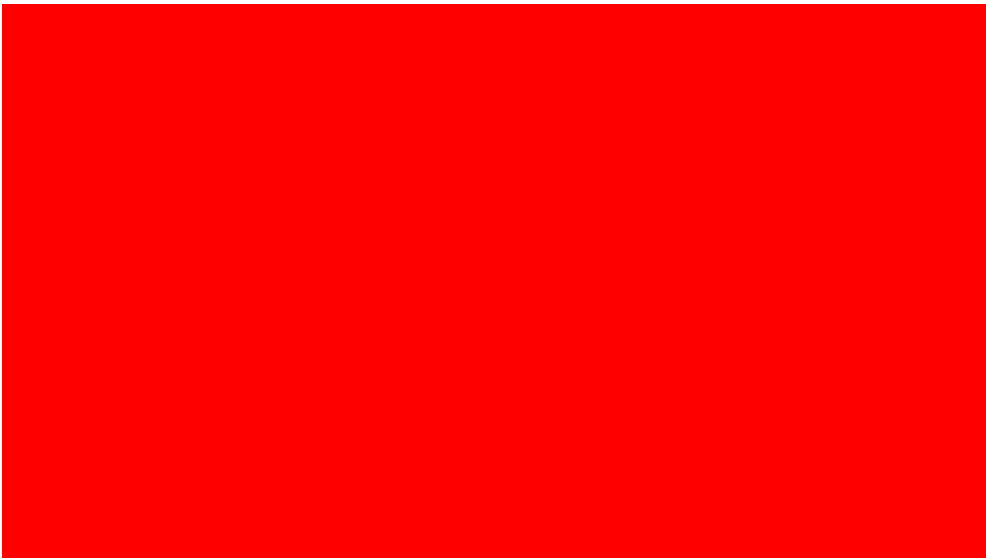
[Khởi động lần kiểm tra đo lường thứ hai, đỉnh ----- kết quả kiểm tra: đã hoàn thành. Chúc mừng kí chủ hoàn thành nhiệm vụ, có muốn thoát ly thế giới hiện tại hay không?]

Không.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Điều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Đôi Tượng Công Lược Thật Làm Cho Ta Muốn Quật Ngã Hấn (12)

Edit: luoicon27

Không giống hôn lễ tổ chức giản dị trước đó, lần này đại hôn của Ôn Noãn và Raphael cơ hồ là ở trong chú ý của nhân dân toàn thế giới tiến hành.

"Người ở trong đế quốc Oro phát thông báo là được rồi, việc gì còn phải đi ngoại quốc tung tin tức..." Khoé miệng Ôn Noãn run rẩy nhìn Raphael đang hưng phấn chạy tới chạy lui.

"Bởi vì ta muốn cho mọi người toàn thế giới đều phải chúc phúc cho chúng ta!" Đôi mắt Raphael sáng lấp lánh nhìn Ôn Noãn: " Trong sách viết, phu thê được chúc phúc, ở bên nhau sẽ càng dài lâu!"

"Người nhìn thấy trên quyển sách nào?" Ôn Noãn nghi hoặc hỏi.

"!" Raphael trả lời.

"....." Thì ra trong vương cung Oro còn có loại thư tịch này sao, cảm giác thật kỳ quái.

Hôn lễ của vua một nước tự nhiên là hoa lệ long trọng, hai người tuấn nam mỹ nữ cùng mặc trường bào đỏ hồng cầm tay đi trên thảm đỏ, trên mặt bọn họ mang theo tươi cười hạnh phúc, ngẫu nhiên đối diện lại càng có một loại ẩn ý thân mật. Sứ giả ở các quốc gia cùng các quý tộc đều nói lời chúc phúc, Quốc vương và Vương hậu cùng nhau ngồi trên vương tọa ở đài cao.

Đây là Quốc vương đầu tiên cùng ngồi ăn với Vương hậu, lúc trước, nhóm sứ giả ngoại quốc còn chưa thấy qua quân chủ nào sủng ái nữ nhân như vậy, cư nhiên cho phép nàng ngồi cùng vương tọa trên đài cao cùng mình.

Xem ra địa vị của vị Vương hậu này không thể xem thường a, trong lòng mọi người nói thầm.

Đối với hành vi khác người của Quốc Vương và Vương hậu nhóm thần tử Oro đã thấy nhiều mà không trách, biểu tình bọn họ bình tĩnh ung dung khinh bỉ nhìn nhìn đám ngoại quốc sứ giả đang trợn mắt há mồm.

Đại kinh tiểu quái, người tiểu quốc quả nhiên chưa hiểu việc đời, còn không phải là Vương hậu cùng Quốc vương cùng ngồi ăn sao, các người còn không gặp qua Quốc vương chủ động đem vương vị cho Vương hậu chỉ đơn giản vì nàng thích đâu! Hừ!

"Noãn Noãn Noãn Noãn ~ ta yêu người!" Raphael hoàn toàn không quan tâm đến hình tượng ôm Ôn Noãn cọ xát làm nũng.

Ôn Noãn bất đắc dĩ đẩy Raphael ra: "Người buông ta ra trước."

"Không bỏ, người còn chưa trả lời ta, người có yêu ta không a?" Raphael hồng mắt chờ mong nhìn Ôn Noãn: "Mau nói mau nói, người có yêu ta không?" Hấn gấp không chờ nổi lay lay nàng.

"Có có có, ta yêu người!" Ôn Noãn vội vàng gật đầu, ý bảo hấn dừng lại.

"Hảo, nếu người yêu ta, ta cũng yêu người, vậy chúng ta nên làm chút sự tình biểu đạt cho tình yêu đi ~ "Raphael hưng phấn nói.

"..... Lăn."

"Tới sao tới sao!" Raphael hoàn toàn mặc kệ mọi người tham gia hôn lễ, hấn hưng phấn lôi kéo Ôn Noãn vội vàng chạy ra đại điện.

"Buông ra! Ngươi cái đồ lưu manh này!"

"Noãn Noãn ~ "

_____ = _ = _____

"Vương hậu, ngài đã về rồi!" Hầu gái kinh hoảng luống cuống nhìn Ôn Noãn trở về mang theo hành lý.

"Sao lại hoang mang rối loạn như vậy? Xảy ra chuyện gì? Bệ hạ đâu?" Hôm nay là ngày kỷ niệm ba năm kết hôn của Raphael và Ôn Noãn, nàng bí mật chạy ra ngoài chọn lựa lễ vật cho Raphael. Chỉ là nhìn hầu gái thành cái dạng này, chắc trong lúc cô đi ra ngoài, trong cung tựa hồ là đã xảy ra chuyện gì.

"Bệ hạ... Bệ hạ hấn..." Hầu gái ngập ngừng, khó khăn nói.

"Raphael không cho ngươi nói?" Ôn Noãn nhướn mày.

"Đúng vậy!" Hầu gái liên tục gật đầu. Bệ hạ đặc biệt phân phó hạ nhân không được lộ chuyện của ngài, bởi vậy cô mới không biết trả lời vấn đề của Vương hậu như thế nào, nhưng mà ngày thường bệ hạ đối với vương hậu là nói gì nghe nấy, nếu chọc nàng không cao hứng, cái hạ nhân kia liền sẽ sống không dễ chịu.

Ôn Noãn há miệng thở dốc, vừa muốn nói cái gì, chỉ nghe phía phòng bếp cách đó không xa truyền đến một trận tiếng vang lớn.

Phanh!

Ngay sau đó thanh âm rơi tung rớt mù như thứ gì bị nứt vỡ truyền đến.

...."Hấn ở phòng bếp?" Biểu tình Ôn Noãn run rẩy chỉ chỗ phát ra âm thanh.

Hầu gái ngậm chặt miệng cúi đầu, không phủ định cũng không khẳng định.

"Ta đã biết..." Ôn Noãn xoay người hướng phòng bếp đi đến.

Hầu gái: Bệ hạ, này cũng không phải ta nói, là do chính ngài bại lộ!

Càng đến gần phòng bếp, các loại thanh âm khùng bố bên trong càng ngày càng rõ ràng, gần thêm một ít, Ôn Noãn đã có thể nhìn thấy khói đen cuộn cuộn từ phòng bếp từng đợt trào ra. Nhóm đầu bếp bị đuổi ra phòng bếp đang lo lắng hải hùng canh giữ cạnh cửa, tuy rằng biểu tình của họ rất cấp bách, nhưng ai cũng không dám cãi lời bệ hạ mà xông vào.

"Vương hậu!" Một đầu bếp trong đó mất sáng lên khi phát hiện Ôn Noãn, hấn giống như nhìn thấy chúa cứu thế cao giọng kêu: "Vương hậu, rốt cuộc ngài đã tới!" Mau đi khuyên nhủ bệ hạ đi, không cần lại gây tai họa cho phòng bếp của bọn họ QAQ!

"Ân , các ngươi đều trở về nghỉ ngơi đi, hôm nay không cần làm việc." Ôn Noãn vẫy vẫy tay, cho bọn họ rời đi trước.

"Vâng." Chúng đầu bếp mỗi bước rời đi là một bước lưu luyến.

Đợi đến khi nơi này không có người ngoài, Ôn Noãn mới nghiêng răng nghiêng lợi đá văng phòng bếp, khói đen nồng đậm quay cuồng bay ra làm cô sặc đến ho khan hồi lâu: "Raphael, ngươi đi ra cho ta!"

Bên trong phòng bếp hoảng loạn một mảnh, sau đó một bóng người chật vật vội vàng chạy ra.

Mái tóc bài màu bạc như tơ lụa lúc này rối loạn thành một đống tổ chim, các loại lông hỗn độn trên đỉnh đầu, trường bào màu đỏ nhiễm vài khói đen dày dầu mỡ. Trên mặt trắng nõn nhiễm vài đạo màu đen, con ngươi đỏ như máu ánh lên lệ quang uỷ khuất.

"Noãn Noãn.." Hấn chạy về phía Ôn Noãn, nghĩ muốn oán giận với cô việc đồ làm bếp không nghe lời hấn.

Ôn Noãn bình tĩnh dịch hai bước sang bên cạnh, tùy ý để Raphael ngã trên đất.

"Ngô QAQ, Noãn Noãn... Đau!" Raphael cọ tới cọ lui từ trên đất đứng dậy, sau đó hốc mắt hồng hồng đem một ngón tay đuổi đến trước mặt Ôn Noãn.

"Ngươi không có việc lăn lộn linh tinh cái gì." Ôn Noãn lạnh mặt trừng mắt liếc hấn một cái, cầm tay hấn, cúi đầu ngậm lấy ngón tay bị thương của hấn.

"Hôm nay là ngày Ôn Noãn nói kỷ niệm ba năm a, ta muốn làm đồ ăn cho Ôn Noãn." Xúc cảm ướt ướt trên ngón tay làm mặt Raphael tươi cười hạnh phúc hấn lên, khảy một chút đầu lưỡi cô.

Ngay sau đó Ôn Noãn buông tay hấn ra: "Bị thương cũng không thành thật!"

"Noãn Noãn Noãn Noãn ~ miệng vết thương còn chưa có tốt đâu, nguoi lại liếm liếm đi! " Raphael làm nũng cọ qua, ngón tay duỗi đến bên miệng Ôn Noãn.

"Ta không có cái năng lực chữa khỏi kia." Ôn Noãn tròn trắng mắt: "Nguoi đi tìm mục sư trị liệu đi."

"Mục sư không có tác dụng, chỉ có Ôn Noãn mới có thể trị khỏi cho ta thôi!"

Raphael cười hi hi nói.

"Nói chính sự!" Ôn Noãn ngăn cản hấn nói ra lời càng đa tình hơn: "Nguoi nói làm đồ ăn ngon, có kết quả sao?"

"Đương nhiên là có a!" Raphael theo Ôn Noãn đổi đề tài khác.

Phanh!! Trong phòng bếp truyền đến một tiếng nổ mạnh.

Raphael quay đầu nhìn phòng bếp bị mình phá hoại mất một nửa, sau đó lại nhìn nhìn biểu tình không rõ của Ôn Noãn.

"Hiện tại đã không có...."

"....."

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Đều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Ngoài Đời (12-Tiếp)

Edit: luoicon27

Từ thế giới khác trở lại trong hiện thực, lúc Ôn Noãn mở to mắt cũng là lúc cô rời giường vào mỗi ngày, 7 giờ đúng, đến lúc làm việc còn một tiếng rưỡi nữa. Tuy rằng ở thế giới khác đã xảy ra nhiều chuyện như vậy nhưng tinh thần của cô không mỗi một chút nào, thật giống như cô đã ngủ ngon một đêm, xuyên qua rồi chấp hành nhiệm vụ gì đó đều là một giấc mộng.

Ôn Noãn tay chân nhanh nhẹn thu thập mình thật tốt, làm một ít bữa sáng đơn giản rồi ra cửa. Phòng khám tâm lý của cô ở một cao ốc cách đây không xa, đi bộ hai mươi phút liền đến, đi thang máy trực tiếp lên tầng hai mươi, Ôn Noãn vừa ra khỏi thang máy liền nhìn thấy hai người trước cửa phòng khám của mình. Người trung niên ăn mặc như một quân gia, hấn đứng thẳng tắp bảo vệ một vị thiếu niên gầy yếu bên người, một bộ dáng bảo vệ mười phần. Mà thiếu niên gầy yếu đang cúi đầu ngồi ở ghế nghỉ chân, lưng hấn thẳng tắp, hai chân khép lại, đôi tay đặt trên đầu gối trông rất giống bộ dáng của học sinh tiểu học.

"Ôn tiểu thư, lần đầu gặp mặt, chào buổi sáng." Quân gia đầu tiên phát hiện bóng dáng màu trắng từ trong thang máy đi ra, trên mặt hấn mang theo mỉm cười tiêu chuẩn cung kính hành lễ.

Nghe được quân gia nói, thân mình thiếu niên run rẩy, đôi tay đặt trên đầu gối chậm rãi nắm thành nắm tay.

"Chào buổi sáng." Ôn Noãn lễ phép đáp lễ.: "Không nghĩ tới sớm như vậy các người đã tới rồi, để các người đứng ngoài cửa chờ lâu như vậy thật là ngượng ngùng."

Quần gia nhẹ nhàng nhìn thiếu gia nhà mình liếc mắt một cái, cười nói: "Gia chủ tương đối nóng vội, chỉ mong không nhiều loạn hành trình của Ôn tiểu thư."

"Đương nhiên không có, ta hiểu được tâm tình lo lắng của cha mẹ, mau vào đi." Ôn Noãn ôn hoà cười, nhanh chóng mở cửa mời bọn họ tiến vào.

Thiếu niên trước mắt này so với ấn tượng đầu tiên càng thêm tinh tế, tuy rằng hấn rất cao, nhưng trên người lại không có mấy lượng thịt, sơ mi trắng mặc lỏng lẻo giống như lúc nào cũng có thể biến thành trang phục lộ vai. Một đầu tóc đen quần xoã tung rũ trên mặt, làm cho gương mặt tuấn tú soái khí càng thêm trắng nõn, rõ ràng hai mắt hấn mang theo thâm quầng, càng làm cho gương mặt đẹp của hấn gia tăng một ít suy sút mỹ cảm.

"Người hảo, ta kêu Ôn Noãn, người trực tiếp kêu tên của ta là được rồi." Quần gia rời đi rõ ràng làm thiếu niên khấn trương rất nhiều, vì muốn không cho hấn càng nhiều cảm giác áp bách, Ôn Noãn ngồi trên sofa đối diện hấn, mở miệng nhìn vào hai mắt hấn chào hỏi.

"Người hảo, ta kêu Ôn Bạch." Ôn Bạch lộ ra một cái tươi cười nhợt nhạt: "Ta....Ta có thể kêu người Tiểu Noãn sao?"

"Đương nhiên có thể." Ngay từ đầu cô còn sợ thiếu niên tính cách không ổn định này sẽ khó chịu, không nghĩ tới ngoài ý muốn hấn lại chủ động: "Ta đây cũng có thể kêu người Tiểu Bạch sao?" Cô mỉm cười hỏi.

Ngón tay không biết làm sao giật giật, Ôn Bạch qua một lúc lâu sau mới chậm rãi mở miệng: "Có thể, tùy Tiểu Noãn thích."

"Hiện tại người đang là chủ nhân cách?" Khí tràng của hấn biến hoá quá rõ ràng, Ôn Noãn nhảy mắt liền hiểu rõ tình huống.

Dựa theo trên ca bệnh viết, trong cơ thể Ôn Bạch có ba nhân cách. Chủ nhân cách ôn hoà có lẽ, rất có phong thái của con em đại gia hàm dưỡng cùng ưu nhã. Nhân cách thứ hai là khi Ôn Bạch mười tám tuổi bởi vì biến cố ở gia tộc mà phân liệt ra nhân cách mới, tính tình hấn táo bạo dễ gần, am hiểu đầu đá, ở trong ba nhân cách đảm nhiệm vai trò bảo vệ. Nhân cách thứ ba không rõ nguyên nhân hình thành, chính là vào một ngày sáng sớm, nhân cách hàm súc nhược khí này liền xuất hiện, mang theo khiếp đảm cùng ngượng ngùng, làm cho người ta liếc mắt một cái đã nhìn ra.

"Đúng vậy." Ôn Bạch cười nhạt gật đầu: "Xin cho phép ta tự giới thiệu lại lần nữa, ta là Ôn Bạch. Tiểu Noãn, người vẫn có thể gọi ta là Tiểu Bạch, ta không ngại."

Nhưng ta lại đề ý... Ôn Noãn ở trong lòng yên lặng phun tào.

Cái xưng hô Tiểu Bạch này đặt trên người thiếu niên ngượng ngùng vừa rồi kia rất thích hợp, nhưng dùng trên người có khí tràng cường đại mà ưu nhã thân sĩ này cảm giác chẳng ra cái gì cả.

"Có lẽ, người kêu ta a Ôn cũng có thể." Ôn Bạch tựa hồ lý giải cảm giác không khoẻ của Ôn Noãn, hấn tự giác mở miệng giúp cô tiêu trừ cảm giác này.

"Hảo, a Ôn." Ôn Noãn cười gật đầu.

Ôn Bạch là một nhân cách chủ hiểm thấy, cảm xúc hấn ổn định, ý nghĩ rõ ràng, chứng bệnh của mình cũng nói rất rõ ràng đĩnh đạc, hoàn toàn không một chút kiêng dè. Ôn Noãn cảm thấy như vậy thật thuận lợi, nhưng cũng có chút cảm giác quái quái.

"Năm mười tám tuổi ấy, nhà ta gặp phải biến cố lớn, người đòi nợ mỗi ngày tới cửa quấy rối, cha ta sợ ta chịu thương tổn liền bảo lão quần gia mang ta tránh né tới phân gia." Ôn Bạch bình tĩnh nói thăm ngộ khi còn thiếu niên.

"Cho nên cái nhân cách giá trị vũ lực cao mới xuất hiện đúng không?" Người đòi nợ mỗi ngày tới quấy rối, thiếu niên gầy yếu chịu khi dễ đã kích thích phân liệt ra một cái nhân cách cường đại tới bảo hộ chính mình.

Ôn Bạch cười lắc đầu, hấn ý vị thâm trường nhìn Ôn Noãn, tiếng nói ôn nhu từ tính ở trong phòng an tĩnh chậm rãi vang lên: "Vũ lực không phải vì bảo vệ mà là vì đoạt lấy."

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Điều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Hấn Vẫn Chỉ Là Cái Hải Tử (1)

Edit: luoicon27

Tiếng sấm rầu rĩ cuộn cuộn mà đến, thanh âm giống như ngay trên đỉnh đầu, duỗi tay là chạm đến, mưa to tựa như một tấm rèm châu bị cắt đứt, một viên lại tiếp một viên rơi xuống, nháy mắt, mặt đất đã bị thấm ướt.

Ôn Noãn ngẩng đầu nhìn mây đen dày đặc trên không trung, vừa rồi còn là một bầu trời đầy sao, giờ phút này đã bị mây đen nuốt trọn không còn một mảnh. Cô từ trong giỏ đồ ấn lấy ra một chiếc dù mới, chiếc dù màu trắng tinh tể điểm xuyết mấy bông hoa màu hồng nhạt làm cho ngỏ nhỏ tối tăm có thêm một ít màu sắc đáng yêu.

Hô ----- tê

Thiếu niên gầy yếu ngồi dựa vào đèn đường bên đường, quần áo hần tả to, cánh tay phải cho dù bị bọc một tầng một tầng vải cũng không ngăn được máu từ vết thương chảy ra. Hắn phát ra run rẩy hô hấp, xương sườn bị gãy làm cho hắn hô hấp càng khó khăn.

Đáng giận! Quý Hải cắn răng che lại chỗ xương sườn kia nghĩ muốn lại đứng lên, nhưng vẫn trầm luân như một ngã ngồi trên mặt đất, trái lại đau đớn càng thêm kịch liệt hơn.

Tên hỗn đản kia, thù này ta nhất định phải báo! Thiếu niên giận dữ nắm một nắm đất, hung hăng trừng mắt thêm gạch dưới chân giống như nó là kẻ thù vậy.

Đạp đạp đạp..

Tiếng bước chân nhẹ nhàng chậm chạp kiên định mà đến, một đôi giày xăng- đan đế bình xuất hiện trong tầm mắt Quý Hải. Chân nhỏ trắng nõn, ngón chân tròn tròn, trên móng tay là màu hồng nhạt, tầm nhìn theo cặp chân kia chậm rãi hướng lên trên, váy dài màu trắng đến đầu gối theo gió phiêu động, bị đai lưng màu đen trói buộc trên eo nhỏ, lại hướng lên trên, phần ngực hơi hơi phồng lên giống như còn chưa phát dục hoàn toàn, xương quai xanh tinh xảo phía trên bị đèn đường chiếu vào mạ lên một tầng màu vàng ấm, Quý Hải hip mắt cũng không nhìn thấy rõ tướng mạo là ai.

"Người có khỏe không?" Ôn Noãn lên tiếng, thanh âm mềm nhẹ dễ nghe cũng không thành thực, này tựa hồ vẫn còn là thiếu nữ.

Nữ sinh, hừ! Trong đầu hai chữ nữ sinh hiện lên, ấn tượng xấu dong dài lằng nhằng nháy mắt ập vào trong lòng. Quý Hải thu hồi tầm mắt, giọng điệu hung ác gằn nhẹ: "Cút ngay!"

Ôn Noãn nghiêng nghiêng đầu, chính mình đã đắc tội hắn sao? Không có đi, rõ ràng đây là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, ác ý không rõ này là từ đâu toát ra a?

Không rõ chính mình đã chọc Quý Hải chỗ nào, Ôn Noãn đành phải đem chuyện này bỏ qua. Cô chậm rãi ngồi xuống, giỏ đồ ấn để bên cạnh: "Người bị thương có phải không?" Cô nhìn thấy mùi máu tươi.

Làn váy thuần trắng theo động tác cô mà xuống thấp. Ánh mắt Quý Hải theo làn váy kia chậm rãi di chuyển, rút cuộc, làn váy rũ trên mặt đất, váy trắng tinh bị dính một mảnh đen nhánh.

"Ta đưa người đi bệnh viện." Ôn Noãn thích hợp biểu lộ với người xa lạ bị thương một ít quan tâm.

"Người nghe không hiểu tiếng người sao!" Quý Hải cảm thấy mọi mệt, khi hắn ngẩng đầu biểu cảm đã có chút phát trầm. Không còn khoảng cách, dưới sự trợ giúp của ánh đèn, Quý Hải mới thấy rõ tướng mạo người này, tinh xảo xinh đẹp, tâm đồng tình tràn lan của loại người tốt ngu ngốc, loại người hắn ghét nhất: "Lại không lần, ta liền làm cho mặt người biến thành bộ dáng giống cánh tay phải của ta." Hắn lộ ra một cái tươi cười tàn nhẫn.

Trung nhị thiếu niên(1), Ôn Noãn yên lặng ở trong lòng phun tào.

"Cánh tay người bị thương?" Ôn Noãn tựa như không nghe được uy hiếp của hắn, chính mình thu được tin tức quan trọng: "Phải mau đi băng bó mới được." Từ trong giỏ cô lấy ra di động, sau đó gọi cho 120: "Xe cứu thương rất nhanh liền tới."

"Xen vào việc người khác." Cho dù cô đã giúp mình, Quý Hải cũng chưa cho cái sắc mặt gì tốt.

Ôn Noãn đi lại một chút, thay đổi vị trí. Quý Hải hung hăng trừng mắt liếc mắt một cái, ý tứ rõ ràng, cách xa ta một chút.

"Người không thể lại gặp mưa." Đối diện với vẻ mặt dữ tợn của Quý Hải, Ôn Noãn lấy tươi cười ôn nhu đáp trả: "Ta sẽ không chạm vào vết thương của người." Cô ôm giỏ rau ngồi xổm xuống bên cạnh, dù trong tay điều chỉnh một chút che trên đỉnh đầu hai người.

Ngày mưa to không có ảnh hưởng đến hiệu suất của bệnh viện, xe cứu thương đúng lúc chạy đến tiểu đường phố này.

"Cánh đầu, mau lấy cánh." Nhân viên y tế nháy mắt liền biết thiếu niên này bị gãy xương sườn mới không thể nhúc nhích. Những người khác cùng nhau đỡ Quý Hải nâng lên.

"Phiền toái các người." Ôn Noãn cầm dù đứng cạnh xe, chờ nhìn đến Quý Hải an toàn trên xe cứu thương mới chậm rãi rời đi.

Ôn Noãn thực sự không hiểu, vì cái gì tiểu thuyết này lại yêu tha thiết vào ngày mưa mới phát sinh cốt truyện, chẳng lẽ ở nơi này là cô không hiểu thấu đáo ý nghĩa thần bí gì đó.

Thế giới này chính là câu chuyện về tình yêu thanh xuân vườn trường, nữ chính hoạt bát đáng yêu, là một manh muội từ mười phần trượng nghĩa. Diện mạo cô thanh tú, học tập cao siêu, thể dục toàn năng, Tae Kwon Do đai hồng (???), là một thành viên tích cực trong trường, nhân duyên phi thường tốt. Mà nam chủ Quý Hải ở trường học cũng phi thường nổi danh, diện mạo hấn soái khí, tính tình quái dị, đánh nhau trốn học là chuyện bình thường, đi học ngoài giờ thì không làm chuyện gì khác, học tập cận bã lại có thể an ổn ở cái trường cao trung trọng điểm này đi học.

Vốn dĩ hai người này sẽ không có liên quan gì tới nhau, tuy rằng bọn họ học cùng từ cao một, nhưng lớp khác nhau. Chuyện xưa bắt đầu từ cao nhị, hai người bị phân tới cùng một ban, nữ chủ là lớp trưởng của ban đó. Trách nhiệm cùng tình thân trượng nghĩa làm cho nữ chủ muốn giúp thiếu niên sa đoạ sửa lại khuyết điểm, nảy một đôi oan gia hoạn hỉ cãi nhau ầm ĩ, tương ái tương sát, cuối cùng phá vỡ ngăn cách gia thế hạnh phúc bên nhau.

Nhân vật lần này Ôn Noãn xuyên vào rất không có cảm giác tồn tại, chỉ lên sân khấu đúng một lần, suất diễn của pháo hôi so với cô còn muốn nhiều hơn. Nguyên chủ vốn là người thành phố B, vì cha mẹ công tác nên mới chuyển sang thành phố A. Gia thế của cô bình thường nhưng lại tốt đẹp hạnh phúc, học tập nổi bật, tính tình ôn nhu thiện lương, diện mạo tinh xảo xinh đẹp, ở trong trường học thuộc về cấp bậc nữ thần. Sinh hoạt của nguyên chủ đều rất hài hoà, từ trước tới nay đều không gặp chuyện gì ngoài ý muốn, đột nhiên có một ngày, trên đường đi học về nhà nguyên chủ gặp một đám lưu manh, đại khái là xuất phát từ quan hệ cùng lớp, Quý Hải thuận tay giúp cô một phen, vừa ra đã trình diễn tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân, bề ngoài Quý Hải soái khí cùng với tính tình kiệt ngạo khó thuần đã thật sâu hấp dẫn nguyên chủ, chỉ là tính tình cô hướng nội, đến cuối cùng chỉ là trộm yêu thầm mà thôi.

Lại là chuyện xưa yêu thầm, trong lòng Ôn Noãn thở dài.

"Các bạn học an tĩnh một chút, vị này chính là tân đồng học ở thành phố B mới chuyển trường tới, chúng ta để bạn giới thiệu một chút." Chủ nhiệm lớp vẫn luôn nghiêm túc nghiêm túc lại lộ ra tươi cười hoà ái, không uống công bà đã cố gắng nói lý ở chỗ chủ nhiệm như vậy, hạt giống học tập tốt như này, không đoạt lấy làm sao được.

"Chào mọi người, mình tên là Ôn Noãn, vì cha mẹ đi công tác mà chuyển trường tới nơi này, còn mong sau này mọi người chiếu cố nhiều hơn." Ôn Noãn hơi cúi người, tự nhiên hào phóng giới thiệu, cuối cùng còn tặng kèm một nụ cười ôn nhu.

Đồng học bên dưới hữu hảo vỗ tay hoan nghênh, đặc biệt là nam sinh, nhìn thấy trong ban tới một vị mỹ nữ thì càng thêm nhiệt tình.

"Ôn Noãn, trong ban chỗ ngồi đều là dựa vào thành tích mà an bài, tạm thời người cứ ngồi ở vị trí bên dưới đi, đợi đến khi khảo thí người liền có thể chọn chỗ ngồi mình yêu thích." Chủ nhiệm lớp chỉ chỉ một loạt chỗ ngồi trống không ở dưới.

"Vâng, thưa lão sư." Ôn Noãn tươi cười gật đầu, sau đó cất bước đi xuống dưới.

Chỗ ngồi trong phòng là hai người một bàn, bốn dãy sáu hàng, hai bên phân biệt là vách tường và cửa sổ, giữa hai dãy là khoảng cách tương ứng. Chỗ ngồi của Quý Hải là ở cuối cùng một loạt vị trí cạnh cửa sổ, bên cạnh cùng phía trước đều là tiểu đệ của hắn. Vị trí của nữ chủ là vị trí thứ ba dãy giữa, tiêu tiêu chuẩn chuẩn vị trí của một học sinh tốt.

Chỗ ngồi trong lớp do thành tích quyết định, mười học sinh đầu tiên có thể tự do lựa chọn chỗ ngồi, còn lại do giáo viên chủ nhiệm tự mình sắp xếp. Đương nhiên vẫn có trường hợp đặc biệt, chỗ ngồi của Quý Hải cùng tiểu đệ của hắn trước nay cũng không có thay đổi gì.

Ôn Noãn đi đến vị trí cuối cùng dãy giữa ngồi xuống, chỗ ngồi bên trái vị trí này chính là Quý Hải và tiểu đệ đắc lực của hắn, ở giữa có lối đi nhỏ cùng tiểu đệ đều không ảnh hưởng tới cô, khoảng cách hai người lúc này cũng đã đủ gần.

Lại gần một chút, khẳng định cô sẽ bị ánh mắt sắc bén phóng tới của Quý Hải đâm thủng...

Quý Hải đi học hằng ngày chính là ngủ, hắn là đối với học tập không có hứng thú, từ lúc bị lớp trưởng quán lấy hắn càng thêm chán ghét học tập. Hôm nay theo thường ngày cứ đến tiếng chuông là hắn lại bỏ ra bàn, đang mơ mơ màng màng giao dịch cùng Chu Công thì bên tai lại vang lên âm thanh quen thuộc.

Mềm nhẹ, dễ nghe, không có âm sắc của thiếu nữ thành thực.

"Mong mọi người chiếu cố nhiều hơn."

Trong nháy mắt ngừng đầu, Quý Hải liền thấy được nữ nhân kia ở trên mục giảng lộ ra tươi cười ôn nhu, cùng đêm đó giống nhau, ngốc hề hề, không biết nguy hiểm là cái gì.

Một thân đồng phục màu đen xấu xí kia không áp chế được chút xinh đẹp nào của cô, từ những ánh mắt xung quanh của các nam sinh khi nhìn cô là có thể nhìn ra. Chẳng qua cô vẫn luôn không biết hàm nghĩa trong những đôi mắt kia, một đường đi qua vẫn luôn mỉm cười gật đầu với hai bên.

Quý Hải nhìn những nữ sinh lộ ra ánh mắt ghen ghét, lại nhìn nhìn Ôn Noãn một khuôn mặt tươi cười nhu hoà: "Ngu ngốc." Hắn cười nhạo một tiếng.

"Lão đại, làm sao vậy?" Tiểu đệ đắc lực bên người Tiểu Lý mở miệng hỏi: "Có phải hay không nữ nhân này có vấn đề?"

Quý Hải thu hồi ánh mắt, khinh bỉ nhìn Tiểu Lý liếc mắt một cái: "Một cái nữ nhân ngu ngốc thì sẽ có vấn đề gì."

"Vâng, lão đại nói rất đúng." Tiểu Lý vội vàng gật đầu.

Trở lại cao trung, hết thấy đều làm người ta hoài niệm, Ôn Noãn một tay chống cằm, tâm tình tốt nhìn lão sư vật lý đang nước miếng tung bay trên bục giảng. Tuy rằng kiến thức gì đó căn bản cô không cần nghe, nhưng nhìn lão sư vật lý đầy mặt đỏ bừng cũng rất có ý tứ, Ôn Noãn cúi đầu không tiếng động cười rộ lên, thật giống lão sư vật lý thời kỳ cao trung của mình a.

Thu lại ý cười, Ôn Noãn liền phát hiện có tầm mắt dừng trên người mình, cô hướng bên trái quay đầu lại, vừa lúc đối diện tầm mắt của Quý Hải đang ghé vào trên bàn nghiêng đầu về bên phải, Ôn Noãn nghi hoặc chớp chớp mắt, sau đó nghiêng nghiêng đầu cho hắn một cái tươi cười nhọt nhọt.

"Hừ...." Quý Hải hừ nhẹ một tiếng, sau đó nghiêng đầu sang bên trái.

。 。
— — — — —

(1) trung nhị : chỉ chứng tâm lý thường xảy ra với các thiếu niên đang trong tuổi dậy thì, khoảng năm 2 Trung học cơ sở . Cách nói "bệnh" trong "Trung nhị bệnh" thực ra không chính xác, các yêu cầu nghĩa y học của bệnh hay rối loạn tâm thần là hoàn toàn độc lập với định nghĩa này. Tại Việt Nam, trung nhị bệnh còn được gọi là "hội chứng tuổi dậy thì", "hội chứng tuổi teen" hay "hoang tưởng tuổi dậy thì".

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Điều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Hắn Vẫn Chỉ Là Cái Hải Tử (2)

Edit: luicon27

Ở phương diện xã giao này, bọn nhỏ thời kỳ học sinh so với người trong xã hội còn muốn hàm súc hơn rất nhiều, tuy rằng bọn họ đối với chuyển giáo sinh xinh đẹp như Ôn Noãn này rất hiếu kỳ, nhưng trong buổi sáng này bọn họ trừ bỏ không ngừng dùng ánh mắt đánh giá bên ngoài ra thì cũng không có người nào chủ động tiến lên cùng cô giao lưu.

Tiếng chuông tan học ngoài hành lang vang lên, đây chính là tiết cuối cùng của buổi sáng, đồng thời cũng nói cho bọn nhỏ biết đã đến giờ ăn cơm. Nghe

được tiếng chuông, bọn nhỏ đang ngồi tại chỗ liền bắt đầu ngo ngoe rục rịch, thậm chí còn có đồng học lấy sẵn cả hộp cơm ra.

Lão sư Tiếng Anh là một đại thúc hài hước dí dỏm, hần thấy học sinh bên dưới phân tâm cũng không tức giận, khép sách lại cười ha hả nói: "Các bạn học, dành năm phút đem cái ngữ pháp này nói cho xong được không a?"

"Không tốt!" Các học sinh đang bụng đói kêu vang trăm miệng một lời. Lão sư Tiếng Anh này vẫn luôn dễ gần với học sinh, vì vậy các bạn học cũng không sợ hần.

"Vây thôi, nghe theo tiếng hô của quần chúng, tan học đi." Lão sư Tiếng Anh vung bàn tay lên, ý bảo học sinh có thể đi ăn cơm.

Phòng học an tĩnh nháy mắt loạn thành một mảnh, bọn học sinh ba người một nhóm, lần lượt đi ra khỏi phòng học, chỉ trong nháy mắt, trong phòng đã ít đi hơn phân nửa người.

Không ai để ý tới Ôn Noãn một mình cô đơn ngồi trên chỗ ngồi, khoe miệng cô mỉm cười, nhìn theo chúng đồng học rời đi, mãi đến khi ngoài cửa không còn ai chen chúc mới chậm rì rì đứng dậy chuẩn bị rời đi.

"Uy." Phía sau truyền đến một đạo thanh âm dễ nghe của thiếu niên.

Ôn Noãn nghe tiếng quay đầu lại, thấy Quý Hải đứng đằng sau mình mới chậm rãi quay người lại: "Người hảo, đồng học có chuyện gì sao?"

"Người không nhớ rõ ta?" Quý Hải nhú nhú mày. Từ lúc hai người gặp nhau đến giờ mới không đến một tháng, nữ nhân này sẽ không phải thuộc họ chuột đi, mới bước vài bước chân đã quên!

Ôn Noãn mê mẩn lắc đầu: "Chúng ta gặp qua nhau sao?"

"Người nữ nhân này ---" Quý Hải đầy mặt không cao hứng đến gần, nửa đường lại bị một bóng dáng nhỏ xinh ngăn cản.

"Quý Hải, không được khi dễ bạn học mới!" Nữ chủ Từ Từ Từ miễn cưỡng che trước Ôn Noãn, nhẹ nhàng đẩy Quý Hải một phen.

"Lại là người!" Quý Hải ghét bỏ nhìn Từ Từ Từ: "Tránh ra, đây là chuyện của ta cùng nữ nhân này!"

"Ta mặc kệ các người có ân oán gì, chính là người luôn khi dễ người là không được." Từ Từ Từ hai tay chống nạnh, không chút nào sợ hãi khí thế của Quý Hải.

Quý Hải nhấp miệng nghiêng người muốn từ bên cạnh Từ Từ Từ đi qua, nhưng mà cô lại là người luyện võ, phản ứng nhanh chóng di chuyển người chặn đường đi của hần, qua lại hai lần như thế, hai người vẫn đang trong tư thế giằng co tại chỗ.

"Tiểu Lý!" Sắc mặt Quý Hải biến thành màu đen kịt.

"Dạ, lão đại!" Vẫn luôn đứng ở đằng sau, Tiểu Lý lập tức tiến lên.

"Mau đem cô ta kéo ra." Hần không muốn động thủ với nữ nhân, là cô ta cứ thích so đo với hần.

Tiểu Lý nghe xong mệnh lệnh lập tức tiến lên chế trụ cả vai Từ Từ Từ kéo về một bên, không nghĩ tới nữ sinh nhỏ nhắn như vậy nhưng sức lực lại không nhỏ, giằng giụa thiếu chút làm Tiểu Lý không chế không được. Tới đường cùng, Tiểu Lý đành phải vận hai tay cô ra sau lưng.

Một ánh mắt đều không cho Từ Từ Từ, Quý Hải bước nhanh tiến lên lôi kéo cánh tay Ôn Noãn ra khỏi phòng học.

"Quý Hải, người mau buông Ôn Noãn ra, bằng không ta liền phải nói cho chủ nhiệm lớp!" Từ trong phòng học truyền ra tiếng hô rung trời của Từ Từ Từ.

"Quý Hải đồng học." Ôn Noãn cẳng tay bị kéo bước nhanh trên hành lang: "Vị nữ đồng học kia nói muốn nói với chủ nhiệm lớp, người không quan tâm sao?"

"Hừ, cho cô ta đi cáo." Loại uy hiếp ấu trĩ này đối với hần hoàn toàn không có hiệu lực, hần còn mong trường học thôi học hần.

Ôn Noãn 'nga' một tiếng, cũng không rồi rắm nhiều về vấn đề này, người không thèm để ý, ta đây cũng không thèm lo lắng: "Người muốn đưa ta đi nơi nào?"

"Tới nơi rồi người sẽ biết." Tựa hồ Quý Hải không muốn nhiều lời, trong giọng nói tràn ngập không kiên nhẫn.

"Nga." Ôn Noãn đáp nhẹ một tiếng liền không mở miệng, ngoan ngoãn đi theo sau Quý Hải.

Quý Hải lôi kéo Ôn Noãn tới gần cổng trường cũng không thấy cô nói một câu, hần nhú nhú mày, nữ nhân này.... Cứ nhiên ngoan ngoãn đi theo hần như vậy.

"Này, người không hỏi ta tìm người làm gì sao!" Quý Hải buông tay Ôn Noãn, xoay người đối mặt với cô.

Ngay sau đó, Ôn Noãn dừng bước chân đứng yên tại chỗ: "Khẳng định người tìm ta có việc a."

"Người nói có việc liên có việc? Nếu ta lừa người, đem người đi bán thì sao?" Quý Hải kéo kéo khoé miệng, lộ ra một cái tươi cười trào phúng lạnh lùng.

Ôn Noãn kinh ngạc khẽ nhếch miệng, mắt đen không thể tưởng tượng nổi nhìn Quý Hải: "Người muốn đem ta đi bán!"

Hắn lớn lên giống người buôn lậu sao! Quý Hải đen mặt, một lúc lâu sau mới về mặt khinh bỉ nói: "Người nữ nhân này quả nhiên là ngu ngốc."

Ôn Noãn che miệng nhẹ nhàng cười rộ lên: "Nói giỡn, ta biết Quý đồng học là người tốt, sẽ không đem ta đi bán. Người tìm ta nhất định là có chuyện gì quan trọng đi?"

Tự nhiên bị phát thê người tốt, Quý Hải cảm thấy mình có chút cao hứng, hắn không được tự nhiên khụ một tiếng, xoay người đi về phía trước: "Đuổi kịp, chúng ta đi ăn cơm."

"Được." Ôn Noãn cười đi theo.

Đây cũng không phải trường học nghiêm túc gì đó, giờ nghỉ ngơi cổng trường sẽ mở ra, học sinh có thể tùy tiện ra vào, nhà gần có thể về nghỉ ngơi, nhà xa có thể ăn cơm tại trường hoặc ra quán gần trường ăn cơm.

Ôn Noãn đi theo phía sau Quý Hải một lúc, đột nhiên bước chân nhanh hơn đi song song bên người hắn. Quý Hải hơi nghiêng đầu ngó cô liếc mắt một cái, cuối cùng cũng chưa nói cái gì.

Dọc theo đường đi học sinh nhìn thấy hai người đi cùng một chỗ vô cùng kinh ngạc, Quý Hải trong giới học sinh đã sớm có tiếng xấu, đi theo bên người hắn không phải là tiểu đệ thì cũng là một đám hư hỏng, xuất hiện nữ sinh vẫn là lần đầu tiên, mấu chốt chính là nữ sinh này thoát nhìn còn rất ngoan ngoãn, cùng Quý Hải hư hỏng kia căn bản không phải là người cùng đường a.

Tính cách phóng đảng không kiềm chế được Quý Hải hoàn toàn không để ý mọi người xung quanh đang chỉ chỉ trỏ trỏ, những ánh mắt khinh bỉ, ghét bỏ, chán ghét đó từ nhỏ hắn đã gặp qua, sớm đã miễn dịch, chỉ là nữ nhân bên cạnh này.... Quý Hải không tự chủ được mà nhìn về phía Ôn Noãn đi bên người.

Từ lúc chấp hành nhiệm vụ công lực tới nay, da mặt Ôn Noãn càng ngày càng dày, tuy rằng lúc trước cô cũng không phải là người da mặt mỏng, chỉ là từ sau khi gặp hệ thống mới càng ngày càng dày mà thôi. Những ánh mắt xung quanh đó đối với Ôn Noãn mà nói hoàn toàn không ảnh hưởng, biểu tình cô như cũ vẫn mi mắt cong cong, khoé miệng tự nhiên hướng về phía trước tươi cười nhu hoà, nhận thấy tầm mắt Quý Hải liền ngẩng đầu nhìn về phía hắn cười nói: "Quý đồng học thực được hoan nghênh đầu." "

Quý Hải nhướn mày: "Phải không?" Hắn đối với người chung quanh lộ ra tươi cười ác ý, người vây xem liền bắt đầu lui tụt tán: "Hừ."

Không thú vị, Ôn Noãn âm thầm bĩu môi.

Ở gần đó có rất nhiều tiệm cơm, đủ loại đủ kiểu, Trung Quốc và Phương Tây kết hợp, trên cơ bản học sinh muốn ăn cái gì đều có thể ở chỗ này tìm được.

"Người muốn ăn cái gì?" Quý Hải hỏi.

"Gì cũng được, ta không kén ăn." Ôn Noãn cười nói.

"Đừng nói tùy tiện, đừng nói cái gì đều có thể, chọn một cái, nhanh lên." Quý Hải nhắm mi lạnh lùng nói.

"Àn." Ôn Noãn kéo cằm tự hỏi một hồi: "Liên cái kia đi." Cô giơ tay chỉ chỉ vào quán nhỏ ở đường đối diện, tấm biển màu xanh viết bốn chữ to 'bản mặt thịt bò'.

"....."Không biết bản mặt là vật gì, trước nay chưa bao giờ đặt chân vào loại quán nhỏ này, Quý Hải trầm mặc hồi lâu.

"Làm sao vậy." Ôn Noãn nghi hoặc quay đầu: "Người không thích ăn sao? Vậy để ta chọn một nhà khác." Ôn Noãn lại một lần nữa tìm kiếm cửa hàng ở ven đường.

"Hôm nay ta mời khách, không cần người bỏ tiền." Quý Hải nhắc nhở một câu.

"Tốt, cảm ơn người." Ôn Noãn hào phóng tiếp nhận Quý Hải mời khách. Cô chỉ phía trước mười mét có một cửa hàng bên đường.

Nước vị cay bông rất.

"Người có thể hay không có chút theo đuổi." Quý Hải nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Cay bông rất ăn rất ngon." Ôn Noãn cười nói.

Tùy tiện như vậy sao có thể ăn ngon. Quý thổ hào - Quý Hải trong lòng phun tào.

Cuối cùng, bọn họ vẫn là ngồi trong quán nước vị cay bông rất.

"Các vị muốn loại gì? Chúng tôi có canh súp, hơi cay, cay bỏng rát và cay biến thái bốn loại?" Trên mặt phục vụ mang theo tươi cười nhiệt tình nói.

"Cho tôi cay biến thái, cảm ơn." Ôn Noãn tươi cười.

"Tôi muốn giống cô ấy." Quý Hải đối với Ôn Noãn nâng cằm, cái quán nhỏ này làm hắn có chút không quen, may mắn vệ sinh còn tương đối tốt, nếu không ngay cả cửa hắn cũng không vào.

"Quý đồng học cũng thích ăn cay sao?" Ôn Noãn cao hứng hỏi.

"Cũng được." Ngày thường ăn một ít đồ ăn cay hắn cũng không có cảm giác gì.

Trong thời gian chờ đợi, tất nhiên hai người không thể quá trầm mặc, Ôn Noãn uống một ngụm nước mới mở miệng: "Quý đồng học tìm ta là có chuyện gì quan trọng sao?"

"Người thực sự vẫn là không nhớ hay là vẫn giả ngu?" Nói đến chuyện này, Quý Hải lại bắt đầu không cao hứng, chuyện này chỉ có một mình nhớ như vậy rõ ràng có vẻ mình thật ngốc.

"Quý đồng học có thể gợi ý cho ta một chút." Ôn Noãn làm một cái thế tay 'một chút'.

"Trời mưa, buổi tối." Ngờ khi Quý Hải đồng ý nói.

Ôn Noãn nghĩ mất một lúc, sau đó mới kinh ngạc nói: "Thì ra là người a, thật trùng hợp, không nghĩ tới chúng ta trở thành bạn học đầu."

Liên tính người nhớ tới cũng đã muộn, hừ! Quý Hải nghĩ không nói chuyện, muốn cho Ôn Noãn một nụ cười lạnh.

"Thương thế của người thế nào rồi, sao không nằm trên giường nghỉ ngơi." Theo bản năng Ôn Noãn nhìn về phía cánh tay bị thương được đồng phục che đi.

"Chút thương nhỏ này không cần nghỉ ngơi." Quý Hải nói.

"Thật không, thật lợi hại nha." Nghe vậy Ôn Noãn cười mi mắt cong cong.

"Kia đương nhiên, người cho rằng ai cũng như người, một trận gió là có thể thổi bay sao." Quý Hải ghét bỏ nhìn Ôn Noãn liếc mắt một cái.

"Cho nên người mời ta ăn cơm là muốn báo đáp ân cứu mạng sao? Kỳ thật không cần khách khí như vậy, người bình thường nhìn đến loại tình huống này đều sẽ hỗ trợ." Ôn Noãn cười nói.

"Ta không nghĩ thiếu người nhân tình." Quý Hải chưa bao giờ nghĩ thiếu người cái gì, người khác cũng đừng mong thiếu hắn cái gì.

Ôn Noãn gật gù đầu, sau đó đứng lên nói: "Xin lỗi, ta đi nhà vệ sinh chút." Giữa trưa người ở cửa hàng rất nhiều, Ôn Noãn đi vệ sinh ra lại đợi một lúc phục vụ mới mang đồ ăn lên.

"Đợi lâu, cay biến thái một phần, canh súp một phần." Phục vụ đem chén để trước mặt hai người.

"Ta muốn không phải canh súp." Quý Hải nhíu mày.

"Này..." Người phục vụ khó xử nhìn về phía Ôn Noãn.

"Làm phiền người, chính chúng ta tự dùng là được rồi." Ôn Noãn cười ý bảo phục vụ có thể rời đi.

"Hắn mang sai bàn." Quý Hải nghĩ muốn gọi người phục vụ lại.

"Hắn không mang sai." Ôn Noãn dùng ngón tay điểm điểm cái bàn: "Vừa rồi ta tự tiện đổi thực đơn, ngược ngược."

"Người đổi cái này làm gì?" Kỳ thật Quý Hải cảm thấy ăn cái này cũng không sao cả. Hơn nữa đồ ăn ở đây hắn cảm thấy sửa tới sửa lui đều giống nhau.

"Bởi vì canh súp ăn rất ngon, ta muốn cho người nếm thử."

Đây là cái lý do quý gì! Quý Hải vô ngữ bĩu môi.

Hai người ăn cơm trưa xong cũng là hai giờ, trường học quy định học sinh hai giờ hai mươi phải quay lại trường học, hai người bắt đầu vào học, may mà bọn họ đi không xa, trở lại phòng học cũng mới hơn hai giờ mà thôi.

"Quý Hải! Người đi theo bọn người trong xã hội hỗn loạn tính, cư nhiên còn đem tân đồng học theo!" Rốt cuộc bắt được Quý Hải, Từ Từ Từ hung hăng đẩy hắn một phen: "Ôn Noãn, người không cần phản ứng tên côn đồ này, hắn sẽ đem người dạy hư."

Trong cái lớp này, không, hẳn phải là cả trường học, đại khái dám công khai phản kháng Quý Hải chỉ có mình Từ Từ Từ. Bạn học chung quanh từ lúc bắt đầu còn khiếp sợ đến bây giờ đã chỉ an ổn xem diễn.

Này lớp trưởng cùng tên còn đồ vườn trường còn phát sinh cái xung đột gì đâu, chúng học sinh tò mò nhìn trò khôi hài đằng sau lớp học.

Ôn Noãn tựa hồ có chút bị động tác bất thành linh nhảy ra của Từ Từ Từ dọa tới rồi, biểu tình cô kinh ngạc nhìn cô ta có chút không phục hồi tinh thần lại được. Từ Từ Từ cho rằng chính mình nói nổi lên tác dụng, cô giữ chặt tay Ôn Noãn an ủi nói: "Người không cần phải sợ, ta sẽ bảo vệ người, lần sau hẳn có gây phiền toái cho người ta sẽ giúp người đánh hẳn."

Quý Hải nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Từ Từ Từ: "Người cái người này..."

"Cảm tạ ý tốt của người." Trong phòng những tiếng khe khẽ nói nhỏ bị thanh âm mềm nhẹ dễ nghe đánh gãy, trong phòng nháy mắt an tĩnh tựa hồ cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy: "Quý đồng học không có tìm ta gây phiền toái, ngược lại, hẳn đối với ta rất tốt, người không cần lo lắng."

Rất tốt!!? Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Quý Hải một bộ dáng hung thần ác sát, cái từ này dùng trên người hẳn có chút không thích hợp a. Ánh mắt mọi người lại dừng trên mặt Ôn Noãn, bắt quả...cũng không phải không có khả năng, đối với nữ nhân xinh đẹp như vậy cũng không phát được tính tình.

Hiển nhiên Từ Từ Từ cũng thông suốt một ít việc, cô dùng ánh mắt càng thêm khinh bỉ nhìn Quý Hải: "Cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, tên côn đồ nhà người còn muốn cùng nữ hài tốt như vậy yêu đương, nằm mơ đi!"

Trong cơn giận dữ, Quý Hải một quyền đánh vào tường sau bảng đen, kính mờ phát ra từng tiếng giòn tan vết nứt từ từ lan rộng ra: "Từ Từ Từ, đừng tưởng là ta không dám đánh người!"

Từ Từ Từ khăn trương nuốt nước nước miếng, mạnh mẽ trấn định lớn tiếng nói: "Được thôi, người tới đánh ta a, ta học Tae Kwon Do cũng không phải chơi!"

"Từ đồng học đại khái là hiểu lầm." Ôn Noãn từ phía sau Từ Từ Từ đi ra, chậm rãi đi đến bên người Quý Hải: "Ta cùng Quý đồng học là bằng hữu, đều không phải loại quan hệ như trong miệng người."

"Ôn Noãn, người quá đơn thuần, hẳn..."

"Từ Từ Từ đồng học." Ôn Noãn vẫn tươi cười nhợt nhạt như cũ, thanh âm mềm nhẹ cũng không đề cao âm lượng, nhưng lại mặc danh áp qua thanh âm của Từ Từ Từ: "Hy vọng người có thể hiểu rõ, có chút lời nói không thể nói bậy."

"Ta----"

Đình linh linh ---- Tiếng chuông đúng lúc vang lên.

Từ Từ Từ trừng mắt nhìn Quý Hải liếc mắt một cái, xoay người về chỗ ngồi của mình.

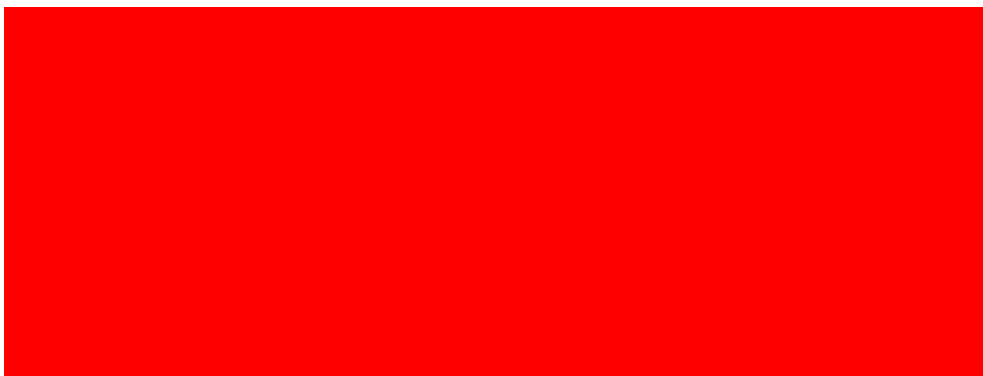
Ôn Noãn nghiêng đầu nhìn về phía Quý Hải: "Tay người có bị sao không?"

"Không cần người quản." Quý Hải gặm nhẹ một tiếng, bước nhanh đi ra phòng học.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Đều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Hẳn Vẫn Chỉ Là Cái Hài Tử (3)

Edit: luoicon27

Ban đêm trăng rằm tròn đầy, sao trời dày đặc tạo thành từng dải từng dải như một cái ngân hà.

Quý Hải một đường cười mô-tô nổ vang băng qua đường phố an tĩnh, cuối cùng tiến vào một viện độc lập.

"Thiếu gia, ngài đã trở lại." Lý thúc cười ha hả ra nghênh đón.

"Àn." Quý Hải rầu rĩ lên tiếng.

"Hôm nay ở trường học như thế nào?"

"Vẫn thế."

"Bữa trưa thiếu gia ăn cái gì?" Lý thúc quan tâm hỏi.

"... Đồ ăn cay nóng rất."

"Thiếu gia!" Lý thúc không tán thành nhú mày: "Vết thương của ngài còn chưa tốt, sao có thể ăn loại đồ ăn cay kích thích như thế này!"

Quý Hải dừng bước chân, hần quay đầu nhìn Lý thúc: "Không thể ăn sao?"

"Đương nhiên không thể, đồ ăn quá cay không có lợi cho việc miệng vết thương khô phục!" Lý thúc nghiêm túc dặn dò: "Thiếu gia, lần sau ngài không cần ăn loại đồ ăn như vậy."

Bởi vì canh sườn ăn rất ngon, ta muốn cho người nếm thử. Trong đầu đột nhiên vang lên thanh âm dễ nghe của thiếu nữ.

Cái lý do gì đó, hần liền biết cô nói dối, Quý Hải nhin không được khoé miệng nâng lên.

Quả nhiên là nữ nhân ngu ngốc, hừ!

Từ Từ Từ tựa hồ nhận định Quý Hải sẽ dạy hư Ôn Noãn, vì vậy từ lúc cãi nhau trước đó, cô liền trở thành người thù hờ bên người Ôn Noãn, trừ bỏ thời gian đi học, còn lại lúc nhàn rỗi sẽ đảo quanh bên người Ôn Noãn. Lúc thì cùng nhau làm bài tập đọc sách, lúc thì lại nói cùng đi WC, ngay cả cơm trưa cũng mang từ nhà đến để cùng Ôn Noãn đi nhà ăn.

"Từ đồng học, người không cần kham trương như vậy, Quý đồng học sẽ không thương tổn ta." Giờ thể dục, sau khi làm công tác chạy bộ thường ngày xong học sinh liền giải tán tự do hoạt động, tính toán muốn đi mua bình nước Ôn Noãn không ngoài ý muốn nhìn thấy Từ Từ Từ mang theo ly nước đi theo phía sau mình.

"Ôn Noãn, người còn không rõ sao!? Ta lo lắng không phải vì Quý Hải thương tổn người mà sợ hần sẽ coi trọng người, muốn theo dõi người!"

Thấy Ôn Noãn nói chuyện cùng mình, Từ Từ Từ lập tức kích động chạy lên: "Quý Hải chính là một tên côn đồ, hần luôn cùng đám người lung tung rồi loạn quậy với nhau, lúc hần đánh nhau ta đã nhìn thấy rất nhiều lần! Người bị loại tra nam này coi trọng, về sau không biết sẽ gặp bao nhiêu nguy hiểm a!"

"Từ đồng học, ta biết ý tốt của người." Ôn Noãn ôn hoà cười nói: "Chỉ là những chuyện không có căn cứ như vậy về sau đừng nói thì hơn, này đối với thanh danh của Quý đồng học cũng không tốt."

"Vốn dĩ thanh danh của Quý Hải đã không tốt, người cứ hỏi thăm xem, toàn trường này đều biết Quý Hải là cái dạng người gì." Ôn Noãn tươi cười làm trong lòng Từ Từ Từ vui sướng rất nhiều, thanh âm của cô ta cũng dần dần trở về như cũ: "Ôn Noãn, người phải nghe ta, không cần cùng loại người như Quý Hải này tiếp xúc. Người học tập tốt như vậy, không cần cùng bọn người du thủ du thực qua lại, đây đều là hắc lịch sử mà cả đời người cũng không thể xoá sạch a!"

Đứa nhỏ này nghĩ đúng là xa, Ôn Noãn yên lặng thở dài, cũng không tiếp tục vấn đề này: "Ta muốn mua bình nước, Từ đồng học có vật cần mua sao?"

Từ Từ Từ cho rằng mình đã đem Ôn Noãn thuyết phục, trên mặt cô ta treo tươi cười vui sướng, bước nhỏ tới bên cạnh Ôn Noãn xem cô lựa chọn đồ uống: "Không có, ta đi theo là để bảo hộ người."

"Xuy-----"

Thanh âm trào phúng cười nhạo từ phía sau vang lên, Từ Từ Từ giống như sau lưng có rada, không cần quay đầu lại cũng biết người phía sau là ai, động

tác cô ta nhanh chóng đem Ôn Noãn bảo hộ phía sau: "Quý Hải, sao ngươi lại tới đây!"

Quý Hải trực tiếp làm lơ Từ Tư Tư, hần xuyên qua cô ta mà nhìn về phía người mặc đồng phục màu đen đằng sau, dáng người duyên dáng yêu kiều đang đứng cạnh tủ lạnh Ôn Noãn: "Này, lấy cho ta bình nước."

"Ôn Noãn không cần để ý tới hần!" Từ Tư Tư giật giật thân mình, ngăn trở tầm mắt của Quý Hải: "Chính ngươi không có tay sao, sao không tự mình lấy."

"Không quan hệ Từ đồng học, chuyện nhỏ không tốn sức lực mà thôi." Ôn Noãn vỗ vỗ bả vai Từ Tư Tư ý bảo cô không cần khẩn trương như vậy, cô chớp chớp mắt, cười nhìn Quý Hải: "Ngươi muốn uống gì?"

"Tùy tiện." Hần không sao cả phát tay.

Ôn Noãn từ trên giá tủ lạnh cầm một chai nước khoáng có nhiệt độ bình thường, vừa muốn đưa qua đã bị Từ Tư Tư chặn đứng, cô ta đoạt lấy chai nước khoáng hướng Quý Hải ném: "Cho ngươi nước, không cần lại tiếp cận chúng ta!" Nói xong liền kéo Ôn Noãn đi về phía quầy thu ngân.

Nước khoáng bay một đường cong parapol hoàn mỹ về phía Quý Hải, mắt nhìn bình nước sắp sửa đâm vào lòng ngực, hần lại đột nhiên xoay người hướng cửa đi đến.

Bang! Nước khoáng va vào tủ lạnh, lăn hai vòng trên mặt đất mới ngừng lại.

Từ Tư Tư lôi kéo Ôn Noãn chạy điên cuồng rất lâu, qua hơn phân nửa cái sân thể dục mới ngừng lại, cô ta hướng phía sau nhìn nhìn, xác định đằng sau không có ai mới thở mạnh ra một hơi.

"Từ đồng học, có phải hay không ngươi cùng Quý đồng học có cái liên quan gì?" Ôn Noãn nghi hoặc nghiêng đầu, Từ Tư Tư đối với Quý Hải chán ghét quá nghiêm trọng, liền tính Quý Hải học không giỏi, cũng không đến mức phản ứng lớn như vậy đi.

"Ai sẽ cùng cái loại người này nhắc lên quan hệ!" Từ Tư Tư chán ghét bĩu môi.

"Vậy ngươi vì cái gì ngươi lại chán ghét Quý đồng học như vậy? Hình như hần cũng không xúc phạm đến ngươi cái gì a!" Ôn Noãn hỏi.

Từ Tư Tư do dự một chút, cuối cùng cũng như hạ quyết tâm mở miệng: "Ta nói cho ngươi biết, ngươi không được nói cho người khác!"

"Tốt." Ôn Noãn nghiêm túc gật đầu.

"Quý Hải không phải loại học sinh hư bình thường như trong tưởng tượng của ngươi." Từ Tư Tư nhủ chặt mày: "Học sinh hư đơn giản chỉ là hùng hài tử học tập kém, trốn học lên mạng không làm bài tập. Mà Quý Hải, hần có thể coi như một cái tội phạm."

"Tội phạm?" Ôn Noãn kinh ngạc trừng lớn mắt.

"Hần bởi vì đánh nhau đã sớm trở thành khách quen của đồn công an, không phải do nhà hần có mấy cái tiền dơ bẩn, hiện tại hần đã sớm bị đưa vào trại giáo dưỡng." Từ Tư Tư bĩu môi khinh bỉ: "Lần trước, vào một buổi tối ta về nhà, ở đầu phố thừa thốt người nhìn thấy hần đánh nhau, kia nơi nào là tiểu hài tử đánh nhau! Kia chính là hành hung đã thương người! Ngươi biết trên tay hần là cái gì sao? Dao! Đúng vậy, dao có thể giết chết người!" Cô kích động bắt lấy bả vai Ôn Noãn lắc lắc: "Ôn Noãn, hần căn bản không phải là cái người tốt, ngày đó hần không thương tổn ngươi chỉ là bởi vì ngươi lớn lên đẹp, hần coi trọng ngươi! Chờ đến ngày nào đó hần chơi chán ngươi còn không biết sẽ xử trí ngươi như thế nào đâu!"

"Nguyên lai là như vậy nha." Ôn Noãn một bộ 'bình tĩnh đại ngộ': "Khó trách ngươi chán ghét hần như vậy."

"Cho nên nói, ngươi nhất định phải cách xa hần một chút." Biểu tình Từ Tư Tư nghiêm túc nói.

"Tốt, ta đã biết" Ôn Noãn đồng dạng một bộ biểu tình nghiêm túc: "Cảm ơn ngươi đã nói cho ta chuyện này."

"Không cần khách khí, chúng ta đều là bằng hữu, ngươi kêu ta Tư Tư đi, ta kêu ngươi Tiểu Noãn." Từ Tư Tư cười nói.

"Được, Tư Tư." Ôn Noãn mi mắt cong cong.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Đều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Hần Vẫn Chỉ Là Cái Hài Tử (4)

Edit: luoicon27

Tiếng chuông tan học vang lên, nháy mắt, chúng học sinh đều thở phào nhẹ nhõm, chương trình học một ngày rốt cuộc kết thúc, bọn họ đã có thể về nhà nghỉ ngơi.

Lúc này trời bên ngoài đã hơi tối, đèn nê ông từng mảng từng mảng sáng lên. Bọn học sinh thu thập cặp sách vội vàng về nhà, mẹ ở nhà chắc đã làm bữa tối, bọn nhỏ chảy nước miếng nghĩ.

"Theo ta đi." Quý Hải đứng cạnh bàn Ôn Noãn giọng điệu lãnh ngạo nói.

Đang thu thập cặp sách nghe vậy Từ Từ Từ lập tức kích động muốn mở miệng.

"Xin lỗi, hôm nay ta muốn về nhà sớm một chút, nên không thể đi cùng Quý đồng học." Ôn Noãn mở miệng nhàn nhạt cự tuyệt.

Từ Từ Từ nhẹ nhàng thở ra, vui vẻ hướng Ôn Noãn giơ ngón tay cái lên.

"Có phải hay không cô ta nói với người cái gì." Quý Hải hung tợn trừng mắt với Từ Từ Từ.

"Này còn cần ta nói sao! Một thân thanh danh này của người toàn trường đã sớm biết!" Từ Từ Từ hừ lạnh một tiếng.

"Từ Từ cũng không có nói cái gì, Quý đồng học, hôm nay ta thực sự có chuyện." Ôn Noãn cúi đầu thu dọn sách vở không có xem hân.

Quý Hải nghe vậy biểu tình liền cười như không cười, mắt đen bình tĩnh nhìn vào mắt Từ Từ Từ, thanh âm dễ nghe của thiếu niên liền chậm rãi vang lên: "Từ Từ?"

Từ Từ Từ trong lòng nhảy dựng: "Làm... làm gì?"

"Quan hệ của các người đúng là tiến bộ vượt bậc a, buổi chiều vẫn là Từ đồng học, buổi tối liền biến thành Từ Từ." Quý Hải cười lạnh, còn nói không nói gì, Từ Từ Từ nếu không phải cùng nữ nhân này nói gì đó, nữ nhân này sao có thể thân cận với cô ta như vậy, hân mời cô ăn một bữa cơm trưa còn chi là 'Quý đồng học' đâu!

"Quản người chuyện gì." Từ Từ Từ trừng mắt.

Quý Hải không muốn đề ý Từ Từ Từ, hân quay đầu hỏi Ôn Noãn: "Hôm nay người thật sự không rảnh?"

"Thật sự không rảnh." Ôn Noãn trả lời.

Quý Hải nhắm mắt, nhìn thoáng qua Ôn Noãn, sau đó bắt lấy cổ tay cô, làm lơ Từ Từ Từ rống to trực tiếp kéo cô ra khỏi phòng học.

"Tiểu Lý, ngăn cô ta lại."

"Vâng, lão đại."

"Quý đồng học, thỉnh buông ta ra." Ôn Noãn vận vẹo tay, hoàn toàn không thoát khỏi kiểm chế của Quý Hải.

"Như thế nào, mấy ngày hôm trước còn nói chúng ta là bằng hữu, hôm nay liền trở mặt không thèm nhận người?" Quý Hải khịt mũi coi thường: "Nữ nhân các người đúng là trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn."

Ôn Noãn nhấp nhấp miệng, trầm mặc không nói gì.

"Tĩnh." Quý Hải không thèm để ý tiếp tục lôi kéo Ôn Noãn về phía trước: "Hôm nay ngoài phố có một quán mới mở, mời người ăn bữa cơm làm tạ lễ đêm đó người cứu ta, sau đó chúng ta liền thanh toán xong, ta sẽ không bao giờ tìm người." Nói xong, hắn nhấp nhấp miệng, sau đó về mặt liền thả lỏng xuống.

Sau một lúc lâu, Ôn Noãn mới lên tiếng: "Người đã cảm ơn ta rồi."

Nghe vậy, khoe miệng hắn kéo kéo: "Đồ ăn cay kia không tính, cũng không cho người nhắc lại." Cay bỏng rát ngày đó đúng là hạ thấp thân phận của hắn, Quý Hải hắn mời người ăn cơm chỉ mất hơn mười đồng, nói ra đúng là làm người ta cười rộ rỡ! Lần này hắn tự mình chọn nhà ăn, làm nữ nhân này chứng kiến như thế nào mới là chân chính ăn ngon.

Tiểu hài tử Quý Hải này có đôi khi thật sự rất đáng yêu, lộ ra một cổ khí chất rất trẻ con, Ôn Noãn nhìn sườn mặt đẹp trai của hắn nghĩ. Chỉ là đôi khi lại giống như người trưởng thành vừa hung bạo vừa lạnh nhạt.

Trong nguyên tác có nói đến, gia đình Quý Hải giàu có, sản nghiệp trong nước phải nói là đứng thứ một thứ hai, bởi vì chuyện làm ăn mà cha mẹ hắn hàng năm đều không về nhà, gia gia cũng bởi vì thân thể mà luôn ở viện điều dưỡng, thiếu niên từ lúc có ký ức vẫn luôn là lão quan gia ở bên người hắn. Lúc tiểu hài tử khác chạy như bay từ trong nhà trẻ ra nhào vào trong lòng ngực ba mẹ chúng, thì nghênh đón Quý Hải chỉ là những người hầu cung cung kính kính, vào ngày sinh nhật, hắn cũng chỉ thu được lễ vật từ quan gia và gia gia của hắn, mà cha mẹ lại một cuộc điện thoại cũng không có. Cho đến một ngày, ở sơ trung có một nam sinh mừng Quý Hải không có cha mẹ nên đã đánh hắn một trận.

Sau đó, mẹ hắn liền xuất hiện, trang điểm xinh đẹp, ăn mặc thời thượng, khoác áo lông chồn, , vội vàng mà đến lại vội vàng mà đi, tuy rằng hai người nói chuyện không quá mười câu, nhưng đối với Quý Hải lại như mở ra thế giới mới.

Chỉ cần hắn xảy ra chuyện, cha mẹ hắn liền xuất hiện, Quý Hải cảm thấy chính là như vậy.

Sau đó, học sinh tốt liền biến thành tên côn đồ, học bá liền biến thành học tra, tay cầm bút biến thành nắm tay để đánh nhau.

Lại sau đó, cha mẹ Quý Hải lại không xuất hiện, bọn họ tựa hồ đã quen với tình trạng của hắn, từ từ mình xử lý dần dần biến thành phái người xuống xử lý. Mà Quý Hải, đôi bại dễ dàng, biến tốt lại khó khăn, hắn hình như cũng không muốn lại trở về như cũ.

Trong nguyên tác, hắn đánh nhau xác thật rất hung tàn, nhưng chưa bao giờ sử dụng vũ khí, từ trước đến nay hắn đều dùng nắm tay.

"Quý đồng học, ta có thể hỏi người một vấn đề sao?" Không biết thì hỏi, Ôn Noãn thích biện pháp đơn giản lại dễ dàng.

"Phiên phức." Quý Hải không kiên nhẫn dừng chân: "Hỏi đi."

"Có phải hay không người từng đánh nhau?" Ôn Noãn hỏi.

Quý Hải sừng sốt, ngay sau đó mặt đen mở miệng: "Đúng thì thế nào."

"Vậy lúc người đánh nhau có dùng đao sao?" Ôn Noãn tiếp tục hỏi.

Hắn thừa nhận chính mình rất bạo lực, nhưng cũng không đến nỗi hung tàn đến mức này đi! Quý Hải hắc tuyến đầy đầu: "Người cái nữ nhân ngu ngốc này, suy nghĩ lung tung rồi loạn cái gì a!"

"Người thực sự không cần đao?"

"Nắm tay mới là phương pháp tốt nhất bày ra thực lực của một người."

Từ Từ Từ lừa cô! Không nên a, nữ chính hiện tại còn chưa thích nam chính, không nên có loại ý nghĩ muốn châm ngòi ly gián này a.

"Người phát ngôn cái gì, lên xe." Quý Hải đem nón bảo hộ đội trên đầu Ôn Noãn.

"Quý đồng học, có phải hay không người đã đắc tội Từ đồng học." Ôn Noãn sửa sang lại nón bảo hộ.

Từ đồng học? Quý Hải nhướng mày: "Ta có thể đắc tội nữ nhân đó cái gì."

Xác thật, Quý Hải tuy là thiếu niên bất lương, nhưng hắn đối với nữ sinh luôn là rộng lượng ngoài ý muốn, chưa bao giờ cùng họ so đo cái gì. Tỷ như giai đoạn trước đối với chỉ trích của Từ Từ Từ hắn luôn xoay người rồi đi, đến con tức cũng không phát trên người nữ nhân.

Ôn Noãn nháy mắt trở nên không cao hứng, dòng chữ 'không vui' chói lọi trên mặt cô.

"Như thế nào, bị Từ Từ Từ lừa?" Quý Hải ngồi trên xe máy, một chân đạp ga, gió đêm phất tới thổi bay tóc ngắn của hắn, ánh đèn màu vàng ấm chiếu xuống, mặt thiếu niên soái khí trở nên nhu hòa rất nhiều.

Ôn Noãn quệt miệng không nói lời nào.

"Cô ta có phải hay không nói, nhìn thấy ta lúc đánh nhau có cầm đao đã thương người, bảo người cách xa ta một chút." Quý Hải gọi lên khoe miệng.

Ôn Noãn rầu rĩ gặt đầu.

"Xứng đáng bị lừa, ai bảo nguoi ngu ngốc như vậy." Quý Hải vỗ vỗ mũ trên đầu Ôn Noãn: "Đi thôi, ta mang nguoi đi ăn cơm."

"Ta muốn ăn hải sản." Ôn Noãn đẩy một bụng uỷ khuất.

"Lên xe."

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Điều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Hắc Vẫn Chỉ Là Hải Tử (5)

"Ôn Noãn, ta kêu nguoi vài lần, sao nguoi không để ý tới ta!" Sáng sớm sân trường đã có nhiều học sinh đi lại, Từ Từ Từ chạy nhanh qua đám người đến bên người Ôn Noãn: "Ôn Noãn nguoi làm sao vậy?"

"Từ đồng học, chúng ta qua bên kia nói chuyện đi." Ôn Noãn vẻ mặt nghiêm túc chỉ chỉ góc tường không có ai.

Hai người đi đến góc sân, Ôn Noãn mới bình đạm hỏi: "Từ đồng học, nguoi tại sao lại muốn gạt ta? Quý Hải đã nói, lúc hắc đánh nhau chưa bao giờ dùng đao!" Nói xong lời này, Ôn Noãn cũng cảm thấy chính mình rất kỳ quái, trọng điểm đặt ở trên vũ khí, lại không đặt ở đánh nhau.

"Ôn Noãn, nguoi như thế nào lại ở bên hắc!" Từ Từ Từ vô cùng đau đớn nhìn cô: "Ta không nói dối! Buổi tối ngày đó xác thật ta đã nhìn thấy nguoi cầm đầu của hai phe dùng đao!"

Ôn Noãn nhú nhú mày: "Nguoi xác định nguoi kia là Quý Hải?"

"Ăn mặc một thân đồng phục giống trường ta, trong trường trừ Quý Hải ra thì không có ai lẫn lộn trong xã hội đen cả. Hơn nữa, hắc là lão đại a, nguoi dẫn đầu không phải là hắc thì làm gì còn ai khác." Từ Từ Từ một bộ 'sao nguoi có thể hỏi cái loại vấn đề ngu ngốc như thế này'.

Thì ra là thế, Ôn Noãn hiểu rồi: "Nguoi hiểu lắm rồi, cầm đao không phải là Quý Hải, hắc đánh nhau không cần đao, hy vọng nguoi không cần truyền bá loại lời đồn không thật như vậy nữa."

"Có phải hay không nguoi đã bị Quý Hải tẩy não? Liên tính hắc không cầm đao, kia chuyện hắc đánh nhau cũng chứng tỏ hắc không phải là nguoi tốt!"

Lời này nói được chính là không có cách nào phản bác, nói cho cùng, Quý Hải đánh nhau chính là hành vi không đúng, dùng đao hay không chỉ là vấn đề về trình độ.

"Từ Từ, ta hiểu được ý tốt muốn bảo hộ mỗi một vị đồng học của nguoi, nhưng hy vọng nguoi không dùng ngôn ngữ để công kích Quý Hải, hắc cũng không thương tổn đến các đồng học khác." Ôn Noãn thờ dài. Quý Hải lại không phải nguoi cuồng đánh nhau, chẳng qua là có nguoi trêu chọc hắc thì hắc mới cùng nguoi đánh nhau, mà những nguoi trêu chọc hắc cũng đều không phải dạng nguoi tốt gì, trong trường này bọn học sinh thành thật một nguoi hắc cũng chưa động qua.

Từ Từ Từ bất mãn chu miệng: "Được rồi, ta sẽ cố gắng." Cô chính là khinh thường những loại nguoi này, ý vào nhà có chút tiền dơ bản liền làm xằng làm

bây.

"Người còn cùng cái kẻ lừa đảo này ở bên nhau a." Quý Hải không biết lúc nào xuất hiện ở cách đó không xa, hai tay khoanh trước ngực, người dựa vào vách tường: "Lần này mà lại bị lừa cái gì, có thể sẽ không còn hải sản cho người ăn hả giận." Tươi cười ngả ngón hiện lên trên mặt, mắt đen nhìn chăm chăm Ôn Noãn, không hề phân ra một chút cho Từ Từ Từ bên cạnh.

"Người nói ai là kẻ lừa đảo!" Từ Từ Từ giận dữ quát.

Quý Hải hoàn toàn làm lơ sự tồn tại của Từ Từ Từ, hất chậm rãi vươn một bàn tay ra : "Còn không mau qua đây, người bốn* nữ nhân này chính là trí nhớ kém."

*bốn: ngu ngốc → _ → nữ nhân ngu ngốc ∩ (∇ ∩) ∩

Người hùng hải tử này, bốn nữ nhân bốn nữ nhân người gọi đến nghiện phải không, cho rằng mình là tổng giám đốc bá đạo sao!

"Ta mang người đi ăn của hoàng đế."

Ôn Noãn yên lặng di chuyển bước chân. ← _ ←

Từ Từ Từ đã offline, còn lại chính là Ôn Noãn cùng thiếu niên tú ân ái hằng ngày...

"Trong quá trình kiểm tra hằng ngày, phần lớn đồng học đều có biểu hiện không tồi, tiến bộ có lớn có bé nhưng đều ổn định hướng về phía trước." Vào ngày thứ hai, giáo viên chủ nhiệm lớp cầm phiếu điểm mới ra lò nói: "Trong đó đặc biệt khen ngợi chính là bạn học Ôn Noãn, trừ bỏ vẫn viết thiếu hai điểm, còn lại toàn bộ đều là điểm tuyệt đối, mọi người hãy học tập Ôn Noãn nhiều hơn."

Mọi người đã sớm nghe qua Ôn Noãn học tập rất tốt, chỉ là không nghĩ tới tốt đến tình trạng này. Chỉ mỗi vẫn viết thiếu hai điểm, quá cường hân đi, này nơi nào còn là học bá, quả thực là học thần a!

"Phiếu điểm mỗi người một tờ, buổi tối cho cha mẹ các người ký tên!" Chủ nhiệm đưa phiếu điểm cho người ngồi đầu bàn, ý bảo truyền cho người phía sau: "Được rồi, tan học đi."

"Ôn Noãn, người quá lợi hại, chỉ thiếu điểm viết văn, người sao có thể làm được a!"

"Ta quá sùng bái người, học bá đại nhân, người có thiếu đồ trang sức bên chân, cái loại bán manh này không?"

"Thỉnh giáo phương pháp học tập."

Tiết học vừa mới kết thúc, các bạn học xung quanh phần phật bay tới bên người Ôn Noãn. Học tập tốt, lớn lên xinh đẹp, tính cách lại ôn nhu hiền lành, thật là nữ thần a, bọn họ vừa hâm mộ vừa sùng bái cảm thán.

"Cảm ơn đã khích lệ, ta cũng không nghĩ lần này lại phát huy vượt qua người bình thường. Vật trang sức trên chân không thiếu, nhưng lại thiếu một bằng hữu tốt bán manh." Ôn Noãn cười trả lời từng vấn đề một: "Mỗi người thích hợp với những phương pháp học tập khác nhau, cá nhân ta thì thích kết hợp cả học tập và thư giãn."

Nhóm mười từ thẹn thùng che mặt, nữ thần hảo ôn nhu hảo tốt bụng, bị chọc tới rồi có biết hay không!

Trong phòng học trái ngược với bên dưới một mảnh náo nhiệt chính là một mảnh trầm thấp ở hàng trên. Đại khái là xếp hạng của họ cùng Ôn Noãn quá gần, bởi vậy so với những học sinh khác áp lực càng lớn hơn, có một nữ sinh đầu tóc ngắn màu đen sắc mặt âm trầm nhìn phiếu điểm trên tay, tên của mình từ xếp hạng thứ ba xuống còn đứng thứ tư, tuy rằng chênh lệch không lớn, nhưng so với rớt xuống mười tên còn khó chịu hơn.

"Học bá a, nữ thần a."

"Ôn Noãn, người thật thông minh."

Phía sau không ngừng vang lên âm thanh khích lệ giống như mũi tên sắc nhọn đâm thẳng vào cột sống, nữ sinh tóc ngắn mặt vô biểu tình quay đầu nhìn lại. Gương mặt tinh xảo xinh đẹp kia tràn đầy tươi cười ôn nhu, bạn học chung quanh đều vây quanh cô, khích lệ, sùng bái không ngừng vang lên bên tai, ngay cả bạch mã vương tử trong lòng cô cũng mang một biểu tình nhẹ nhàng mà chuyên chú nhìn người kia!

Nữ sinh tóc ngắn đứng dậy rời khỏi phòng học, đi vào góc sân thể dục gọi một cuộc điện thoại.

"Ca, ta có việc muốn nhờ người một chút."

Tuy rằng Quý Hải luôn đặt cho Ôn Noãn biệt hiệu 'ngu ngốc' các loại, nhưng trong lòng hẳn hiểu rõ, Ôn Noãn tâm tư tỉ mỉ, giỏi về quan sát, đối với việc gì cũng đủ lý trí, kỳ thật cô cũng không ngu ngốc. Nhưng mà không lâu sau đó, cái kết luận này đã bị bản tự mình bóp nát...

Gương mặt tinh xảo xinh đẹp cùng với nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời, tóc buộc kiểu đuôi ngựa cao cao sau đầu nhẹ nhàng đung đưa, một cổ hơi thờ thành xuân nhẹ nhàng trực tiếp toát ra. Cô dùng nĩa cắn một miếng thịt bò bỏ vào trong miệng, miệng lưỡi lan tràn mỹ vị làm cô cười càng thêm thấy rằng không thấy mất.

Quý Hải một tay chống đầu nhìn Ôn Noãn đang ăn đến vui vẻ, một miếng bò bít tết cũng có thể làm cho nữ nhân này vui đến như vậy... Không sai, hẳn phát hiện, Ôn Noãn chính là một đồ tham ăn tiêu chuẩn, dùng nhìn hằng ngày cô cười tủm tỉm, luôn là một bộ dáng cơ trí bình tĩnh, chỉ cần động tới đồ ăn, chú ý của cô sẽ dồn hết lên bản ăn.

"Người sao lại không ăn?" Vừa hưởng thụ mỹ thực, Ôn Noãn vẫn thực quan tâm Quý Hải... đồ ăn.

Quý Hải khẽ cười một tiếng, ngón tay gạt gạt, đem đĩa bò bít tết của mình đẩy đến trước mặt Ôn Noãn: "Ta không đói, người ăn đi."

Ôn Noãn nhìn nhìn đĩa thịt bò đã cắt thành miếng nhỏ, không hổ là nam chủ, kỹ năng tán tỉnh quả thực là quá hoàn hảo, cô ở trong lòng cảm thán.

Tiếng di động thỉnh thoảng vang lên đánh gãy cơm trưa của hai người, Quý Hải nhíu nhíu mày, lấy điện thoại ra nhìn, tên trên điện thoại --- Tiểu Lý.

"Làm sao vậy?" Quý Hải quyết đoán tiếp điện thoại.

"Lão đại, bọn người Trương Tử Hiền tới gây sự với chúng ta!" Thanh âm Tiểu Lý truyền từ đầu bên kia đến.

Quý Hải nhấp nhấp miệng, hẳn nhìn Ôn Noãn đang cười tủm tỉm ăn bò bít tết, giọng điệu bình tĩnh nói: "Ta đã biết." Sau đó liền ngắt điện thoại.

"Nếu người có việc vội thì có thể đi trước." Ôn Noãn cười nhìn hẳn.

"Ừ." Quý Hải trầm giọng đáp: "Xong thì người về trường học đi, ta đi trước."

"Được." Ôn Noãn gật đầu.

Đại khái là quán bar mà Quý Hải mở có vấn đề, Ôn Noãn nghĩ. Trong tiểu thuyết, tuy Quý Hải vẫn còn là vị thành niên nhưng hẳn đã bắt đầu có sản nghiệp của mình, trường thành sớm, hẳn đã hiểu rõ vận mệnh của con em đại gia, vì sau này có thể thoát khỏi vận mệnh định sẵn, từ nhỏ hẳn đã có ý thức tích góp tiền, chờ gửi ngân hàng khả quan xong, dưới sự giúp đỡ của quản gia xuống tay đầu tư. Quán bar của Quý Hải là khi hẳn nhân rồi mở ra một chỗ để ăn chơi, mới đầu chỉ là vì mình cùng nhóm tiêu đề của mình có chỗ để vui chơi, về sau danh khí của hẳn dần dần tăng lên sau đó quán bar của họ trở thành căn cứ, cũng là bìa ngấm, trên cơ bản, người tìm hẳn phiền toái nghĩ đến đầu tiên chính là đến quán bar nháo.

"Trả tiền." Ôn Noãn ý bảo nhân viên phục vụ tiến lên.

"Ôn tiểu thư, chào người, vừa rồi Quý thiếu gia đã trả tiền rồi." Nhân viên phục vụ lễ phép nói: "Ôn Tiểu thư là muốn rời đi sao?"

"Đúng vậy." Ôn Noãn gật gật đầu.

Ôn Noãn đi ra nhà ăn liền nhìn thấy xe của nhà Quý Hải từ nơi không xa tiến lên, cuối cùng chuẩn xác dừng trước mặt cô.

"Ôn tiểu thư, mời lên xe." Tài xế hiển nhiên là nhận thức Ôn Noãn, ánh mắt hẳn chính xác nhìn về phía cô, liếc mắt một cái liền nhận định cô là Ôn Noãn.

"Cảm ơn." Không nghĩ tới Quý Hải vội vàng đi như vậy lại an bài rất thoả đáng, người này thoát nhìn là một hùng hài tử đang ở thời kỳ trung nhị bệnh thật đúng là cho người ta ngoài ý muốn a.

Ôn Noãn trở lại trường học liền bắt đầu chương trình học buổi chiều, thời gian trôi qua như nước chảy, thẳng đến lúc tiếng chuông tan học vang lên cũng không thấy Quý Hải xuất hiện. Ôn Noãn nhíu nhíu mày, không phải đã xảy ra chuyện gì đi? Cô vẫn là đi xem thi hơn, nghĩ đến đây, tốc độ thu cặp sách của Ôn Noãn nhanh hơn, chuẩn bị một hồi liền đi quán bar của Quý Hải xem tình huống.

"Ôn Noãn." Trương Cẩm Hiền nhảy nhót đến bên người Ôn Noãn, một đầu tóc ngắn kết hợp với ngũ quan thanh tú có vẻ rất chọc người vui vẻ: "Ôn Noãn, người làm ơn giúp ta trực nhật đi."

"Trương đồng học, người có việc gấp gì sao?" Ôn Noãn cười nói.

"Đúng vậy, ca ta tới thăm ta, chúng ta hẹn nhau tối nay cùng nhau ăn cơm." Trương Cẩm Huyền chấp tay trước ngực: "Làm ơn làm ơn, Ôn Noãn người là người ôn nhu nhất tốt bụng nhất."

"Ta..." Ôn Noãn mở miệng muốn cự tuyệt.

"Ta biết Ôn Noãn ôn nhu như vậy sẽ không nhẫn tâm cự tuyệt ta!" Trương Cẩm Huyền nhắc cặp sách hướng bên ngoài chạy: "Ta đi trước đây, nơi này giao cho người." Chạy vội càng ngày càng xa, cuối cùng là biến mất không thấy.

.... Được rồi, Ôn Noãn thở dài, may mắn công việc sau khi tan học cũng không có nhiều lắm, chỉ cần đem ghế để trên bàn, lau bảng, lại đem rác ném tới

khu rác đằng sau trường học là được, còn lại việc quét dọn sẽ vào ngày hôm sau do nhóm học sinh khác từ sáng sớm tới làm.

Ôn Noãn thu thập tốt phòng học liền khoá cửa, cầm theo rác hướng phía sau trường học đi đến. Lúc này trời đã dần tối, chỗ đóng rác như có như không mấy bóng người đi lại, đại khái là học sinh khác cũng về rác đi, Ôn Noãn nghĩ thầm.

"Rất cuộc người đã đến." Một giọng nữ khàn khàn từ phía sau truyền đến.

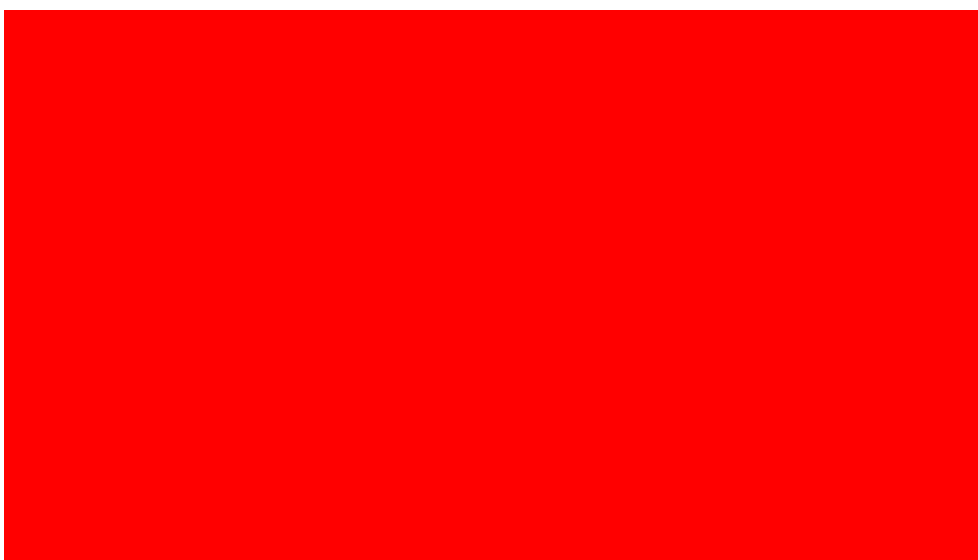
"Ôn Noãn phải không?"

Ánh sáng đèn pin chiếu vào mắt có chút chói, Ôn Noãn theo bản năng giơ tay che mắt, tiếp theo dưới bụng truyền đến một trận đau nhức, cô liền bất tỉnh nhân sự.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Đều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Hắc Vãn Chỉ Là Hải Tử (6)

Thanh âm vụn vặt vang lên bên tai, giống như tiếng côn trùng bò trên đất làm người ta nổi da gà. Trong không khí đã lâu không gặp ánh mặt trời tràn đầy hơi mốc ẩm ướt, hơi hơi giạt thân mình, bốn phía dày đặc bụi đất làm cho người ta ho khan.

Ôn Noãn ngồi dậy, ăn một quyền ở bụng giờ vẫn còn đau, hai mắt nhìn ra bốn phía, nhờ ánh trăng từ cửa chiếu vào, Ôn Noãn có thể nhận ra đây là một phòng để đồ không lớn, từ mùi mốc trong không khí có thể nhận thấy nơi này đã bị bỏ đi rất lâu.

Căn bản không cần tự hỏi nhiều, người phía sau màn độc thủ này tuyệt đối là Trương Cẩm Hiên, nữ sinh tóc ngắn hay cười này, khi cười còn để lộ ra má lúm đồng tiền rất đáng yêu, không nghĩ tới lại là tiểu bạch thỏ hắc hoá.

Ôn Noãn cẩn thận sờ soạng bên người, phát hiện cặp sách của mình không thấy, khẳng định là bị đám nữ sinh kia ném, đại khái là sợ cô gọi điện cầu cứu đi. Ôn Noãn đỡ cửa đứng lên, cô vỗ vỗ ván cửa, lớn tiếng kêu vài tiếng, bên ngoài trừ bỏ tiếng mèo hoang đáp lại thì không có thanh âm nào khác.

"Sẽ không phải thật sự chờ tới sáng mai đi." Ôn Noãn thấp giọng lầm bầm vài tiếng. Đồ vật chung quanh căn bản không có thứ nào dùng được, tuy cửa trước mặt dùng tấm ván gỗ ghép vào mà thành, nhưng hiện tại với Ôn Noãn tay trái gà không chặt thì không thể động nó mấy may.

... ..

"Tìm được nữ nhân kia chưa?" Quý Hải sắc mặt âm trầm ngồi trong phòng học, trên mặt trên cổ hắc đều là vết thương, mu bàn tay càng là không biết bị cái gì tạo thành mà có một đạo vết thương lớn.

"Thực xin lỗi, lão đại, vẫn chưa tìm được." Tiểu Lý áy náy nói.

Hai hàng lông mày Quý Hải nhíu chặt lại, một lúc sau, hắc cầm điện thoại bấm một dãy số.

"Lão đại." Tiểu Lý vội vàng đề lại tay Quý Hải: "Không thể điều động người trong nhà, nếu bọn họ biết thiếu gia coi trọng cô ấy như vậy..."

Phanh! Quý Hải nện một quyền trên mặt bàn, hắc hít sâu, ép chính mình bình tĩnh lại: "Còn chỗ nào chưa đi tìm?"

"Cơ bản đều đã tìm hết rồi." Tiểu Lý nhỏ giọng nói.

Quý Hải đi đi lại lại trong phòng học, bắt tri bắt giác liền đi đến cửa sổ, hẩn nhìn qua cửa sổ nhìn về phía sân thể dục đen như mực, ánh mắt loé loé: "Nơi này người đã đi tìm chưa?"

... ..

"Trường học các người tìm chưa?"

Người này một khi sốt ruột liền toàn tâm làm chuyện dư thừa, rốt cuộc nơi có khả năng tìm được Ôn Noãn nhất lại bị bọn họ xem nhẹ.

"Tìm, bất luận góc ngách gì cũng đều phải tìm, không thể buông tha." Quý Hải là người đầu tiên chạy ra khỏi phòng học.

Cửa trước mắt có vẻ làm không được cẩn thận, chỗ chỗ loang lỗ càng có vẻ rách nát, Ôn Noãn nhấc chân dùng hết toàn lực đập lên cửa hai cái, trừ bỏ làm cho toà nhà hơi chấn động, bụi đất bay đầy phòng thì cũng không có hiệu quả nào khác.

"Khụ khụ khụ." Ôn Noãn bị sặc đến ho khan, cô lùi vài bước, cách xa chỗ cửa gỗ đầy bụi.

Cánh cửa của căn phòng này là hướng về bên trong mở ra, cô đứng bên trong đây làm sao cũng không được. Cửa gỗ không di chuyển chút nào, toàn thân mệt lử thì không nói, lại còn bị hít một phôi đầy tro bụi.

Xem ra phải thực sự phải chờ đến sáng mai lúc học sinh trực nhật đến đổ rác mới có thể hỗ trợ, Ôn Noãn lau một mặt, sờ soạng tìm góc tường ngồi lên chiếu.

Không biết qua bao lâu, Ôn Noãn một mình ngồi trong bóng đêm đã mê man sắp ngủ, cô che miệng ngáp, sau đó đem đầu dựa vào đầu gối một mồi ngủ thiếp đi.

"Ôn Noãn-----"

Nửa tỉnh nửa mê, Ôn Noãn mơ màng nghe có người gọi tên mình, cô giật giật lỗ tai, mơ màng màng ngẩng đầu lên.

"Ôn Noãn---- ----"

Thanh âm mơ hồ lại lần nữa vang lên, lúc này cô đã có chút thanh tỉnh, cô ngáp một cái xoa xoa đôi mắt đang nhập nhèm buồn ngủ, ngừng thở cẩn thận nghe.

"Ôn Noãn, nghe được phải trả lời ta!"

Là Quý Hải! Ôn Noãn tinh thần rung lên, xem ra hôm nay có hy vọng về nhà!

"Lão đại, xem cái này, là cặp của Ôn Noãn." Tiểu Lý cầm đèn pin khắp nơi tìm kiếm, mắt sắc phát hiện một chiếc cặp màu trắng bị chôn một nửa dưới đồng rác, hẩn kích động kêu to.

Quý Hải không chút do dự đi vào đồng rác đem cặp sách bên trong cầm ra, hẩn kéo khoá ra nhìn nhìn, bên trong quả nhiên là đồ của Ôn Noãn.

"Cẩn thận điều tra gần đây." Quý Hải nghiêm túc ra lệnh.

Nghe được Quý Hải nói, chúng tiểu đệ lập tức tách ra bốn phía tìm kiếm. Chỉ chốc lát, một nam sinh vội vội vàng vàng chạy về báo cáo.

"Lão đại, bên kia có một phòng nhỏ bị vỡ đi, mũi khoá đều bị rỉ sét nhưng móc khoá lại hoàn toàn mới!" Vừa dứt lời, nam sinh kia chỉ cảm thấy bên người có một trận gió xẹt qua, bóng dáng Quý Hải nháy mắt đã không thấy.

Cửa gỗ làm ầu, trên mũi khoá loang lỗ rỉ sét, cái móc khoá hoàn toàn mới kia lại có vẻ rất không thích hợp.

Quý Hải vỗ vỗ cửa, cao giọng hô: "Ôn Noãn, người ở bên trong sao?"

Sau một lúc lâu, một đạo thanh âm nhỏ như muỗi từ bên trong truyền ra: "Quý.... Hải?"

Nữ nhân ngu ngốc kia quả nhiên ở bên trong!

Quý Hải đen mặt trầm giọng nói: "Cách cửa xa một chút!"

Bên trong truyền ra một trận âm thanh tất tất tác tác, đến khi ngừng lại, người bên trong mới mở miệng: "Được rồi."

Nghe được bên trong đáp lại, Quý Hải quyết đoán nâng chân lên, một chân đem cửa gỗ đá văng.

Phanh!

Cửa gỗ đung vào tường vang lên một tiếng vang lớn, ánh đèn pin chiếu sáng cả căn phòng nhỏ hẹp. Nữ sinh ngồi một mình ôm đầu súc vào góc tường, mái tóc sạch sẽ buộc đuôi ngựa hiện tại đã có chút rối, rũ lộn xộn ở bên mặt, trên mũi cùng hai má dính đầy tro bụi làm cô càng có vẻ chật vật, cô ngẩng đầu nhìn Quý Hải phá cửa mà vào, mắt đen vốn dĩ không có cảm xúc gì lúc này lại ánh lên nước mắt.

Thời gian như bị đình chỉ, người bên ngoài không nhúc nhích, người bên trong cũng không có bất luận phản ứng gì. Hai người cứ như vậy dưới ánh đèn bốn mắt nhìn nhau, không ai mở miệng trước.

Rốt cuộc người có nói chuyện không a, Ôn Noãn nhìn xuống khoe miệng run rẩy. Sau màn anh hùng cứu mỹ nhân không phải nam chủ nên nói lời kịch làm ấm lòng hay sao? Tỷ như 'người có sao không' 'xin lỗi, ta đến muộn' hoặc là 'đừng sợ, ta đến cứu người' vân vân.

Ban đêm gió thổi vào người vẫn là có chút lạnh, thân mình Ôn Noãn run rẩy, hắt xì một cái.

Một cái áo choàng đột nhiên từ trên trời rơi xuống trên đầu Ôn Noãn, trước mắt đột nhiên tối sầm lại liền cái gì cũng không thấy, trong lỗ mũi tràn đầy hương vị của Quý Hải.

Tay bị một bàn tay ấm áp bao bọc, Ôn Noãn nương theo lực đạo của Quý Hải chậm rãi ra khỏi phòng để đồ.

"Đem quần áo mặc tốt." Quý Hải nhìn trên đầu Ôn Noãn bị quần áo che đi nhưng vẫn đi theo phía sau mình mà khoe miệng giật giật.

Ôn Noãn giờ tay đem áo kéo xuống, về mặt nói không ra là ỷ khuất hay là không cao hứng.

Ở chung lâu như vậy, Quý Hải tự nhận rằng mình rất hiểu biết cô. Tỷ như, lúc cô chịu ỷ khuất luôn rất tùy hứng, tựa như lúc bị nữ nhân Từ Từ Từ kia lừa gạt liền một hai phải ăn hải sản, rõ ràng ngày thường luôn là bộ dáng ôn nhu hào phóng, nhưng lúc chịu ỷ khuất lại ấu trĩ như nữ hải tử.

Lúc này Ôn Noãn là muốn hồng*, Quý Hải mặc danh* liền hiểu rõ phương thức ở chung cùng Ôn Noãn. Hắn nhấp nhấp miệng, miễn cưỡng vươn tay lấy áo khoác mở ra: "Đuổi tay ra."

(* hồng: kêu to)

(*mặc danh: không sao nói rõ được)

Ôn Noãn trầm mặc không động.

"Mặc tốt áo, ta liền mời người đi ăn ngon, thế nào?" Quý Hải cầm áo đi ra phía sau Ôn Noãn.

"Ta phải về nhà." Thanh âm vang lên mang theo nước nở cùng run rẩy.

Cách của hắn đã không dùng được, chỉ có trở lại bên người ba mẹ mới làm cô ấy yên tâm. Điều này cũng thật bình thường, cha mẹ là người cô thân cận nhất, Quý Hải rũ rũ mắt, không vui.....

"Được, mặc tốt quần áo ta liền đưa người về nhà."

Nghe nói như thế, Ôn Noãn nghe lời đuổi cánh tay mặc vào áo khoác của Quý Hải.

Xe Từ gia vững vàng chạy trên đường cái, Quý Hải thường thường quay đầu xem Ôn Noãn, nhưng cô vẫn không có cảm xúc gì quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe, không nói lời nào, đối với tầm mắt của hắn làm như không thấy.

Hừ, Quý Hải bĩu môi, di chuyển người ngồi xa Ôn Noãn, bên ngoài có cái gì đẹp! Hắn vô biểu tình quay đầu nhìn chằm chằm cửa sổ.

Qua cửa xe chiếu ra hình ảnh, Ôn Noãn nhìn cái ót của Quý Hải khẽ cười cười.

Một đường không nói chuyện, xe chạy đến dưới lầu nhà Ôn Noãn mới chậm rãi dừng lại, Quý Hải tùy tay đem khăn tay ném qua: "Đem mặt người lau sạch, dơ bẩn chết."

Ôn Noãn:

"Ta cùng cha mẹ người nói người vì dạy dỗ tức cho ta nên mới về muộn." Quý Hải mắt nhìn phía trước chính là không xem Ôn Noãn: "Nữ nhân ngu ngốc người không nên nói chuyện."

Ôn Noãn yên lặng đem tro bụi trên mặt lau khô, sau đó nhanh chóng xuống xe chạy vào trong nhà.

Nữ nhân này cư nhiên ngay cả một tiếng cảm ơn cũng không nói! Quý Hải giận giữ trừng mắt nhìn bóng dáng Ôn Noãn cho đến khi bóng dáng cô biến mất.

"Thiếu gia." Tài xế lên tiếng.

"Chuyện hôm nay không cần lắm miệng." Quý Hải trầm giọng ra lệnh.

"Vâng."

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Đều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Hấn Vẫn Chỉ Là Hải Tử (7)

Hôm qua về muộn không có khiến cho ba mẹ hoài nghi, rốt cuộc trước kia Ôn Noãn cũng bởi vì thường xuyên giúp bạn học mà về muộn, ba mẹ Ôn gia đã sớm tập nài thành thói quen.

Một đêm chuẩn bị, ngày hôm sau Ôn Noãn đã khôi phục tinh thần như trước. Trên mặt cô mang theo tươi cười ôn nhu chậm rãi đi trên sân trường, nhìn thấy bạn học quen biết liền lễ phép gật đầu chào hỏi.

"Ôn Noãn, ngày hôm qua thật là cảm ơn người, chờ đến khi người trực nhật ta liền giúp người đi." Trương Cẩm Huyền vui sướng chạy vội đến bên người Ôn Noãn, dùng thanh âm mười phần đáng yêu nói với cô.

"Không cần khách khí." Ôn Noãn cười nói: "Hôm qua người cùng ca người ăn cái gì?"

"Tôm hùm nhỏ a, ta thích nhất là ăn tôm hùm nhỏ cay rất." Tựa hồ là vẫn còn dư lại mỹ vị ngày hôm qua, Trương Cẩm Huyền vừa nói vừa bẹp miệng.

"Lúc người hưởng mỹ thực ta lại phải ở trong trường chịu cực khổ, thật không cân bằng a!" Ôn Noãn cười mở miệng.

Nghe vậy, Trương Cẩm Huyền lo lắng hỏi: "Chịu gian khổ? Cái gì gian khổ? Chẳng lẽ hôm qua đã xảy ra chuyện gì sao?"

Ôn Noãn ý cười tràn đầy nhìn cô ta: "Ta là nói, trải qua quét tước phòng học gian khổ." Mắt đen chứa ý cười: "Trương đồng học, người là nghĩ đi đâu đi?"

Về mặt lo lắng cương ở trên mặt, Trương Cẩm Huyền bỗng dừng chân không hề đi nữa.

Đi được vài bước, Ôn Noãn quay đầu nhìn về phía Trương Cẩm Huyền vẫn dừng ở đằng sau: "Trương đồng học, người làm sao vậy?"

Trên gương mặt tinh xảo xinh đẹp luôn là nụ cười ôn nhu vô hại, mắt đen trong suốt như nước, nhìn về phía mình không có bất cứ cảm xúc trái chiều nào.

Trương Cẩm Huyền nhú nhú mày, đại khái là cô ta cũng chỉ thuận miệng nói đi, chắc cũng không có ý tứ gì. Nghĩ như vậy, Trương Cẩm Huyền liền thả lỏng tâm tình: "Không có gì, tối ngay."

Hôm nay Ôn Noãn đi có chút muộn, lúc đến phòng học mọi người cơ bản đã đến đông đủ. Nhận chào hỏi của các đồng học, Ôn Noãn chậm rãi đi tới vị trí của mình, phát hiện tiểu đệ của Quý Hải, Tiểu Lý đang ngồi trên chỗ của mình cười ha hả.

"Đây là vị trí của ta." Ôn Noãn cười chỉ chỉ vào mình.

"Hiện tại đã không." Quý Hải ngồi dựa trên ghế, hai chân gác lên cái bàn bên cạnh.

Ôn Noãn nghi hoặc quay đầu.

"Ngồi ở đây." Quý Hải nâng cằm, ý bảo Ôn Noãn ngồi bên cạnh mình.

"Nhưng mà, muốn đổi chỗ phải có chủ nhiệm lớp đồng ý." Ôn Noãn khó xử nói.

"Ta nói đổi liền đổi, lại đây." Quý Hải ngạo khí nâng nâng đầu.

Ôn Noãn nhìn nhìn Tiểu lý đang ngồi vững vàng trên chỗ của mình không có nhìn cô, đành phải bất đắc dĩ xoay người ngồi xuống bên người Quý Hải.

"Vì sao tự dưng lại muốn đổi chỗ ngồi?" Ôn Noãn nghi hoặc nhìn về phía tư thái tùy ý của Quý Hải.

"Ta vui." Quý Hải nhìn Ôn Noãn liếc mắt một cái sau đó nhắm mắt dưỡng thần.

Tuy rằng biết như vậy nhưng Ôn Noãn vẫn hiểu rõ dụng ý của Quý Hải. Hắn đây là hướng mọi người tuyên bố cô là người mà hắn che chở, những người có dụng tâm kín đáo không cần lại làm chuyện ngu ngốc gì.

Chuông học đúng giờ vang lên, giáo sư cầm giáo án chậm rãi bước lên bục giảng liền bắt đầu tiết học đầu tiên của hôm nay. Kiến thức cao trung Ôn Noãn đã sớm hiểu rõ nên lúc này không có việc gì làm, liền nhân cơ hội này bắt đầu đùa giỡn Quý Hải.

Cô mở notebook, dùng bút viết một hàng chữ đưa cho Quý Hải.

'Đề ta ngồi bên cạnh người là vì bảo hộ ta sao?'

Quý Hải nhìn chăm chăm dòng chữ trên tờ giấy không nói lời nào, hai tai phỉeem hồng đã bán đứng tâm tình hắn lúc này. Hắn nhanh chóng cầm bút viết lên giấy vài nét, sau đó lại thô lỗ ném trở về.

Vỡ nện trên bàn trước mặt mình làm Ôn Noãn có chút hoảng sợ, cô cẩn thận mở vở ra, sáu chữ to rồng bay phượng múa hiện ra trước mắt.

'Không cần tự mình đa tình.'

Phốc! Ôn Noãn thấp giọng cười rộ lên, đúng là ngạo kiều.

... ..

Quý Hải là nhân vật nổi danh trong trường, chán ghét hắn nhiều, thích hắn càng nhiều, hết thấy tin tức về hắn đều dùng tốc độ nhanh nhất truyền khắp trường học.

Sáng sớm Quý Hải như thế nào bá đạo mệnh lệnh nữ thần học bá ngồi cạnh mình, lại như thế nào ngạo khí nói ra đề người ngồi chỗ này chỉ là vì gia vui, những chuyện này đều bị truyền ra ngoài, mỗi người kể lại chuyện này đều sinh động y như thật, giống như họ là người tận mắt chứng kiến chuyện này vậy.

"Người nghe qua chuyện xưa của thiếu gia bất lương với nữ thần học bá sao?"

"Nghe qua nghe qua, Quý thiếu gia thật ngạo kiều a!"

"Chính là như vậy a, rõ ràng chính là đang tuyên bố chủ quyền 'đây là nữ nhân của bản đại gia, các người không cần đánh chủ ý gì trên người nàng' nhưng bên ngoài lại chết cũng không chịu nhận, đúng là đáng yêu aa!"

"Thiếu gia hắc đạo của ta cư nhiên có người thích, QAQ!"

"Tim thật đau, nam thần yêu đương, bạn gái lại không phải ta!"

"Phẩm vị của bọn nữ sinh các người đúng là kỳ quái, cái loại học tra thích đánh nhau này có cái gì để thích!" Nam sinh nào đó nghe lén bát quái đã lâu khinh thường nói.

"Ta nhìn người đây là ghen ghét đi!"

"Đúng vậy, ta xem người chính là thích Ôn nữ thần, cho nên ghen ghét Quý thiếu gia bắt được tâm nữ thần đi."

"Người nói bậy."

"Khụ khụ.."

Phía sau truyền đến một trận ho khan ngăn chặn tranh luận của mấy người, họ quay đầu nhìn lại, phát hiện chủ nhiệm lớp của hai nhân vật chính bọn họ đang thảo luận đứng ngay phía sau.

"Chào lão sư." Mọi người khẩn trương chào hỏi.

"Có thời gian nói chuyện không đâu còn không bằng xem nhiều sách." Chủ nhiệm lớp vẻ mặt nghiêm túc nhìn không ra vui buồn.

"Vâng." Nhóm học sinh cúi đầu một bộ dáng nghe lời dạy dỗ.

Chủ nhiệm lớp lại nói vài câu rồi vội vàng rời đi, chúng học sinh hai mặt nhìn nhau, sau đó cùng nhau thở phào một hơi.

Thật không nghĩ tới, chẳng qua bà chỉ nghỉ bệnh mấy ngày, trong lớp lại truyền ra chuyện lớn như vậy, sắc mặt chủ nhiệm lớp khó coi bước nhanh về phía văn phòng, học sinh Quý Hải kia lẫn lộn như thế nào bà đều không để ý tới, nhưng Ôn Noãn ngoan ngoãn lại học tập tốt như vậy bà không thể nào mặc kệ được.

... ..

"Lão sư, ngài tìm ta có chuyện gì sao?" Ôn Noãn hơi cúi người, lễ phép chào hỏi.

Bây giờ là giữa trưa, các lão sư đã đi nghỉ trưa, không ra khỏi văn phòng, vừa lúc tiện cho hai người nói chuyện: "Ôn Noãn, ngồi đi." Chủ nhiệm lớp chỉ chỉ ghế bên cạnh hoà ái dễ gần nói.

"Vâng, cảm ơn lão sư." Ôn Noãn nói lời cảm tạ xong liền hào phóng ngồi xuống ghế.

"Ôn Noãn, người học tập tốt như vậy, đối với tương lai có kế hoạch gì không?" Chủ nhiệm lớp lên tiếng.

"Ta muốn thi vào trường đại học A khoa tâm lý." Ôn Noãn cười nói.

"Lấy thành tích trước mắt của người muốn vào đại học A liền không thành vấn đề, nhưng từ giờ cách lúc thi đại học còn một năm rưỡi nữa, muốn duy trì thành tích như vậy là rất khó." Chủ nhiệm lớp dần dần đi vào vấn đề chính: "Hiện tại là lúc các người nên học thật tốt, không nên bị một ít chuyện lung tung rối loạn làm phân tâm."

Ôn Noãn rũ mắt, biểu hiện vụng về che giấu cảm xúc nhỏ của mình: "Ta sẽ nỗ lực duy trì thành tích của mình."

"Lão sư là vì tốt cho người." Chủ nhiệm lớp nói lời thăm thía: "Mấy ngày hôm trước ta sinh bệnh xin nghỉ mấy ngày cho nên chưa kịp đổi chỗ ngồi, đợi đến buổi chiều ta đi dạy liền lần nữa chỉnh chỗ ngồi, Ôn Noãn, người là người đứng đầu, có thể chọn chỗ ngồi, lão sư hy vọng người có thể chọn cho mình một vị trí tốt."

"Ta đã biết." Ôn Noãn một bộ thoả hiệp gật đầu.

"Được rồi, người đi đi." Chủ nhiệm lớp vẫy vẫy tay ý bảo Ôn Noãn có thể rời đi.

Ra văn phòng, Ôn Noãn dọc theo hành lang đi tới cầu thang liền nhìn thấy Quý Hải khoanh tay trước ngực dựa vào tường. Mái tóc ngắn đen bị gió thổi bay, trên gương mặt đẹp trai có vài vết thương nhỏ, má bên trái dính băng cá nhân căng làm cho hắn gia tăng thêm ít tinh thần phấn chấn.

"Quý Hải, sao người lại đây?" Ôn Noãn nghi hoặc nhướn mày.

Quý Hải nhìn kỹ mặt Ôn Noãn trong một lát, sau đó giống như đã xác định cái gì xoay người hướng dưới lầu đi xuống: "Đi thôi."

Ôn Noãn chạy nhanh hai bước đuổi theo hắn: "Người đang đợi ta sao?"

"Chỉ là vừa lúc gặp phải mà thôi." Quý Hải nói.

"Phải không ~" Ôn Noãn kéo dài âm điệu, ý vị thâm trường.

"Đừng có phát ra cái âm thanh kỳ quái như vậy." Quý Hải có chút không nhịn được trừng mắt Ôn Noãn liếc mắt một cái.

"Ha." Ôn Noãn cười tủm tỉm lên tiếng.

"Người...." Quý Hải ghen cổ nhìn thẳng phía trước: "Khụ.... chủ nhiệm lớp nói với người cái gì?"

"Cô ấy bảo ta học tập thật tốt, duy trì thành tích hiện tại, tương lai còn thi đậu đại học." Ôn Noãn tránh nặng tìm nhẹ nói.

Bà ta chưa nói người cách xa lưu manh như ta một chút sao? Quý Hải há miệng thở dốc, cuối cùng cũng không hỏi những lời này: "Hừ."

"Người đã ăn cơm trưa sao?" Ôn Noãn đột nhiên hỏi.

"Không có." Từ lúc tan học hắn liền đi theo cô đến văn phòng, làm gì có thời gian ăn cơm trưa, Quý Hải nhấp nhấp miệng.

"Lúc trước luôn là người mời ta ăn cơm, bây giờ đến lượt ta mời người." Ôn Noãn cười nói: "Bất quá, tiền tiêu vặt của ta cũng không nhiều lắm, người không được ghét bỏ nha."

"Lại là cay bông rât?" Quý Hải nhướn mày.

"Không phải, hiện tại người đang bị thương không thể ăn cái này." Ôn Noãn xua xua tay.

"Đi ăn mì đi, ta biết một quán mì ăn rất ngon." Nhắc đến ăn, cả người Ôn Noãn đều hưng phấn lên.

Quý Hải lấy điện thoại ra bấm một dãy số: "Đến trước cổng trường đón ta." Nói xong liền tắt điện thoại nói với Ôn Noãn: "Đi thôi."

Tài xế Quý gia phi thường chuyên nghiệp, bọn họ vừa mới tới cổng trường thì xe đã chậm rãi ngừng trước mặt bọn họ.

Quý Hải mở cửa xe ý bảo Ôn Noãn lên xe, đợi cô ngồi xong chính mình cũng lên xe ngồi xuống.

"Bảo người lấy đồ đã lấy được sao?" Quý Hải hỏi tài xế.

"Đã lấy được thừa thiếu gia." Tài xế vươn tay lấy túi đồ từ ghế lái phụ đưa ra đằng sau.

Quý Hải nhận túi đồ trực tiếp ném tới trong lòng Ôn Noãn.

Ôn Noãn cuống quýt ôm lấy túi đồ: "Cho ta?"

"Ừ." Quý Hải nhàn nhạt lên tiếng.

Ôn Noãn mở túi giấy ra nhìn nhìn, phát hiện một ba lô nhỏ thuần sắc trắng yên tĩnh nằm ở bên trong. Quai đeo tinh tế, khoá màu trắng bạc, vải dệt thuần màu trắng không một chút hoa văn, cùng với ba lô của cô tới hôm qua bị ném vào đồng rác giống nhau như đúc.

Hôm qua cô có nhặt cặp từ đồng rác về nhưng đã bị bản đến nỗi nhìn không ra, đây là chiếc cặp cô thích nhất, bị bản đương nhiên thực đau lòng, tới qua cô đã ngồi giặt cả buổi cũng không thể làm nó phục hồi được màu sắc như cũ, vì thế đành phải cắt đi thay bằng một ba lô cũ khác.

"Người từ nơi nào tìm được!" Ôn Noãn vui mừng lôi ba lô từ trong túi giấy xem qua xem lại. Kiểu dáng cặp sách này là do ông chủ cửa hàng DIY tự mình thiết kế, bởi vì thuần thủ công nên số lượng chế tác có hạn, lúc trước cô mua đã là cái cuối cùng. Ôn Noãn kéo khoá nhìn nhìn bên trong, mặt trên quả nhiên khắc chữ ký của chủ tiệm: "Ta cứ nghĩ cặp này đã bán xong rồi!"

"Đây là hàng mẫu." Vốn dĩ ông chủ tiệm kia là không nghĩ bán, mỗi cái hàng mẫu hần đều giữ lại làm kỷ niệm, chỉ là Quý Hải đưa ra một giá cả phi thường mê người, đối phương giây dựa một hồi liền đồng ý.

"Cảm ơn." Ôn Noãn yêu thích sờ sờ cặp sách trên tay: "Bao nhiêu tiền a, ta còn trả cho người."

"???" Lâu không thấy Quý Hải nói lời nào, Ôn Noãn quay đầu lại nhìn.

Mày gắt gao nhăn lại với nhau, Quý Hải mặt đen tức giận trừng mắt nhìn Ôn Noãn.

"Làm sao vậy?" Ôn Noãn thấy Quý Hải tự nhiên tức giận có chút không hiểu được.

"Nữ nhân ngu ngốc!" Quý Hải tức giận quay đầu nhìn chằm chằm cửa xe, cứ mỗi lần hần cho rằng quan hệ của mình cùng Ôn Noãn đã thực thân cận thì đối phương lại dội cho hần một chậu nước lạnh, loại cảm giác bị coi thành người ngoài này rất không tốt, Quý Hải cảm giác một mảnh khổ tâm của mình đều bị cô phụ.

Hả! Như thế nào đột nhiên lại mắng chửi người? Ôn Noãn chớp chớp mắt, một bộ biểu tình 'không hiểu được'.

Buổi chiều, sau khi chủ nhiệm lớp đi vào chuyện thứ nhất muốn làm đó chính là đổi chỗ ngồi. Bà bảo mọi người thu thập tốt đồ vật rồi đứng ở hành lang, sau đó bắt đầu từ người đứng đầu bảng lần lượt tiến vào chọn chỗ ngồi.

Ôn Noãn cầm cặp sách của mình, dưới con mắt cực nóng của chủ nhiệm lớp chậm rãi đi vào lớp. Trong phòng học trống rỗng, chỉ có mấy bàn cạnh cửa sổ là có vài người, nhưng khi Ôn Noãn tiến vào lại nháy mắt liền an tĩnh xuống. Tiểu Lý cùng bọn tiểu đệ ăn ý trao đổi ánh mắt, tâm tình của lão đại có tốt hay không còn phải xem lựa chọn của vị học bá nữ thần này a.

Ôn Noãn cầm cặp sách, dưới ánh mắt nóng rực của chủ nhiệm chậm rãi đi vào phòng học, lúc cô đi đến vị trí chính giữa chủ nhiệm lớp đột nhiên lên tiếng: "Ôn Noãn, vị trí này thực không tồi." Tiêu tiêu chuẩn chuẩn khu dành cho học bá, là vị trí tốt nhất để học tập.

Quý Hải nhấp nhấp miệng, sắc mặt hần đen đi vài phần.

"Phải không? Cảm ơn lão sư." Ôn Noãn hơi cúi người lễ phép cảm ơn.

Phanh!

Quý Hải đập bàn đứng lên, trong tiếng gọi của chúng tiểu đệ âm trầm đi ra phòng học.

Ôn Noãn không để ý Quý Hải rời đi, cô cảm ơn lão sư xong liền hướng chỗ cuối đi đến: "Ta thực thích ngồi vị trí gần cửa sổ, lão sư, ta có thể chọn chỗ

này ngồi đi." Đệ tử tốt có thể tùy ý lựa chọn bất cứ vị trí gì trong phòng, đây là do chính mệnh lão sư đã đáp ứng.

Chủ nhiệm lớp sắc mặt khó coi, vài giây sau đó lại nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc: "Ôn Noãn người đã quyết định tốt sao? Không suy xét một chút sao?"

"Quyết định tốt!" Ôn Noãn cười gật đầu.

Chúng tiểu đệ: lão đại, người mau trở về, tẩu tử cuối cùng vẫn chọn người a.

Tác giả có chuyện muốn nói: Gửi tin cho Lý! Chúng tiểu đệ không hẹn mà cùng lấy di động ra bắt đầu đánh chữ.

Tiểu Lý ca, tẩu tử cuối cùng vẫn chọn lão đại, mau gọi hấn trở về a! -----tiểu đệ Giáp Ất Bình Đình..

Đình...

Chậm, lão đại đã đi rồi----- Tiểu Lý.

Thiếu niên cho rằng Ôn Noãn muốn cùng hấn tách ra, cho nên giận rồi rồi đi. (〃-〃)

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Điều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Hấn Vẫn Chỉ Là Hải Tử (8)

Quý Hải là một người có lực khống chế rất kém, tính tình y như thuốc nổ động một chút liền phát hoả, chính vì vậy, hấn luôn để một người bình tĩnh lý trí như Tiểu Lý theo bên người. Tuy rằng tiểu tử kia không thể bình ổn cảm xúc táo bạo của hấn, nhưng có thể thu dọn hoàn mỹ các loại cụ diện rối rắm mà hấn tạo ra. Cho nên hấn mặc kệ tính tình của mình, trước nay vẫn chưa bao giờ khống chế qua. Nhưng mọi chuyện liền thay đổi kể từ khi nữ nhân kia xuất hiện....

Hấn bởi vì cùng người ta đánh nhau nên mới thương tổn đến xương sườn không thể nhúc nhích, chỉ có thể vô lực ngã xuống dưới trời mưa to, nước mưa lạnh như băng hoàn toàn dội trời độ ẩm trên người hấn, hấn khí hỗn loạn đau đớn làm hấn mệt mỏi bất lực. Sau đó cô liền xuất hiện, cảm ô che tính xảo xinh đẹp, dùng thanh âm phi thường ôn nhu quan tâm người xa lạ như hấn, đối mặt với ác ý uy hiếp của hấn cũng không lộ ra nhút nhát chút nào, cô không hề phòng bị lại gần một người nguy hiểm như hấn, dùng ô hoa vì hấn che mưa chắn gió, cuối cùng đưa hấn lên xe cứu thương, đến tên cũng không lưu lại liền rời đi.

Làm chuyện tốt không thích lưu danh? Thích giúp đỡ mọi người không cần hồi báo?

Hừ, hấn mặc kệ nguyên tắc làm người gì đó của nữ nhân ngu ngốc kia, hấn chỉ không muốn thiếu người nhân tình.

Quý Hải nằm trên giường dưỡng bệnh nửa tháng cũng không ngừng tra, nhưng nữ nhân kia không có đặc điểm gì, chính là lớn lên xinh đẹp. Nhưng là trên đời này nữ nhân xinh đẹp rất nhiều, trong lúc nhất thời thẩm tử không thể xác định mục tiêu chính xác.

Cuối cùng vẫn là nữ nhân kia chạy đến trước mặt hắn, hắn mới có thể nhìn mặt cô lần thứ hai, cô vẫn là bộ dáng kia, bị hắn lôi kéo đi cũng không phản kháng, hắn lộ ra hung tàn cùng nguy hiểm cũng không chút nào phản ứng, cuối cùng còn cười tủm tỉm dùng thanh âm ôn nhu đứng bên người hắn nói bọn họ là bằng hữu.

Từ đó về sau Quý Hải liền phát hiện mình đối với Ôn Noãn có điểm không thích hợp, hắn đối với cô có thể dung nhẫn* không thể tưởng tượng được, ở bên cô liền không thể phát tính tình, cô tuy hứng hắn liền kêu la, bị cô đùa giỡn cũng chỉ khô cần phản bác. Nếu là hắn trước kia... nếu là hắn trước kia hắn sẽ làm gì Ôn Noãn? Hắn không tưởng tượng được. Quý Hải cảm thấy mặc kệ hắn biến thành bộ dáng gì cũng sẽ không có những hành vi thương tổn đến cô, bởi vì chỉ cần cô đối với hắn lộ ra một chút tươi cười và chuyển chú, hắn sẽ bị trăm mê trong cảm giác được coi trọng tốt đẹp đó.

(*dung nhẫn: dung túng, ản nhẫn)

Chính là, hết thầy cho tới nay liền kết thúc. Xe máy một đường nổ vang trên đường cái, đầu Quý Hải đội nón bảo hiểm chỉ để lộ ra con ngươi âm trầm. Nữ nhân kia phản bội hắn, tuy rằng đôi chỗ mà nói chỉ là việc nhỏ, nhưng đối với Quý Hải mà nói việc cô nghe lời chủ nhiệm lựa chọn rời xa hắn, chính là một loại phản bội!

Tay phải chậm rãi vặn ga, tốc độ xe máy cũng dần dần nhanh hơn, tức giận trong lòng cũng mau áp chế không được, việc cần nhất Quý Hải cần làm bây giờ là mau đem cổ cảm xúc táo bạo này phát tiết ra ngoài.

Bánh xe cùng mặt đường ma sát vang lên thanh âm chói tai, Quý Hải xuống xe, trực tiếp vọt vào nhà Bì-a ngay cạnh đường.

Xuyên qua đại sảnh lầu một, Quý Hải lên lầu hai, dọc theo hành lang đi tới hàng ghế lô cuối cùng.

Phanh!

Tiếng phá cửa vang lên làm người trong phòng sững sốt một chút, sau đó là một nam sinh có vóc dáng cao tựa hồ là người đứng đầu đứng lên.

"Quý Hải, người tới nơi này làm gì?" Trương Từ Hiên cảnh giác nhìn Quý Hải lúc này rõ ràng có gì đó không đúng.

Những tiểu đệ khác cũng chậm rãi đứng lên, đồ vật bên người có thể làm vũ khí đều có thể bị họ nắm chặt trong tay.

Quý Hải kéo kéo khoé miệng: "Ăn miếng trà miếng."

Lần trước Trương Từ Hiên gây sự chỗ Quý Hải, thù này khẳng định là muốn báo.

Hoàng Mao cách Quý Hải gần nhất cầm chai bia trong tay hướng tới đầu Quý Hải ném, này giống như một tín hiệu, những người khác cũng sôi nổi cầm vũ khí vọt lên.

Quý Hải bẻ bẻ ngón tay, khoé miệng chậm rãi dơ lên, lộ ra một nụ cười nhạt tràn đầy ác ý.

--- ----

Từ ngày Quý Hải giận giữ chạy ra khỏi phòng học đã qua hai ngày, hắn vẫn chưa tới trường học lần nào, tuy rằng hắn trốn học là chuyện rất thường xuyên, nhưng Ôn Noãn vẫn không khỏi lo lắng cho tình huống của Quý Hải. Cái thiếu niên táo bạo dễ giận kia, không biết có phải lại ở nơi nào gây chuyện thị phi làm cả người đầy thương tích.

"Kỳ thật, lão đại của chúng ta hai ngày nay vẫn luôn ở bệnh viện." Tiểu Lý bí thống nói với Ôn Noãn.

Ngày đó lão đại giận dữ rồi đi hắn liền biết sẽ xảy ra chuyện, quả nhiên, mấy giờ sau hắn liền nhận được điện thoại của bệnh viện. Tiểu Lý vội vàng chạy tới bệnh viện, sau đó bị người băng vải bọc như xác ướp ở trên giường làm cho sợ ngây người.

"Biểu tình đó của người là ý gì!" Quý Hải ghét bỏ nhìn Tiểu Lý.

"Lão đại, người sao lại bị thương nặng như vậy!" Tiểu Lý bước nhanh đến mép giường.

Trên đầu Quý Hải, eo bụng, cánh tay trái cùng chân phải đều quấn đầy băng vải, khoé miệng có một mảng xanh tím lớn. Có thể tưởng tượng trên khuôn mặt soái khí kia đã chịu một quyền lớn như thế nào.

"Này tính là cái gì." Quý Hải hừ một tiếng, đám người kia so với hắn còn thương nặng hơn. Tuy trận đánh này có hơi thảm thiết, nhưng đối với Quý Hải mà nói lại dị thường vui vẻ, quả nhiên chỉ có đánh nhau mới làm giảm tâm tình táo bạo của hắn!

"Đứng rồi lão đại, Ôn Noãn cô ấy không có nghe lời chủ nhiệm lớp nói, lựa chọn ngồi bên cạnh người." Tiểu Lý mau chóng đem tin tức này nói cho Quý Hải biết: "Ngày đó cô ấy hướng chủ nhiệm lớp nói lời cảm tạ hoàn toàn là xuất phát từ lễ phép."

Yên tĩnh một lúc lâu, Quý Hải mới chẳng hề để ý mở miệng: "Hừ, phải không."

Lão đại người còn làm như không để bụng cái gì, rõ ràng là cao hứng đến khoe miệng đều giờ lên, khoe miệng Tiểu Lý giật giật: "Không bằng lát nữa ta đem đại tẩu đến đây? Cũng tiện bồi đại gia người."

"Đại cái gì tẩu! Người gọi lung tung cái gì!" Quý Hải phản ứng nhanh chóng, âm điệu đề cao không ít: "Kêu cô ấy làm gì, nữ nhân kia chỉ biết gây thêm phiền phức."

"Lão đại..."

"Quản tốt miệng của người."

"Vâng...."

Từ trong ký ức ngày đó hồi phục lại tinh thần, Tiểu Lý nhìn Ôn Noãn vẻ mặt lo lắng, tiếp tục duy trì vẻ mặt bi thống: "Đúng vậy, lão đại nhà ta bị thương rất nặng, nếu người có thể đi xem hán, ta nghĩ nhất định hán rất cao hứng, vết thương cũng mau khỏi hơn." Ở cùng lão đại từ nhỏ đến lớn, hán sao có thể không biết lão đại nhà mình muốn gì, đứng nhìn hán bên ngoài nghiêm túc cự tuyệt Ôn Noãn tới thăm, trong lòng còn không biết cỡ nào mong Ôn Noãn dốc lòng chiếu bên người đâu.

"Được." Ôn Noãn gật gật đầu.

Tiểu Lý vốn tưởng rằng tan học Ôn Noãn mới đi bệnh viện, không nghĩ tới xong tiết này đã không thấy Ôn Noãn đâu, mấu chốt nhất chính là chủ nhiệm lớp cũng không biết cô ấy đi đâu, này chứng tỏ Ôn Noãn không xin nghỉ mà trực tiếp trốn học.

Rất tốt, đại tẩu thoát nhìn có vẻ ngoan ngoãn không nghĩ tới cũng có căn cơ làm phản, cùng lão đại thật đúng là rất xứng đôi.

Ôn Noãn từ phía tường thấp sau trường nhảy ra, không có giá trị vũ lực cô muốn nhảy sang đúng là lao lực, từ bờ tường nhảy xuống còn muốn bị trật chân một chút, tay lại bị trầy da.

Đúng là thảm a, Ôn Noãn ngồi trên xe buýt hướng bệnh viện đi đến, một bên dùng khăn tay lau chỗ bị trầy da dính cát, một bên cảm thán trong lòng, đây là kết cục của việc trêu ghẹo thiếu niên ngạo kiều đi.

... ..

Tạm thời mất đi năng lực hành động, Quý Hải nằm chán nằm trên giường bệnh phát ngốc, không biết nữ nhân kia đang làm gì, có nhớ hán hay không... khẳng định không có! Nữ nhân vô tâm vô phổi kia, mua cho nàng cặp sách, nàng còn nhớ phải trả tiền hán, căn bản không xem hán là người một nhà! Hừ!

"Sao về mặt lại dữ tợn như vậy? Nhe răng là đang muốn cắn ai sao?" Thanh âm thiếu nữ mềm nhẹ dễ nghe ở trong phòng bệnh vang lên.

"Quản người chuyện gì!" Quý Hải theo bản năng trả lời, tiếp đó liền ý thức được âm thanh này không nên vang lên ở đây, hán nghiêng nghiêng đầu theo tiếng nhìn lại: "Sao người lại tới đây!"

"Nghe Tiểu Lý nói người bị thương, cho nên tới đây xem người thế nào." Ôn Noãn cất bước lại gần bên người Quý Hải, mắt dừng tại chỗ băng gạc trên người hán: "Thoạt nhìn người thật không tốt."

Thật là, Tiểu Lý người này miệng càng lúc càng nhanh! Quý Hải nghĩ thầm trong lòng nói.

"Hiện tại vẫn đang là thời gian đi học đi." Quý Hải nhìn đồng hồ trên tường nói.

"Ta trốn ra." Ôn Noãn nhấp miệng cười cười.

"Người trốn học!?" Quý Hải kinh ngạc nhìn Ôn Noãn, nữ nhân ngoan ngoãn này cư nhiên dám từ trường học trốn ra.

"Đúng vậy. Vốn dĩ ta định xin nghỉ, nhưng chủ nhiệm lớp lại không có ở văn phòng." Ôn Noãn vén lại tóc: "Thời gian tương đối gấp, cho nên liền trèo tường ra."

"Hừ." Quý Hải không khống chế được kéo kéo khoe miệng, mặt không biểu tình nói: "Người nữ nhân này thật đúng là tùy hứng."

Ôn Noãn duỗi tay chạm chạm khoe miệng xanh tím của Quý Hải nhủ mảy mềnh giọng hỏi: "Vì sao lại thương nặng như vậy?"

"Đối phương người nhiều." Quý Hải bị Ôn Noãn cọ cọ trên mặt có điểm nóng, hán không được tự nhiên bắt lấy tay Ôn Noãn.

"Tê." Lòng bàn tay trầy da truyền đến một trận đau đớn, Ôn Noãn theo bản năng rút tay về.

Quý Hải một lần nữa bắt lấy tay Ôn Noãn kéo đến trước mặt nhìn: "Sao lại thế này?" Lòng bàn tay trắng nõn cọ ra một mảnh trầy da, máu tươi nhè nhẹ đỏ đang chậm rãi chảy ra.

"Trèo tường cọ, qua hai ngày liền được rồi." Ôn Noãn giật giật tay, lại phát hiện Quý Hải như cũ nắm chặt tay không thả lỏng: "Này thương so với người còn kém xa, người vẫn là lo lắng cho vết thương của người nhiều hơn đi."

Bọn họ có thể giống nhau sao!

Quý Hải hung tợn trừng Ôn Noãn liếc mắt một cái, giờ tay ấn chuông đỏ khẩn cấp trên đầu giường.

Hiệu suất của bác sĩ phi thường mau, rung chuông không bao lâu liền có một vị nam bác sĩ mang theo hộ sĩ tới phòng bệnh.

"Quý thiếu gia, là có chỗ nào không thoải mái sao?" Bác sĩ khẩn trương hỏi, nếu hài tử Quý gia ở trong trị liệu của hắn xảy ra vấn đề, kia hắn liền không cần lăn lộn.

"Không phải ta." Quý Hải chỉ chỉ Ôn Noãn: "Là cô ấy."

"A." Bác sĩ ngăn người.

"Đem tay cô ấy băng bó cho tốt." Quý Hải lạnh giọng mệnh lệnh.

Cho nên người ấn chuông khẩn cấp chính là vì băng bó cho muội tử bị trầy da đến máu cũng chưa lưu lại đúng không! Bác sĩ đau khổ che ngực.

Thành thật để bác sĩ băng bó cho mình, chờ bọn hắn đi lúc sau Ôn Noãn lại bồi cùng Quý Hải một hồi, cùng hắn ăn cơm trưa liền chuẩn bị rời đi bệnh viện.

Rốt cuộc là do cô trộm ra, cũng nên trở về cùng chủ nhiệm lớp giải thích một chút.

Tạm biệt Quý Hải, Ôn Noãn chậm rãi đi tới bến xe công cộng, từ xa nhìn thấy một chiếc xe buýt trường học chạy tới, Ôn Noãn từ trong túi lấy tiền lẻ ra, đang chuẩn bị vẫy vẫy tay, một chiếc xe hơi điệu thấp màu đen chậm rãi dừng trước mặt cô.

"Ôn Noãn tiểu thư, lão gia nhà ta muốn gặp cô, nhân tiện theo chúng ta một chuyến sao?"

Lão quân gia ăn mặc sạch sẽ cung kính đứng cạnh cửa xe, lời nói tuy là câu hỏi, nhưng động tác mở cửa xe mời cô lên lại cường ngạnh không cho cự tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Đều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Hắn Vẫn Chỉ Là Hài Tử (9)

"Ôn Noãn tiểu thư, lão gia nhà ta muốn cùng ngài nói chuyện."

Ôn Noãn nhìn cửa xe mở rộng trước mắt: "Ta không biết lão gia nhà người." Cô mở miệng cự tuyệt nói.

Quân gia vẫn duy trì tư thế 'mời lên xe' nói: "Lão gia nhà ta họ Quý."

Quả nhiên là trưởng bối nhà Quý Hải, Ôn Noãn nghĩ trong lòng, đây là cô gặp phải kịch bản cầu huyết sao? Trong chốc lát có thể hay không bị trường

bồi đắp cho mấy trăm triệu rồi bảo cô rời bỏ Quý Hải? Nghĩ đến đây, Ôn Noãn nóng lòng muốn thử, hưng phấn hẳn lên.

"Được, ta đi cùng các người." Ôn Noãn gật đầu lên xe.

Xe hơi màu đen vững vàng mà nhanh chóng chạy trên đường. Ôn Noãn cảm thấy cũng không lâu lắm, cảnh vật hai bên từ bê tông cốt thép chậm rãi chuyển thành màu xanh rậm rạp. Trời không biết khi nào đã mưa nhỏ, những hạt mưa rơi xuống trong suốt như pha lê.

"Ôn Noãn tiểu thư, chúng ta tới rồi." Theo quản gia nói, xe cũng chậm rãi dừng trước cổng lớn màu đen được thiết kế điệu nghệ: "Mời xuống xe." Quản gia cầm ô che đứng bên cạnh cửa cung kính mời Ôn Noãn xuống xe.

Phía trên cổng lớn màu đen là một hàng chữ to kim sắc, viện điều dưỡng Vân Sơn.

Trong lòng Ôn Noãn lộp bộp một cái, cô vẫn luôn cho rằng lão gia trong miệng quản gia là ba ba của Quý Hải, không nghĩ tới cư nhiên là Quý gia lão gia tử! Vì khản trương mà tim đập dần dần nhanh hơn, cha mẹ còn tốt, nhưng là đối với gia gia loại người thế hệ trước này cô căn bản là không nắm chắc, mấu chốt nhất chính là Quý gia lão gia tử này là dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng, ở trong xã hội lộn lộn mấy chục năm rồi đến địa vị như bây giờ, loại yêu ma quỷ quái gì mà chưa từng gặp qua.

Trong nguyên tác, Quý gia lão gia tử là con út chủ bài của nam nữ chủ khi chống đối ba mẹ, bởi vì gia gia của nữ chủ cùng Quý lão gia tử là anh em tốt lớn lên từ nhỏ, sau bởi vì công tác điều động đã mất đi liên lạc. Trong lúc nam nữ chủ đối kháng với gia trưởng, Quý lão gia tử điều tra tới thân thế của nữ chủ liền lập tức đứng ở bên hai tiểu bối này. Đừng nhìn Quý gia là cha mẹ Quý Hải cầm giữ, kì thật đương gia vẫn là Quý lão gia tử, cuối cùng, dưới sự duy trì của ông, nam nữ chủ mới có thể bên nhau.

Chính là cô không phải là nữ chủ a, càng không có quan hệ bằng hữu hữu nghị của thế hệ trước, cô sao có thể khiến lão gia tử biến thành người cùng trận danh với mình a.

"Ôn Noãn tiểu thư, mời lên xe." Quản gia chỉ chỉ xe ngắm cảnh dừng ở cổng lớn.

Một đường không nói chuyện, Ôn Noãn ngồi trên xe ngắm cảnh tới cửa của một dãy biệt thự ba tầng. Theo sự dẫn dắt của quản gia tới thang máy lên tầng ba, cuối cùng đứng trước một song cửa màu đen.

"Lão gia, Ôn Noãn tiểu thư tới." Quản gia gõ gõ cửa.

"Cho nàng tiến vào." Giọng nam già nua nhưng mùi hương phấn trung khí từ trong phòng truyền đến, Ôn Noãn dưới sự chỉ bảo của quản gia đẩy cửa mà vào.

Đây là một gian trà thất được trang trí đơn giản, ba mặt là tường, đối diện với cửa là tường pha lê. Mưa phùn bên ngoài thường thường nện vào tường pha lê, nhìn ra xa tất cả đều là một màu thâm thực vật xanh biếc tươi tốt.

Một vị mặc bộ đồ thoải mái ở nhà, lão già đầu tóc hoa râm nhưng tinh thần mười phần đang ngồi xếp bằng cạnh phía tường pha lê trước bàn thấp.

"Chào ngài." Ôn Noãn lễ phép khom lưng hành lễ.

Lão già không có đáp lời, tay ông cầm một chén trà nhỏ, ngửi ngửi hương trà bên trong, sau đó nhấp một ngụm nhỏ phẩm trà.

Bị bỏ quên một bên, mới đầu Ôn Noãn còn không được tự nhiên, nhưng cô đã chậm rãi điều tiết tốt tâm tình. Dựa theo tình tiết tiểu thuyết quen thuộc, vai chính đi xin giúp đỡ thế ngoại cao nhân đều sẽ bị làm khó một hồi, sau đó vai chính bị ra oai phủ đầu vẫn vững như Thái Sơn, cao nhân liền cảm thấy vai chính thật trầm ổn, hẳn thực thường thức, sau đó liền người tốt, ta tốt, mọi người đều tốt, có lẽ bây giờ cô đi chính là loại kịch bản này.

Lão gia tử một bên chậm rãi từ từ thưởng trà, một bên âm thầm chú ý nữ hài làm cho tôn tử nhà mình nhìn với cặp mắt khác. Diện mạo tinh xảo xinh đẹp, tính tình trầm ổn ôn nhu, tâm tư tỉ mỉ quan tâm người khác, cũng khó trách cái tính tình giống như thuốc nổ, thiếu thốn tình cảm của tôn tử nhà mình sẽ thích.

"Thích uống trà sao?" Quý lão gia tử buông chén trà trong tay, rót cuộc cũng dùng mắt nhìn người.

"Không thích." Ôn Noãn không chút do dự trả lời.

Quý lão gia tử sừng sốt một chút, ông cho rằng nàng sẽ nói linh tinh theo ông một ít, rót cuộc thoát nhìn ông là một cái lão nhân thực thích uống trà, liền tính trong lòng nàng không thích, bên ngoài cũng nên nói tốt một ít để lấy lòng hẳn mới đúng chứ.

"Trà là thứ tốt." Ngừ khí Quý lão gia tử lạnh lùng nói.

Ôn Noãn nhọt nhọt cười mở miệng: "Vâng, trưởng bối nhà ta cũng rất thích uống trà." Nói xong, cô nhẹ nhàng nhả lại mi tinh tế, tựa hồ gặp phải chuyện gì rất buồn rầu vậy: "Nhưng mà quá đáng, ta thích đồ ngọt."

"Tiểu hài tử các người a, cứ thích mấy loại đồ uống ngọt không khoẻ mạnh này." Quý lão gia tử nghĩ đến tôn tử nhà mình cũng thực thích loại đồ uống ngọt có ga này, cười mở miệng.

Ôn Noãn ngượng ngừng cúi đầu: "Ông ngoại ta cũng từng nói những lời nói như thế này, nhưng mà ta luôn không cự tuyệt được loại đồ uống có ga."

Tiểu hải tử còn nhỏ, ngần không được dụ hoặc là chuyện bình thường, Quý lão gia tử nghĩ thâm trong lòng.

"Ngồi xuống đi." Hấn chỉ chỉ đệm mềm đối diện nói.

"Cảm ơn." Ôn Noãn ngồi nghiêm chỉnh quỳ trên đệm mềm.

Quý lão gia tử đề cao âm lượng: "Lão Lý."

"Vâng, lão gia."

"Đi lấy cốc trà sữa lại đây."

"Vâng."

... ..

"Lão đại, đại tẩu không về nhà." Lúc Tiểu Lý phát hiện không thích hợp là vào giờ ngo, giữa trưa đại tẩu cùng lão đại ăn xong cơm trưa liền đi, nhưng mà buổi chiều lúc gần đi học hấn vẫn chưa thấy cô ở phòng học. Ngay từ đầu hấn cho rằng cô ấy bị chủ nhiệm lớp giữ lại văn phòng để giáo huấn, nhưng lúc hấn đi qua cũng không có. Dem việc này báo cho lão đại xong, Tiểu Lý lại bắt taxi đi nhà Ôn Noãn.

Nằm trên giường bệnh Quý Hải nghe Tiểu Lý nói nháy mắt liền đen mặt, sự việc lần trước cô bị giam trong phòng tối hiện lên trong đầu, nữ nhân ngu ngốc kia sẽ lại không bị người nào nhốt đi! Quý Hải ngắt điện thoại, một tay chống giường muốn ngồi dậy.

"Quý Hải, ngươi định làm gì!" Giọng nữ bén nhọn từ ngoài cửa truyền đến, một nữ nhân quần áo chỉnh tề bước nhanh đến giường đem Quý Hải ấn xuống: "Bị thương thì phải tĩnh dưỡng thật tốt!"

Quý Hải ngơ ngác nhìn nữ nhân đột nhiên xuất hiện: "Sao ngươi lại tới đây!"

"Ta là mẹ ngươi, con trai bị bệnh nặng làm mẹ sao có thể không tới." Nữ nhân diện mạo diễm lệ, tuy rằng thời gian đã trôi đi hơn nửa nhưng dung trang vẫn tinh xảo xinh đẹp như cũ.

Quus Hải khinh thường cười nhạo một tiếng, hấn lấy tay nữ nhân trên người ra: "Hôm nay là ngày thứ ba ta nằm viện."

"Con trai, thật xin lỗi, ba mẹ bận quá cho nên chưa kịp trở về." Nữ nhân nhíu mày ưu sầu vô vô mặt Quý Hải: "Ngươi không sao chứ? Có còn đau hay không?"

"Hừ, nguyên lai ngươi đi nghỉ phép ở Hawaii chính là bận quá." Quý Hải châm chọc kéo kéo khoe miệng.

Quý mẫu có chút không chịu được thu hồi tay.

"Không cần giả mù sa mưa, nói thẳng đi, ngươi trở về có mục đích gì?" Quý Hải nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ.

"Mẹ thì có mục đích gì, chính là trở về để xem con trai bị thương a." Quý mẫu nói.

"Không nói thì thôi, tránh ra, ta muốn xuống giường." Quý Hải lại lần nữa muốn chống giường ngồi dậy.

"Ngươi thương nặng như vậy lại còn muốn lăn lộn, nằm tốt!" Quý mẫu lại lần nữa ấn Quý Hải xuống giường.

Cái lão bà này hôm nay có chút kỳ quái, trước đây bà chưa từng quan tâm qua đứa con trai như hấn, trước kia hấn bị tai nạn xe cộ nguy hiểm đến tánh mạng bà ta cũng chưa đến xem, lần này chẳng qua hấn chỉ bị thương một chút liền khẩn trương như vậy, này khẳng định có gì kỳ quái.

Quý Hải nhíu mày, tuy rằng buồn cười nhưng hấn không thể không hoài nghi mẫu thân sinh của mình đến thăm lần này là có mục đích.

Di động đặt ở đầu giường đột nhiên vang lên, Quý Hải cầm điện thoại, người gọi điện ---- Tiểu Lý.

"Dưỡng thương thì không cần dùng di động, có phóng xạ." Quý mẫu đuổi tay muốn lấy di động của Quý Hải.

Quý Hải đột nhiên nắm chặt di động, mắt đen hung hăng trừng mắt nhìn Quý mẫu: "Ngươi có phải hay không bắt cóc Ôn Noãn!" Ôn Noãn mất tích, lão bà hằng năm không trở về đột nhiên chạy tới quan tâm hấn, luôn ngăn cản hấn hoạt động còn muốn cướp di động của hấn, ngoài việc muốn không cho hấn liên lạc với ngoại giới cứu người hấn không còn nghĩ ra mục đích gì khác.

"Cái gì Ôn Noãn?" Quý mẫu vẻ mặt nghi hoặc.

"Không cần giả vờ, ngươi đem Ôn Noãn đưa đến nơi nào!"

"Ta không biết ai là Ôn Noãn."

"Tránh ra, vương chân vương tay." Thấy Quý mẫu chết không thừa nhận, Quý Hải quyết định chính mình xuất viện đi tìm cô.

"Quý Hải! Đây là thái độ người nói chuyện cùng mẹ sao!"

"Người đã có một ngày xứng chức làm mẹ sao!"

"Ta mười tháng hoài sinh ra người!"

"Ta tình nguyện không sinh ra."

.....

Gia đình Tiểu Lý từ gia gia đã đi theo Quý gia làm quan gia, cha mẹ hẳn bồi bên người cha mẹ Quý Hải làm việc, mà hẳn cũng tự giác đi theo Quý Hải. Từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hẳn chứng kiến hết thấy biến hoá của Quý Hải, từ lúc nhỏ đối với cha mẹ tha thiết mong đợi đến bây giờ hoàn toàn hết hy vọng, thống khổ trong đó hẳn đều xem ở trong mắt, cho nên lúc Ôn Noãn xuất hiện hẳn rất vui. Mà lão đại cần người như vậy bồi bên người, mà Ôn Noãn vừa lúc xuất hiện, tất cả đều là duyên phận.

Nhưng mà, loại duyên phận này cũng sẽ không được trường bồi chúc phúc.

Tiểu Lý đứng bên ngoài phòng bệnh, thẳng đến khi bên trong yên lặng một lúc hẳn mới gõ gõ cửa: "Lão đại."

"Vào đi." Quý Hải giọng điệu bình tĩnh nói.

Tiểu Lý đẩy cửa ra: "Lão đại." Hẳn gạt đầu, sau đó mới bước nhanh đến mép giường lần nữa mở miệng: "Phu nhân."

Quý mẫu đối với hành vi chào hỏi trước của Tiểu Lý rất bất mãn, bà từ trong lỗ mũi hừ nhẹ một tiếng xem như đáp ứng.

"Lão đại, xe đã chuẩn bị tốt." Tiểu Lý nói.

"Tiểu Lý, người làm gì? Quý Hải hiện tại không thể tùy tiện vận động!"

"Ta biết, phu nhân." Tiểu Lý nói xong liền đi ra ngoài cửa ý bảo hộ công đem xe lăn đẩy vào: "Ta đã chuẩn bị tốt công cụ di chuyển, lão đại, ta đỡ người."

"Ta không đồng ý."

Tiểu Lý ý bảo hộ công không cần để ý Quý mẫu, mấy người cẩn thận đem Quý Hải nâng lên xe lăn, sau đó mấy người hộ công bảo vệ xung quanh rồi đi bệnh viện.

--- -----

"Nghe nói người cùng Quý Hải nhà ta quan hệ thực không tồi." Quý lão gia từ cười ha hả nhìn Ôn Noãn ngồi đối diện.

"Đúng vậy, quan hệ chúng ta rất tốt." Ôn Noãn thành thật thừa nhận.

"Tiểu hải từ kết giao bằng hữu là đúng a." Quý lão gia từ gạt đầu: "Chính là một ít quan hệ không nên có thì không cần có."

"Quý lão gia chỉ chính là?" Ôn Noãn cười hỏi.

"Tiểu nha đầu người hẳn là hiểu rõ." Về mặt của Quý lão gia khôi phục bình đạm: "Gia thế các người kém quá xa nhau, ta sẽ không cho phép bất luận người nào đối với sự nghiệp của Quý Hải không có bất luận trợ giúp gì ở bên nhau."

"Quý lão gia, chúng ta hiện tại mới mười sáu." Chuyện tương lai phải tương lai mới có thể biết, hiện tại mà hạn chế giao hữu vẫn có chút sớm.

"Quý Hải rất thích người." Nếu không sớm đem loại cảm tình này bóp chết là không được.

"Quý lão gia nghĩ làm sao bây giờ?" Ôn Noãn vững như Thái Sơn.

Quý lão gia đem một tờ chi phiếu năm trăm vạn đẩy đến trước mặt Ôn Noãn: "Tuy bây giờ người còn nhỏ, nhưng ta biết người hiểu rõ phân lượng của tờ chi phiếu này, người và cha mẹ người đều cần số tiền này." Hành vi của tiểu nữ hải trước mặt này thành thực ôn trọng, tiểu hải tử tư tưởng ôn trọng hẳn đã gặp qua mấy người, tựa như tôn tử của hẳn, đối với người ngoài người lừa ta gạt đều hiểu rõ, nhưng tư tưởng trầm ổn mà tính cách lại có chút ầu trĩ. Như Ôn Noãn này tính cách cùng tư tưởng đều hướng về thành thực nhiều hơn, tâm trí như thế thật sự là khó có được.

Đối với một hải tử vị thành niên ra tay chính là năm trăm vạn, không hổ là thổ hào, Ôn Noãn trong lòng tán thưởng.

"Ta ở cái thành thị này sinh hoạt, đi học, kết giao bằng hữu, đây đều là quyền riêng tư của ta." Ôn Noãn cười đem chi phiếu đẩy trở về: "Này đó tiền mua không nổi."

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Đều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Hắc Vãn Chỉ Là Hải Tử (10)

"Đây đó tiền mua không nô tị tự do của ta."

Những lời này trong tai lão gia tử biến thành hắc ra giá quá thấp: "Năm trăm vạn đối với người cùng cha mẹ người mà nói cũng không phải số lượng nhỏ." Người nên thấy đủ, người thường dù cả đời cần kiệm tích góp cũng không đủ năm trăm vạn, những lời này Quý lão gia tử cũng chưa nói ra nhưng ý tứ đã thực rõ ràng.

Trà sữa dâu tây ngọt ngào đảo mắt đã thấy đế, tiếng hút nước vang lên trong phòng an tĩnh rất là đột ngột, Ôn Noãn nhú nhú mày, mở nắp trà sữa ra nhìn nhìn, phát hiện bên trong đã gần hết.

"Quý gia gia, nếu ngài không còn chuyện gì muốn nói, ta đây liền cáo từ." Ôn Noãn đem ly trà sữa vững vàng đặt trên sàn, sau đó khom người hành lễ đứng dậy: "Ta còn phải đối với chủ nhiệm lớp nói xin lỗi." Không có thời gian ở chỗ này cùng người đầu vớ mồm.

Ôn Noãn đột nhiên muốn cáo từ làm Quý lão gia tử nhướng mày, bởi vì vừa rồi hắc có chút ý tứ xem nhẹ cha mẹ nàng cho nên sinh khí? Tiểu nha đầu này thoát nhìn thành thực nhưng thực ra vẫn là còn quá trẻ, chỉ bấy nhiêu đây liền thiếu kiên nhẫn.

"Xem ra năm trăm vạn này đối với người vẫn chưa vừa lòng." Quý lão gia tử từ dưới bàn lấy ra tập chi phiếu, xé một tờ mới đưa đến trước mặt Ôn Noãn: "Người có thể tùy tiện điền."

"Tùy tiện điền?" Ôn Noãn nhướng mày.

"Tùy tiện điền." Quý lão gia tử gật đầu khẳng định.

"Người có thể thực hiện sao?" Ôn Noãn hỏi.

"Tuyệt đối sẽ thực hiện." Quý lão gia tử gật đầu.

"Người sẽ không vì ta điền vượt quá dự tính mà đổi ý đi." Ôn Noãn lại lần nữa xác nhận nói.

Quý lão gia tử cười lấy tờ chi phiếu, điền vào đó những ô có thể điền trong phạm vi, sau đó ký tên mình lên: "Tuyệt không đổi ý, chỉ cần người viết, ta liền thực hiện, nếu ta nói mà không làm, ta đây liền không hề phản đối quan hệ của người cùng Quý Hải, đứng ở bên người các người." Hắc đem tờ chi phiếu đẩy đến trước mặt Ôn Noãn.

Lão gia tử có thể đưa ra tờ chi phiếu có thể tùy tiện điền, phân lượng này có thể nói là không nhỏ, Ôn Noãn rũ mắt, cầm chi phiếu lên.

... ..

Quý Hải mang theo Tiểu Lý dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến viện điều dưỡng trên núi, hắc lên thang máy tới lầu ba, mới ra khỏi thang máy đã bị quản gia đứng trước cửa ngăn cản.

"Cho ta qua." Quý Hải cau mày nói.

"Quý thiếu gia, hiện tại ngài không thể qua đó, lão gia phân phó, bất luận kẻ nào cũng không thể quấy rầy ngài ấy phẩm trà." Quản gia giọng điệu kiên định nói.

"Gia gia có phải hay không đem Ôn Noãn tới nơi này?" Một bên Quý Hải nói chuyện cùng quản gia, một bên nháy mắt ra dấu với Tiểu Lý.

Tiểu Lý ngầm hiểu, hẩn nắm chặt tay cầm cửa xe lăn, thừa dịp gia gia mình cùng thiếu gia nói chuyện mà thả lỏng cảnh giác dùng sức đẩy xe lăn về phía trước.

"Thiếu gia ----" Lão Lý xoay người hướng tới phía Quý Hải chạy đi, nhưng động tác của hẩn lại bị người phía sau lôi kéo ngăn trở.

"Gia gia, người không thể đi." Tiểu Lý bắt lấy tay lão Lý nói.

"Lão gia phân phó ta không thể để thiếu gia vào bên trong." Lão Lý nhìn tôn tử nhà mình đã sắp cao hơn mình cái đầu nghiêm túc nói.

"Lão đại cũng phân phó ta, phải ngăn lại hết thảy những người muốn ngăn cản hẩn." Tiểu Lý ngây ngô cũng là một biểu tình việc công xử theo phép công. Một ông một cháu hai người trên hành lang vì chủ của mình mà giằng co.

Phanh!

Cửa trà thất bị người đột nhiên đá văng, Quý Hải điều khiển xe lăn nhanh chóng vọt vào.

Ôn Noãn đang quỳ trước bàn chuẩn bị viết xuống chi phiếu tựa hồ có chút hoảng sợ, cô kinh ngạc nhìn Quý Hải ngồi trên xe lăn thờ hồn hẩn.

".... Quý Hải?"

"Người đang viết cái gì?" Đôi tay chuyển động xe lăn, Quý Hải đen mặt tới gần Ôn Noãn.

"Quý Hải, ai cho phép người xuất viện!" Lão gia từ từ trừng mắt nhìn Quý Hải một thân bệnh phục. Liền bệnh phục cũng chưa thay, tiểu tử này khẳng định nhân lúc bác sĩ không để ý trộm mà trộm ra..

"Chính ta tự cho phép." Khí thế Quý Hải không chút nào thua kém trả lời.

"Người quả thực là hồ nháo!"

"Kia cũng là bị các người bức!"

Quý lão gia từ từ tức giận thối râu trừng mắt, cái tính tình này của tôn tử nhà hẩn căn bản là giống y hệt hẩn, mỗi lần bọn họ cãi nhau liền bị tiểu tử này làm cho tức chết, nhưng đồng thời hẩn cũng cảm thấy vì tiểu tử này giống mình mà cảm thấy vui vẻ, Quý lão gia từ đối với Quý Hải mà nói là vừa thương lại vừa hận.

Quý Hải trừng mắt hướng Ôn Noãn, ánh mắt dừng lại ở bút trên tay cô: "Nữ nhân ngu ngốc, người đang viết cái gì? Trả lời ta!"

Không để ý đến hai ông cháu cãi nhau, Ôn Noãn vẫn nghiêm túc viết lên chi phiếu, cho đến khi cô viết xong mới ngẩng đầu nhìn Quý Hải cười nói: "Quý lão gia từ cho ta một tờ chi phiếu bảo ta tùy tiện điền vào đó...." Ôn Noãn cười ha hả quơ quơ chi phiếu trong tay.

"Người!" Hốc mắt Quý Hải đỏ lên: "Người thực sự điên?!" Hẩn không tin Ôn Noãn không biết cảm tình của hẩn, hẩn cho rằng cô cự tuyệt lời khuyên của chủ nhiệm mà ngốc bên người hẩn, trốn học đi bệnh viện thăm bệnh còn đối với Tiểu Lý kêu 'đại tẩu' lộ ra tươi cười ôn nhu là cam chịu quan hệ của bọn họ, chẳng qua là ngại tuổi vị thành niên mới không dám nói. Nhưng hiện tại đâu? Chẳng qua là hẩn một bên tình nguyện?

"Đương nhiên." Ôn Noãn cười sáng lạn: "Quý gia gia nói, ta chỉ cần điền, hẩn nhất định sẽ thực hiện, tuyệt không đổi ý, chuyện tốt như vậy, sao ta có thể cự tuyệt đâu."

Bàn tay nắm chặt tay vịn nổi đầy gân xanh, Quý Hải kịch liệt thở dốc có chút không khống chế được cảm xúc táo bạo của mình, hẩn duỗi tay đoạt lấy chi phiếu trong tay Ôn Noãn, muốn nhìn một chút đoạn quan hệ này của bọn họ trong mắt cô có thể trị giá bao nhiêu tiền.

Một tay đem chi phiếu mở ra, Quý Hải nhìn nội dung được điền bên trong đầu tiên là sừng sốt, ngay sau đó lớn tiếng cười rộ lên.

"Hahahahahahaha khụ khụahaha ---" Hẩn ôm bụng run rẩy, trong hốc mắt cũng nhuộm dần nước mắt.

Quý lão gia từ khoé miệng giật giật nhìn Quý Hải một giây trước còn nổi giận đùng đùng muốn phát cuồng lên giây tiếp theo liền cười đến căn bản không dùng được. Tiểu tử này lại phát điên cái gì....

Chi phiếu trong tay rơi xuống đất, Quý lão gia từ từ mò khom lưng nhặt lên, muốn nhìn một chút cái gì mà làm cho tôn tử nhà mình cười thành như vậy. Dem chi phiếu quay lại, trong khoản tiền kia, ba chữ 'Quý Hải' * viết hoa bằng chữ Hán đập vào mí mắt.

(*) Bên Trung là ba chữ

"Ha ha" Quý lão gia từ cũng không tự chủ được bật cười.

"Quý gia gia, người định không thực hiện?" Ôn Noãn vươn tay chỉ chỉ tờ chi phiếu trong tay Quý lão gia. Nếu hắn không thực hiện, đó chính là nói chuyện không giữ lời, về sau liền không thể phản đối bọn họ ở bên nhau, hơn nữa có lúc còn phải ủng hộ bọn họ. Nếu hắn thực hiện, kia vừa lúc, cô có thể đem Quý Hải rời đi rồi.

Quý lão gia từ miễn cưỡng bình phục ý cười, nhưng ánh mắt sung sướng lúc này đã bán đứng tâm tình của hắn: "Tiểu nha đầu, ta bảo người đền con số, ta không bảo người đền tên người."

"Quý gia gia, đại khái là người nhớ lầm, ngài nói ta tùy tiện đền. Chỉ cần ta đền, ngài liền thực hiện, nếu đổi ý ngài liền đồng ý quan hệ của chúng ta." Ôn Noãn vừa vận đem lời hứa vừa rồi từng lời nói ra hết.

"Lão nhân, người sẽ không nhận lời đi? Người làm ăn a, quan trọng nhất là chữ tín." Quý Hải vẻ mặt vui sướng nói.

Quý lão gia từ thật sự là không nghĩ tới Ôn Noãn ở chỗ này sẽ chơi tâm kế, lúc này xác thực là những gì hắn nói, hắn không nghĩ nhiều, theo lời tiểu nha đầu nói đều là chứng cứ hứa hẹn của hai người. Tuy loại cường từ đoạt lý này không hữu hiệu gì, nhưng hắn lại dị thường vui sướng, cư nhiên lại bị một tiểu nha đầu cho vào tròng, thật sự có ý tứ.

"Quý gia gia, ngài là trưởng bối lại là người làm ăn, phải tuân thủ hứa hẹn, nói lời giữ lời a." Ôn Noãn ôn hoà cười, rõ ràng là cô vô cớ gây rối, nhưng biểu tình lại trấn định như tất cả đều ở phía mình.

Quý lão gia từ cười vẩy vẩy tay: "Các người đi đi thôi."

"Gia gia, người còn không có trả lời chúng ta a, rốt cuộc là người thực hiện hay là không thực hiện?" Vấn đề đơn giản mà lại mơ hồ như vậy, Quý Hải nhất định phải nhận được câu trả lời chính xác.

Quý lão gia từ buồn cười trừng mắt nhìn Quý Hải liếc mắt một cái: "Không thực hiện, được rồi đi."

"Không thực hiện, vậy người cần phải ủng hộ chúng ta a."

"Tiểu tử, người phải nghĩ kỹ, mất đi cái lợi thế liên hôn này, con đường về sau người đi sẽ khó hơn rất nhiều." Vào lúc những gia tộc khác bởi vì liên hôn mà càng ngày càng mạnh, khả năng người sẽ từ cổ vô thân.

"Người sẽ ủng hộ ta cùng Ôn Noãn ở bên nhau, đúng không?" Quý Hải tựa như không nghe thấy những gì Quý lão gia từ nói, hắn gần từng chữ lặp lại lần nữa hỏi.

Quý lão gia từ nhìn nhìn Ôn Noãn bình tĩnh thong dong, lại nhìn nhìn Quý Hải biểu tình nghiêm túc chắp nhát chờ hắn trả lời. Sau một lúc lâu, hắn mới thờ dãi nói: "Đúng."

Tích!

Quý Hải lấy điện thoại trong túi ra, cười ẩn dưng ghi âm.

Trong nguyên tác, Quý lão gia từ bởi vì biết gia gia của nữ chủ là anh em hắn nên mới đồng ý hai người ở bên nhau, hắn đối với chuyện liên hôn của Quý Hải cũng không phải rất cường ngạnh, kết quả vẫn là như Ôn Noãn suy đoán, Quý lão gia từ vẫn chú trọng ý kiến của tôn tử nhà mình.

Ôn Noãn cùng Quý Hải chuẩn bị về bệnh viện, Tiểu Lý cùng gia gia ngốc một ngày, đến chiều lại rời đi. Sau khi cùng Quý lão gia từ cáo biệt, hai người ngồi trên xe về bệnh viện.

Bên trong xe một mảnh an tĩnh, Quý Hải thường thường liếc mắt nhìn Ôn Noãn bên kia một cái, bị cô phát hiện lại vội vàng thu ánh mắt về. Hắn muốn hỏi một chút có phải quan hệ của bọn họ đã xác định không, nhưng miệng mở lại đóng, đóng lại mở, lời đến bên miệng lại không thể nào thốt ra được.

Ôn Noãn nhận thấy được người bên cạnh nôn nóng, cô mỉm cười, quay đầu nói: "Chờ thương người tốt lên, ta giúp người học bỏ tức đi."

"Ân? Bỏ tức cái gì?" Quý Hải ngăn người.

"Thành tích học tập a." Ôn Noãn nói: "Người không muốn cùng ta vào đại học sao?"

Cùng vào đại học?

"Người tựa hồ không muốn a." Ôn Noãn khe khẽ thở dài: "Xem ra là ta một bên tình nguyện."

"Ai nói ta không muốn." Quý Hải trừng mắt, trên gương mặt trắng nõn chậm rãi hiện lên một tầng đỏ ửng: "Học bỏ tức liền học bỏ tức, ta nhất định phải cùng người vào cùng một cái đại học."

"Vậy người cố gắng lên ta rất nghiêm khắc đây." Ôn Noãn ra vẻ nghiêm túc nói.

"Hừ" - Ta mới không sợ người.

Khi hai người về đến bệnh viện, Quý mẫu còn ngồi tại phòng bệnh. Quý Hải từ cửa tiến đến giường bệnh vẫn không để ý đến bà, giống như bà là không khí vậy.

"Người chính là Ôn Noãn?" Quý Mẫu không khách khí nhìn Ôn Noãn từ trên xuống dưới: "Quý Hải nhà ta không cần người chiếu cố, người mau về đi thôi."

Quý Hải cầm lấy tay Ôn Noãn nắm chặt: "Người không có việc gì liên về Hawaii của người làm người tốt đi." Biểu tình Quý Hải lạnh lùng đuổi khách.

"Người." Sắc mặt Quý mẫu có chút không nhìn được.

Quý Hải lấy di động ra bật lên đoạn ghi âm của gia gia: "Rất rõ ràng, gia gia đứng bên người ta, nếu người phản đối liên phải qua cửa của gia gia trước."

Quý mẫu không nghĩ tới thái độ của lão gia từ kiên định như vậy cứ nhiên lại đồng ý rồi, rõ ràng ngay từ đầu hắn đứng ở bên bọn họ mà, Quý mẫu sắc mặt khó coi cảm thấy nhanh chóng rời đi.

"Người kia là?" Ôn Noãn nghi hoặc hỏi.

"Người rầu rĩ mà thôi." Quý Hải vẫy vẫy tay không thêm để ý.

... ..

Tục ngữ nói, học cái xấu dễ dàng, học giỏi thì khó, đặc biệt là Quý Hải lại toàn điểm không như vậy, muốn dạy lên thì phải bắt đầu lại từ đầu. May mắn hắn còn có vàng sáng của nam chính, đại não thông minh làm hắn đối với đề khoa học tự nhiên đều có thể từ một suy ba, nhưng khi làm tiếng Anh lại giống như bị tắc lại vậy, dạy thế nào cũng không thông.

"Cái ngữ pháp này đã nhớ kỹ sao?" Ôn Noãn chỉ chỉ nội dung trên sách giáo khoa nói.

"Không có." Quý Hải lắc đầu.

Ai, Ôn Noãn đỡ trán. Những môn khác dạy lên đều thực thuận lợi, đến môn tiếng Anh này như thế nào đều dạy không được. Rõ ràng môn ngữ văn trí nhớ như được mở rộng, nhưng đến tiếng anh lại như bị nghẹn lại, cơ hồ là quay qua liền quên.

"Xem ra phải thử một chút chế độ thưởng phạt." Ôn Noãn bất đắc dĩ nói: "Nếu người lại không nhớ, liền chép phạt năm trăm lần."

Mặt Quý Hải đen lại, nhưng ngại mặt mũi mới không nói nên lời cự tuyệt, hắn nhấp nhấp miệng, sắc mặt khó coi gật đầu: "Được."

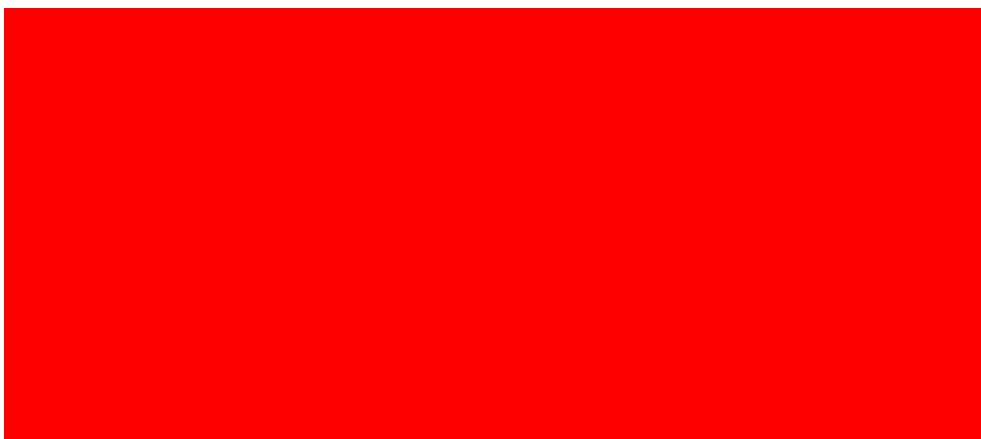
"Nếu người nhớ được..." Ôn Noãn chống giường bệnh để sát vào mặt Quý Hải, sau đó nhân lúc hắn ngây người nhẹ nhàng hôn ở khoé miệng hắn một cái: "Khen thưởng tuy người chọn."

Quý Hải hoảng loạn đẩy Ôn Noãn ra, sắc mặt đỏ bừng lại còn ra vẻ nghiêm túc quay đầu nhìn cửa sổ, sau một lúc lâu, chỉ nhìn thấy tiếng hắn nhỏ như muỗi vang lên trong phòng: "Được."

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Đều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Hắn Vẫn Chỉ Là Hải Tử (11)

Edit: luoicon27

Beta: Mi

Ngày đó biết Quý lão gia từ đứng bên người Quý Hải xong Quý mẫu liền có chút luống cuống, lưỡng lự một hồi bà gọi cho chồng ở Mỹ, được lệnh là bà tạm thời về nước Mỹ trước.

Quý phụ biết tính tình của Quý lão gia từ, hiện tại hẳn đang ở trạng thái thích nữ hải tử Ôn Noãn kia, bọn họ có tranh thủ như thế nào cũng vô dụng, chỉ bằng hiện tại cứ án binh bất động, chờ lão gia từ yêu thích Ôn Noãn theo thời gian dần giảm bớt, đến lúc đó bọn họ lại tới giảng đạo lý, nói không chừng có thể làm cho lão già kia không còn bảo hộ bọn nhỏ nữa.

Quyết định tạm hoãn chủ ý, hai vợ chồng ở nước Mỹ nhịn hai tháng, cho đến khi công ty ở Mỹ sắp không chống đỡ nổi bọn họ mới về nước tìm lão gia từ trao đổi.

"Ba, sao người có thể để Quý Hải cùng Ôn Noãn ở bên nhau, cái gia thế kia của con bé sao có thể xứng cùng Quý gia chúng ta." Quý mẫu giọng điệu không tốt nói.

"Đứng rồi đó ba, cửa này mà không lo tốt, về sau khẳng định sẽ bị mọi người chê cười." Quý phụ cau mày không tán đồng nhìn Quý lão gia từ. Nguyên bản hẳn cũng không định về nước cùng Quý mẫu, hẳn cho rằng chỉ cần có lão bà cùng lão gia từ ra ngựa liền giải quyết tốt chuyện này, chính là không nghĩ tới mới có mấy ngày, trong nước đã gọi điện thoại tới, Quý lão gia từ cư nhiên bị xúi giục! Chuyện này sao được, hẳn còn phải dựa vào liên hôn của Quý Hải để kéo dài thời gian hợp tác cùng đồng bọn có thực lực nữa!

"Có cái gì buồn cười? Năm đó ba người so với nhà nha đầu đó còn nghèo hơn, người có phải hay không cảm thấy đoạn thời gian còn trẻ của ta khi đó cũng làm người cảm thấy mất mặt?" Quý lão gia từ nhàn nhả liếc nhìn từ cùng con dâu ở phía đối diện một cái.

"Ba, chúng ta không có ý này!" Quý phụ vội vàng giải thích.

"Vậy không cần nhiều lời, Quý gia chúng ta hiện tại còn không kém đến nỗi phải hy sinh hạnh phúc của hải tử để cùng cố." Trong giọng nói của Quý lão gia từ mang theo nồng đậm cảnh cáo: "Chuyện của Quý Hải cùng Ôn Noãn các người không cần nhúng tay vào, chuyện của tiểu hải tử để cho bọn họ quyết định, tương lai là phúc hay họa cũng chính bọn họ tự mình gánh vác." Lại nói, bọn họ cũng không nhất định có thể kiên trì đến cùng, tiểu hải tử yêu đương có thể kéo dài bao nhiêu thời gian.

"Nhưng mà--" Quý mẫu há miệng thở dốc còn muốn nói thêm cái gì.

"Được rồi!" Quý lão gia từ không kiên nhẫn lên tiếng: "Chuyện của Quý Hải không cần các người nhọc lòng, không có chuyện gì thì về nước Mỹ của các người đi thôi." Quý lão gia từ đối với nhi tử cùng con dâu này có chút bất mãn, ngày thường không thấy quan tâm ở nhà, đến khi liên lụy đến tiền tài lợi ích mới vội vã hốt hoảng trở về, nếu không phải Quý Hải còn nhỏ, hẳn đã sớm đem sản nghiệp Quý gia giao cho tôn tử, làm gì có chuyện cho nhi tử bất hiếu này làm đương gia!

Quý phụ nhìn ra Quý lão gia từ không kiên nhẫn, hẳn kéo kéo cánh tay Quý mẫu, ý bảo bà không cần nói nữa.

"Được rồi, chuyện của Quý Hải chúng ta cũng không kiên trì, chuyện về nước Mỹ cũng không vội, mấy ngày này chúng ta liền ở đây bồi ngài đi."

Quý lão gia từ vẫy vẫy tay, trầm mặc không nói.

"Chúng ta đây liền đi trước, ba, người chú ý nghỉ ngơi." Quý phụ dắt Quý mẫu xụ mặt sắc mặt khó coi rồi đi trà thất.

"Vừa rồi người ngăn cản ta làm gì!" Quý mẫu ném tay Quý phụ ra: "Nếu cái nha đầu nghèo kia thực sự cùng Quý Hải ở bên nhau, vậy công ty ở nước ngoài của chúng ta phải làm sao bây giờ! Chúng ta nỗ lực lâu như vậy, rốt cuộc cùng vợ chồng Smith bàn bạc xong, nếu chuyện của nữ nhi bọn họ cùng Quý Hải mà không thành, chúng ta làm thế nào để bọn họ viện trợ cho chúng ta!"

Làm ăn buôn bán vốn là gian nan, hơn nữa ở dị quốc tha hương như vậy lại khó càng thêm khó. Công ty ở nước ngoài của hai vợ chồng Quý gia đang lâm vào khủng hoảng kinh tế vô cùng nghiêm trọng, bởi vì nguyên cơ này do sai lầm của bọn họ tạo thành, cho nên bọn họ cũng không dám đề cập đến chuyện này với lão gia từ.

Vốn dĩ trông cậy vào Quý Hải làm lợi thế kéo tới viện trợ tài chính, không nghĩ tới giữa đường nhảy ra một Trình Giáo Kim Ôn Noãn.

"Người có phải hay không mất mủ, rõ ràng lúc này lão gia từ không cao hứng còn nói!" Quý phụ tức giận trừng Quý mẫu. Tuy rằng Quý gia tuyên bố với bên ngoài là đương gia hẳn làm chủ, nhưng người bên trong đều biết, chức gia chủ này của hẳn chỉ là để treo, mọi chuyện chủ yếu vẫn là lão gia từ quyết định. Hẳn là tổng giám đốc tập đoàn Quý Thúc, nói thật ra chính là làm công cho lão gia từ, quyền to vẫn bị lão gia từ nắm chặt chẽ trong tay. Mấy năm trước thật vất vả mới thuyết phục được lão gia từ phân chia cho mấy gian công ty lớn để hẳn chủ quản, nếu ở thời điểm này mà bị lão gia từ phát giác ra công ty xảy ra vấn đề, kia tổng giám đốc hẳn cũng đừng hòng làm được!

"Vậy làm sao bây giờ?" Quý mẫu sốt ruột hỏi.

Quý phụ tự hỏi một hồi rồi nói: "Tiểu hài tử tính tình quật cường là bởi vì cái gì cũng không hiểu, người lớn sẽ không như vậy."

"Ý của ngươi là?"

"Chúng ta đi tìm cha mẹ của nữ nhân kia nói chuyện."

... ..

Ôn Noãn hoài nghi lúc trước Quý Hải dốt đặc tiếng Anh là giả, bằng không vì cái gì hắn đột nhiên tiến bộ nhanh như vậy? Đầu tháng bởi vì thương thế của hắn cho nên không thể học bổ túc, đến giữa tháng thứ hai thương thế của hắn tốt lên mới bắt đầu học theo hình thức bình thường, đến bây giờ mới không đến một tháng, trình độ tiếng Anh của hắn đã tiến bộ vượt bậc, cái này không khoa học!

A đúng rồi... Hắn chính là nam chủ, nơi nào cần nói đến khoa học.

Tính toán khả năng mỗi đề, cuối cùng điểm cao nhất viết ở cuối đầu đề. Bài thi tiếng Anh điểm cao nhất là 150, Ôn Noãn chế định mục tiêu cho Quý Hải là hơn 90 điểm sẽ đạt tiêu chuẩn, rồi cuộc lúc trước điểm tiếng Anh của hắn luôn là 0 điểm, kết quả cuối cùng lại đạt được ngoài dự kiến của cô, hắn hơn mục tiêu gần hai mươi điểm.

"Nếu không phải ta luôn ở bên cạnh nhìn ngươi, ta đều phải hoài nghi ngươi gian lận." Ôn Noãn tán thưởng nhìn Quý Hải bởi vì nhầm chán mà ghé lên trên bàn nghịch bút bi.

"Hừ, chuyện nhỏ như vậy không làm khó được ta." Quý Hải hắn tuyệt đối không thừa nhận hắn đã lén lút thuê giáo viên về dạy học cho hắn, lúc Ôn Noãn còn ở trường học, hắn cũng ở phòng bệnh học, bao gồm tháng thứ nhất dưỡng thương, thương thế của hắn còn chưa có tốt, căn bản là không thể nhúc nhích, hắn chỉ có thể nằm trên giường dùng đôi mắt cùng lỗ tai nghe giáo viên đứng đầu giường giảng bài. Chẳng qua những nỗ lực đó Quý Hải cũng chưa nói cho Ôn Noãn biết, cũng hạ mệnh lệnh không cho ai nhắc tới.

Ôn Noãn cười gật đầu: "Hôm nay liền đến đây thôi, ta cũng nên về nhà." Cô nhìn nhìn màn đêm ngoài cửa sổ, đèn nê-ông đã điểm xuyết thành phố này.

"Ngươi..." Quý Hải đột nhiên mở miệng.

"Hử? Làm sao vậy?" Ôn Noãn nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Quý Hải, trên tay thu dọn cặp sách một khắc cũng không ngừng.

Quý Hải nhấp nhấp miệng, quay đầu nhìn cửa sổ, không được tự nhiên mở miệng: "Ngươi... Có phải hay không ngươi quên cái gì?"

"Cái gì?" Ôn Noãn một bộ 'ngươi đang nói cái gì, ta nghe không hiểu' biểu tình mê mẩn.

"Không có gì, ngươi đi đi!" Quý Hải đen mặt nằm ngả xuống giường, cánh tay lấy chăn trùm qua đỉnh đầu.

Ôn Noãn buông quyển sách trên tay ra, cười đến gần mép giường Quý Hải: "Tức giận sao?"

"Không có." Thanh âm rầu rĩ của Quý Hải từ trong chăn truyền ra.

"Vừa rồi ta nói giỡn, ta không có quên." Ôn Noãn cong lưng lấy lòng mà kéo kéo chân Quý Hải: "Hôm nay ngươi hoàn thành mục tiêu cho nên khen thưởng."

"Ta không hiếm lạ." Quý Hải giận dữ nói.

"Hả ~ không hiếm lạ a." Ôn Noãn kéo dài âm điệu: "Được thôi, ta đây liền về nhà." Ôn Noãn thẳng eo xoay người rời giường đi.

Bên ngoài chăn truyền đến tiếng bước chân, Quý Hải mặt đen như đáy nồi, hắn đột nhiên hást chần lên: "Đứng lại!"

"Hả?" Ôn Noãn nhướng mày.

"Lại đây." Quý Hải hướng Ôn Noãn vẫy tay. Cái nữ nhân đáng chết này, hắn nói không hiếm lạ cư nhiên thật sự tính toán rồi đi, tư thế cường hèn hắn lúc trước đâu!

Ôn Noãn nghe lời đi đến mép giường ngồi xuống, cô đem tay đặt vào trong lòng bàn tay Quý Hải: "Làm sao vậy? Ngươi có chuyện gì sao?"

"Ngươi nói đi!" Quý Hải xiết chặt tay Ôn Noãn.

"Không phải ngươi nói không hiếm lạ sao?" Ôn Noãn cười khê nói.

"Ta.. Hiện tại ta thay đổi chủ ý không được sao!" Quý Hải mặt đỏ lên nói.

"Được." Ôn Noãn ôm cổ Quý Hải chậm rãi tới gần: "Quý Hải nói gì đều được." Môi cùng môi nhẹ nhàng đụng chạm, đơn thuần mà tốt đẹp.

Từ bệnh viện về đến nhà, Ôn Noãn vừa vào cửa liền nhìn thấy hai đôi giày xa lạ, một đôi là giày da đen nhánh bóng loáng, một đôi là giày cao gót thoát nhìn rất cao nằm đá màu trắng.

"Ba mẹ, ta đã về nhà, trong nhà có phải hay không có khách?" Ôn Noãn cầm theo cặp sách vào phòng khách.

Trong phòng khách nhỏ ẩm áp là một mảng đông lạnh, vợ chồng Quý gia một thân trang phục cao cấp hoa lệ cùng vợ chồng Ôn gia một thân hưu nhân mặc đồ ở nhà ngồi đối diện nhau, khi Ôn Noãn vào phòng khách đều đem tầm mắt dừng trên người cô.

"Người chính là Ôn Noãn đi, thật là một hài tử xinh đẹp." Đầu tiên là Quý phụ lên tiếng thăm hỏi.

"Cảm ơn." Ôn Noãn lễ phép cúi chào: "Hai vị đó là cha mẹ trong truyền thuyết của Quý Hải đi. Thật là trăm năm khó gặp." Cô câu môi cười cười, biểu tình giễu cợt hiếm thấy xuất hiện trên mặt cô.

"Hừ, không hổ là con nhà bình dân." Quý mẫu không nhịn được mà nói một câu.

"A, nguyên lai đây là kẻ có tiền." Ôn mụ mụ khoe miệng nhếch lên, lộ ra cười lạnh cùng Ôn Noãn không sai biệt bao nhiêu.

"Người --" Quý mẫu bị ánh mắt khinh thường của Ôn mụ mụ kích thích, bà ngồi thẳng thân mình vừa định ra tiếng phản bác đã bị Ôn ba ba đánh gãy.

"Nếu không có chuyện gì khác, hai vị mời về đi." Ôn ba ba hạ lệnh trực khách: "Chúng ta sẽ không can thiệp chuyện của con cái, việc các người nói chúng ta không làm được."

Quý phụ cũng trầm giọng xuống: "Hai vị cần rõ ràng, thực lực trong nước của Quý gia sẽ tạo thành hậu quả gì cho các người."

"Các người vận dụng lực lượng Quý gia có phải hay không nên hỏi một chút ý kiến của Quý gia gia?" Ôn Noãn cười cầm điện thoại trên giá, bấm một dãy số.

Vợ chồng Quý gia đột nhiên có dự cảm không tốt, quả nhiên, sau khi điện thoại kết nối, Ôn Noãn lộ ra một cái tươi cười không có hảo ý.

"Quý gia gia, nhi tử cùng con dâu ngài tới nhà ta làm khách, không biết đây có phải là mưu kế của ngài?" May mà ngày đó rời đi viện điều dưỡng cô cơ trí muốn có số điện thoại của viện điều dưỡng, chính là dùng trong trường hợp này.

"Đưa điện thoại cho hắn!" Thanh âm Quý lão gia tử nổi giận đùng đùng từ trong điện thoại truyền đến.

Ôn Noãn cười tủm tỉm đưa ống nghe trong tay đến trước mặt Quý phụ: "Quý gia gia bảo người tiếp điện thoại."

Trước mặt người ngoài bị lão gia tử răn dạy một trận, Quý gia vợ chồng không nhịn được mặt xám xịt rồi đi. Ôn Noãn dưới biểu tình nghiêm túc của cha mẹ quyết đoán thừa nhận sai lầm, hơn nữa tuyệt đối cam đoan yêu đương sẽ không tạo ảnh hưởng không tốt gì, vị trí đệ nhất kia cô vẫn sẽ giữ vững đến tốt nghiệp.

Ôn ba Ôn mẹ vốn dĩ là một người hiểu biết, hơn nữa nữ nhi quá mức hiền thực hiểu chuyện, đột nhiên làm ra loại hành động phản nghịch như vậy làm Ôn ba Ôn mẹ đột nhiên có loại cảm xúc vui sướng quý dị, hài tử nhà bọn họ rốt cuộc cũng giống một hài tử mười sáu tuổi chân chính.

Ôn Noãn tuyệt đối không phải loại người chịu ủy khuất nén giận, ngày hôm sau lúc học bỏ tức cho Quý Hải cô liền đem chuyện Quý phụ Quý mẫu tìm được nhà cô nói ra.

"Bọn họ tìm được nhà người." Quý Hải kinh ngạc há miệng thờ đốc.

"Ừ, còn dùng ảnh hưởng của Quý gia trong nước uy hiếp cha mẹ ta." Ôn Noãn nói.

"Hừ, bọn họ ở trong nước tính cái rắm." Quý Hải khinh thường hừ lạnh: "Người không cần sợ hãi, chuyện này ta sẽ giải quyết."

"Người tính toán giải quyết thế nào?" Ôn Noãn tò mò hỏi.

Quý Hải kéo kéo khoe miệng: "Thăm từ tư giúp ta tra được một ít đồ vật." Mà đồ vật tra được này, một lúc nữa sẽ xuất hiện trên bàn làm việc của gia gia.

... ..

"Các người thật giỏi a, công ty mau bị các người kinh doanh biến thành chỉ còn cái vỏ rỗng!" Quý lão gia tử nổi giận đùng đùng ném tập hồ sơ vào người Quý phụ.

Quý phụ luống cuống đem tập hồ sơ trên người mở ra, bên trong ghi rõ ràng rành rành hướng công ty ở Mỹ, không có một chút dấu điểm. Đây là ai làm a! Quý phụ trong lòng khiếp sợ, hắn đã tổn hết tâm tư giấu kín tin tức, chính là sợ lão gia tử biết hắn đem tài nguyên công ty bán hết, không nghĩ tới vẫn để lộ tiếng gió.

"Loại sai lầm này người cũng có thể phạm, người còn có thể làm gì!" Quý lão gia tử lớn tiếng quát lớn.

"Xin lỗi ba, ta đã suy nghĩ biện pháp cứu chữa." Quý phụ vội vàng nói.

"Biện pháp của người chính là hy sinh hạnh phúc của Quý Hải phải không!" Nói đến đây, Quý lão gia từ càng tức giận.

"Ba, tiểu nữ hải nhà Smith thực không tồi, cùng Quý Hải rất xứng đôi." Quý phụ vội vàng giải thích.

"Người có biết hay không người Quý Hải thích chính là ai!" Quý lão gia từ nghiêng rằng nghiêng lợi: "Ta thực hoài nghi Quý Hải có phải thân sinh nhi tử của người, người đã từng đứng trên vị trí phụ thân mà vì hắn suy xét qua sao!"

"Ba, cùng Smith liên hôn đối với Quý Hải sau này chỉ có chỗ tốt không có chỗ xấu!" Smith gia nghiệp lớn, đối với Quý Thúc rất có trợ giúp.

Quý lão gia từ hít sâu vài lần, miễn cưỡng bình phục cảm xúc kích động của mình. Hắn trước nay chưa từng giáo huấn cho con cái tư tưởng kỳ quái gì, vì sao sau khi thành niên hắn lại biến thành người như vậy, Quý lão gia từ đau lòng nhiều lắm.

"Ba, công ty của ta---"

"Không cần nói nữa." Quý lão gia từ vẫy vẫy tay: "Ta sẽ cho người một số tiền bổ khuyết chỗ thiếu hụt của công ty, người không cần lại đánh chủ ý lên người Quý Hải."

"Thật sự!?" Quý phụ vẻ mặt kinh hãi. Nếu lão gia từ bỏ tiền, hắn liền không cần Quý Hải.

"Đây là lần cuối cùng, về sau đừng hy vọng từ nơi này của ta lấy tiền!" Quý lão gia từ tuyệt bút vung lên ký xuống một tờ chi phiếu ném qua.

"Ta biết, ta biết, ba, cảm ơn người!" Quý phụ vội vàng nhặt chi phiếu lên vui mừng nói.

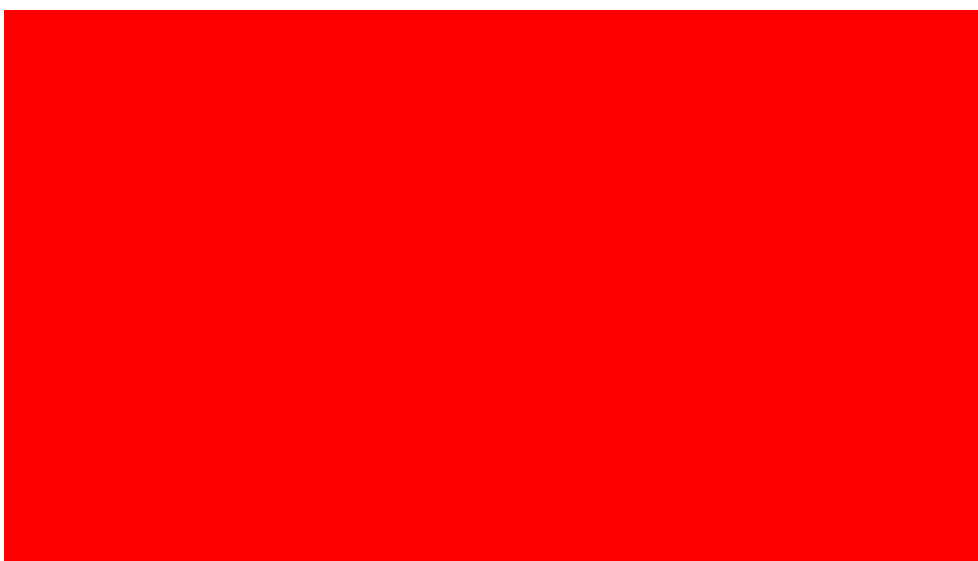
Đọc xong cái chương này, ta chỉ muốn phun vào mặt đôi vợ chồng kia hai chữ 'cạn bã' ￣￣

(Mấy phút phản ứng quá khích của Lười

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Điều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Hắn Vẫn Chỉ Là Hải Tử (12)

Thời điểm Quý Hải xuất viện đi học cũng đã tới thời gian nghỉ đông, các lớp đều lâm vào giai đoạn khẩn trương. Thành tích thi cuối cùng chính là quan hệ đến mọi người có thể hay không an ổn qua năm này, lần thi này nhất định phải có thành tích tốt mới được.

"Lát nữa đi học cũng không nên ngủ a." Ôn Noãn cười dặn dò Quý Hải đang ghé vào bàn học sắp mơ màng ngủ.

Quý Hải đi học trước nay chính là chưa bao giờ làm việc gì ngoài ngủ, mỗi lần nghe được thanh âm của lão sư trên bục giảng hắn liền bắt đầu ngủ gà ngủ gật, hơn nữa bên người chính là máy sưởi, loại không khí ấm áp dạt dào này càng làm cho người ta muốn sức thành một đoàn ngủ đông.

"Ta sẽ tận lực." Quý Hải biếng nhác ngáp một cái.

Ôn Noãn xem bộ dáng không mở được mắt của hắn liền không tin tưởng lắm, khoé miệng cô giật giật, cũng không nói gì nữa.

Lão sư ngữ văn đứng trên bục giảng nghiêm túc nói, Ôn Noãn liếc liếc Quý Hải ở một bên, quả nhiên, hắn đã ghé vào trên bàn ngủ say.

Ôn Noãn buồn cười duỗi tay đẩy đẩy hắn, không phản ứng, lại đẩy, động vài cái sau lại đẩy. Ôn Noãn nhướn mày, đem tay lạnh lẽo thò vào trong cổ hắn.

"Tê." Tựa như một khối băng ném vào quần áo, Quý Hải cảm thấy lạnh mà bưng tỉnh.

Lớp học nháy mắt an tĩnh lại, các đồng học đều quay đầu lại nhìn chỗ ngồi cạnh cửa sổ.

Lúc bọn họ quay đầu lại nhìn, Ôn Noãn ngay lập tức thu hồi tay làm bộ nghiêm túc nghe giảng, thấy mọi người đều nhìn về phía bọn họ, cô cũng làm bộ làm tịch quay ra nhìn Quý Hải bên cạnh.

"Nhìn cái gì mà nhìn." Quý Hải trừng mắt liếc bọn học sinh một cái, bọn họ sợ tới mức nhanh chóng quay đầu lại.

"Phốc!" Ôn Noãn nhỏ giọng cười rộ lên.

"Người còn dám cười." Quý Hải nghiêng răng nghiêng lợi.

"Xin lỗi nha, ai bảo người không tỉnh, ta đành phải dùng biện pháp này." Ôn Noãn cười nói.

"Không có lần sau!" Quý Hải cảnh cáo nói.

"Được được được."

"Đưa tay cho ta!" Quý Hải kéo tay Ôn Noãn qua.

"Hả! Làm sao vậy?"

Quý Hải không nói chuyện, chỉ là kéo vạt áo đem tay Ôn Noãn nhét vào trong.

"Người làm gì vậy?" Tay lạnh lẽo bị nhét vào trong quần áo, ấm áp từng chút một lan ra lòng bàn tay.

"Ta nóng, bắt tay người hạ nhiệt độ, không được sao?"

Ôn Noãn không khống chế được cười ngọt ngào lên: "Nhưng mà ta còn muốn ghi bài." Hai tay đều bị bao lấy, còn viết như thế nào.

"Hừ, nữ nhân thật là phiền toái."

Quý Hải hừ lạnh một tiếng, duỗi tay lấy sách của Ôn Noãn ghi bài cho cô.

Mỗi lớp đều có loại người như vậy, hắn đi học là ngủ, không học vẫn không nghề nghiệp, sách giáo khoa của hắn vẽ đầy hình minh họa nhưng mà không có ghi chép bài, nhưng chỉ cần hắn nghiêm túc học tập một chút, kết quả kiểm tra chính là có thể hạ gục một đồng lớn người.

"Lần này kiểm tra, người có tiến bộ lớn nhất chính là Quý Hải." Chủ nhiệm lớp vừa lòng nhìn chỗ hai người ngồi cạnh cửa sổ, vốn dĩ bà còn sợ hai người yêu nhau sẽ kéo theo thành tích học tập bị giám sát, không nghĩ tới sẽ mang đến một hiệu quả khác, Quý Hải bị ảnh hưởng bởi Ôn Noãn mà bắt đầu học tập.

Thành tích Quý Hải cũng làm chính chủ nhiệm lớp hoảng sợ, ý nghĩ đầu tiên nhảy ra chính là hắn gian lận. Tâm tình hoài nghi, bà xem xét camera giám sát, vị trí Quý Hải vừa vặn quay vào, toàn bộ quá trình hắn đều nghiêm túc làm bài, không có bất kỳ động tác kỳ quái nào. Phòng thi đều là xếp theo thứ hạng, phòng thi của Quý Hải tất cả đều là học sinh dỏ, không có ai so với hắn tốt hơn.

Nói cách khác, Quý Hải không có gian lận, thành tích của hắn đều là do hắn tự làm ra.

"Lão sư đã sớm nói qua, các người kỳ thật đều không ngu ngốc. Chỉ cần các người chịu dụng tâm học tập, tuyệt đối sẽ tiến bộ." Chủ nhiệm lớp ngay lập tức bắt lấy ví dụ học sinh nghịch tập này ra khen ngợi một phen.

Ánh mắt chúng học sinh nhìn về phía Quý Hải giờ đây từ sợ hãi đã biến thành hâm mộ cùng kinh ngạc cảm thán, đặc biệt là đồng học bị Quý Hải đè ở phía dưới, càng là ghen ghen không được. Loại sinh vật thiên tài này thật là chuyên môn đả kích người, bọn họ quanh năm suốt tháng mệt sống mệt chết đọc sách làm đề, cư nhiên thua kém Quý Hải mới chỉ học tập mới chỉ học tập mấy tháng gần đây.

Nghênh đón ánh mắt nóng bỏng của mọi người, Quý Hải không tự nhiên nhẹ nhàng 'hừ' một tiếng, quay đầu nhìn cửa sổ không nói.

Ôn Noãn cười nhìn Quý Hải đã ngượng ngùng còn làm ra vẻ bình tĩnh, bàn tay dưới bàn vươn đến xương sườn hần chọc chọc.

Quý Hải nhanh chóng bắt lấy tay Ôn Noãn đang làm loạn nắm chặt, mắt đen mang theo ý tứ hơi hơi cảnh cáo trừng mắt nhìn cô một cái, người thành thật chút cho ta.

"Lão sư, ta cảm thấy Quý Hải tiến bộ quá nhanh, có chút không thực tế a." Đột nhiên, một đạo thanh âm không hài hoà vang lên trong phòng học.

Quý Hải hung tợn trừng mắt nhìn Từ Từ Từ phía trước, đang muốn đứng dậy cùng cô ta tranh luận lại bị Ôn Noãn kéo một chút ngăn trở động tác.

Ôn Noãn cười lắc đầu với Quý Hải, ý bảo hần không cần xúc động.

"Ta cảm thấy lão sư vẫn là cẩn thận kiểm tra chút cho thoả đáng, nếu Quý Hải không gian lận, kia về sau hần cũng không bị người phê bình, nếu là hần có vấn đề, này đối với mấy vị đồng học xếp dưới thực không công bằng." Từ Từ Từ không phải không tin Quý Hải tốt lên, mấy ngày nay xác thực hần rất thành thật, thời gian sau khi học xong sẽ cùng Ôn Noãn nghiêm túc đọc sách, có tiến bộ là bình thường, nhưng là từ xếp hạng thứ cuối cùng lập tức tiến bộ đến đứng giữa lớp cũng quá không khoa học đi! Cái này làm cho Từ Từ Từ không thể không hoài nghi Quý Hải có phải hay không vì lấy lòng Ôn Noãn mà gian lận, rốt cuộc hần cũng chỉ nghiêm túc học tập mấy tháng mà thôi.

Biểu tình chủ nhiệm lớp nghiêm túc lên: "Chuyện này ta đã kiểm tra qua, Quý Hải không có gian lận, tất cả thành tích của hần đều do thực lực của hần làm ra, sở dĩ tiến bộ nhiều như vậy đều do nhân gia chịu bỏ công phu, các người không nên phỏng đoán lung tung, mình không bằng người thì tìm nguyên nhân ở trên người của mình!"

"Lão sư kiểm tra qua liền tốt, như vậy chúng ta lại sẽ không suy nghĩ vớ vẩn." Từ Từ Từ nói xong liền ngồi xuống.

Tuy đoạn nhạc đệm nhỏ này thiết mau liền đi qua, nhưng Quý Hải vẫn nhìn Từ Từ Từ không vừa mắt, ánh mắt hần âm u nhìn chằm chằm bóng dáng cô không biết suy nghĩ cái gì.

Ôn Noãn kéo cánh tay Quý Hải, thấy hần nhìn về phía mình liền lộ ra một cái cười nhạt nhu hoà.

Quý Hải theo bản năng theo tươi cười của Ôn Noãn mà cong cong khoé môi, sau đó lại nhanh áp chế xuống. Hần banh khuôn mặt đẹp trai ra nhường mày, làm gì?

Ôn Noãn mở tay Quý Hải ra, vươn ngón trỏ ở lòng bàn tay hần nhẹ nhàng động, người đang sinh khí?

Quý Hải liếc Từ Từ Từ một cái, khinh thường hừ lạnh.

Ôn Noãn lại ở trong lòng bàn tay hần viết chữ: Không cần để ý người khác, nhìn ta a, ta sẽ không chọc người sinh khí!

Quý Hải đem tầm mắt chuyển lên trên mặt Ôn Noãn, Ôn Noãn lập tức làm mặt bảnh bao bán manh với hần.

Ôn Noãn trước nay vẫn không giả đáng yêu với hần, ngày thường cô vẫn luôn là bộ dạng ôn ôn nhu nhu, ngẫu nhiên sẽ lớn mật đùa giỡn hần, thời điểm chịu uỷ khuất sẽ chơi tính tình, yêu cầu tùy hứng, nhưng là trước đến nay cô vẫn chưa bán manh với hần. Quý Hải đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó bị chọc trúng manh điểm mà trên mặt nổi lên màu hồng nhạt. Hần ho nhẹ một tiếng đem đầu vịn hướng bên kia, tay còn lại là đem tay Ôn Noãn đang bán manh cầm lấy.

"Ngu dân."

Bị mắng ngu dân Ôn Noãn làm như bất mãn tránh tránh cánh tay, đổi lại là Quý Hải càng thêm dùng sức nắm chặt.

Tiểu Lý: Rốt cuộc có nên hay không nhắc nhở một chút, chủ nhiệm lớp đã cho bọn họ vài ánh mắt.....

Tuy rằng Ôn Noãn là cái học bá, nhưng thuộc tính ham chơi của cô vẫn không ít. Nửa đầu kỳ nghỉ cô không hề tốn tâm tư vào sách vở, trước nay đều là đến tận mấy ngày cuối cùng mới không biết ngày đêm viết, hơn nữa hiệu suất khi đó phi thường cao, công việc một tháng ba bốn ngày là có thể xong.

Khoảng thời gian nghỉ đông này Ôn Noãn không phải ở cùng Quý Hải hẹn hò thì chính là hẹn hò trên đường hai người áp dụng hình thức đi học, ngày thứ hai đến thứ sáu học bổ túc, còn lại cuối tuần là thời gian giải trí. Địa điểm học bổ túc cũng không phải thực cố định, có khi là nhà Quý Hải cũng có khi là nhà Ôn Noãn, cũng bởi vậy, Quý Hải được gặp mẹ vợ tương lai trước tiên.

"Tiểu Noãn, đây là bạn học của người sao?" Vừa mới tan tầm về nhà, Ôn mụ mụ thấy khách nhân tới nhà liền cười ha hả dò hỏi.

"Mẹ, đây là Quý Hải, ngồi cùng bàn với ta." Ôn Noãn giới thiệu: "Quý Hải, đây là mẹ ta."

"A...A di hảo." Quý Hải khấn trương đứng lên, hoảng loạn cúi chào.

Quý Hải? Ôn mụ mụ lại tỉ mỉ đánh giá một chút thiếu niên trước mắt, đứa nhỏ này chính là bạn trai Tiểu Noãn coi trọng a, lớn lên xác thật rất được người thích.

"Hào hảo, Tiểu Noãn nhà ta ở trường học còn nhờ người chiếu cố." Ôn mụ mụ than thiết nói.

Đại não tự động lọc ba chữ 'ở trường học', Quý Hải tiếp thu tin tức trực tiếp biến thành 'Tiểu Noãn nhà ta nhờ người chiếu cố' tựa như lời nói phó thác.

Quý Hải đỏ mặt dùng sức gạt đầu, dùng giọng điệu thành kính như đang tuyên thệ vớ thượng đế nói: "Ta...ta sẽ chiếu cố cô ấy thật tốt."

Tiểu tử này hiểu sai đi nơi nào.... Ôn Noãn không còn lời gì để nói liếc Quý Hải đầy mặt đỏ bừng một cái.

"Buổi tối ở nhà ta ăn cơm đi." Ôn mụ mụ nhiệt tình nói: "Ta có mua tôm cùng xương sườn, không biết người có thích ăn hay không?"

"Thích ăn, cảm ơn a di." Quý Hải dùng sức gạt đầu.

Buổi tối lúc Ôn ba ba về, Quý Hải lại luống cuống tay chân một phen. Cũng may Ôn ba Ôn mẹ đều là người dễ ở chung, đối với người nữ nhi thích bọn họ cũng yêu ai yêu cả đường đi, bữa cơm chiều này đều là một mảnh hài hoà.

Ban đêm gió thổi có chút lớn, Quý Hải kiên trì cự tuyệt Ôn Noãn ra cửa tiễn hân. Bên ngoài không biết tuyết đã rơi khi nào, trên mặt đất đã nổi lên một tầng tuyết mỏng, đèn đường phát sáng làm cho tuyết đọng ở trên đấy mạ lên một màu vàng ấm áp.

"Nếu tuyết vẫn không ngừng, ngày mai chúng ta liền có thể ném tuyết." Hai mắt Ôn Noãn sáng lấp lánh nhìn nhìn tuyết bên ngoài đang rơi là tả.

"Ấu trĩ." Quý Hải nắm tay Ôn Noãn cẩn thận che chở phòng ngừa cô té ngã.

"Ngày mai chúng ta thi đấu đi, ai thua liền đáp ứng đối phương một yêu cầu, thế nào?" Ôn Noãn mặt kệ biểu tình ghét bỏ của Quý Hải, cô ôm lấy tay hân quơ quơ.

"Người thua đừng khóc." Quý Hải nhanh chóng thoả hiệp. Còn không phải là ném tuyết sao, không ăn qua thịt heo còn không có nhìn qua heo chạy sao, tuy không có kinh nghiệm nhưng hân nhìn theo là có thể thắng.

"Người thua cũng đừng khóc." Ôn Noãn cũng cười trả lại một câu tàn nhẫn.

... ..

Đêm qua tuyết rơi một đêm không ngừng, ngày hôm sau rời giường quả nhiên bên ngoài là một mảnh trắng xoá, Ôn Noãn hít một gúm không khí mới mẻ, lạnh lẽo lại có chút tươi mát.

"Bắt đầu đi." Sáng sớm Quý Hải đã chạy xe tới tìm Ôn Noãn. Ném tuyết, người thua phải đáp ứng người thắng một điều kiện, Quý Hải đã bắt đầu nghĩ xem nên đưa ra yêu cầu gì.

"Hào." Ôn Noãn đứng đối diện cách đó không xa, quả cầu tuyết trong tay nhanh chóng ném qua.

Quý Hải linh hoạt tránh đi công kích của Ôn Noãn, vội vàng lấy một nắm tuyết bắt đầu phản kích.

Hoa viên trong tiểu khu truyền tới một mảnh thanh âm âm ỉ vui sướng, dẫn tới người người đi dạo sáng sớm xung quanh liên tiếp ghé mắt.

Quý Hải từ sơ trung đã bắt đầu đánh nhau, cho đến hiện tại đã nhiều năm, duỗi tay tự nhiên là không nói. Hơn nữa hân không có ý tứ khiêm nhượng Ôn Noãn, vì cái yêu cầu kia, hân liều mạng ném tuyết cầu phát động công kích, thắng đem Ôn Noãn liên tục cầu xin tha thứ.

"Quý Hải, người cũng quá không phong độ." Ôn Noãn mặt tê liệt ngã xuống nền tuyết, không chút nào bận tâm hình tượng của mình.

Quý Hải mặt không đỏ khí không xuyễn đi đến bên người Ôn Noãn: "Trên mặt đất lạnh, mau đứng lên."

"Không cần, ta mệt mỏi quá." Ôn Noãn hoàn toàn không nghĩ động.

"Không được, mau đứng lên." Quý Hải cong lưng cường ngạnh đem Ôn Noãn kéo lên.

"Ngô QAQ, ta mệt quá đều tại người." Ôn Noãn không cao hứng chơi tính tình.

Quý Hải thuận tay đem Ôn Noãn ôm vào trong ngực, làm toàn thân cô đều dựa trên người hân: "Kia cũng không thể nằm trên mặt đất, ta còn phải chiếu cố người, ta mới không nghĩ phiền toái như vậy."

Ôn Noãn nhẹ giọng nở nụ cười, cô ôm eo Quý Hải, toàn thân thả lỏng dựa vào lồng ngực hân.

Thế giới một mảnh trắng xoá, một nam một nữ thân mật khăng khít ôm ở bên nhau.

"Ta nói." Quý Hải liếm liếm môi, thanh âm phát ra có một tia khản trương.

"Hử." Ôn Noãn chôn trong lòng ngực hân sưởi ấm.

"Vừa rồi thi đấu là người thua đi." Quý Hải nói.

Ôn Noãn khoe miệng giật giật, cô ngẩng đầu từ trong lòng ngực Quý Hải lên nhìn về phía hắn: "Người nhất định phải phá hư không khí như vậy sao?"

"Người thua phải đáp ứng người thắng một điều kiện." Quý Hải tiếp tục nói.

"...Được rồi." Ôn Noãn nhẹ nhàng đẩy Quý Hải ra, rồi khỏi ôm ấp của hắn: "Người có yêu cầu gì, nói đi."

Quý Hải nhanh chóng cầm tay đang muốn thu hồi của Ôn Noãn, trên khuôn mặt trắng nõn không biết vì lạnh hay vì cái gì mà nổi lên một tầng đỏ ửng: "Yêu cầu của ta là, chờ chúng ta đến tuổi kết hôn liền đến cục Dân Chính đăng ký." Thanh âm của hắn so với vừa rồi còn muốn nhỏ rất nhiều, trong giọng nói mang theo nồng đậm chờ đợi cùng ẩn ẩn không xác định.

Bị cầu hôn Ôn Noãn có chút không phản ứng kịp, cô ngơ ngác nhìn Quý Hải đang không được tự nhiên.

Quý Hải nắm tay Ôn Noãn hơi dùng chút lực, mặt hắn từ hồng chậm rãi chuyển thành đen: "Người không muốn?!"

"A." Ôn Noãn trì độn chớp chớp mắt.

"Chờ chúng ta thành niên liền kết hôn, người dám cự tuyệt ta liền giết người." Quý Hải tức giận nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Người bức hôn như vậy cũng được sao." Ôn Noãn khoe miệng giật giật.

Quý Hải nâng cằm, cao ngạo đã lâu không gặp lại lần nữa xuất hiện trên mặt hắn:

"Ta vui."

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Đều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Hắn Vẫn Chỉ Là Hải Tử (13)

Edit: luoicon27

Beta: Mi

Quý Hải là người mà đã xác nhận mục tiêu là sẽ nỗ lực hướng tới. Tỷ như cùng Ôn Noãn cùng nhau vào đại học, tỷ như cùng Ôn Noãn kết hôn.

Cấp ba rõ ràng không có quá nhiều kiến thức mới cần học tập, lại so với cấp hai vội hơn rất nhiều, ngay cả Ôn Noãn học bá cùng Quý Hải thiên tài như vậy đều không có thời gian tu ân ái chỉ vì vui đùa xoát đề.

Một năm cuối cùng của cao trung Quý Hải hoàn toàn biến thành một người nghiêm túc đi học nghe giảng, khoá học hoàn thành, cuối tuần cùng Ôn Noãn trở thành nhóm đệ tử tốt xoát đề, đám bằng hữu cùng nhau vui đùa lúc trước đều dần dần xa cách.

Một học sinh hư nổi danh vì yêu cam nguyện từ bỏ cuộc sống giải trí mơ mơ màng màng, ngược lại khắc khổ đọc sách tích cực học tập, tin tức này truyền khắp giới học sinh, thậm chí một ít lão sư đều lấy một đôi của Quý Hải để tới giáo dục học sinh. Nếu người muốn yêu sớm thì phải giống như Ôn

Noãn cùng Quý Hải cùng nhau nỗ lực học tập, bằng không cũng đừng trách lão sư gây đánh uyên ương.

Thời gian như nước chảy vội vàng trôi qua, ngày thi đại học cũng gần kề trước mắt, sinh hoạt cấp ba cũng sắp đặt dấu chấm câu.

"Kiểm tra đồ, bút chì 2B, cục tẩy.." Ôn Noãn nằm trên giường cùng Quý Hải nấu cháo điện thoại.

Ôn Noãn cùng Quý Hải không hề cùng trường thi, hơn nữa trường thi của bọn họ vẫn là trống đánh xuôi kèn thổi ngược phi thường xa, trường thi của Ôn Noãn tương đối xa thành thị, vì không cần lên đường mà hao phí thời gian, mấy ngày cô thi đều là ở trong khách sạn gần đó, bởi vậy không thể gặp mặt hai người chỉ có thể thông qua điện thoại tới liên lạc cảm tình.

"Phải chuẩn bị tốt, ngàn vạn lần không thể quên a." Ôn Noãn dặn dò nói.

"Đã biết, đã biết, quân gia đã thay ta chuẩn bị tốt hết thảy." Quý Hải trả lời nói: "Đừng chỉ nói ta, ngươi cũng nhớ mang hết đồ."

Bởi vì ngày mai còn phải thi đại học, hai người cũng không thức khuya, 9h liền đi ngủ sớm.

Sáng sớm ngày hôm sau, Ôn Noãn thần thanh khí爽 rời giường, chuẩn bị tốt hết thảy rồi tới trường thi.

Ôn Noãn tới rất sớm, cho nên cô một chút cũng không nóng nảy đi bộ ở sân trường. Vì là nơi thi đại học nên học sinh trường này được nghỉ, lúc này ở sân trường đi tới đi lui đều là học sinh thi đại học.

"Ôn Noãn! Không nghĩ ngươi cũng thi ở đây, chúng ta là thật có duyên!" Một giọng nữ thanh thúy từ phía sau truyền đến.

Ôn Noãn mỉm cười, quay đầu nhìn lại: "Trương đồng học, chào ngươi."

Trương Cẩm Huyền chạy đến bên người Ôn Noãn, nhiệt tình vỗ vai cô: "Ngươi ở phòng học nào vậy?"

"Phòng hai tầng ba, ngươi ở đâu?" Ôn Noãn không dấu vết kéo ra khoảng cách với Trương Cẩm Huyền.

Từ lần ám hại cô đến phòng tối xong rồi cuộc Trương Cẩm Huyền vẫn chưa làm ra chuyện gì khác người, nhưng chính bởi vì vậy, Ôn Noãn ngược lại đối với cô ta càng thêm cảnh giác. Tục ngữ nói rất đúng, ghen ghét làm người mất đi lý trí, nữ hài này có tâm ghen ghét rất mạnh, nam thần bị cướp đi, theo lý thuyết cô ta phải liên tiếp ra chiêu hại cô, nhưng hoàn toàn tương phản, sau lần ám hại không thành công ấy liền nhịn xuống, này không thể không làm cô hoài nghi cô ta còn dấu đại chiêu gì đó.

"Ta cũng vậy, đúng lúc, chúng ta đi cùng nhau đi." Trương Cẩm Huyền cười nói.

Một đường đi không nói chuyện, xuyên qua sân thể dục đi lên cầu thang, mắt thấy phòng hai tầng ba ở trước mắt, nhưng là Trương Cẩm Huyền vẫn không tiếp xúc cùng mình. Ôn Noãn ở trong lòng nghĩ thầm, chẳng lẽ là do cô suy nghĩ nhiều? Trương Cẩm Huyền đã từ bỏ ý định hại cô?

"Ở ngay phía trước, chúng ta mau vào đi." Trương Cẩm Huyền chỉ chỉ phòng học phía trước, bước nhanh đi lên.

Thí sinh cần phải vào phòng thi trước mười lăm phút, Ôn Noãn nhìn nhìn đồng hồ trước cửa, cách giờ yêu cầu chỉ còn năm phút đồng hồ.

"Ta muốn đi vệ sinh một chút, ngươi đi vào trước đi." Ôn Noãn cười nói với Trương Cẩm Huyền chạy ở phía trước.

Đi ra khỏi tầm mắt của Trương Cẩm Huyền, Ôn Noãn bước nhanh vào nhà WC, hai tay cẩn thận xem xét trên người. Hôm nay cô mặc chính là quần đùi áo thun đơn giản, toàn thân trừ bỏ ba túi trên quần ra thì không có bất luận chỗ nào có thể giấu đồ. Trước tiên cô đưa tay tìm ở túi hai bên, không có vật gì, lại tìm ở túi sau.

Một vật thể phồng phồng dài dài không biết khi nào xuất hiện trong túi. Bởi vì vật dẹt túi quần tương đối mỏng, túi lại không sâu nên vật thể đó nhô ra một ít. Ở nơi có ánh sáng tốt, người đứng sau cô hoàn toàn có thể nhìn thấy.

Ôn Noãn hí hí mắt, duỗi tay đem vật thể kia lấy ra.

Đây là một tờ giấy so với giấy bình thường còn mỏng nhỏ hơn nhiều, bị người cẩn thận cuốn lại. Mở tờ giấy ra, bên trong dùng chữ Tống thể chuẩn ghi rất nhiều kiến thức ngữ văn, mà môn thi đầu tiên chính là ngữ văn.

Cô biết mà! Nữ hài Trương Cẩm Huyền này sao có thể bỏ qua cơ hội tiêu diệt tiền đồ của cô tốt như vậy. Ôn Noãn mặt không biểu tình xé nát tờ giấy ném vào thùng rác, nữ hài này thật đúng là cái gì cũng có thể làm.

....

Ôn Noãn cứ yên an toàn thi xong rồi! Trương Cẩm Huyền hung tợn trừng mắt nhìn người ngồi phía trước đang thu thập đồ đạc, ánh mắt ở phía sau cô xoay chuyển một vòng, phát hiện phao không thấy. Trương Cẩm Huyền nhủ mày, nhất định là lúc cô ta đi WC bị rớt ra. Đáng giận, thiếu chút nữa liền thành công!

Liên ở hành động kế tiếp của Trương Cẩm Huyền, tựa như thần may mắn đem toàn bộ pháp lực lên trên người Ôn Noãn, mỗi lần đều ở phút cuối cùng cô ta đều tránh được, thi xong liền biến mất tìm thể nào đều không thấy. Toàn bộ hôm thi đó, Trương Cẩm Huyền đều không tìm được cơ hội xuống tay,

điều này làm cho Trương Cẩm Huyền không thể không hoài nghi có phải hay không Ôn Noãn đã biết cái gì.

"Ngô~" Thi xong môn cuối cùng, hoàn toàn thả lỏng người Ôn Noãn lười biếng duỗi eo: "Cuối cùng đã thi xong."

Trương Cẩm Huyền thử tính thân cận: "Ôn Noãn thi thế nào?"

"Cũng được, người thi sao?" Ôn Noãn cho cô ta một nụ cười chân thành.

"Cũng tạm được đi, lần này thi Toán làm không được tốt." Trương Cẩm Huyền nhẹ nhàng thờ ta, nụ cười này nhìn thế nào cũng không giống như là phòng bị mình, lần trước hẳn là cô ta có vận khí tốt thôi.

Ôn Noãn cười gật đầu, đứng dậy thu thập tốt đồ đạc của mình: "Chúng ta ra ngoài đi, đừng ngồi tại trường thi."

"Được a." Trương Cẩm Huyền cũng mang đồ đi theo Ôn Noãn.

"Trường đồng học muốn vào đại học nào?" Ôn Noãn tò mò hỏi.

"Đại học A, đó là mơ ước của ta." Trương Cẩm Huyền vẻ mặt khát khao nói.

"Ta cùng Quý Hải cũng muốn vào Đại học A, nếu thuận lợi không chừng chúng ta sẽ là đồng học đấy." Ôn Noãn vui vẻ nói. Chuyện mục tiêu phấn đấu của một đôi Quý Hải này là thi cùng một đại học mọi người đều biết, còn may là chủ nhiệm lớp tuyên truyền: "Lúc điền nguyện vọng cần phải cẩn thận, cơ hội sửa chữa chỉ có ba lần, cũng không cần đem mất mặt lộ ra ngoài, phòng ngừa người xấu trộm sửa nguyện vọng của người."

"Ừ, đến lúc đó lại có thể cùng nhau chơi." Trương Cẩm Huyền đã sớm biết nguyện vọng của hai người là vào đại học A, chẳng qua là cô sẽ không để nữ nhân Ôn Noãn cùng vương tử của cô cùng một trường. Đại học A có cô cùng Quý Hải làm bạn là đủ rồi, hai mắt Trương Cẩm Huyền loé loé: "Trộm sửa chỉ nguyện, còn có vụ này sao?"

"Đương nhiên, chỉ cần có mặt mã là có thể lên trang của người khác. Trang web lại không có tính bảo mật cao, thật không an toàn." Ôn Noãn trịnh trọng lạ thường nói.

"Phải không, ta sẽ cẩn thận." Trương Cẩm Huyền cười cười gật đầu.

Hai người ra đến cổng trường liền đường ai nấy đi, Ôn Noãn cười nhìn Trương Cẩm Huyền lên taxi, phát tay nhìn theo cô ta rồi đi.

Hàng cô đã đào, giờ chỉ cần chờ con thỏ chui vào trong.

....

Khi điểm thi đại học có, thời gian điền nguyện vọng là từ 8h25 đến 8h29 ngày hôm sau. Trương Cẩm Huyền thực thông minh, vì tránh cho giữa chừng Ôn Noãn lên trang web kiểm tra, sau khi nhìn lên mặt mã của Ôn Noãn cô ta liền ấn bình bất động, đợi đến khi trước lúc hệ thống đóng cửa nửa giờ, cô ta mới bắt đầu kế hoạch của mình. Ấn con chuột liên tiếp ba lần, thẳng đến khi xác nhận không thể sửa chữa được nữa mới hài lòng rồi trang web, hiện tại Ôn Noãn có muốn sửa chữa cũng không còn kịp nữa.

Trước lúc hệ thống đóng cửa mười phút, Ôn Noãn lấy điện thoại gọi cho 110...

Ác ý bóp éo nguyện vọng của người khác, tạo thành tổn hại cho nhà trường và giáo dục, hẳn là xét theo trách nhiệm dân sự.

Trương Cẩm Huyền, đây là con đường người chọn, đừng trách ta!

Bởi vì nguyên nhân đặc thù, Ôn Noãn có cơ hội sửa lại nguyện vọng lần nữa, cô đem nguyện vọng sửa thành Đại học A, hơn nữa thậm chí thuận lợi cùng Quý Hải vào chung một trường đại học.

"Ôn học muội, ta thích người, làm bạn gái ta đi." Nam nhân cơ bắp cười sáng lạn như ánh mặt trời xuất hiện trước mặt Ôn Noãn.

Ôn Noãn kinh ngạc há miệng thờ dốt: "Cảm ơn học trường đã thích, nhưng ta đã có bạn trai, thực xin lỗi."

"Bạn trai người là tên mặt trắng ngày đó?" Nam nhân cơ bắp khinh thường cười nhạo: "Nam nhân ẻo lả như vậy căn bản không xứng với người, ở bên ta đi, ta hoàn toàn có thể bảo hộ người."

"Bạn trai ta rất tốt, hy vọng người không nói như vậy." Ôn Noãn có chút không vui mím môi.

"Tên mặt trắng kia gây đến nỗi một con gió cũng có thể đem hắn thổi bay, có cái gì đáng giá để người thích!" Nam nhân cơ bắp không phục nắm chặt tay, trên cánh tay nổi đầy cơ bắp.

"Đầu óc đơn giản tứ chi phát triển, người ngoại trừ một thân thịt bên ngoài còn có gì đáng khen sao." Không biết khi nào Quý Hải xuất hiện gần đó, đầy mặt ngạo khí đi đến bên người Ôn Noãn.

"Người đến vừa đúng lúc! Chúng ta làm một cuộc quyết đấu giữa nam nhân, ai thua liền phải rời khỏi Ôn học muội." Nam nhân cơ bắp lớn tiếng nói.

"Được." Quý Hải sáng khoái gật đầu.

Làm một thiếu niên bất lương đã nhiều năm, Quý Hải sao có thể bị bại bởi hắn.

Ở một đám người vây xem, Quý Hải tốc độ cực nhanh dùng một chân đá bay nam nhân cơ bắp ra ngoài.

"Oa ..." Mọi người một mảnh ồn ào.

"Hừ." Quý Hải khinh thường hừ lạnh nhìn nam nhân nằm trên mặt đất không dậy nổi, dùng một tư thế chiến thắng ôm Ôn Noãn rời đi.

Trong nhà ăn...

"Không được kén ăn." Quý Hải banh mặt nhìn Ôn Noãn đang gấp từng miếng từng miếng bỏ vào trong chén của hắn.

"Ta chán ghét ăn cà rốt." Ôn Noãn ghét bỏ bĩu môi.

"Trách không được người không cao lên." Quý Hải đánh giá đáng người của Ôn Noãn.

Ôn Noãn cảm thấy mỹ mãn ăn thịt kho tàu, trên mặt cười đến thấy răng không thấy mắt: "Chê ta lùn người có thể tìm muội từ cao hơn a."

Quý Hải ăn hết chỗ cà rốt đó, ánh mắt mơ hồ loạn xem chung quanh, dùng một loại giọng điệu cực kỳ ghét bỏ mà nói: "Quá phiền toái, tạm chấp nhận cùng người bên nhau đi."

Mỗi ngày đều bị rắc đầy một miệng thức ăn cho chó, thật là ngọt rụng răng, quần chúng vây xem che lại quai hàm nghĩ.

Cục Dân Chính...

Ngày mong đêm mong, rốt cuộc Quý Hải cũng mong đến tuổi hai người có thể kết hôn. Sau ngày sinh nhật Ôn Noãn, Quý Hải vô cùng lo lắng kéo cô đến Cục Dân Chính.

Người mơ ước Ôn Noãn thật sự là quá nhiều, liên tính uy danh Quý Hải đã truyền khắp đại học nhưng là mỗi ngày vẫn có người không có mắt, lá gan phi thường lớn chạy tới chỗ Ôn Noãn nói chuyện. Quý Hải cùng Ôn Noãn không phải cùng một khoa, luôn có lúc không chăm sóc được cho cô, mỗi lần hắn lên lớp tìm Ôn Noãn luôn có thể nhìn thấy mấy phong thư hoặc lễ vật lạ ở đó.

Này quả thực không thể nhẫn! Ôn Noãn là của hắn, chỉ có thể là của hắn! Quý Hải nắm tay Ôn Noãn thật chặt.

"Sao lại muốn gấp như vậy." Sáng sớm Ôn Noãn đến mặt cũng chưa rửa đã bị Quý Hải kéo ra khỏi nhà.

Để tránh đêm dài lắm mộng..

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng ngoài mặt Quý Hải vẫn giả vờ bình tĩnh nói: "Vừa lúc hôm nay rảnh mà thôi."

Ôn Noãn nhìn lỗ tai Quý Hải, cười cười đem tay véo hai tai đã đỏ bừng của hắn: "Phải không?"

Bị bại lộ mặt Quý Hải cũng bắt đầu đỏ lên, hắn ra vẻ hung ác trừng mắt nhìn Ôn Noãn liếc mắt một cái: "Đừng lộn xộn."

"Quý Hải thẹn thùng thật đáng yêu." Ôn Noãn vui sướng cười rộ lên, tiếng cười sung sướng hấp dẫn tầm mắt của mọi người xung quanh.

"Câm miệng."

Hôm nay người đến Cục Dân Chính không nhiều lắm, bọn họ đợi không bao lâu liền đến lượt.

"Mang ảnh chụp không?" Nhân viên công tác hỏi.

"Có." Quý Hải mang giấy tờ cùng ảnh chụp ra. Vì chờ đợi ngày này, hắn đã chuẩn bị thời gian dài, hết thầy đã được chuẩn bị tốt.

Trong quá trình làm chứng, nhân viên công tác phát hiện tất cả câu hỏi đều do nhà trai trả lời, nữ hài xinh đẹp này trừ bỏ bên ngoài mỉm cười ra thì không nói gì khác, điều này làm nhân viên công tác không thể không hoài nghi nhìn hai người, tay đóng dấu chân chờ không hạ xuống.

"Hai người các người là tự nguyện kết hôn sao?"

..."Tất nhiên." Quý Hải có chút bất mãn nhíu mày.

Nhân viên công tác nhìn về phía Ôn Noãn ngồi bên cạnh Quý Hải: "Tiểu cô nương, người xác định cùng tiểu tử này kết hôn sao?"

Quý Hải nổi giận đùng đùng nhìn Ôn Noãn.

"Đúng vậy, ta xác định." Ôn Noãn gật gật đầu.

Quý Hải trừng mắt, Ôn Noãn gật đầu, một màn này trong mắt nhân viên công tác càng thêm không thích hợp.

"Người thật sự nghĩ kỹ rồi?"

"Gì không cần lo lắng, là ta tự nguyện." Ôn Noãn buồn cười nói.

Nhân viên công tác còn không hạ tay xuống, tính tình Quý Hải lại bắt đầu táo bạo lên. Ôn Noãn nhẹ nhàng kéo tay hắn, chờ hắn quay đầu qua liền ngắt đầu hôn lên.

Hai mắt đang đầy tức giận của Quý Hải lập tức biến mất không còn bóng dáng, chỉ còn lại thẹn thùng không biết làm sao, tay dơ lên rồi hạ xuống, muốn ôm cô nhưng lại ngại mọi người xung quanh.

Ôn Noãn vươn đầu lưỡi liếm liếm môi Quý Hải, nhân lúc hắn không để ý mà rời đi.

"Gì lúc này đã tin rồi chứ." Ôn Noãn cười nói.

Trên giấy kết hôn rút cuộc cũng được đóng dấu, hai người Quý Hải cầm giấy kết hôn nóng hổi mới ra lò đi ra khỏi Cục Dân Chính.

"Quý Hải mặt vẫn là thật hồng." Ôn Noãn cười nhìn Quý Hải không dám đối diện với mình: "Vẫn còn thẹn thùng sao?"

"Câm miệng."

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Điều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Hoa Dại Ven Đường Không Thể Hái (1)

Edit: luoico27

Beta: Mi

Màu xanh lá mạ cùng màu trắng là hai màu chủ đạo của phòng, tạo nên một vẻ đẹp tươi mát giản dị. Trước cửa sổ sát đất bày một chiếc bàn tròn bằng gỗ, hai ly trà nóng bốc khói tràn đầy mùi thanh hương.

"Vốn dĩ, tình huống này là không cần nhận trị liệu." Ngón tay thon dài cầm lấy chén trà, Ôn Noãn tư thế tao nhã nhấp một ngụm nhỏ trà xanh.

Trước mắt xem ra, Ôn Noãn cũng cho rằng người này không cần nhận trị liệu gì. Hắn thông minh, trầm ổn, cường đại, không chế hai nhân cách khác rất tốt, hai ngày ở chung Ôn Noãn vẫn chưa thấy Ôn Bạch mất không chế, chủ nhân cách chiếm cứ tuyệt đối là có chỗ tốt, hắn biểu hiện ra bên ngoài bình tĩnh thông dong hoàn toàn không hề giống như một xà tinh bệnh vì đa nhân cách mà bối rối tinh thần. Tuy rằng quảng thâm mất trên mặt làm hắn thoát

nhìn như bị mất ngủ thời gian dài, nhưng hấn lại là thần thái sáng lán, một chút uể oải đều không có. So sánh với hấn, ngược lại là dạng nhân cách thiếu niên ngưng ngừng đáng yêu kia tương đối khác biệt.

Nói đến đây, Ôn Noãn càng thêm nghi hoặc. Nếu nói, cái nhân cách vũ lực giá trị cao kia bởi vì chủ nhân cách giá trị quá kém, khi còn nhỏ lọt vào hãm hại của bọn người truy nã mà kích thích ra, vậy cái nhân cách nhỏ yếu kia đâu? Hấn xuất hiện là bởi vì cái gì?

Vũ lực không phải dùng bảo hộ mà là vì đoạt lấy.

Trong đầu đột nhiên vang lên lời nói khi gặp mặt Ôn Bạch lần đầu tiên, tươi cười đầy thâm ý từng màn hiện lên trước mặt.

Cứ cảm thấy nơi nào có vấn đề....

"Nhiều thêm hai nhân cách cứ cảm thấy trong cơ thể có hai linh hồn mới vậy, chúng ta có thể không e dè cùng nhau nói chuyện trời đất, bởi vì đều là một người, chúng ta không cần phòng bị cái gì. Đối với một người không có bạn bè như ta, như vậy đã rất tốt." Nói đến những ngày vừa qua, trên mặt Ôn Bạch xuất hiện tươi cười chân thật hơn rất nhiều.

"Nói chuyện trời đất." Ôn Noãn nhướn mày, giữa hai nhân cách không thể nói chuyện, thậm chí bọn họ cũng không có ký ức của đối phương, vì vậy người bị loại bệnh này đều là do bị mất trí nhớ tra tấn.

Ôn Bạch hiểu rõ Ôn Noãn muốn hỏi cái gì: "Chúng ta là nhờ sổ nhật ký để liên hệ."

"Thì ra là vậy." Ôn Noãn hiểu rõ gật gù đầu.

Ôn Bạch tiếp tục chuyện xưa của hấn: "Cái người tương đối nguy hiểm kia vẫn luôn đối với Tiểu Bạch yếu đuối rất có ý kiến, bất quá ban đầu cũng chỉ là lời nói lạnh nhạt, ta cũng không để ý. Về sau, hấn từ lúc bắt đầu chăm chọc bằng miệng biến thành hành động."

"Hấn làm gì?" Ôn Noãn nhíu nhíu mày.

"Bởi vì mỗi người đều có cơ hội tiếp xúc với bên ngoài, chúng ta ngay từ đầu ước định là vào buổi sáng ta sẽ khống chế thân thể, trước năm giờ Tiểu Bạch sẽ ra hoạt động, còn lại sau năm giờ là do cái nhân cách tương đối nguy hiểm kia. Căn đây nhân cách nguy hiểm luôn cướp thời gian của Tiểu Bạch, hấn đã thật lâu không có tiếp xúc với thế giới bên ngoài. " Trên mặt Ôn Bạch chậm rãi xuất hiện lo lắng: "Ta không thể hình dung cho người cảm giác ngốc bên trong cơ thể không tiếp xúc với thế giới bên ngoài, tóm lại chính là, lúc người thanh tỉnh, không nhìn thấy không nghe thấy cái gì, đối mặt vĩnh viễn là một màu đen. Loại cảm xúc này thật sự không tốt, nếu không giải quyết tốt, Tiểu Bạch sớm muộn gì cũng hỏng mất."

"Hấn là đột nhiên xuống tay với Tiểu Bạch sao?" Trong lời nói của Ôn Bạch có thể biết được, nhân cách nguy hiểm ngay từ đầu vẫn rất tốt, tôn trọng thời gian phân phối, đối với đầy lòng chán ghét Tiểu Bạch chỉ là chăm chọc vài câu, không có làm chuyện gì quá phận.

Ôn Bạch lắc đầu: "Là bởi vì có một lần Tiểu Bạch khống chế thân thể thì bị bắt cóc làm thực thể bị thương, nhân cách nguy hiểm vì vậy mà nổi trận lôi đình, từ đó về sau liền bắt đầu xuống tay với Tiểu Bạch."

"Cho nên người đến nơi này là muốn ta điều hoà quan hệ của các người?" Ôn Noãn hỏi.

"Không." Về mặt Ôn Bạch nghiêm túc lên, hấn trịnh trọng nói: "Ta muốn người giúp ta làm hấn biến mất."

Giải thích: ←_← bên trên là thế giới thực →_→ bên dưới mới là thế giới xuyên không. Thịnh không cần bối rối. (_ - _)

Trăng tròn như khay bạc cao cao treo giữa bầu trời đêm, ánh sao lộng lẫy, hội tụ xung quanh trăng tròn thành một dải ngân hà.

Một bóng dáng nhỏ gầy nhanh như thiểm điện xẹt qua đầu phố, trong nháy mắt biến mất ở một toà phủ đệ. Một bóng dáng cao gầy mơ hồ khác từ một đầu phố khác bay tới, hấn nhẹ nhàng dừng trên chạc cây, cẩn thận quan sát hoàn cảnh xung quanh, tựa hồ xác nhận an toàn mới nhẹ nhàng nhảy ra ngoài.

Trong phòng trang sức trống lẽ, nền đỏ bị ngọn lửa đốt cháy hơn phân nửa, áng nền mập mờ, phảng phất giấy tiếp theo sẽ tắt. Trên bàn tròn làm bằng gỗ đỏ đặt đầy món ngon phong phú, chỉ là từ bàn món ăn trên quý vẫn còn đây kia có thể thấy được nó vẫn chưa được động qua. Khói trắng từ trong lư hương uốn lượn bay ra, tản ra một mùi hoa tươi mát trộn lẫn trong đó một chút mùi kỳ dị. Đột nhiên ánh nến lắc lư một chút, một đạo bóng dáng gầy nhỏ xuất hiện trong phòng, người nọ thấy mỹ thực trên bàn giống như thêm ăn liền bùng lên ly rượu uống mấy chén, sau đó như là nghe được thanh âm gì đó động tác nhanh chóng trốn sau bình hoa cao hơn người.

Người nọ vừa mới trốn xong, một nam tử áo dài ôm một nữ tử mặc váy lụa trong suốt đi vào phòng. Nữ tử hiển nhiên mới vừa tắm xong, trên tóc vẫn còn ướt, nhưng hai người hoàn toàn không để ý bọt nước, ôm ôm ấp ấp lẫn lộn giường.

Tiếng ái muội thờ đốc cùng tiếng nước tí tách vang lên trong phòng, thanh âm kiều nhu nhuộm đầy xuân tình, mềm như bông kều tên người nam nhân, nam nhân không khống chế được động tác kịch liệt lên, tiếng gầm nhẹ vang lên không ngừng, bóng dáng một nam một nữ không ngừng triển miên bị ánh nến hắt lên trên tường.

Vu Từ Hàn về mặt không được tự nhiên ngồi trên xà nhà, thính giác hoàn toàn bị thanh âm nam nữ tình cảm xâm chiếm. Hắn vốn dĩ nghe nói Lăng gia ở Giang Nam có nữ nhi Lăng Thanh Thanh là một mỹ nhân trăm năm khó gặp, cho nên muốn đến xem dung mạo của nữ nhân trong truyền thuyết này thế nào, không nghĩ tới lại đụng vào lúc Lăng Thanh Thanh cùng tình lang của nàng tình cảm mãnh liệt làm chuyện văn thơ.

"A!" Thanh âm sáng khoáy của nữ tử đột nhiên cất cao, hai người rõ ràng muốn so với vừa rồi càng thêm kịch liệt.

Xem ra hôm nay là không nhìn được mặt của tuyệt thế mỹ nhân, Vu Từ Hàn giật giật thân mình, tính toán rồi đi nơi này. Đột nhiên, một bình hoa lớn hơn đầu người được bày biện trong góc phòng lác lác, sau đó trong ánh mắt kinh dị của Vu Từ Hàn dần dần đổ xuống.

Một bóng đen từ mặt sau bình hoa loé ra, một thân hắc y nhanh chóng đỡ lấy bình hoa, sau đó đem nó để vào chỗ cũ. Sau một lúc lâu hắc y nhân chậm rãi quay đầu lại, nhìn về phía Vu Từ Hàn đang ngồi xồm trên xà nhà.

Đằng sau bình phong, một nam một nữ đang ở trên giường điên loạn đảo phượng. Trước tấm bình phong, là hai hắc y nhân hừ hừ thực thực nhìn nhau, bối cảnh âm nhạc là thanh âm nam nữ thờ dốc một tiếng lại một tiếng cao hơn.

Rõ ràng hai người đều không phải người da mặt mỏng gì, nhưng giờ phút này lại không hiểu sao cảm thấy thẹn. Làm chuyện xấu bị người bắt được, này TM quá xấu hổ...

Ôn Noãn động tác cứng đờ vẫn duy trì tay vịn bình hoa, quay người ngẩng đầu nhìn về phía xà nhà. Gần nhất đụng tới tình huống xấu hổ như vậy làm nàng có chút trở tay không kịp, miễn cưỡng đem tư liệu trong đầu sửa sang lại tốt, lúc này Ôn Noãn mới hiểu rõ hiện tại là cái tình huống gì.

Lúc này xuyên qua là thế giới cổ đại, thân phận của nàng là ăn trộm, trên giang hồ tương đối có danh tiếng, người này do có một bộ khinh công độc nhất thiên hạ mà bị người ta tặng cho cái tên quỷ ảnh. Lúc này cô tự mình vào phòng Lăng Thanh Thanh con gái Lăng gia làm nghề buôn gạo ở Giang Nam, mục đích là trộm đi khoá bình an có gắn hồng bảo thạch trên đó mà Lăng Thanh Thanh vẫn luôn đeo trên người. Chẳng qua, hình như nàng tới không đúng lúc lắm...

Vu Từ Hàn không nghĩ tới trong phòng này còn người không liên quan khác, người này tuy rằng dáng dấp thấp bé nhưng là từ thân hình vẫn có thể nhìn ra đây là một người nam nhân. Lúc hắn tới vẫn luôn mắt nhìn bốn phía tai nghe bốn phương, có thể xác định lúc hắn tới thì hắc y nhân này đã ở trong phòng, thời gian dài như vậy hắn vẫn chưa phát hiện, có thể thấy rằng hắc y nhân này võ công tuyệt đối không thấp.

"A!"

Trên giường nữ nhân đột nhiên phát ra tiếng thét chói tai mà ngăn ngủi, đang chuyên chú nhìn người trên xà nhà Ôn Noãn sợ tới mức tay run lên, bình hoa loảng xoảng một tiếng đổ dựa vào bên tường.

"Người nào!" Nam nhân trên giường tựa hồ đã bị dọa sợ, hắn hoảng loạn lạnh giọng quát.

Ôn Noãn phản ứng cực kỳ nhanh chóng, nàng bắn ra một viên đá nhỏ điểm trúng huyệt đạo Vu Từ Hàn phòng ngừa hắn làm ra chuyện gì làm bại lộ hành vi hai người, sau đó dựng bình hoa lên, thả người nhảy lên trên xà nhà, ôm thân thể của Vu Từ Hàn trốn đến trần nhà phía trên giường, một loạt động tác nhanh như một trận gió.

Bên trên hai người vừa mới trốn xong, nam nhân trên giường liền cảm giá nên đi ra khỏi bình phong, hắn nhìn nhìn khắp nơi, lại cảnh giác giờ ngọn nến chiếu lên xà nhà, xác nhận không có người mới nhẹ nhàng thở ra.

"Là ai?" Nữ tử dùng giọng khàn khàn hỏi.

"Không có ai, đại khái là có chuột đụng vào bình hoa." Nam nhân trở lại mép giường bình tĩnh nói.

"Có chuột? Ta sợ quá." Nữ tử giống như rất sợ hãi nói.

"Đừng sợ, có ta ở đây." Nam tử cười hắc hắc hai tiếng, một lần nữa đè ở trên người nữ tử.

"Chán ghét ~"

"Ngoài miệng nói chán ghét, thân thể còn không phải thực mềm, tiểu yêu tinh khẩu thị tâm phi."

"Người còn nói nhân gia lại không để ý đến người."

"Đừng, nương tử, phu quân biết sai rồi."

"Hừ~"

Theo một nam một nữ giao triền, giường lại bắt đầu đụng đưa, ôm cả người Vu Từ Hàn cứng đờ nằm trên xà nhà Ôn Noãn nhẹ nhàng thở ra, may mắn tình lang này của Lăng Thanh Thanh không biết võ công, nếu mà hắn nhảy lên trần nhà xem xét, xác định hắn có thể nhìn thấy bọn họ ở trên đỉnh giường.

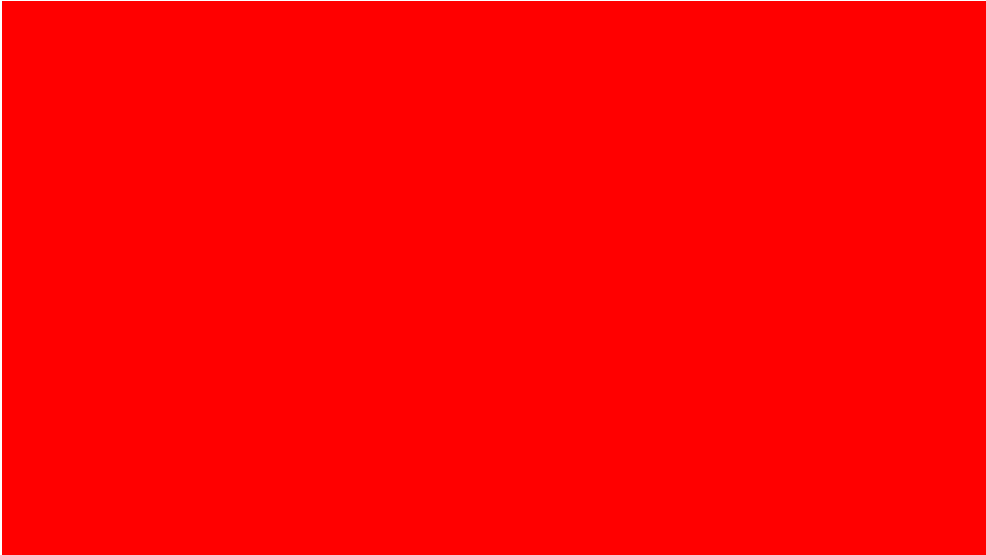
Vu Từ Hàn lúc này vừa cảm thấy xấu hổ lại ghen khuất, bên dưới đôi nam nữ kia lại bắt đầu điên loạn đảo phượng phát ra thanh âm ái muội, chính mình lại bị một người ôm nằm ở phía trên. Nếu ôm hắn là một nữ hài tử mềm như bông thom ngào ngọt, tất nhiên hắn rất vui lòng hưởng thụ thời khắc thân cận

này. Nhưng mà hắc y nhân này lại là nam nhân, là một nam nhân dáng người thấp bé, từ đôi mắt không đối xứng lớn nhỏ kia có thể nhìn ra tướng mạo hắc không ra gì. Bị một nam nhân thấp bé tướng mạo không ra gì ôm vào trong ngực, Vu Từ Hàn cảm thấy tâm thật ghen khuấy.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Điều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Hoa Đại Ven Đường Không Thể Hái (2)

Edit: luoicon27

Beta: Mi

Thế giới này nữ chủ tên là Diệp Thanh, ở hiện đại nàng làm trong một đồn công an nhỏ, mỗi ngày đều mơ được gặp đại án giết người, chính mình ngăn con sóng giữ bắt lấy hung thủ, nhưng mà ông trời không chiều lòng người, cho đến lúc nàng gặp phải tai nạn xe cộ mất mạng cũng chưa đụng tới án mạng lớn nào cả.

Diệp Thanh sau khi chết linh hồn xuyên qua thế giới cổ đại hư cấu, ở chỗ này thân phận của nàng là một cô nhi bị tổng bộ đầu của Lục Phiến Môn thu dưỡng, tên cũng kêu Diệp Thanh. Lúc mới tới thế giới này Diệp Thanh còn có chút không tiếp thu được sự thật là mình đã xuyên qua, mỗi ngày nàng đều tìm kiếm phương pháp trở về nhưng vẫn không thu hoạch được gì, dần dần nàng cũng chấp nhận cái vận mệnh này, lựa chọn ở chỗ này sinh hoạt thật tốt. Kiếp trước Diệp Thanh vốn là cảnh sát, sống lại lần nữa nàng vẫn chọn nghề nghiệp cũ mà mình yêu thích để tiếp tục phấn đấu. May mà người dưỡng dục nàng là người của Lục Phiến Môn, bởi vậy sau khi lớn lên nàng thuận lý thành chương nữ giả nam trang thi vào Lục Phiến Môn, sau là càng vì bắt được quý ảnh thần trộm nổi tiếng giang hồ, trở thành một trong bốn đại thần giỏi nhất.

Nam chủ tên Vu Từ Hàn, là đệ tử duy nhất của một vị có đức cao vọng trọng trong giang hồ Thiên Cơ Lão nhân, thân thể Vu Từ Hàn rất đơn giản, khi còn nhỏ gia cảnh bần hàn lại còn gặp phải vụ mất mùa, cha mẹ vì dành dụm đồ ăn cho hắn mà chết đói, khi hắn ở bên ngoài lưu lạc gặp phải Thiên Cơ lão nhân xuống núi du lịch, Thiên Cơ lão nhân nhìn hắn cốt cách thanh kỳ là hạt giống tốt để luyện võ cho nên thu hắn làm đồ đệ.

Tục ngữ nói rất đúng, có dạng sự phụ gì thì sẽ có dạng đồ đệ đó. Thiên Cơ lão nhân tuy đã sáu mươi nhưng một chút ồ trọng của lão nhân cũng không có, ầu trĩ, hiếu động, rất thích sắc đẹp, ngày thường chuyện thích làm nhất chính là uống rượu ngon, lật xem tập tranh mỹ nhân chính mình tự tay vẽ. Vu Từ Hàn từ nhỏ bị hun đúc nên cũng có hứng thú rất lớn với mỹ nhân, loại sở thích này cũng không có gì kỳ quái, chỉ là đối với đồ vật sự vật tốt đẹp thuần túy thương thức mà thôi.

Hắn luôn vào khuê phòng của các nữ tử, nhìn đến đại mỹ nhân liền sẽ đề bút xuống vẽ tranh cũng sẽ đem bức họa treo lên vách tường đại sảnh nhà người đó để đưa cho nhân gia. Dần dần, chuyện hái hoa tặc kỳ lạ tiến vào khuê phòng nữ nhân rồi chuồn êm mà không ra tay liền truyền khắp giang hồ. Bởi vì Vu Từ Hàn chỉ vẽ mỹ nhân, sau này thậm chí phát triển thành bức họa của hắn là chứng cứ cho mỹ mạo của nữ nhân.

Thanh danh của Vu Từ Hàn trên giang hồ khen chê nửa nọ nửa kia, có người nói yêu cái đẹp là nhân chi thường tình*, hắn phong lưu lại không dưới lưu, cũng có người đối với hành vi của hắn khịt mũi coi thường, ai biết hắn lên vào khuê phòng có hay không nhìn thấy thân thể cô nương nhân gia, liền tính không hạ thủ chỉ là nhìn xem cũng đối với thanh danh cô nương người ta có tồn hại.

(*) nhân chi thường tình: chuyện thường tình của con người

Diệp Thanh rất không thích Vu Từ Hàn, đặc biệt là sau khi hắn vẽ bức tranh nữ nhi của tổng bộ đầu, lần đó nàng thiếu chút nữa liền bắt lấy hắn, kết quả đến cả góc áo của hắn cũng không sờ được còn bị hắn trêu chọc khinh công kém, tự nhiên về sau nàng càng thêm chán ghét tên sắc lang tự tiện tiến vào khuê phòng người khác này. Sau khi nên làm bộ đầu, nàng rất chú ý đến chuyện của Vu Từ Hàn, thế phải bắt được hái hoa tặc ra về đẹp mạo đó.

Nam nữ chủ cú thế trong hình thức người truy ta trốn này mà thích nhau, cuối cùng thoát ản giang hồ, sống hạnh phúc bên nhau.

Nàng cư nhiên là đá kê chân cho nữ chủ thành danh, cái này so với nữ phụ còn thảm hơn, Ôn Noãn xem xong tư liệu, vì vận mệnh của nguyên chủ mà thờ dài.

Trong lúc Ôn Noãn đang đắm chìm trong cốt truyện, nguyên bản chim nhỏ nép vào người Ôn Noãn đột nhiên động khuỷu tay.

Vu Từ Hàn thành công giải khai huyết đạo, hần đột nhiên ngồi dậy, duỗi ngón tay hướng tới huyết đạo của người bên cạnh mà đến. Ôn Noãn cảm giác được động tác của Vu Từ Hàn, vội lảng lẩn vào nóc giường bên cạnh, chân trái nhanh chóng đá qua, Vu Từ Hàn thu tay cản lại chân Ôn Noãn xem xong tư liệu, vì vận mệnh của nguyên chủ mà thờ dài.

Trong lúc Ôn Noãn đang đắm chìm trong cốt truyện, nguyên bản chim nhỏ nép vào người Ôn Noãn đột nhiên động khuỷu tay.

Vu Từ Hàn thành công giải khai huyết đạo, hần đột nhiên ngồi dậy, duỗi ngón tay hướng tới huyết đạo của người bên cạnh mà đến. Ôn Noãn cảm giác được động tác của Vu Từ Hàn, vội lảng lẩn vào nóc giường bên cạnh, chân trái nhanh chóng đá qua, Vu Từ Hàn thu tay cản lại chân Ôn Noãn. Thường xuyên qua lại, hai người cư nhiên trong không gian nhỏ hẹp này đều được mấy chiêu.

Ôn Noãn duỗi tay ngăn cản chân Vu Từ Hàn, lại không phòng bị tay hần đánh qua, mặt nạ bảo vệ trên mặt bị tháo xuống, một khuôn mặt xinh đẹp cứ thế bại lộ trước mắt Vu Từ Hàn.

Nam nhân này cư nhiên xinh đẹp như vậy! Vu Từ Hàn kinh ngạc trừng lớn đôi mắt.

Cao thủ so chiêu, chậm một giây là đi xa cả ngàn dặm, Ôn Noãn nhân cơ hội Vu Từ Hàn sững sốt trong nháy mắt duỗi tay lại phong bế huyết đại của hần, sau đó trả thù đem mặt nạ trên mặt của hần tháo xuống.

Người này bộ dáng quả nhiên xứng với đôi mắt đa tình đào hoa kia, mũi thẳng cao, môi khinh bạc, trong mắt long lẫy, đặc biệt ở khóe mắt có một giọt nước mắt càng làm khuôn mặt tuấn tú của hần tăng thêm khí chất mê hoặc nhân tâm.

Mắt đào hoa thêm lệ chí, cái kết hợp này hình như thực quen mắt a... Ôn Noãn nhìn chăm chăm mặt Vu Từ Hàn xuất thần.

Vu Từ Hàn biết chính mình lớn lên đẹp, ngày thường đi trên đường cái thường xuyên bị các cô nương đánh giá. Nhưng bị một nam nhân, lại còn là nam nhân có mắt to mắt nhỏ chết nhìn chăm chăm vẫn là lần đầu. Người này không phải có yêu thích đặc thù gì đi... Vu Từ Hàn thấp thỏm nghĩ trong lòng.

Ôn Noãn giật giật, thò người đem cái mũi tiến đến chỗ cổ Vu Từ Hàn ngửi ngửi, một loại hàn mai lãnh hương nhẹ nhàng từng đợt chui vào trong mũi.

Mắt hoa đào, lệ chí, hàn mai lãnh hương, dựa theo nguyên tác, cái kết hợp này chỉ có nam chính Vu Từ Hàn!

Mới vừa đến liền đụng tới nam chính, Ôn Noãn thực sự không nghĩ tới, ánh mắt nàng quý dị nhìn từ trên xuống dưới nam nhân tuấn mỹ bị nàng điểm huyết, trong đầu nghĩ xem nên xử lý hần thế nào cho thỏa đáng.

Đột nhiên từng đợt khô nóng ập vào trong lòng, toàn thân giống như có ngọn lửa vây quanh trở nên nóng hơn, nhận thấy không thích hợp, Ôn Noãn cản chính mình, đau đớn làm giảm chút khô nóng, nhưng sau đó cảm giác lại càng thêm mãnh liệt.

Nóng, ngứa, mơ hồ, cảm giác này rõ ràng nói cho Ôn Noãn biết nàng bị trúng độc. Rốt cuộc là khi nào, như thế nào nàng lại không phát hiện, Ôn Noãn che miệng ngăn cản không cho mình thờ dốc. Phù phù phù, tiếng tim đập làm Ôn Noãn có cảm giác như tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, ý thức dần dần bị được vật không chế, nếu mà không nghĩ biện pháp, khả năng nàng sẽ phải đòi công đạo ngay tại đây.

Đang chuyên chú giải huyết đạo Vu Từ Hàn đột nhiên cảm nhận được một đạo ánh mắt nóng rực thẳng tắp hướng về phía mình, hần chậm rãi mở to mắt, nhìn đến Ôn Noãn đang dùng một loại ánh mắt chó nhìn thấy xương chết nhìn chăm chăm mình.

Sao lại thế này? Phát sinh chuyện gì? Vì cái gì nhìn hần như vậy...

Ôn Noãn duỗi tay ôm eo Vu Từ Hàn, lắc mình biến mất tại chỗ.

Duyệt Lai khách điểm lầu ba trong phòng chữ Thiên...

Ôn Noãn ném Vu Từ Hàn lên giường, sau đó không biết từ nơi nào móc ra một bình sứ cùng một ít chất màu trắng đem đến dưới mũi hần. Vì thế vừa mới giải khai huyết đạo, Vu Từ Hàn từ cứng đờ chuyển sang trạng thái bần rần.

Vu Từ Hàn toàn thân vô lực, hần chống cánh tay muốn đứng dậy, nhưng lại như cũ mềm mại ngã xuống giường: "Người là ai, muốn làm gì?" Hần nhúu chặt mày nhìn Ôn Noãn đang đứng ở mép giường nhìn hần.

"Đừng sợ, ta sẽ nhẹ nhàng." Ôn Noãn kéo kéo khóe miệng, cười khẽ nói.

"Người là nữ nhân!?" nghe được giọng nữ mềm nhẹ dễ nghe, Vu Từ Hàn kinh ngạc nhìn ngực Ôn Noãn.

Ôn Noãn đá bay giày trên chân, xoay người lên giường, nằng ngồi lên eo Vu Từ Hàn, đuối tay tháo đai lưng chính mình: "Có phải nữ nhân hay không, người kiểm tra chẳng phải sẽ rõ hay sao." Nàng động tác lưu loát cởi áo ngoài, ôm bọc ngực bên trong.

Ánh nền màu vàng ấm mại lên làn da tinh tế của nàng một tầng sáng, nữ tử tóc dài bay bay, trên gương mặt sinh đẹp treo nụ cười của tiểu ác ma. Nàng giống như đang trên đùa hân, một bên từ từ cởi bọc ngực, một bên thường thường hoạt động cái mông cọt xát eo bụng hân.

"Ngươi!!" Vu Từ Hàn bị hành vi lớn mật của Ôn Noãn dọa tới rồi, cũng bị tươi cười tà ác của nàng mê hoặc.

....

Ánh nắng sáng sớm bị cửa sổ giấy chặn lại một nửa, còn thừa nguồn sáng chiếu khắp phòng. Trên đường phố người lui tới ầm ĩ, thanh âm xe ngựa không dứt bên tai, ồn ào đến người không ngủ được.

Vu Từ Hàn cau mày trở mình, sau một lúc lâu hân ngồi dậy, cau mày nhìn chính mình trần trụi, lại nhìn nhìn giường đệm bên cạnh trống rỗng cùng với một chỗ lác hồng đỏ tươi, trên mặt xuất hiện biểu tình phức tạp lúc đỏ lúc trắng.

Hái hoa nhiều năm như vậy, cư nhiên bị người khác hái mất, lại còn dùng phương thức bị động như vậy! Mấu chốt chính là, hân còn cảm thấy rất thoải mái... Vu Từ Hàn suy sụp che mặt, bị đè ép một lần dưới thân cả tôn nghiêm của nam nhân cũng không có.

Thịch thịch thịch--- ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa.

"Ai?" Vu Từ Hàn lên tiếng hỏi.

"Khách quan, có một vị cô nương bảo tiểu nhân đưa cho ngài một phong thư." Tiểu nhị ở ngoài cửa trả lời.

Vu Từ Hàn lưỡng cổ tay chân mặc xong quần áo, vội vàng mở cửa: "Người đâu?"

"Vị cô nương kia nói nàng đi rồi, khách quan không cần đi tìm nàng." Tiểu nhị hai tay để lại phong thư, truyền xong lời Ôn Noãn liền rời đi.

Vu Từ Hàn trong lòng có chút buồn bực, hân đóng cửa phòng mở ta thư.

Bảng hữu không biết tên: Chào ngươi, cảm ơn ngươi hôm qua đã phụng hiến*, tuy rằng kỹ thuật chẳng ra gì nhưng mà vẫn giúp được ta. Ngân phiếu trong phong thư coi như thù lao tối hôm qua đi, vất vả ngươi.

(*)phụng hiến: phụng bồi và dâng hiến (ー -)

Nội dung thật ngắn gọn, cả lạc khoản* đều không có, Vu Từ Hàn cầm trong tay mười vạn lượng ngân phiếu, sắc mặt đen như đáy nồi.

(*) lạc khoản: ký tên

Kỹ thuật không như thế nào! Tối hôm qua nàng cho hân biểu hiện kỹ thuật sao! Được thôi cái này không tính, rốt cuộc hân là lần đầu tiên... Nhưng một đồng ngân phiếu kia là như thế nào! Nghĩ hân là tiểu quan thanh lâu hay sao!

Vu Từ Hàn nổi giận dưng dưng lao ra khỏi phòng, xuống lầu vừa lúc nhìn đến tiểu nhị truyền tin lúc nãy ở cạnh bàn liền bước nhanh qua.

"Tiểu nhị."

"Khách quan ngài có gì phân phó?" Tiểu nhị vội vàng cúi đầu khom lưng.

"Nữ nhân bảo ngươi truyền tin kia có nói nàng muốn đi đâu không?" Vu Từ Hàn hỏi.

Tiểu nhị hồi tưởng một chút sau đó lắc đầu: "Không có, cô nương kia đem tin giao cho ta xong liền đi rồi không có nói cái gì dư thừa." Sau đó đột nhiên nghĩ ra cái gì lại lần nữa mở miệng: "Đúng rồi, nàng hỏi ta bên trong thành có nhà bán ngựa nào không, ta nói cho nàng là ở Đông môn có một nhà."

"Cảm tạ." Vu Từ Hàn ném cho tiểu nhị một thỏi bạc rồi dùng kinh công bay ra khách điểm.

Tiểu nhị nhìn theo Vu Từ Hàn đi xa, khóe miệng a dua tươi cười chậm rãi thay đổi. Nàng ước lượng bạc trong tay, một bên hướng hậu viện khách điểm đi đến một bên tháo xuống mặt nạ trên mặt.

"Ngươi đứng lại đó cho ta!" Phía sau truyền đến một tiếng la to.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Đầu Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Hoa Dại Ven Đường Không Thể Hái (3)

Edit: luoicon27

Beta: Mi

Phía sau truyền đến tiếng hét to làm Ôn Noãn vốn dĩ đang đi trong sân vắng tanh bộ dừng lại một chút, sau đó dùng tốc độ gấp mười lần bay nhanh trốn ra ngoài.

"Nữ sắc lang kia, đứng lại cho ta!" Vu Tử Hàn vận khí dùng khinh công đuổi theo phía sau Ôn Noãn.

Ban ngày đường phố rất náo nhiệt, bá tánh lui tới, rao hàng tiểu thương có hết. Ôn Noãn cùng Vu Tử Hàn thi triển khinh công xuyên qua đám người, mọi người chỉ thấy một trận gió nhẹ xẹt qua bên người, khi nhìn kỹ lại không phát hiện ra cái gì.

Này thật sự không phải hoàn cảnh thích hợp để đuổi bắt, trên đường người quá nhiều, thân thể Ôn Noãn nhỏ xinh linh hoạt, đám người trước mặt là nơi ẩn nấp tuyệt vời. Cho dù Vu Tử Hàn có tập trung cỡ nào đi nữa, ở trong đám người không chịu khống chế lưu động quá nhiều vẫn bị mất tung tích Ôn Noãn.

"Đường hồ lô!"

"Bánh bao, bán bánh bao!"

Thanh âm người bán hàng vẫn vang dội như cũ, người đi đường hoặc vội vàng hoặc nhàn nhã, nhìn đều thực bình thường.

"Đại gia, cho miếng ăn đi, tiểu nhân đã ba ngày không ăn cơm." Khất cái một thân quần áo tả tơi đầu tóc lộn xộn, trên mặt không biết bôi đen bằng cái gì, thân mình hằn cong xuống, hai tay bụng chèn chứa rất nhiều bùn đen.

"Cho cho cho, mau tránh ra! Đừng ở chỗ này cản trở ta làm ăn buôn bán!" Người bán hàng rong bán bánh bao không chịu nổi dơ bẩn trên người khất cái, về mặt ghét bỏ ném cho khất cái một cái bánh bao.

Bánh bao rơi xuống đất lăn một vòng, lớp vỏ trắng muốt bị dính một tầng đất cát, khất cái vội vàng bò đến trên mặt đất nhặt lên bánh bao: "Cám ơn đại gia, người tốt cả đời bình an!" Hắn như cầm trân bảo mà đem bánh bao ôm vào trong ngực vội vàng rời đi.

Vu Tử Hàn thần sắc không rõ nhìn bóng dáng khất cái bước đi rồi, quần áo không đủ che, ăn không đủ no, vì sống sót mà từ bỏ tôn nghiêm, một màn này ở trong thành trấn thường xuyên phát sinh. Chẳng qua...

Hắn không nghĩ tới người ra tay chính là mười vạn lượng cư nhiên đem vai khất cái sấn đến chân thật như vậy!

"Khất cái phía trước người đứng lại cho ta!" Vu Tử Hàn cao giọng gọi lại người bước đi rồi phía trước.

Ôn Noãn theo tiếng dừng lại bước chân, quay đầu khắp nơi nhìn nhìn.

"Đừng nhìn, nói chính là người." Vu Tử Hàn bước nhanh qua.

"Nha, đại gia, ngài kêu tiểu nhân có việc gì?" Ôn Noãn vội vàng cúi đầu khom lưng, giọng nói biến thành hoàn toàn là của một hán tử tang thương.

"Đừng giả vờ, ngươi chính là....ăn trộm!" Vu Tử Hàn thiếu chút nữa nói nàng là hái hoa tặc, sau lại nghĩ lại nghĩ, hẳn cũng không phải hoa, nói như vậy giống như đem chính mình biến thành nữ nhân. Vì thế, lời nói đến cuối cùng, khó khăn đem hái hoa tặc biến thành ăn trộm.

Hơn nữa đêm thâm nhập khuê phòng nhà người khác, nàng là nữ sẽ không hái hoa, kia khẳng định là trộm cướp. Nữ nhân này chính là ăn trộm!

"Đại gia, sao ngươi có thể nói như vậy!" Ôn Noãn một bộ 'ngươi cư nhiên vũ nhục ta' trừng mắt nhìn Vu Tử Hàn: "Ta tuy là thân bản hàn trở thành khát cái, nhưng ta tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện trộm cắp này!"

Vu Tử Hàn khoanh tay trước ngực, vẻ mặt liệu trước nói: "Ngươi cho rằng ngươi giả trang dịch dung ta sẽ không nhận ra ngươi sao! Đôi mắt lớn nhỏ này của ngươi ta sẽ không quên!"

Ôn Noãn gơ tay sờ sờ hai mắt của mình, vẻ mặt không thể tưởng tượng được nhìn Vu Tử Hàn. Số lần nàng nhìn khuôn mặt này so với hắn còn nhiều hơn, sao nàng lại không phát hiện mình có một mắt to một mắt nhỏ, tiểu tử này không phải là đang lừa nàng đi.

"Đừng có sờ, sờ nữa đôi mắt của ngươi cũng không giống nhau." Vu Tử Hàn đuổi tay bắt lấy tay Ôn Noãn: "Theo ta đi."

"Từ từ! Đại ca, ta sai rồi! Cầu buông tha!" Ôn Noãn co được dẫn được nhuyển thanh cầu xin tha thứ.

"Đã chậm." Đầu tiên là cưỡng chế hắn một đêm, sau đó coi hắn là tiểu quan thanh lâu để lại mười vạn lượng ngân phiếu, lưu lại tờ giấy châm chọc kỹ thuật hắn kém, cuối cùng còn đến dịch dung trên chọc hắn. Con tức này mà không phát ra hắn thật sự muốn ghen chết!

Vu Tử Hàn bắt lấy Ôn Noãn kéo về Duyệt Lai khách điểm, một lần nữa trở lại khách phòng lầu ba, lần này vị trí của hai người bị đảo lộn.

"Rốt cuộc ngươi tức giận cái gì a." Dỡ xuống một thân nguy trang Ôn Noãn vẫn mặc trang phục của tiểu nhị lúc sáng: "Tối hôm qua ta trúng mị được mà ngươi vừa lúc ở bên người, ta đây cũng không có biện pháp khác. Hơn nữa ngươi là nam nhân cũng không có hại gì, lần đầu tiên của ta cho ngươi, tính lên ta mới là người tổn thất lớn đi."

Ôn Noãn nói quả thật có đạo lý, danh tiết đối với nữ nhân cổ đại rất quan trọng, tuy rằng nữ nhi giang hồ không câu nệ tiểu tiết, nhưng là cô nương gia vẫn tương đối để ý cái này. Chuyện này nói tóm lại có hại vẫn là Ôn Noãn, nàng là nữ nhi, đem trong sạch giao cho một nam nhân xa lạ, không khác không nháo đã rất không rồi.

Nghe xong Ôn Noãn nói, Vu Tử Hàn cũng cảm thấy mình keo kiệt. Nhưng tờ giấy cùng ngân phiếu kia có liên quan đến vấn đề tôn nghiêm của nam nhân, hắn không tức giận cũng... không bình thường đi, Vu Tử Hàn có chút rối rắm ngồi trên ghế không nói.

"Ngươi..." Đôi mắt chính diện với Ôn Noãn, Vu Tử Hàn không nói được nặng lời. Hắn thở dài móc mười vạn lượng ngân phiếu trong ngực ra đưa đến trước mặt Ôn Noãn: "Chỗ ngân phiếu này ngươi cầm lấy thôi."

Ôn Noãn khó hiểu nhìn nhìn ngân phiếu trên bàn: "Quá ít?"

"Đương nhiên không phải." Vu Tử Hàn không biết nên khóc hay nên cười: "Loại sự tình nàykhông thể dùng ngân phiếu tới cân nhắc."

Ôn Noãn về mặt cảnh giác nhìn Vu Tử Hàn: "Không phải ngươi muốn ta phụ trách đây chứ!"

"Muốn phụ trách cũng là ta đối với ngươi phụ trách!" Rõ ràng là một cô nương gia đáng người nhỏ xinh, lại luôn đặt mình vào vị trí nam nhân, đem nam nhân đặt ở vị trí cần được bảo hộ giống nữ nhân là như thế nào!

Vu Tử Hàn vẫn luôn là người có tính tình tốt, ít nhất các bằng hữu của hắn đều cho là như vậy, rất nhiều người biết hắn có ham mê về tranh mỹ nhân khuê phòng nhưng như cũ vẫn vui đùa làm bằng hữu của hắn, bởi vậy có thể thấy được hắn cỡ nào làm người thích. Nhưng sau khi gặp được nữ nhân kỳ lạ trước mặt này, cảm xúc của hắn lại có dao động rất lớn, thấy nhiều nhất chính là tâm ghen ghét.

Nghe được Vu Tử Hàn nói, vẻ mặt Ôn Noãn mới hòa hoãn xuống, nàng hào sảng vỗ bả vai của hắn: "Không cần phải khách khí như vậy, còn không phải là lần đầu tiên sao, coi như lễ gặp mặt của hai ta ha ha ha!"

Lễ gặp mặt?! Vu Tử Hàn quả thật bị dọa cho sợ ngây người. Hành tẩu giang hồ bao nhiêu năm, kỳ nhân dị sự* mà hắn thấy được nhiều nghe cũng không ít, nhưng nữ nhân này....cũng không phải đặc biệt bình thường đi.

(*) kỳ nhân dị sự: người kỳ quái, chuyện dị thường

"Ngươi rốt cuộc có phải nữ nhân hay không!?"

"Ta có phải nữ nhân hay không chẳng phải ngươi là người biết rõ nhất sao?" Ôn Noãn nhướn mày.

"Khụ khụ!" Vu Tử Hàn ửng đỏ mặt quay đầu nhìn về nơi khác, trong đầu từng hình ảnh kiều diễm tối hôm qua lại hiện lên.

"Ngân phiếu ngươi không cần thì ta lấy lại, nếu không còn chuyện nào khác vậy ta đây đi trước." Ôn Noãn lưu loát lấy lại ngân phiếu sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

"Từ từ." Vu Tử Hàn vội vàng lên tiếng.

"Còn có chuyện gì?" Ôn Noãn nghỉ hoặc xoay người.

Vu Từ Hàn dùng nội lực đưa tờ giấy đến trước mặt Ôn Noãn, Ôn Noãn duỗi tay tiếp được, nhìn nhìn nội dung do chính tay mình viết, biểu tình bắt đầu chột dạ lên.

"Xem ra người đã biết vì sao ta lại tức giận." Nói thật, vì loại chuyện này mà tìm khổ, Vu Từ Hàn cảm thấy rất thẹn, nhưng mà không làm gì hẳn cảm thấy rất ngại khuất. Tâm tư thiên hồi bách chuyển* nhưng trên mặt vẫn Vu Từ Hàn không hiện ra gì cả, tận lực duy trì vẻ mặt thông dong.

(*)Thiên hồi bách chuyển: đại ý là tâm ý thay đổi, thay đổi liên tục.

"Ta...ta nói chính là lời nói thật." Ôn Noãn lấp bắp, trước sau không cùng Vu Từ Hàn đối diện.

"Kỹ thuật của ta kém chỗ nào!"

"... Người nhất định phải cùng ta một cô nương gia nói về vấn đề này sao." Ôn Noãn thấy hướng đi của đoạn đối thoại này có chút không khống chế được.

"...Khụ." Vu Từ Hàn cũng có chút xấu hổ sờ sờ cái mũi: "Ta là một nam nhân bình thường, nam nhân đối với phương diện này rất đề ý."

Ôn Noãn ho khan hai tiếng: "Cái kia...ta cũng không biết cụ thể kém chỗ nào. Nếu không ta thử lại."

"..." Bọn họ rốt cuộc đang nói chuyện lung tung rối loạn gì vậy!

Cuối cùng ngày đó nói chuyện cũng không làm ra nội dung gì có tính thực chất, hai người ở trong khách phòng yên lặng nhìn nhau sau nửa canh giờ liền đường ai nấy đi.

Lại là một ban đêm tuyệt đẹp, ánh trăng cong như lưỡi liềm, hàng ngàn sao trời hội tụ xung quanh ánh trăng.

Vu Từ Hàn một thân hắc y nhẹ nhàng bay từ phương xa tới, ngày đó không có nhìn thấy tuyệt thế mỹ mạo Lăng Thanh Thanh trong truyền thuyết, Vu Từ Hàn vẫn rất là tiếc nuối, hôm nay hẳn riêng hồi thăm hành tung tình lang của nàng, xác nhận không gặp phải trường hợp hai người lén lút gặp nhau mới đi tới Lăng phủ.

Hôm nay nhất định phải nhìn thấy dung mạo Lăng Thanh Thanh, Vu Từ Hàn một bên từ cửa sổ rộng mở tiến vào trong phòng một bên thăm nghĩ.

Nhà ở của Lăng Thanh Thanh như cũ một bộ dáng tráng lệ, kim khí ngọc khí, đồ cổ tranh chữ đầy nhà, Vu Từ Hàn không dừng lại xuyên qua gian ngoài, tiến vào phòng trong.

Nền đỏ lay động, dáng người phập phồng quyến rũ, một nữ tử tóc dài mặc trường bào hồng nhạt đang ngồi trước bàn trang điểm chải đầu, Vu Từ Hàn yên lặng ngồi xôm trên xà nhà, từ góc độ này của hắn có thể nhìn thấy sườn mặt xinh đẹp của nữ tử.

Kiên nhẫn chờ đợi một hồi, Lăng Thanh Thanh rút cuộc chải xong tóc, theo động tác rời đi bàn trang điểm của nàng, Vu Từ Hàn rút cuộc có thể nhìn thấy dung mạo của tuyệt thế mỹ nhân trong truyền thuyết.

Cũng không phải rất đẹp, Vu Từ Hàn có chút thất vọng rừ rừ mắt, còn không bằng nữ nhân có đôi mắt lớn nhỏ kia.

Trong phòng Lăng Thanh Thanh ngồi trước bàn đầy mỹ vị thật lâu, không biết qua bao lâu, biểu tình nàng tựa như ai oán nhìn một bàn đầy rượu ngon sâu kín thở dài: "Đáng tiếc ta từ chỗ cha trộm rượu ngon tới."

Không chờ được tình lang, Lăng Thanh Thanh giận dỗi đi ngủ.

Vốn yêu thích rượu ngon Vu Từ Hàn đối với rượu ngon nổi lên hứng thú, phải biết rằng Lăng gia ở Giang Nam là một nhà thương nhân nổi danh, Lăng lão gia cất chứa rượu ngon khẳng định không kém. Vu Từ Hàn nhẹ nhàng bay xuống bên cạnh bàn, duỗi tay nâng lên ly rượu nhấp một ngụm nhỏ.

Mùi rượu nồng đậm tự nhiên hỗn loạn mà thanh hương tràn ngập khắp khoang miệng. Hai mắt Vu Từ Hàn sáng lên vài độ. Rượu ngon, rượu ngon! Hắn nhắc lên bầu rượu uống liền vài ly, thẳng đến trong bụng truyền đến một trận nóng rực khác thường mới kinh ngạc phát hiện không thích hợp.

"Ngô..." Vu Từ Hàn thở dốc kêu rên.

Không xong, trong rượu có cái gì!

Một đạo bóng đen từ gian ngoài lóe đến phòng trong, bóng dáng kia đầu tiên là chui vào trong giường Lăng Thanh Thanh thổi một ngụm khói mê, sau đó động tác nhanh chóng tháo xuống khóa bình an có gắn hồng bảo thạch, thay bằng một đồ dóm giống y hệt.

"Thật là phong thủy luân chuyển a!" Làm xong hết thảy, Ôn Noãn nhàn nhã vén lên màn trướng, xoay người xuống giường.

"Người...Hô--ngô!" Mồ hôi từng viên một rơi xuống, cơ hồ là uống hơn phân nửa bình rượu Vu Tử Hàn bị được tính đánh sâu vào làm cho trở tay không kịp.

Ôn Noãn chạy mau đến bên người Vu Tử Hàn đỡ lấy thân mình sắp ngã xuống đất của hắn: "Người có khỏe không?"

"Cách...cách ta xa một chút!" Vu Tử Hàn thở hổn hển nói.

Ôn Noãn nắm nắm tay đã nắm thật chặt của hắn, cúi đầu ở bên tai nhẹ giọng nói: "Lần trước người giúp ta, lần này đến lượt ta giúp người."

"Đừng...hồ--đừng như vậy!"

"Không cần khăn trương, ta sẽ nhẹ nhàng, người biết rõ mà."

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Đều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Hoa Đại Ven Đường Không Thể Hái (4)

Vu Tử Hàn chậm rãi mở to mắt, mọi vật trước mắt hết thảy đều rất quen thuộc. Cảnh tượng tối hôm qua rõ ràng trước mắt, cái loại cảm giác sáng khoái này vẫn còn dừng bên trong thân thể.

Từng sợi tóc dài mềm nhẹ tán loạn trên giường, khoe mắt hơi cau lên nhẹ nhẽm màu đào phớt, ánh mắt mị hoặc liễm điểm, nàng cứ như vậy triển miên nhìn người, lại làm cho người không không chế được.

Hắn kỳ thật muốn làm một chính nhân quân tử, Vu Tử Hàn có chút cảm thấy thẹn lấy tay che mặt. Tối hôm qua sau khi trúng được hắn vẫn luôn cường bách chính mình bảo trì thanh tỉnh, nhưng mà nữ nhân kia lại giống như yêu tinh luôn trêu chọc mình, **(?) cuối cùng vẫn chiến thắng lý trí, mãi cho đến khi được tính giải trừ hắn vẫn không thể dừng lại động tác của mình.

Hắn sẽ không thật sự biến thành một sắc ma đi, Vu Tử Hàn khóc không ra nước mắt lăn vài cái trên giường, hắn rõ ràng là người duyệt mỹ vô số, nhưng vẫn giữ mình trong sạch là chính nhân quân tử a!

Ôn Noãn lại lần nữa dựa theo đồng hồ sinh hoạt từ trong ngủ say tỉnh dậy, tuy rằng bản thân đã bần rùn cực kỳ nhưng là vẫn thu thập ổn thỏa, rời đi khách điểm.

Lần này tiến triển cùng mục tiêu nhiệm vụ rất thuận lợi, vì tránh cho bị lợi ngược dòng, Ôn Noãn quyết định tạm rời đi một thời gian. Chiều lạc mềm buộc chặt này ở chỗ nào đều dùng được, đặc biệt là ở trên người nam nhân.

Chống thân mình mỗi một, Ôn Noãn tới quán bán ngựa ở Đông môn chọn một con ngựa tốt chạy tới thành trấn gần nhất. Vì bảo đảm cho dù rời đi Vu Tử Hàn một thời gian cũng phải nắm chính xác hành tung của hắn, Ôn Noãn quyết định đi kinh thành đóng quân ở đây.

Một đường du sơn ngoạn thủy đi rồi dừng, lúc tới kinh thành đã là một tháng sau. Kinh thành náo nhiệt cùng phồn hoa thật sự không phải nơi thành trấn khác có thể so sánh, giai đoạn từ cửa thành đến khách điểm gần nhất, Ôn Noãn đã bị các loại đồ vật mới mẻ hấp dẫn không biết bao nhiêu lần, vốn dĩ con đường chỉ cần mười phút lại đi mất nửa giờ mới đến.

"Người không thể đi! Người trả lại túi tiền cho ta! Đó là tiền của ta!"

Cách đó không xa truyền đến tiếng ồn ào ngăn trở bước chân đi vào khách điểm của Ôn Noãn, nàng thu một chân đã bước vào khung cửa, tò mò xoay người theo tiếng nhìn lại.

Một ông cụ bán bánh nướng đang gắt gao bắt lấy một hán tử trông có vẻ trung hậu thành thật. Vẻ mặt của ông phần nộ lại nôn nóng, trong miệng vẫn luôn ồn ào muốn đưa người trước mặt đi gặp quan.

"Người đang nói cái gì vậy! Mau thả ta ra!" Hán tử không kiên nhẫn dẩy dựa: "Nơi này nhiều người như vậy, người dựa vào đầu mà nói ta là ăn trộm!"

"Vừa rồi chính là người đụng vào ta một chút, tiền của ta đã không thấy tăm hơi!" Ông cụ nôn nóng nói: "Người mau trả lại tiền cho ta!"

"Người đừng nói bậy!"

Người chung quanh thấy nơi này có náo nhiệt xem liền sôi nổi dừng chân lại, bọn họ quây thành vòng tròn đem hai người đang lôi kéo vây ở bên trong, theo tiếng hai người cãi cọ mà không ngừng thay đổi lập trường của mình.

"Xem tiểu tử này lớn lên thành thật như vậy, không chừng là lão nhân này nói bừa đi."

"Cũng không hẳn, có người nhìn giống như trung lương*, nhưng trên thực tế tâm lại đen không ai bằng."

(*)trung lương: trung thực, lương thiện.

Đám người vây xem nghị luận sôi nổi, đối với hai người bị quây bên trong chỉ chi trò trỏ.

"Ta có biện pháp tìm được ra ai mới là ăn trộm." Một giọng thiếu niên khàn khàn đột nhiên vang lên.

Tiếng đám người đang nghị luận nháy mắt biến mất, bọn họ tự động tách ra hai bên, để lộ ra thiếu niên mặc đồ đen đứng ở giữa.

"Ta có cách chứng minh ai mới là ăn trộm." Thiếu niên tự tin bước lên phía trước tiến vào vòng vây, ánh mắt sắc bén nhìn về phía hán tử tuổi trẻ.

"Ta... Ta nói không trộm chính là không trộm, không cần phải một tiểu hài tử như ngươi chứng minh." Hán tử chột dạ lớn tiếng nói, hấn dùng sức hất tay ông lão ra, xoay người định đi nhưng quần chúng vây xem sao có thể thả hấn đi, náo nhiệt bọn họ còn chưa xem đủ đâu.

Thiếu niên khẽ cười một tiếng: "Người sợ cái gì, nếu ngươi trong sạch thì cũng sẽ không sợ ta làm cái gì đi."

"Đúng vậy đúng vậy."

"Không chừng hấn chính là ăn trộm đó."

Thanh âm nghị luận chung quanh cùng vẻ mặt không mấy thân thiện trên mặt của bọn họ làm hán tử trẻ tuổi có chút hoảng loạn, hấn nuốt nước miếng, giả vờ trấn định lớn tiếng nói: "Được, ta xem ngươi chứng minh thế nào."

"Không biết ai có thể mang một chén nước tới." Thiếu niên cao giọng nói.

"Ta đây liền bưng tới." Trong đám người có người nhiệt tâm lên tiếng, chỉ chốc lát, một tiểu nhị mang một cái chén sứ đến.

Thiếu niên nói lời cảm tạ rồi tiếp nhận cái chén, sau đó cười đối với mọi người xung quanh nói: "Nơi này đều là người ở gần chỗ cụ ông bị mất tiền, cho nên các người mỗi người đều có hiềm nghi." Hấn liếc hán tử tuổi trẻ một cái: "Chỉ cần các người mỗi người ném một văn tiền vào trong chén này ta liền có thể biết ai là ăn trộm."

Mọi người hai mặt nhìn nhau, bọn họ chỉ là tới xem náo nhiệt, sao lại thành người bị hiềm nghi rồi, lại còn phải bỏ tiền, tuy rằng tiền không nhiều lắm chỉ có một văn, nhưng mọi người cũng không muốn tự nhiên mất trắng một tiền đồng.

"Yên tâm, lát nữa ta sẽ đem tiền trả các người." Thiếu niên lại lần nữa mở miệng.

Đương!

Một đồng tiền chuẩn xác bị ném vào trong chén, một ít bọt nước bắn vào trên tay trắng nõn của thiếu niên.

Ôn Noãn gật đầu với thiếu niên, trong ánh mắt có tò mò cùng cổ vũ.

Trách không được nàng cảm thấy trò khôi hài này quen mắt, này còn không phải là đoạn nữ chủ Diệp Thanh chính thức lộ diện trước mặt quần chúng trong cốt truyện sao. Bởi vì ông cụ bán bánh nướng trên tay có dầu mỡ, nên khẳng định trên mặt đồng tiền cũng bị dính, ném đồng tiền vào trong nước, tiền của ai nổi lên văng dầu, người đó chính là ăn trộm.

Có người đi đầu, những người còn lại tự nhiên cũng khẳng khái ném tiền vào trong nước, quả nhiên sau khi hán tử trẻ tuổi do dự ném tiền vào chén, một

ít vàng dầu đã nổi lên.

"Quả nhiên người chính là ăn trộm." Diệp Thanh giả dạng thiếu niên chỉ vào thiếu niên lạnh giọng nói.

"Cái gì mà chính là ta! Người đừng có mà bôi nhọ người khác!"

"Còn không thừa nhận, người..." Diệp Thanh tự tin cười, đơn giản sáng tỏ nói rõ nguyên nhân chuyện vừa rồi. Hán tử thấy rõ không thể cãi lại, chỉ có thể về mặt đưa đám đem túi tiền giao ra.

Trò khôi hài qua đi, đám người dần dần tan ra, Diệp Thanh đem đồng tiền cuối cùng trong chén trả lại, sau đó hướng tới chỗ Ôn Noãn đi đến đến.

"Vừa rồi cảm ơn người." Diệp Thanh cười đưa đồng tiền qua.

Ôn Noãn cầm lấy tiền cũng tươi cười: "Không cần khách khí, chuyện nhỏ không tốn sức mà thôi."

"Nếu không phải nhờ chuyện nhỏ không tốn sức của người, ta sẽ không thể hoàn thành chuyện kế tiếp." Diệp Thanh nhìn nữ hài diện mạo xinh đẹp, tươi cười ôn hòa này mà tâm sinh hảo cảm.

"Không nhất định, người thông minh như vậy chắc chắn sẽ có biện pháp khác." Ôn Noãn quyết định khích lệ nàng một chút.

"Ha ha, cảm ơn đã khích lệ." Được tán dương Diệp Thanh cười ha ha: "Kết giao bằng hữu đi, ta kêu Diệp Thanh, còn người?"

Ôn Noãn cười gật đầu: "Ta tên Ôn Noãn."

"Quý ảnh thần trộm Ôn Noãn." Về mặt Diệp Thanh cứng đờ.

"Cùng tên mà thôi." Ôn Noãn về mặt 'ta liền biết người sẽ như vậy', nàng buồn cười lắc đầu: "Thân mình ta như vậy, chạy hai bước sẽ thở dốc, người xem ta chỗ nào giống thần trộm?"

Diệp Thanh nhìn nhìn thân mình gầy yếu của Ôn Noãn, ngượng ngùng cười cười: "Ngượng ngùng a, di chứng khi ở Lục Phiến Môn mà thôi."

"Ta hiểu mà." Ôn Noãn lý giải gật đầu.

"Gặp nhau chính là có duyên, ta mời người đi ăn cơm." Diệp Thanh đột nhiên nói, duỗi tay cầm tay Ôn Noãn hướng khách điếm đi đến.

"Ai.." Ôn Noãn phản ứng có chút trì hoãn, bị tóm một cái liền lao đảo.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi, là ta đường đột, người không sao chứ." Diệp Thanh vội vàng buông tay, vừa rồi xem xét mạch của nàng không có cảm giác được chút nội lực nào, xem ra là nàng quá nhạy cảm, cái tên Ôn Noãn này cũng không phải rất đặc biệt, trùng tên trùng họ cũng có khả năng, trong lòng Diệp Thanh nghĩ.

"Không sao, là ta phản ứng quá chậm." Ôn Noãn cười lắc đầu.

"Người là cô nương gia đó." Muội tử bình thường ở cổ đại luôn là nhu nhu nhược nhược, khẳng định sẽ không giống loại nữ hán tử như nàng.

Ôn Noãn nhìn chỗ cổ của Diệp Thanh: "Người cũng là cô nương gia, lại so với ta lợi hại hơn rất nhiều."

"Sao người lại biết!?" Diệp Thanh kinh ngạc hỏi. Mỗi lần nàng nữ giả nam trang đều bị nhận ra, đám bộ khoái trong Lục Phiến Môn kia liền tính, tại sao một người bình thường cũng nhận ra.

Ôn Noãn chỉ chỉ yết hầu của mình: "Hầu kết."

"Thì ra là thế." Diệp Thanh búng tỉnh đại ngộ cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì.

"Chỗ khác đều rất tốt, nếu không nhìn hầu kết của người, ta cũng không nhận ra người là nữ hài tử." Ôn Noãn nhẹ giọng an ủi.

"Ta không thương tâm." Diệp Thanh cười ngẩng đầu: "Cảm ơn người đã nhắc nhở, lần sau ta có thể nguy trang tốt hơn."

"Vậy người cố lên." Ôn Noãn vỗ vai nói.

Giữa nữ hài với nhau quen biết rất nhanh, chỉ mất một bữa cơm, hai người đã là bạn tốt không có gì giấu giếm. Diệp Thanh nhiệt tình mời Ôn Noãn đến nhà, Ôn Noãn do dự mãi, nhìn không được Diệp Thanh làm nũng bán manh, cuối cùng liền đồng ý.

"Ta còn có một tỷ tỷ, tên là Diệp Thư Nhã, nàng cũng là người ôn nhu như người, chắc chắn hai người sẽ trở thành bạn tốt." Diệp Thanh cẩn thận giới thiệu tình huống trong nhà mình cho Ôn Noãn, để tránh cho nàng đi đến nơi xa lạ mà không biết làm sao.

"Được, ta đã biết."

Diệp Thư Nhã thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, nghe đồn nàng giống như thiên tiên, chỉ cần nhìn người liếc mắt một cái đều có thể đem linh hồn nhỏ bé của người câu đi. Đẳng quý nhất chính là không chỉ tướng mạo của nàng xuất chúng, tài đức cũng gồm nhiều mặt, thi từ ca phú mọi thứ đều giỏi, có thể nói là tài mạo song toàn tuyệt thế giai nhân.

Có danh hào tuyệt thế giai nhân, nhất định tên Vu Từ Hàn kia sẽ đến đây nhìn xem. Nàng chỉ cần ở chỗ này ôm cây đợi thỏ, Ôn Noãn dơ lên một nụ cười nhạt sung sướng.

Hái hoa tặc nổi tiếng giang hồ hành xử kỳ quái đã thật lâu không xuất hiện, vốn dĩ cứ một đoạn thời gian ngắn hần sẽ khai quật ra một đại mỹ nhân, thời gian tuyệt đối không vượt qua hai tháng, hiện tại khoảng cách với lần về mỹ nhân trước đã là ba tháng, tên hái hoa tặc này giống như biến mất ở nhân gian vô tung vô ảnh. Mọi người đang hoài nghi có phải lúc hần trong đêm thăm khuê phòng người khác bị người ta bắt được rồi tiêu diệt hay không.

"Từ Hàn, dạo này người làm sao vậy?" Thiên Cơ lão nhân với một bộ râu trắng muốt quan tâm hỏi.

Nằm trên dây thừng nhắm mắt dưỡng thần Vu Từ Hàn nghe tiếng mở to mắt: "Không làm sao a, sư phụ sao người lại hỏi vậy?"

"Không như thế nào? Từ lúc người 16 tuổi rời núi, chưa bao giờ ngây ngốc ở chỗ này của ta quá ba ngày." Nói đến đây Thiên Cơ lão nhân cảm thấy có chút chua xót, tiêu oa nhi tự mình nuôi dưỡng lại ghét bỏ mình, ai...

"...Ta chính là trở về nghỉ ngơi mấy ngày." Vu Từ Hàn trả lời nói.

"Xảy ra chuyện gì?" Thiên Cơ lão nhân tò mò hỏi: "Lúc trước người thích nhất là vẽ tranh mỹ nhân, hiện tại thì sao? Từ lần trước người vẽ đã là bao lâu?"

"Mỹ nhân đều vẽ xong rồi, chính là không tìm thấy người mới nên ta muốn nghỉ ngơi một chút thôi." Vu Từ Hàn từ trên dây thừng xoay người một cái rơi xuống mặt đất.

"Lăng gia nữ nhi kia khó coi?"

Vu Từ Hàn quyết đoán lắc đầu: "Khó coi."

Trên thực tế, từ lúc phát sinh chuyện kia xong hần đều nhìn nữ nhân nào cũng không thấy đẹp. Biết mình đã bị bệnh tương tư, nhưng mà nữ nhân kia... Đi dút khoát như vậy nói rõ là không đem hần đặt trong lòng, càng nghĩ càng thấy ghen khuất, Vu Từ Hàn mất mát thờ dài.

Thiên Cơ lão nhân xoay chuyển tròn mắt, không hỏi lại cái gì. Hần cười dòi đề tài: "Nghe nói Tổng bộ đầu Lục Phiến Môn Diệp Phi Ứng có đại nữ nhi tên Diệp Thư Nhã là một tuyệt thế giai nhân giống như thiên tiên hạ phàm, lại chỉ còn mấy ngày nữa là đến sinh nhật của nàng, người không muốn đi xem sao?"

Vu Từ Hàn rõ ràng là một bộ dáng không hứng thú.

"Tuổi còn trẻ, luôn bày ra bộ mặt già nua làm gì!" Thiên Cơ lão nhân mạnh mẽ vỗ vỗ bả vai Vu Từ Hàn: "Người trẻ tuổi a, mạnh mẽ khí phách mới là bộ dáng người nên có."

"Vâng, ta đã biết." Vu Từ Hàn gật gật đầu. Minh rốt cuộc đang làm gì, tại sao lại biến thành cái bộ dạng này. Trước kia phóng khoáng không kiềm chế được, vui đùa dân gian Vu Từ Hàn đâu, như thế nào có thể bị một nữ nhân đá kích thành cái dạng này.

Ngoài kia bao nhiêu là cây, hà tất yêu đơn phương một nữ nhân đến tên cũng không biết! Vu Từ Hàn nghĩ thầm

"Sư phụ, ta chuẩn bị đến kinh thành đi dạo." Vu Từ Hàn là người không ngây ngốc một chỗ được lâu, say khi hạ quyết tâm liền nhích người chuẩn bị đi.

"Đi thôi đi thôi, đừng rồi, nhớ đem bức họa của Diệp Thư Nhã về để ta nhìn xem thiên tiên như thế nào." Thiên Cơ lão nhân cười hắc hắc.

"...Đã biết."

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Đều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Hoa Đại Ven Đường Không Thể Hái (5)

Edit: luoicon27

Beta: Mi

Ngày mười lăm tháng tám, trung thu trăng tròn, cũng là sinh nhật đại nữ nhi Diệp Thư Nhã của tổng bộ đầu Lục Phiến Môn Diệp Phi Ứng. Quyền quý trong kinh thành đều đến chúc mừng, tuy nói là ăn sinh nhật hài tử, kỳ thật bản chất vẫn là cuộc xã giao của các đại nhân.

Diệp Thư Nhã trình diện trước mặt các vị trưởng bối, dùng đàn tranh đàn một khúc rồi lui về hậu viện.

"Sinh nhật này đến thật nhàm chán." Diệp Thanh bữu môi vẽ mặt nhàm chán nằm bò trên bàn thờ ngấn than dài.

Diệp Thư Nhã sùng nịch che miệng cười khê: "Nhiều năm như vậy người còn không quen sao." Mỗi năm mặc kệ là sinh nhật ai, cuối cùng cũng thành những cuộc xã giao nhàm chán của các đại nhân, nàng đã sớm thành thói quen.

Cứ ngồi như vậy thật sự nhàm chán, Ôn Noãn cười đề nghị nói: "Chúng ta chơi trò chơi đi, ném thẻ vào bình rượu thế nào?"

Nghe vậy, Diệp Thanh đột nhiên ngồi thẳng người, liên tục gật đầu: "Được a được a!" Nàng quay đầu nói với nha hoàn đứng đằng sau đi chuẩn bị đồ vật cho ném thẻ vào bình rượu, sau đó giống như nghĩ đến cái gì lại nói tiếp: "Mang một bình nữ nhi hồng và ba ly rượu con tới."

"Muội muội đây là muốn?" Diệp Thư Nhã tò mò hỏi.

"Chúng ta thi đấu a, mỗi người một lần ném ba lượt, một lần một điểm, ai thấp điểm nhất bị phạt ba ly rượu, nếu hai người có điểm thấp cũng bị phạt rượu, nếu ba người đều thấp sẽ coi như hòa không cần phạt rượu." Có cạnh tranh mới có ý tứ, Diệp Thanh nói đơn giản một chút quy tắc trò chơi, sau đó chờ mong nhìn hai người: "Thế nào? Uống say cũng không quan hệ, chúng ta đều là nữ nhân không cần sợ. Đến lúc đó để bọn nha hoàn tới chiếu cố chúng ta là được!"

"Được đấy, nghe rất có ý tứ." Ôn Noãn gật đầu đáp ứng.

"Được a, có thể." Hầu hết con em người quyền quý trong thành đều sẽ uống rượu, Diệp Thư Nhã cũng không phải thực để ý điểm phạt rượu này, hơn nữa có nha hoàn thủ bên người, say cũng có người chiếu cố.

Bên này, nha hoàn của Diệp Thanh cũng ôm chín mũi tên bằng gỗ cùng bình trở lại.

Mũi tên toàn bằng gỗ, một đầu dính lông vũ tinh xảo, một đầu được bao phủ bằng sắt để nó có thể hạ xuống tốt. Bình hoa không có gì đặc biệt, mặt ngoài bóng loáng tản ra màu vàng, miệng bình không lớn lắm cho tí lệ người ta ném trúng càng thêm khó khăn.

"Ta tới trước." Diệp Thanh không chịu nổi tính tình cầm ba mũi tên gỗ đứng ở khoảng cách được chỉ định với bình hoa. Nàng nắm chặt mũi tên, cẩn thận nhắm chuẩn, ném mạnh.

Đình! Đầu sắt cùng bình hoa va chạm phát ra thanh âm thanh thúy dễ nghe, Diệp Thanh mở đầu đắc thắng, mũi tên thứ nhất liền ở giữa miệng bình, nàng đối với hai người Ôn Noãn nhẹ nhàng cười đắc ý. Tựa hồ là lần đầu tiên ném thắng nên tăng khí thế, hai lần kế tiếp cũng rất thuận lợi, ba mũi tên đều rơi vào trong bình.

"Gia." Diệp Thanh vui vẻ hoan hô một tiếng.

Ôn Noãn đối với Diệp Thanh dơ ngón cái, cho nàng một nụ cười sáng lạn.

Hôm nay mở màn tựa hồ đều thực thuận lợi, Diệp Thư Nhã cũng không tồi, ném ba mũi trật một mũi, ít nhất cũng được hai điểm. Nàng cười nhạt gật gù đầu, trở về chỗ ngồi trên ghế.

Đến lượt cuối cùng Ôn Noãn từ từ nhàn nhàn đứng ở chỗ cách bình hoa không xa, trên thực tế đối với người am hiểu ám khí như nàng mà nói, trò chơi này quá đơn giản, nàng nhắm mắt cũng có thể ném trúng mũi tên. Nghĩ như vậy, nàng lấy một mũi tên trong tay nha hoàn giao tay liền ném, đột nhiên, một

đạo ánh mắt làm người không thể bỏ qua từ phía sau chọc thẳng đến cột sống nàng, cực nóng giống như muốn thiêu ra một cái động. Ôn Noãn sùng sốt, trên tay dừng vài giây, mũi tên lệch một ít liền bay xuống mặt đất.

"Ha ha ha, Tiểu Noãn, sức lực ngươi cũng thật nhỏ." Diệp Thanh cười lớn nói.

"Sơ suất, có thể ném lại lần nữa sao?" Ôn Noãn ngượng ngùng cười cười.

"Không nên không nên, ném văng ra liền thành kết cục đã định, không thể đổi ý." Diệp Thanh vui sướng khi người gặp họa liên tục xua tay.

"Vây được thôi." Ôn Noãn cũng không thêm để ý, nàng một lần nữa cảm lấy mũi tên giờ lên, trông mắt hơi hơi chuyển, khóe miệng gọi ra một nụ cười nhạt cổ quái.

Lạch cạch, mũi tên nện ở bên cạnh bình hoa.

Lạch cạch, mũi tên nện ở trên thân bình hoa.

"Không điểm! Phạt rượu phạt rượu!" Diệp Thanh nhiệt tình đưa ba ly rượu nữ nhi hồng được rót đầy cho Ôn Noãn: "Đã đáng cược là phải chịu thua, một chén cũng không được thiếu."

Ôn Noãn cũng không làm ra vẻ, sau khi thua trận thì sáng khoái đem ba chén nữ nhi hồng uống cạn sạch.

Có người bị phạt, không khí trò chơi nháy mắt liền sôi nổi lên, bản thân Diệp Thanh là người hiện đại, đối với cấp bậc tôn ti của người cổ đại không coi trọng, nhân lúc cao hứng lôi kéo bọn nha hoàn gia nhập trò chơi. Qua mấy vòng, thua nhiều nhất vẫn là Ôn Noãn, không biết là vận khí* nàng kém hay là còn nguyên nhân nào khác, mười lần thì nàng có chín lần thua, tuy rằng ly rượu nhỏ nhưng nhiều chén như vậy xuống bụng, mặt Ôn Noãn đã xuất hiện ửng đỏ.

(*)vận khí: may mắn

"Ha ha, Tiểu Noãn, hôm nay vận khí ngươi cũng quá kém, cũng may tửu lượng ngươi tốt nếu không thì không nằm trên bàn là không thể." Tửu lượng Diệp Thanh có thể coi như tạm được, bị phạt vài lần uống rượu, thanh âm của nàng đã đề cao vài đề-xi-ben.

Uống lên ba ly đã có chút say Diệp Thư Nhã cơ trí rời khỏi trò chơi làm người xem, đối với Ôn Noãn liên tiếp bại trận, nàng cũng có chút buồn cười.

Một mình ngồi xôm trên xà nhà Vu Tử Hàn cũng cảm thấy vận khí của nữ nhân này kém không ai bằng, ngay cả mấy nha hoàn cũng mấy lần được ba điểm, mà nàng ném vài lần điểm cao nhất cũng chỉ có một, thành tích này quả thực là thảm không nỡ nhìn, Vu Tử Hàn không nỡ nhìn thẳng che mặt.

"Tiếp tục, tiếp tục, Tiểu Noãn, đến lượt ngươi."

Thanh âm Diệp Thanh từ phía dưới vang lên, Vu Tử Hàn buông tay nhìn lại, vừa lúc nhìn thấy Ôn Noãn đem mũi tên trong tay ném văng ra. Mắt thấy lại phải thất bại, Vu Tử Hàn giật giật ngón tay, mũi tên gỗ như bị cái gì đánh trúng, nó lệch về một bên, chuẩn xác quăng vào trong bình.

"Vào!" Ôn Noãn có chút kích động, nàng vui vẻ lấy một mũi tên ném ra ngoài.

Đình ! Đình!

Giờ khắc này Ôn Noãn giống như có thần linh bám vào người, liên tiếp ba điểm, nháy mắt đem mấy người hai điểm đề ở phía dưới: "Ba điểm ba điểm!" Ôn Noãn cao hứng hoan hô cười lớn.

Váy lụa đỏ theo động tác nàng nhảy lên mà tràn ra gọn sóng, làn da trắng tuyết bởi vì say rượu mà điểm điểm phấn hồng, mặt mày bởi vì thật vui mà đáng yêu cong lên, nàng sung sướng lớn tiếng cười, sáng lạn so với hoa còn lóa mắt. Vu Tử Hàn nhìn bóng dáng màu đỏ kia, hai mắt lấp lánh, khóe miệng dâng lên ý cười nhàn nhạt.

Kể tiếp mỗi ván Ôn Noãn đều chưa bị dưới hai điểm, lúc trước luôn thắng Diệp Thanh cũng bị chuốc đến thất điên bát đảo: "Ta.. Ta không tin, vận khí của ngươi có thể luôn tốt như vậy!"

"Chính là luôn tốt như vậy." Tính cách Ôn Noãn tựa hồ càng trở nên hoạt bát, cười đến miệng cũng không khép lại được.

"Tốt." Diệp Thanh hướng bọn nha hoàn vẫy tay: "Các người.. Các người đều đi bên ngoài đi, đi ra ngoài đợi." Chờ bọn nha hoàn đều rời đi, Diệp Thanh cười hi hi nhìn Ôn Noãn: "Tiếp theo đến lượt hai ta so, ai thua liền ngay tại chỗ múa thoát ý!" Chơi vui Diệp Thanh tựa hồ đã quên nơi này là cổ đại, nàng đem quy tắc trừng phạt ở quán đêm áp dụng đến nơi này.

"Thanh Thanh!" Vẫn luôn vây xem Diệp Thư Nhã vội vàng lên tiếng ngăn cản.

"Được!" Ôn Noãn mạnh mẽ ngăn chặn lời Diệp Thư Nhã nói, khuôn mặt đỏ ửng cho thấy nàng đã uống say, ngôn hành cử chỉ bắt đầu không chịu khống chế: "Múa thoát ý liền múa thoát ý! Tới!"

Được Ôn Noãn đồng ý, Diệp Thanh bắt đầu ném, ba ba ba, liên tiếp ba mũi tên trúng bình, nàng cười rời khỏi vị trí, khiêu khích nhìn Ôn Noãn nhướng mày.

Ôn Noãn không để ý Diệp Thanh khiêu khích, nàng cười tủm tỉm đứng vào vị trí, cầm lấy mũi tên, ngưng thần tĩnh khí nhắm chuẩn, ném mạnh.

Ba mũi toàn bộ thất bại!

"Múa thoát y múa thoát y múa thoát y!" Diệp Thanh hưng phấn kêu la.

Vu Từ Hàn lặng lẽ thu hồi tay đã nâng lên, hấn sắc mặt đỏ ửng bụm mặt âm thầm khinh bỉ chính mình, nói tốt chính nhân quân tử đâu! Vì cái gì vừa nghe thấy múa thoát y liền do dự! Vu Từ Hàn vô cùng cảm thấy thẹn, lại không kiềm chế được tâm xôn xao cúi đầu nhìn xuống.

Hai tay trắng nõn nhẹ nhàng cầm lấy dây đai lưng nhẹ nhàng lôi kéo, xoay tròn, đóng đưa, gắn với hồng sa bên ngoài cùng tơ lụa bên trong chảy xuống trên mặt đất, mái tóc dài đen nhánh như mực theo động tác xoay tròn của nàng mà vẽ ra một đường cong hoàn mỹ, quần áo trên người theo nàng vũ động mà từng cái từng cái rơi xuống trên mặt đất. Tuy rằng không có nhạc khúc nhưng nhất cử nhất động của mỹ nhân lại phá lệ cảnh đẹp ý vui.

Trái tim nhảy lên đã bắt đầu không chịu được, Vu Từ Hàn thất thần chậm rãi đưa tay lên che ngực đã nóng lên, đôi mắt nhìn không chớp người phía dưới phong tình vạn chủng, trong mắt rốt cuộc không dung được người khác.

"Tiểu Noãn! Nữ thần! Gã ta!" Diệp Thanh hai mắt sáng lấp lánh nhìn Ôn Noãn: "Tiểu Noãn, ta yêu ngươi!"

Nghe được Diệp Thanh thổ lộ Ôn Noãn cũng không thẹn thùng, nàng cười đi bước một tới gần nàng (Diệp Thanh), thân mình nàng (Ôn Noãn) dán vào người nàng (Diệp Thanh) vạn vạn.

Vu Từ Hàn bị Diệp Thanh nói trực tiếp bị làm cho tỉnh, hấn nhìn hai nữ nhân phía dưới thân mật khăng khít, sắc mặt đen như đáy nồi.

... ..

Thịch thịch thịch--- ngoài cửa vang lên tiếng nha hoàn: "Tiểu thư, không còn sớm, nên nghỉ ngơi!"

Hai người đang chơi đùa vui vẻ sững sốt, quay đầu nhìn bên ngoài đã đầy sao trời.

"Xác thật đã khuya, lại không ngủ cha sẽ mắng chúng ta." Luôn lo lắng khuyên không được hai người Diệp Thư Nhã vội vàng nói.

Ôn Noãn chống mặt bàn ổn định thân mình: "Ừ, cũng nên nghỉ ngơi."

Ngắm lại ngày thường Diệp Phi Ứng nghiêm khắc, Diệp Thanh run lập cập thanh tỉnh không ít: "Chúng ta trở về đi."

Diệp Thư Nhã cười gật đầu, đối với người bên ngoài kêu: "Các người đều vào đi, đỡ tiểu thư về phòng."

"Vâng." Trong trò chơi vẫn tuân thủ quy tắc không uống nhiều rượu, bọn nha hoàn đã sớm tỉnh rượu, động tác các nàng nhanh chóng mà an tĩnh đi vào phòng, từng người đỡ chủ tử của mình rồi đi.

Sân Ôn Noãn cách nơi này của Diệp Thư Nhã cũng không xa, chỉ chốc lát nàng trong sự nâng đỡ của nha hoàn về tới phòng của mình.

"Thúy Lan, cảm ơn ngươi." Ôn Noãn ngồi dựa vào trên giường.

"Đây là nô tì nên làm." Thúy Lan xua xua tay: "Đề nô tì đi nấu canh giải rượu, tiểu thư uống rồi ngủ tiếp."

"Không vội." Ôn Noãn duỗi tay nắm chặt cánh tay Thúy Lan: "Lại đây, ngồi gần chút."

"Tiểu thư..." Thúy Lan có chút khản trương cứng người.

"Lại đây ngồi." Ôn Noãn mệnh lệnh nói.

"Vâng." Thúy Lan cụp mi rũ mắt ngồi xuống mép giường.

Ôn Noãn ý cười tràn đầy nhìn mặt Thúy Lan, sau một lúc lâu, nàng (Ôn Noãn) giơ tay lên sờ sờ mặt nàng (Thúy Lan): "Thúy Lan của chúng ta lớn lên thật xinh đẹp, giống như tiên nữ vậy."

"Tiểu thư đừng giễu cợt nô tỳ." Thúy Lan thẹn thùng không biết để tay chân ở đâu: "Nô tỳ nào có đẹp như tiểu thư nói."

Tươi cười trên mặt Ôn Noãn dần trở nên cổ quái, nàng dùng cả tay chân khóa chặt người Thúy Lan, xoay người một cái để nàng xuống giường: "Thì ra người cũng biết là ta đang giễu cợt ngươi." Nàng nhanh chóng chế trụ mặt nàng, nắm một lớp da mỏng dùng sức xé: "Ngươi đương nhiên không xinh đẹp bằng Thúy Lan."

Một lớp mặt nạ nháy mắt bị Ôn Noãn xé mất, mi đẹp, mắt sáng, mặt như quan ngọc, lệ chỉ ở khóe mắt tỏa mẫn ánh nhìn người khác.

Ôn Noãn hơi hơi kinh ngạc nói: "Là ngươi!" Ngón tay nàng xoa chỗ lệ chỉ ở khóe mắt Vu Từ Hàn: "Ngươi tìm ta là bởi vì nhớ ta sao?"

Vu Từ Hàn nghiêng đầu tránh né tay đang cọ xát của Ôn Noãn: "Đừng nháo, người uống say, mau từ trên người ta đứng lên."

"A đúng rồi!" Ôn Noãn giống như không nghe được Vu Từ Hàn nói: "Gặp nhau nhiều lần như vậy, ta còn chưa có biết tên người đâu?"

"...Vu Từ Hàn." Hai người đã làm chuyện thân mật nhất trên thế giới, lại chưa biết tên của đối phương, thật là đủ kỳ lạ. Vu Từ Hàn ôm lấy người Ôn Noãn, xoay người đem nàng đặt trên giường.

Hai tay Ôn Noãn ôm lấy cổ Vu Từ Hàn không cho hắn đứng dậy, hai mắt nhìn thẳng hắn: "Vu Từ Hàn! Ta kêu Ôn Noãn."

"Ừ." Vu Từ Hàn nhẹ nhàng lên tiếng. Trước kia hắn từng suy đoán về thân phận của nàng, hôm nay nghe Diệp Thanh kêu nàng tiểu Noãn, ý tưởng trong lòng càng thêm xác định. Võ công không thấp, kinh công độc nhất thiên hạ, người giang hồ xưng quý ảnh nữ thần trộm---- Ôn Noãn.

"Vu Từ Hàn... Vu Từ Hàn... Từ Hàn... A Hàn.." Mặt mày nàng mỉm cười, ánh mắt chuyên chú nhìn hai mắt hắn, dùng một thanh âm triền miên từng tiếng từng tiếng gọi tên hắn. Vu Từ Hàn đỏ mặt dùng tay che miệng Ôn Noãn: "Người có việc gì cứ việc nói thẳng!" Không cần kêu tên của hắn như vậy.

Ôn Noãn đem tay hắn chuyển từ ngoài miệng chuyển đến bên mặt, làm nũng cọ cọ: "Chúng ta làm chút sự tình vui vẻ đi ~"

"Cái gì cái gì?!"

Hai chân thon dài chậm rãi quần lên eo của hắn, đầu gối ở hai bên eo của hắn nhẹ nhàng cọ sát: "Chính là chuyện lần trước chúng ta đã làm a, ta rất thích như vậy, rất thoải mái. Từ Hàn Từ Hàn ~"

"Đừng nói nữa." Vu Từ Hàn một lần nữa che lại miệng Ôn Noãn, tránh cho nàng nói ra lời nói đòi mạng gì đó nữa.

Ôn Noãn là người sẽ ngoan ngoãn nghe lời sao? Sao có thể!

Hai tay ôm Vu Từ Hàn chậm rãi chui vào trong quần áo, chân bám ở eo của hắn cũng dần di chuyển đến chỗ giữa hai chân.

... ..

Vu Từ Hàn cùng Ôn Noãn tổng cộng gặp mặt ba lần, mà tất cả ba lần này đều xảy ra một ít chuyện không thể nói, kỳ ngộ như vậy làm cho người lang bạt giang hồ nhiều năm như hắn cũng có chút cảm thấy thẹn.

Chính mình sao có thể không chịu được dụ hoặc như vậy! Quá không có tiền đồ! Vu Từ Hàn nhìn không chớp mắt người đang ngủ say bên người Ôn Noãn, vô số lần phỉ nhổ chính mình.

"Ngô ~" Ôn Noãn hừ nhẹ một tiếng chậm rãi mở mắt, đập vào mắt đầu tiên là một làn da trắng nõn. Về mặt nàng ngần ngừ chậm rãi ngẩng đầu.

"Là người!" Ôn Noãn một bộ 'gặp quý', nàng đột nhiên ngồi dậy, chân bị tuột xuống, một làn gió lạnh làm toàn thân nàng nổi da gà, Ôn Noãn cúi đầu nhìn chính mình trần trụi, lại không có mặc quần áo Vu Từ Hàn: "Người người người..."

Vu Từ Hàn lấy chăn che lại thân thể của nàng: "Ta lớn lên rất dọa người sao?"

Ôn Noãn ngơ ngác nhìn mặt Vu Từ Hàn: "Người sao lại tới đây? Không cần nói cho ta là người theo ta tới... Chúng ta không phải là đã làm ra chuyện gì không thể văn hồi chứ?!"

"Người chán ghét ta ?" Về mặt kháng cự trên mặt Ôn Noãn quá rõ ràng, Vu Từ Hàn đen mặt lại.

Về mặt kháng cự của Ôn Noãn cứng đờ: "Ta không phải chán ghét người, người rất không tồi, thật sự!"

Vu Từ Hàn nhướn mày: "Vậy thì tốt, ta không tồi vậy thì người đối với ta phụ trách đi."

Ôn Noãn: "..."

Vu Từ Hàn: "...."

"Ta đột nhiên nhớ ra là ta còn có việc không làm, giang hồ tái kiến, sau này còn gặp lại, chào người."

"Người đứng lại đó cho ta."

Bạn đang đọc truyện *Nam Chi Đầu Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Hoa Đại Ven Đường Không Thể Hái (6)

Edit: luoicon27

Beta: Mỹ

Ôn Noãn lung tung nhặt một kiện áo khoác lụa mặc lên người, cũng chỉ nhặt quần áo chậm mất vài giây, Vu Tử Hàn liền vận khí đem chăn trên giường ném đi, chăn thêu hoa xoay vài vòng rồi trùm trên đầu Ôn Noãn.

"Ai!?" Đỉnh đầu Ôn Noãn đột nhiên nặng, trước mắt tối sầm, cả người toàn bộ bị bao phủ.

Vu Tử Hàn nhân lúc Ôn Noãn bị trói buộc liền vội vàng nhảy xuống giường nhặt áo ngoài khoác lên người nhanh chóng đi đến bên người Ôn Noãn.

Ôn Noãn vừa mới đem chăn vén lên đã bị Vu Tử Hàn đứng trước mặt ôm vào lòng.

"Có chuyện gì thì từ từ nói, buông ta ra trước đã." Hai tay Ôn Noãn để trước ngực Vu Tử Hàn.

"Buông người ra liền không thể nói chuyện." Vu Tử Hàn đã nhìn thấu đức hạnh của Ôn Noãn, nữ nhân phụ bạc này!

Bị đối phương vạch trần Ôn Noãn vô cùng xấu hổ ha ha cười gượng: "Lần này ta không trốn, chúng ta ngồi xuống nghiêm túc nói chuyện."

Vu Tử Hàn lắc đầu, tay ôm càng chặt: "Cứ như vậy nói đi, ta nghe."

"...Thôi được." Ôn Noãn bất đắc dĩ thỏa hiệp: "Đối với chuyện của hai chúng ta người có ý tưởng gì không?"

"Ta.."

"Tiểu Noãn, ta có cái này cho người!" Người chưa tới tiếng đã tới trước, Diệp Thanh trong tay cầm bình sứ, cao hứng phấn chấn vọt vào phòng Ôn Noãn, vừa muốn nói cho nàng là đã lấy được linh dược trị say, ánh mắt vừa chạm đến tình cảnh trong phòng liền đông cứng.

Một nam một nữ hai người quần áo không chỉnh tề ở bên nhau, chăn thêu hoa rớt bên chân nữ nhân, trên mặt đất quần áo tán loạn một cái lại một cái kéo dài đến mép giường, giường đệm hỗn độn biểu thị hai người tựa hồ ở trên đó đã làm cái gì.

Bình sứ trong tay rơi xuống mặt đất, Diệp Thanh kinh ngạc* trừng mắt nhìn Vu Tử Hàn: "Người người người..."

(*)kinh ngạc: kinh hoàng, giật dử

Vu Tử Hàn nhíu nhíu mày, nhặt chăn trên mặt đất lên bao lấy Ôn Noãn.

"Dâm tặc vô sỉ! Mau buông Ôn Noãn ra!" Diệp Thanh dựng mi trừng mắt lạnh giọng quát, nói xong liền bay nhanh đến muốn đem Ôn Noãn đoạt lấy.

Vu Tử Hàn ôm Ôn Noãn nhẹ nhàng nhảy, xoay vòng trên không trung liền ngồi lên xà ngang: "Kinh công này của người đến góc áo của ta cũng không chạm được."

"Người!" Diệp Thanh nghiêng răng nghiêng lợi: "Người là đồ lưu manh! Mau buông Tiểu Noãn ra bằng không ta đối với người không khách khí."

Vu Tử Hàn khẽ cười một tiếng, mắt đào hoa liếc liếc Ôn Noãn đang ngồi xem náo nhiệt bên cạnh: "Người hỏi nàng một chút, rốt cuộc ai mới là lưu manh." Vu Tử Hàn nói với Diệp Thanh bên dưới.

Diệp Thanh sừng sốt, nhìn nhìn về mặt nhu nhược dễ khi dễ của Ôn Noãn: "Người nói cái gì! Giờ trò lưu manh còn bôi nhọ Ôn Noãn! Đê tiện!"

"Niềm tình người quan tâm Ôn Noãn, ta liền không so đo người máng ta." Vu Từ Hàn gất gao ôm Ôn Noãn đã bị bực thành sâu lông.

"Người!" Diệp Thanh vén tay áo chuẩn bị bay lên cùng Vu Từ Hàn làm một trận.

"Thanh Thanh!" Ôn Noãn giật giật eo bị Vu Từ Hàn ôm đến nhức mồi, bắt đắc dĩ lên tiếng hòa hoãn không khí: "Chúng ta không như người tưởng tượng như vậy."

"Tiểu Noãn, có phải hay không người bị hấn uy hiếp!" Diệp Thanh một bộ biểu tình 'ta đã đọc qua sách người không lừa được ta'. Quần áo tán loạn trên mặt đất rõ ràng là đồ Ôn Noãn mặc hôm qua, vừa rồi khi hai người ôm nhau rõ ràng nâng đã nhìn thấy hai người không có mặc gì qua khe hở của đồng tán loạn kia, tất cả đều là chân dài lác lư.

"Tê!" Eo nhức mồi lại bị ôm chặt hơn, Ôn Noãn bắt đắc dĩ nói: "Không có, chúng ta.... Chúng ta đều là phu thê."

"Cái gì?" Diệp Thanh ngẩn người: "Người thành thân?"

"Đúng vậy." Ôn Noãn gật gật đầu: "Thành thân trước đó không lâu. Bởi vì cãi nhau với hấn nên trộm đến kinh thành chơi."

"Thật không?" Diệp Thanh nhìn nhìn không khí giữa hai người, xác thật không giống hình thức ở chung giữa người cường gian với người bị hại.

Ôn Noãn gật gật đầu: "Đúng vậy, hấn chính là tướng công của ta, Vu Từ Hàn."

Vu Từ Hàn kéo kéo khoe miệng, lộ ra tươi cười vui vẻ.

"Hái hoa tặc Vu Từ Hàn?!"

Phòng ngoài an tĩnh, một nam hai nữ vây quang bàn tròn mà ngồi. Diệp Thanh sắc mặt không tốt nhìn Vu Từ Hàn đang cười ha hả, khinh thường bĩu môi. Vu Từ Hàn, chính là hái hoa tặc thích đêm khuya thăm khuê phòng nữ nhân vẽ mỹ nhân trong truyền thuyết? Hừ, nếu là quân tử sẽ làm ra chuyện trộm lên vào phòng nữ nhân sao? Thật là dối trá!

"Tiểu Noãn, rõ ràng người biết hấn đang làm gì còn giả cho hấn!" Diệp Thanh không tán đồng nhìn Ôn Noãn.

Kỳ thật nàng cũng không muốn, chỉ là bị Vu Từ Hàn dùng vũ lực uy hiếp, Ôn Noãn nhìn nhìn Vu Từ Hàn ngồi bên cạnh, khoe miệng giật giật. Tên Vu Từ Hàn này, trừ bỏ yêu đương thì bên ngoài sẽ thẹn thùng ra thì chuyện khác đều cơ trí phức tạp.

"Thanh Thanh không cần hiểu lầm hấn, hấn tiến những khuê phòng nữ tử đó thực sự chỉ đơn thuần vẽ tranh mà thôi." Ôn Noãn giải thích: "Vội lại sau khi hấn ở cùng ta thì hấn chưa từng làm những chuyện đó nữa."

Diệp Thanh nghĩ nghĩ, tổ tình báo Lục Phiến Môn xác thực chưa từng thu được tin tức Vu Từ Hàn dâm loạn nữ tử, hơn nữa gần đây đúng là đã thật lâu hấn không có động tĩnh, giang hồ đồn rằng hấn muốn thoái ẩn giang hồ. Về mặt Diệp Thanh mới dịu xuống.

"Kỳ thật ta cũng không phải người tốt gì." Ôn Noãn áy náy xin lỗi nói: "Thanh Thanh, thực ra ta cũng đối với người che dấu thân phận."

Diệp Thanh nhú nhú mày, về mặt không thể tin được nhìn nhìn Ôn Noãn: "Đừng nói với ta người chính là cái kia Ôn Noãn!"

Ôn Noãn gật gật đầu.

Diệp Thanh tức giận chụp bàn đứng lên, ngón tay run rẩy chỉ vào Ôn Noãn, nửa ngày mới nói ra lời: "Tiểu Noãn! Người làm ta quá thất vọng rồi!"

"Thanh Thanh thật xin lỗi." Ôn Noãn xin lỗi nói: "Người bảo ta làm gì cũng được, chỉ cần người tha thứ cho ta là được."

"Thật sự?" Diệp Thanh lạnh mặt khoanh hai tay trước ngực.

"Thật sự, Thanh Thanh đại nhân mời phân phó." Ôn Noãn cười nói.

"Vậy người về sau không được trộm đồ nữa." Diệp Thanh nghiêm túc nói.

"Ta đây sẽ không có tiền.." Ôn Noãn không có bất cứ gia sản gì, một thân kỹ xảo trộm cắp chính là nguồn kinh tế của nàng, cố chủ dùng tiền thuê nàng, nàng trộm đồ đổi lấy tiền thuê, căn bản là có bao nhiêu tiêu bấy nhiêu, căn bản là không có tích góp được nhiều.

Thấy Ôn Noãn chậm chạp không đáp ứng, Diệp Thanh trừng mắt nhìn Vu Từ Hàn: "Nhu thế nào, người nuôi không nổi lão bà sao, còn để nàng trộm đồ nuôi gia đình?!"

"Đương nhiên là nuôi được!" Ở phương diện tiền tài này Vu Từ Hàn vẫn rất tự tin, tuy nói sản nghiệp của mình kém đại gia tộc cái loại phú khả địch quốc nhưng là áo cơm nhân nhả vẫn không thành vấn đề. Chẳng qua hấn cảm thấy Ôn Noãn trộm đồ cùng có tiền hay không không quan hệ..

Nữ nhân này nói dối đúng là trôi chảy, cái gì kêu không có tiền? Ra tay chính là mười vạn lượng còn kêu không có tiền? Nữ nhân này trộm đồ tuyệt đối cùng sinh hoạt không quan hệ, nàng chính là thích trộm, hưởng thụ lạc thú kích thích khẩn trương khi trộm đồ. Vu Từ Hàn tin tưởng, liền tính Ôn Noãn gia tài bạc triệu, mấy đời không lo ăn mặc, nàng cũng sẽ đi trộm đồ.

"Tiểu Noãn, ngươi cũng biết ước mơ của ta. Chờ ta gia nhập Lục Phiến Môn, nếu ngươi tiếp tục làm ăn trộm, chúng ta nhất định sẽ đụng phải, ta không muốn phải bắt ngươi." Diệp Thanh nói.

"Ta có thể cam đoan không bị ngươi bắt." Ôn Noãn nghiêm túc nói.

"Ngươi là đang khinh bỉ vô công ta kém sao!" Diệp Thanh dựng lông.

Ôn Noãn trấn an nói: "Ta không phải có ý kia, được rồi, ta sẽ tận lực không đi trộm đồ."

"Không phải tận lực mà là nhất định." Diệp Thanh nghiêm túc nói: "Nếu ngươi lại trộm, ta sẽ không lưu tình chút nào đem ngươi bắt vào đại lao!"

"Được, ta đã biết." Ôn Noãn gật gật đầy.

"Các ngươi nói xong rồi, giờ đến lượt ta đi?" Vu Từ Hàn cười nói.

Diệp Thanh hiểu ý tứ trong lời nói Vu Từ Hàn, nàng hừ lạnh một tiếng, cho Ôn Noãn ánh mắt 'có việc kêu ta' rồi rời đi.

... ..

Diệp Thanh đi rồi, trong phòng nháy mắt an tĩnh lại, Ôn Noãn cùng Vu Từ Hàn từng người uống trà trầm mặc không nói.

Ôn Noãn nhìn nhìn chén trà trong tay, trong lòng suy đoán Vu Từ Hàn đang nghĩ gì. Thứ này bình thường tâm tư rất khó đoán, vẻ mặt cười ha hả thật sự không nhìn ra hắn đang nghĩ gì, là vui là giận, là muốn đánh nàng một trận hay là muốn thân nàng một lần.. Trong lòng miên man suy nghĩ, Ôn Noãn lặng lẽ nâng mí mắt trộm nhìn người đang ngồi không biết suy nghĩ cái gì Vu Từ Hàn kia.

Làm như thế một hồi lâu, nước trà trong ly uống hết rồi, Ôn Noãn liếm liếm môi, duỗi tay cầm bình trà lên rót một ly khác.

Đột nhiên, nửa ngày không nói lời nào Vu Từ Hàn hai mắt tỏa sáng nhìn về phía Ôn Noãn:" Phu nhân, mười lăm tháng sau là ngày hoàng đạo, ngươi cảm thấy khi đó chúng ta thành thân thì thế nào?"

"Phốc---"

Bạn đang đọc truyện *Nam Chi Đề Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Hoa Đại Ven Đường Không Thể Hái (7)

"Mười lăm tháng sau chúng ta liền thành thân đi." Vu Tử Hàn dùng ngón tay dính nước trà trong chén viết viết vẽ vẽ: "Trên quả tượng nói, ngày mười lăm đó rất tốt cho gả cưới ăn mừng, hơn nữa, nếu ở ngày đó ăn mừng chúng ta nhất định sẽ..."

Ôn Noãn hoàn toàn xem không hiểu đồ án kỳ quái trên bàn, nhưng nàng vẫn hiểu ý tứ của hắn: "Đại hiệp, không cần xúc động!!!!"

"Ta vốn dĩ không muốn xúc động." Vu Tử Hàn lau sạch nước trên bàn, cười nhìn Ôn Noãn: "Lần trước cách xa ta đã sắp quên ngươi, ai bảo ngươi tự dung lại xuất hiện trước mặt ta."

Lần trước sau khi Ôn Noãn trốn đi thì Vu Tử Hàn rốt cuộc không tìm thấy nàng, trên giang hồ cũng không có bất luận tin tức gì của nàng, ngay cả mặt thám biết hết thiên hạ đều tra không được hướng đi.

Nếu một người không muốn xuất hiện trước mặt ngươi, vậy ngươi làm thế nào cũng không tìm thấy nàng, không biết tại sao tự dung trong đầu Vu Tử Hàn lại vang lên câu như vậy.

Vốn dĩ Vu Tử Hàn tính toán đem đoạn thời gian cùng Ôn Noãn trở thành ký ức đẹp để đáng lưu trữ, tiếp tục làm hái hoa tặc, hoàn thành mộng tưởng vẽ mỹ nhân khắp thiên hạ, ai biết sau khi rời núi lại gặp nữ nhân mà hắn thương nhớ! Nhớ ngươi thì ngươi không xuất hiện, đến lúc nản lòng thoái chí thì lại nhẩy ra, Vu Tử Hàn đã ở vào thế bị động mà ghen khuất, lại có mất mà tìm được mà vui sướng.

Người mình thích đứng ngay trước mặt, làm hắn nói ra lời từ bỏ là không có khả năng! Kể cả nữ nhân này luôn làm hắn mệt tâm ghen khuất...cùng cảm thấy thẹn, hắn cũng sẽ không buông tha nàng!

"Ta lại không phải có ý xuất hiện trước mặt ngươi!" Ôn Noãn một churong chụp lên bàn, giọng điệu vội vàng phản bác nói: "Đây là trùng hợp!"

Vu Tử Hàn nhú nhú mày, cầm lấy bàn tay Ôn Noãn chụp bàn để trong lòng bàn tay: "Một lần là ngẫu nhiên, hai lần là trùng hợp, vậy ba lần thì sao?"

Ôn Noãn giật giật tay, không tránh thoát.

"Là duyên phận." Vu Tử Hàn cầm chặt tay Ôn Noãn về mặt nghiêm túc mà chuyên chú nói: "Là duyên phận giữa ta và ngươi."

"Ngươi như thế nào có thể vì ta một cây cỏ thụ mà bỏ cả rừng cây, rất thiệt thòi đó!" Ôn Noãn nghiêm túc giáo dục nói.

"Nga---" Về mặt Vu Tử Hàn ngưng một chút, âm ghanh ôn nhu dần lạnh xuống: "Cho nên ngươi cự tuyệt ta là không nghĩ muốn từ bỏ cả rừng rậm?!"

"Sao có thể!" Ôn Noãn vội vàng giải thích nói:"Ta tuyệt đối không có ý tưởng như vậy!"

"Vậy tại sao ngươi vẫn luôn cự tuyệt ta?" Không có kinh nghiệm ở phương diện này Vu Tử Hàn thực nghĩ không ra vì sao mà Ôn Noãn luôn kháng cự ở chung cùng mình. Rõ ràng lúc ấy nàng rất chủ động cùng nhiệt tình, chẳng lẽ không phải đại biểu cho nàng thích mình sao??? Vu Tử Hàn sắc mặt ứng đỏ ngời.

Chiều lạt mềm buộc chặt này Ôn Noãn cảm thấy mình đã làm không sai biệt lắm, Vu Tử Hàn chưa có yêu đương, ở phương diện này kinh nghiệm là bằng không, nếu vẫn cứ cự tuyệt có thể sẽ đã kích thích tích cực cùng lòng tự tôn của nam nhân, đến lúc đó nếu hắn nể đứt khoát vò đã mề lại sút là không thể vãn hồi rồi.

Hiện tại là lúc nên bắt lấy, trong lòng Ôn Noãn nghĩ.

"Ngươi không cần vì sự kiện kia mà muốn phụ trách với ta, ta không cần quan hệ phụ thê chỉ có trách nhiệm." Con ngươi Ôn Noãn rũ xuống, tươi cười trên mặt hiện lên một tia chua xót, ngay sau đó liền biến mất không thấy: "Ngươi hẳn là nên tìm một cô nương ngươi thích thành thân."

Cho dù biểu tình trên mặt Ôn Noãn biến mất mau, nhãn lực cực mạnh như Vu Tử Hàn cũng bắt được tia tươi cười chua xót kia. Biểu tình như vậy kết hợp với lời nói của nàng, đại não Vu Tử Hàn chuyển động nhảy mắt não bỏ ra một hồi kịch. Nàng khả năng là ở lần gặp đầu tiên đã thích hắn, chẳng qua là nàng sợ hắn cầu thân với nàng chỉ là vì trách nhiệm... Hiện tại nghĩ lại, hắn vẫn luôn nói với nàng chuyện thành thân, hình như chưa nói qua chính mình đối với nàng có cảm giác.

"Tiểu Noãn, người ta thích chính là ngươi!" Vu Tử Hàn vội vàng tỏ rõ tâm ý của mình.

Ôn Noãn sùng sốt, kéo kéo khóe miệng: "Ha ha ha, đại hiệp, trò đùa này hình như có chút lớn."

Về mặt này của Ôn Noãn trong mắt Vu Tử Hàn chính là miễn cưỡng cười vui, hắn đứng lên, kéo nàng ôm vào trong ngực: "Thật xin lỗi, đã làm ngươi khổ sở." Vu Tử Hàn đau lòng nói.

"Cái gì?"

"Ta hẳn là nên nói với ngươi tâm ý của ta đối với ngươi sớm hơn mới đúng." Vu Tử Hàn một chút một chút mềm nhẹ vuốt tóc Ôn Noãn.

Ôn Noãn tùy ý hắn ôm mình, không phản kháng cũng không đáp lại.

"Tiểu Noãn, ta thật sự rất thích ngươi." Vu Tử Hàn đỡ lấy bả vai Ôn Noãn, hơi đẩy nàng ra: "Ta muốn ngươi làm phu nhân duy nhất của Vu Tử Hàn ta,

này tuyệt đối không phải vì trách nhiệm."

Ôn Noãn hai tay bịt mắt, thân mình run rẩy.

"Tiểu Noãn." Vu Từ Hàn có chút chân tay luống cuống nhìn Ôn Noãn giống như khóc vậy: "Ta không lừa ngươi, thật sự! Sau khi gặp được ngươi ta đối với mỹ nhân khác đều mất đi hứng thú, toàn tâm toàn ý đều là ngươi!" Lời âu yếm nói trắng ra như vậy Vu Từ Hàn cũng cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Ôn Noãn bịt mắt run người, một bộ tiểu nữ nhĩ nổi tính tình.

"Tiểu Noãn." Vu Từ Hàn khẩn trương cầm lấy tay Ôn Noãn, cường ngạnh kéo tay đang bịt mắt ra.

Không còn tay che mặt, một gương mặt hồng hồng nháy mắt ánh vào mi mắt Vu Từ Hàn.

"Ngươi!" Vu Từ Hàn ngẩn ngơ.

"Phốc hahahaha!!!" Ôn Noãn không nhịn được cười ha hả, nào đâu còn bộ dáng ai oán đau khổ vì yêu thầm mà không dám nói ra.

"Ôn Noãn!!!" Ý thức được mình bị chơi Vu Từ Hàn nháy mắt đen mặt. Mới vừa rồi chính mình còn đau lòng nàng, còn nói lời âu yếm như vậy để an ủi nàng, kết quả hết thấy đều là nữ nhân này diễn! Chính mình cũng thật là ngốc, nữ nhân này vốn dĩ chính là nữ tử lớn mật hào phóng mà kỳ lạ, sao có thể vì chuyện tình tình ái này mà trở thành đa sầu đa cảm.

"Này không thể trách ta, ai bảo ngươi nói không thích ta." Ôn Noãn lùi về sau một bước, kéo ra khoảng cách với Vu Từ Hàn. Nàng nghịch ngợm chớp chớp mắt, ngón tay cuốn tóc dài trước ngực cười hi hi nói: "Ta chỉ có thể bức ngươi nói ra, bằng không cùng ngươi thành thân cả một câu thích cũng không chiếm được, ta rất thiệt thòi nha."

Lời này nói như hấn không đúng vậy, mấu chốt là Vu Từ Hàn cảm thấy Ôn Noãn nói rất có đạo lý.

"Ta cũng rất thích ngươi." Ôn Noãn hào phóng hướng Vu Từ Hàn thổ lộ, tươi cười sau đó cũng dần tà ác lên: "Ta càng thích ngươi ở trên giường."

"Đừng nói nữa!" Vu Từ Hàn lên tiếng ngăn lại, chỉ sợ Ôn Noãn lại nói ra lời nói kinh hãi thế tục nào nữa.

Thấy Vu Từ Hàn lại biến thành bộ dáng tiểu tức phụ, Ôn Noãn lần nữa cười ha ha lên.

Tên Vu Từ Hàn này, rõ ràng ngay từ đầu là hình tượng bình tĩnh cơ trí phức tạp, sau khi nói lời âu yếm với nàng cũng chỉ biểu hiện ra một chút ngượng ngùng, chờ sau khi thích ứng thì thuận buồm xuôi gió, đoạn duyên phận kia cũng chỉ nói là động tâm với nàng, kết quả vừa nói đến loại chuyện lẩn giùm này lập tức biến thành bộ dáng ngượng ngùng, thật sự quá đáng yêu!

.....

Cuối thu, lá cây khô đã sớm khô vàng, gió lạnh vừa thổi, cuốn lên lá rụng đầy đầy. Trong đình hóng gió, một nam ba nữ ngồi vây quanh bàn tròn, trên bàn đặt trà nóng cùng một ít điểm tâm và trái cây.

"Lột xong." Vu Từ Hàn đem một đĩa đầy đựng quả hạnh đào đã được lột vỏ đến trước mặt Ôn Noãn.

"Cám ơn." Ôn Noãn vui vẻ cầm đĩa hạnh đào lên cho tất cả vào trong miệng: "Thơm, ăn ngon!"

Tự mình lột hạnh đào, không cẩn thận đem nhân bắn trên mặt đất Diệp Thanh ghét bỏ trừng mắt nhìn hai người: "Các ngươi đã nghe qua tú ân ái sẽ chết mau chưa??!!!"

"Hử?" Ôn Noãn về mặt nghi hoặc.

"Lời này có ý gì?" Vu Từ Hàn tò mò hỏi.

"Thanh Thanh luôn nói mấy lời nói kỳ lạ, ta nghĩ lời này giải thích ra cũng rất có ý tứ." Diệp Thư Nhã cảm thấy tương đối có hứng thú với lời nói của Diệp Thanh.

"Chính là một đôi phu thê, nếu luôn là ở cạnh người không có tình nhân mà diễn ân ái thì đôi đôi này rất mau sẽ tách ra." Diệp Thanh giải thích nói.

"Thanh Thanh, ta biết ngươi muốn gả đi sớm nhưng cũng không nên nói lời này để nguyên rủa chúng ta đi." Ôn Noãn cười nói.

"Ngươi mới muốn gả đi sớm!" Diệp Thanh tức giận nói.

Ôn Noãn cười liếc Vu Từ Hàn một cái: "Ta đã gả đi."

Vu Từ Hàn đáp trả một nụ cười ôn nhu.

"Có phu thê ghê gớm đúng không!" Diệp Thanh dựng lông: "Hôm nay không thể trò chuyện, ta đi tìm nhị sư huynh, không chơi cùng các ngươi nữa, hử!" Nói xong liền nhanh chóng rời đi.

"Ta cảm thấy là lúc nên khảo sát nhị sư huynh một chút." Ôn Noãn cười nói với Diệp Thư Nhã.

"Không sai, nên nói với cha một chút." Diệp Thư Nhã cười gật đầu.

... ..

Vu Từ Hàn cùng Ôn Noãn sau khi xác nhận quan hệ liền dùng bồ câu đưa thư gửi cho sư phó của mình tin tức tốt này. Đồ đệ duy nhất của mình có vợ, Thiên Cơ lão nhân nào còn bình tĩnh, vội vàng gửi lại tin báo Vu Từ Hàn mau đem Ôn Noãn về cho lão xem.

"Các ngươi vì sao phải đi!! Ở chỗ này không phải rất tốt sao?!" Diệp Thanh giữ lại không tha.

"Chúng ta còn phải về gặp trưởng bối." Ôn Noãn an ủi nói: "Về sau chúng ta còn có thể gặp lại."

"Đến khi nào chúng ta mới gặp lại?" Diệp Thanh hỏi.

"Chờ ngươi cùng nhị sư huynh nhà ngươi thành thân chúng ta liền có thể gặp lại." Ôn Noãn trêu ghẹo nói.

"Tiểu Noãn!" Diệp Thanh ngượng ngùng trừng mắt.

Thiên Cơ lão nhân cư trú trong một nhà tranh trên một ngọn núi lạnh, cách kinh thành hai tòa thành, Vu Từ Hàn cùng Ôn Noãn cười ngựa theo đường cũ đi mất hai tháng.

"!!!" Dẫn theo Ôn Noãn đi vào nhà tranh Vu Từ Hàn về mặt đại ra, hoài nghi mình đi nhầm nhà.

"Làm sao vậy?" Ôn Noãn từ phía sau Vu Từ Hàn đi ra, đánh giá một chút bài trí trong phòng.

Ngôi nhà tranh này bài trí bên trong cùng bên ngoài hoàn toàn bất đồng, dùng bốn từ để tổng kết chính là kim bích huy hoàng. Các loại kim khí ngọc khí, đồ cổ bình hoa, trang sức châu báu, thậm chí giường trúc dựa vào tường cũng chất đầy nguyên bảo.

Khoe miệng Ôn Noãn giật giật: "Sở thích của sư phụ nhà ngươi thật đặc biệt."

"Ta đột nhiên muốn phản bội sư môn." Vu Từ Hàn bắt đắc dĩ nói.

"Nghịch đồ! Ngươi đang nói cái gì!" Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng hét to, ngay sau đó, một lão nhân hạc phát hồng nhan* nổi giận đùng đùng đi tới.

(*)hạc phát hồng nhan: tóc trắng như lông hạc, mặt hồng tựa trẻ con.

"Sư phụ..." Vu Từ Hàn không tình nguyện kêu một tiếng.

"Về mặt này của ngươi là như thế nào! Ta đem mấy thứ này ra còn không phải là muốn giúp ngươi tạo thanh thế. Cô nương hiện tại, ngươi không có tiền mấy ai nguyện ý ở cùng ngươi, thật là một chút cũng không hiểu khổ tâm của sư phụ!" Thiên Cơ lão nhân tức giận nói.

"Sư phụ, ngươi đang nói cái gì vậy!?" Vu Từ Hàn nhìn nhìn Ôn Noãn đứng đằng sau, sợ nằng nghe thấy cái gì lại không cao hứng.

"Ài, đúng là có tức phụ là quên sư phụ mà!" Thiên Cơ lão nhân thở dài: "Còn không mau tránh ra, để ta nhìn xem nữ nhân làm đồ đệ ta mê điên đảo rốt cuộc trông như thế nào."

Nghe được Thiên Cơ lão nhân nói, Ôn Noãn tự giác từ phía sau Vu Từ Hàn đi ra: "Tiền bối, văn bối Ôn Noãn đã sớm nghe truyền thuyết về ngài, vẫn luôn muốn được gặp chân nhân. Hôm nay gặp được, quả nhiên là anh minh thần võ! Xin nhận của văn bối một lạy!" Nói xong Ôn Noãn lư lướt quỳ một gối xuống.

"Ha ha, tiểu nữ oa thật là cái gì cũng có thể nói!" Thiên Cơ lão nhân cao hứng cười ha ha.

"Ta chỉ là nói lại sự thật mà thôi." Ôn Noãn trả lời nói.

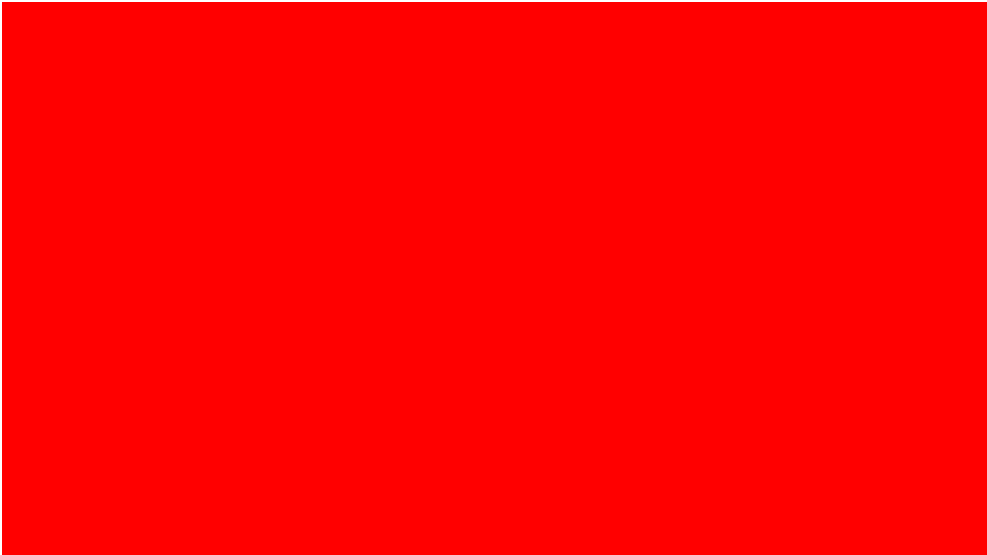
"Ha ha ha, tốt tốt tốt, đồ đệ ta lấy được cô nương như ngươi là phú khí của hân ha ha ha!" Thiên Cơ lão nhân được khen tâm tình thoải mái không ngừng vuốt râu.

Vu Từ Hàn:...

Bạn đang đọc truyện *Nam Chi Đầu Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Hoa Đại Ven Đường Không Thể Hái (7)

Edit: Louise LNG

Bởi vì vợ vả mang Ôn Noãn trở về gặp sư phụ, hai người vốn dĩ đã bàn tốt ngày thành thân nhưng lại phải kéo dài thời hạn. Lần này vừa đúng lúc có trường bối ở bên, hai người cùng nhau mời Thiên Cơ lão nhân làm người chủ trì cho hôn sự cho bọn họ.

“Thời gian không thể quá sớm, nếu không các bằng hữu sẽ không kịp đến tham dự.” Ôn Noãn nhìn Vu Tử Hàn chọn ngày, gần nhất cũng là mấy tháng về sau. Từ kinh thành đến nơi này cũng phải mất hơn hai tháng, đám Diệp Thanh bọn họ khẳng định không kịp, càng đừng nói bạn bè của Vu Tử Hàn trải rộng khắp mọi nơi.

“Không cần chờ, bọn họ chỉ biết quấy rối.” Bạn bè của Vu Tử Hàn đều không phải đèn cạn dầu, nếu bọn họ tới thì đám cưới này có thành hay không còn khó nói lắm.

“Không đợi bọn họ ư?” Ôn Noãn có chút ngạc nhiên. Thành thân mà không mời bạn bè thân thích tới góp vui sao được!

“Ừ.” Vu Tử Hàn gật đầu, duỗi tay ôm eo Ôn Noãn: “Chủ yếu là ta chờ không kịp.” Hắn cúi đầu, mặt mày tươi cười nhìn nàng.

“Nếu không phải có một số thứ bắt buộc cần thời gian để chuẩn bị thì ta còn muốn ngay đêm nay chúng ta sẽ thành thân.” Vu Tử Hàn giơ tay vén tóc trên trán của Ôn Noãn.

Ôn Noãn tươi cười vòng tay qua ôm cổ Vu Tử Hàn: “Công lực nói lời âu yếm gần đây của ngươi lại tăng rồi.”

“Là Ôn tiên sinh dạy tốt.” Vu Tử Hàn nheo nheo mắt tai Ôn Noãn, cười nói. Mấy ngày nay hắn cùng Ôn Noãn ở bên nhau, cái khác thì không luyện ra nhưng riêng về mặt nói lời ngon ngọt thì trình độ cứ tăng vù vù.

Vu Tử Hàn trước kia chỉ cần nói mấy lời ngon ngọt thì hắn đều sẽ đỏ mặt, bị nàng đùa giỡn hai câu liền các loại không được tự nhiên đã không thể nào xuất hiện. Có điều, tuy rằng hiện tại hắn đã thích ứng với hình thức chung sống mà nói lời âu yếm với nhau này, nhưng mà có một vài điều, nếu không cần mấy năm là hắn không thích ứng được.

“Thật ra ngươi không cần khẩn trương như vậy. Có thành thân hay không cũng không ảnh hưởng đến chúng ta.” Ôn Noãn cười nhìn Vu Tử Hàn, thấy hắn làm ra vẻ mặt nghi hoặc, cô lại lần nữa nói: “Dù sao thì những gì nên và không nên làm đều đã làm cả rồi.”

“Khụ!” Gương mặt bỗng nhiên đỏ ửng, Vu Tử Hàn ho khan hai tiếng, hai mắt lấp lánh nhấp nháy cũng không dám đối diện với Ôn Noãn: “Không cần nói mấy cái này!” Mỗi lần hắn cho rằng mình cuối cùng cũng chiếm được thế thượng phong, đùa giỡn Ôn Noãn thì nàng lập tức sẽ phản công một câu càng khiến người khác không thể chống đỡ được.

“Như thế nào? Nam tử hán đại trượng phu dám làm dám nhận, chẳng lẽ ngươi không chịu trách nhiệm sao?” Ôn Noãn dùng sức đẩy Vu Tử Hàn ra, vẻ mặt ai oán khoa trương nói: “Vu Tử Hàn, không ngờ chàng là cái dạng người này, ta đã nhìn lầm chàng rồi!”

“Không cần nào loạn.” Vu Tử Hàn bắt đắc dĩ đỡ trán.

--- ---

Dưới chân núi Lương Thành là một toà thành lớn náo nhiệt, tuy so với kinh thành không phồn hoa bằng nhưng cũng là số một số hai trong cả nước.

“Hai vị muốn chọn trang phục hay may y phục theo yêu cầu?” Hai mắt lão bản sáng lên nhìn một nam một nữ đi vào khách điểm. Hai người nam anh tuấn nữ xinh đẹp, trên người ăn mặc không hề tầm thường, vừa nhìn thấy chính là có vụ làm ăn lớn.

“Chúng ta muốn may hi phục theo yêu cầu.” Vu Từ Hàn nói với lão bản.

“Hai vị tìm đúng người rồi! Sở trường của sư phó nhà chúng tôi chính là may hi phục đó!” Lão bản nhanh chóng mời hai người đến nội đường ngồi: “Tiểu Xuân, mời khách nhân trà hảo hạng. A Hoa, mang mẫu tranh hi phục đến đây.”

Khi Vu Từ Hàn và Ôn Noãn cẩn thận thảo luận xong, quyết định ngày thành thân sẽ vào hai tháng sau, như vậy các bằng hữu của hai người có thể kịp đến chúc mừng. Rốt cuộc thì ngày thành thân mà không có bạn bè thân thích đến chung vui thật sự là quá quạnh quẽ.

Sau khi chọn được ngày, hai người liền bắt đầu chuẩn bị đồ vật cần thiết khi thành thân.

Các bức tranh của cửa hàng trang phục này đều là mời họa sư chuyên môn đến vẽ, từng nét bút đều rất tinh tế, màu sắc trên quần áo được điều phối tinh chuẩn (tinh tế, chuẩn xác), hình thức hoa văn trên vải dệt cũng tinh diệu (tinh tế, kỳ diệu) trong từng chi tiết nhỏ.

“Ngươi cảm thấy cái này thế nào?” Ôn Noãn chỉ vào một mẫu hỏi Vu Từ Hàn.

“Ngươi thích là được.” Vu Từ Hàn đối với nhưng thứ này không có đặc biệt nghiên cứu hay ý kiến gì, ở trong mắt hắn, Ôn Noãn mặc gì cũng đẹp hết.

“Y phục của ngươi, phải là ngươi thích mới được.” Ôn Noãn cười nói.

“Cái gì?” Vu Từ Hàn sững sốt, ngay sau đó sắc mặt tối sầm: “Ngươi muốn ta mặc nữ trang?!”

“Như thế nào? Ngươi không muốn?” Ôn Noãn nhướn mày.

“Ta đương nhiên không muốn!” Một đại nam nhân như hắn làm sao có thể mặc y phục của nữ nhân! Vu Từ Hàn nhú mày.

Ôn Noãn vẻ mặt suy sụp, lập tức có bộ dạng hoàn toàn không hứng thú: “Vậy thành thân cũng không có ý tứ gì, dứt khoát không làm.”

“Ôn Noãn!” Vu Từ Hàn nghiêng răng nghiêng lợi. Nữ nhân này luôn làm khó dễ hắn, nàng nhất định là do ông trời phái xuống để hành hạ hắn mà!

Ôn Noãn không hứng thú đem tập tranh trong tay gấp lại, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Được!” Vẻ mặt Vu Từ Hàn không còn gì dễ luyến tiếc: “Nữ trang thì nữ trang, ta đáp ứng ngươi!” Nếu không đồng ý thì tức phụ sẽ chạy mất, hắn không thể cam đoan rằng mình lại có thể bắt được nàng hay không.

“Thật sao?” Ôn Noãn xác nhận lại lần nữa, nói: “Ngươi không muốn mặc thì thôi, đừng miễn cưỡng chính mình, ta sẽ không ép ngươi.”

Ngươi lờ việc không thành thân ra như vậy mà còn bảo là không ép buộc ta sao! Vu Từ Hàn khoé miệng giật giật: “... Ta muốn mặc, thật.”

Ôn Noãn nhìn chằm chằm vẻ mặt nghĩ một đằng nói một nẻo của Vu Từ Hàn một lúc lâu, cho đến khi cả người hắn mất tự nhiên mới nở nụ cười: “Mặt ngươi đều đã nhăn thành cái bánh bao rồi, ha ha ha! Vừa rồi ta chỉ chơi ngươi thôi, làm sao có thể để ngươi mặc nữ trang cơ chứ!”

“Ngươi...” Vu Từ Hàn bực mình trừng mắt nhìn Ôn Noãn liếc mắt một cái: “Chơi ta rất vui sao?” Luôn là trêu đùa hắn như vậy! Nữ nhân này thật đáng giận!

“Chơi vui!” Ôn Noãn cho Vu Từ Hàn một khuôn mặt tươi cười sáng lạn.

“Hừ!” Vu Từ Hàn quay đầu đi chỗ khác, làm bộ không để ý đến Ôn Noãn.

Cách một cái bàn nhỏ, Ôn Noãn lấy tay chọc chọc bả vai Vu Từ Hàn: “Tức giận?”

Vu Từ Hàn trầm mặc không nói.

Vì để lại không gian thảo luận cho hai người, sau khi đưa tập tranh mẫu cho họ lão bản lập tức lôi kéo người hầu lui ra khỏi nội đường nên bây giờ chỉ còn hai người Ôn Noãn và Vu Từ Hàn.

Ôn Noãn nhìn xung quanh, xác nhận không có ai ở ngoài cửa nghe lén rồi mới nói một lần nữa: “Từ Hàn, không cần tức giận, ta sai rồi mà! Về sau ta sẽ không đem ngươi ra đùa nữa.”

“Hừ!” Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, nàng đã nhiều lần đem hắn ra trêu đùa, mỗi lần cũng hứa hẹn sau này sẽ không như vậy nữa, nhưng đều làm trái lại với những gì nàng nói.

“Từ Hàn ~ Từ Hàn ~ A Hàn ~ Hàn ~” giọng nói mềm mại như nước chảy một tiếng lại một tiếng gọi tên Vu Từ Hàn, dường như nếu không nhận được đáp án của đối phương thì sẽ không dừng lại.

Vu Từ Hàn bị gọi đến mức đứng ngồi không yên, hấn đỏ mặt quay đầu lại trừng mắt với Ôn Noãn: “Không được gọi ta như vậy! ” Không được dùng giọng điệu đó ở bên ngoài! Nếu như bị người khác nghe được... Sắc mặt Vu Từ Hàn từ hồng biến thành đen: “Ngươi cho ta – um?!”

Thừa dịp Vu Từ Hàn quay đầu lại, Ôn Noãn lập tức thò người ra hôn lên môi hắn. Thịnh thích thịnh thích! Tim đập nhanh dần, đột nhiên bị tập kích khiến cảm giác ngượng ngùng cùng khẩn trương ập vào trong lòng, hai tay Vu Từ Hàn nắm chặt lấy hai bên tay vịn, cổ nín ý nghĩ ôm lấy Ôn Noãn.

“Hai vị khách quan, xin hỏi các ngươi đã quyết định tốt chưa?” Lão bản vẫn luôn đợi bên ngoài chờ Ôn Noãn gọi vào nhưng đợi cả một buổi chiều vẫn chưa thấy trong phòng có động tĩnh, hấn nôn nóng đi qua đi lại, rốt cuộc không chờ được nữa mới đến bên cửa dò hỏi.

Âm thanh ngoài cửa khiến hai người đang đắm chìm trong nụ hôn phục hồi lại tinh thần, Ôn Noãn cười rời khỏi môi của Vu Từ Hàn, rồi quy củ về chỗ.

Vu Từ Hàn âm thầm làm mấy lần hít sâu, bình ổn lại cảm xúc kích động của mình.

“Chọn xong rồi, ngươi vào đi.” Ôn Noãn không cho Vu Từ Hàn thời gian hồi sức, nàng vừa ngồi xuống lập tức mở miệng gọi.

Vu Từ Hàn vội vàng uống mấy ngụm nước để giải khát.

“Đến đây, hai vị, chọn được mẫu nào rồi?” Lão bản nhanh chóng đi vào, hấn ta nhìn vào mẫu mà Ôn Noãn đã chọn, a dua cười nói: “Ánh mắt của hai vị thật tốt, mẫu đó chính là cái đẹp nhất mà sư phó của cửa hàng chúng tôi nghĩ ra được!”

“Ồ? Vậy khẳng định là rất quý?” Nhìn đôi mắt lấp lánh của lão bản sáng lên, Ôn Noãn liền biết giá cả chắc chắn không rẻ.

Lão bản cười ha ha hai tiếng: “Tiền công của sư phó tất nhiên muốn cao một chút, nhưng tiền chủ yếu thì vẫn dùng vào hi phục này. Nếu muốn trang phục này đẹp đến mức hoàn mỹ thì cần phải dùng vải Vân Cẩm quý hiếm mới được, hoa văn đa dạng ở trên cũng phải dùng tơ vàng chỉ bạc thêu thành, đương nhiên trân châu đá quý cũng phải là hàng tốt nhất.” Nói xong, lão bản cơ trí nói thêm: “Tuy nhiên, hai vị có thể dùng sợi bông ngọc cẩu, giá rẻ hơn nhưng chất liệu cũng không tệ.”

Đã có hàng tốt nhất thì Vu Từ Hàn làm sao có thể dùng đồ kém hơn, cho dù chỉ là kém hơn một chút thì cũng vẫn là kém. Nghĩ như vậy, Vu Từ Hàn vung tay lên liền đem hi phục chọn ra.

Sau khi chọn xong trang phục, hai người lại chạy một chuyến qua cửa hàng trang sức và cửa hàng sơn phấn, mua một đồng đồ rồi chuẩn bị về nhà tranh.

"Cứu mạng a!" Một nữ tử y phục tả toai một bên nôn nóng kêu cứu, một bên nghiêng ngả lao đảo chạy đến.

Một đám người mặc đồ đen cầm vũ khí hàn quang lấp lánh trong tay đuổi theo phía sau nữ tử không bỏ: "Đứng lại!"

Dân chúng xung quanh đều bị cảnh này dọa sợ, bọn họ cuống quýt vọt ra ven đường, để một khoảng trống lộ ra.

Nữ tử che lại cánh tay đang chảy máu không ngừng té ngã bên chân Vu Từ Hàn, khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp của nàng ta tái nhợt như tờ giấy, ánh mắt tan rã, rõ ràng là mất quá nhiều máu, cánh tay nhuộm đầy máu nắm lấy vạt áo Vu Từ Hàn, giọng nói suy yếu khẩn cầu nói: " Cứu... cứu cứu ta, cầu xin ngươi."

Vu Từ Hàn theo bản năng ngồi xổm xuống tự mình bắt mạch cho nữ tử kia, phát hiện mạch tượng của nàng ta hỗn loạn, nội lực cũng rất loạn, dường như là bị một chương pháp thương thừa nào đó đánh thành như vậy.

"Xem lần này ngươi chạy kiểu gì!" Hắc y nhân theo sát xuất hiện.

Ôn Noãn vội vàng che hai người ở phía sau, ánh mắt sắc bén nhìn hắc y nhân trước mặt: "Ban ngày ban mặt lại dám dẫm thương người khác, trong mắt các ngươi có còn vương pháp hay không!"

"Vương pháp? Ha ha ha." Một đám người mặc đồ đen ngửa mặt lên trời cười to: "Chúng ta chính là vương pháp!"

"Các ngươi quá kiêu ngạo!" Ôn Noãn phẫn nộ quát.

Một người mặc đồ đen dường như là thủ lĩnh đứng ra hùng hổ nói: "Đây là ân oán giữa chúng ta và nữ nhân kia, người không liên quan thì đừng xen vào việc của người khác. Nếu không, đừng trách chúng ta không khách khí!"

Ôn Noãn lạnh lùng cười: "Được! Nếu như vậy, chúng ta sẽ không làm phiền các ngươi làm việc, tạm biệt!" Nói xong, nàng liền kéo Vu Từ Hàn chạy đi.

Hắc y nhân: ???

Nữ tử bị thương: ...

"Tiểu Noãn, ngươi chạy làm cái gì?" Vu Từ Hàn có chút mơ hồ. Với võ công của bọn họ, dư sức đánh lại mấy người mặc đồ đen kia.

"Ta sợ bị bọn họ ăn vạ." Ôn Noãn thành thật trả lời.

"Nàng là đang nói đến cô nương bị thương kia?" Vu Từ Hàn nghi hoặc hỏi: "Nàng ta có vấn đề?"

"Không biết." Nàng ta đương nhiên là có vấn đề! Nữ nhân kia chính là nữ phụ số một trong tiểu thuyết, Thánh Nữ Ma giáo Cẩm Thương, tên thật kỳ ba, người càng thêm kỳ ba.*

(*) kỳ ba: kỳ quái lạ lùng

Cẩm Thương nhận nhiệm vụ tiếp cận Vu Tử Hàn, mục đích là trộm hân châu của Thiên Cơ lão nhân, truyền thuyết kể rằng ai ăn loại trái cây này thì công lực của người đó sẽ tăng lên hai trăm năm. Trên thế giới này ai có thể sống đến hai trăm năm? Cho dù là người tập võ, dài nhất cũng chỉ đến hơn một trăm năm, cho nên ăn trái cây này liền có thể xưng bá võ lâm.

Trong nguyên tác, Cẩm Thương kia ngay từ đầu đã bị đuổi giết, thành công giành được sự đồng tình của Vu Tử Hàn, trong giai đoạn đường thương được hân châu cô thì thích hắn. Điều này quả thật là nhược điểm trí mạng của Cẩm Thương, không biết thời điểm tác giả viết suốt diễn của nàng có phải bị cái gì đó kích thích hay không, ngay từ đầu khi không yêu Vu Tử Hàn nàng ta là một muội tử tâm cơ rất sâu nhưng từ sau khi thích hắn, hành vi của nàng ta liền trở nên náo loạn.

Ví dụ như tự đâm chính mình một đao sau đó bôi nhọ nói là Diệp Thanh làm, hay là hạ được đề bồ lên giường Vu Tử Hàn, ...

"Không biết?" Vu Tử Hàn nhướn mày.

"Tóm lại là ta không thích nàng ta." Bước chân Ôn Noãn dừng lại, vẻ mặt nghiêm túc nói.

"Thật không? Vậy thì không quan tâm đến nàng ta nữa." Vu Tử Hàn gật đầu, kiên định nói.

Vu Tử Hàn là một người rất có tinh thần trọng nghĩa của hiệp sĩ, tuy rằng trong giang hồ hắn nổi danh là hái hoa tặc... nhưng gặp phải loại sự việc này, mặc kệ đối phương là ai, hắn đều sẽ ra tay giúp một phen, nhưng hiện tại hắn có thể từ bỏ tinh thần trọng nghĩa, trực tiếp lựa chọn đứng về phía mình, điều này khiến Ôn Noãn rất vui vẻ.

"Hàn Hàn, ta yêu người!" Hai tay Ôn Noãn giữ lấy mặt Vu Tử Hàn dùng sức hôn hắn một cái.

Không cần ở dưới tình huống có nhiều người chung quanh như vậy thân hắn! Vu Tử Hàn đầy mặt đỏ bừng che miệng.

Còn nữa, Hàn Hàn là cái quái quỷ gì!

Tác giả có điều muốn nói: câu chuyện này sắp xong rồi, cho nên trước tiên cùng nhóm tiểu khả ái chào hỏi, chuyện xưa lần sau sẽ thiên về khẩu vị một chút, bởi vì Cúc Hoa phát hiện hình như là mình bị lạc đề, rõ ràng là phần tiêu đề viết là nam chủ đều là xà tinh bệnh, kết quả viết mấy cái nam chính trừ bỏ Raphael thì đều rất bình thường [đây quả thực là vấn đề nghiêm trọng]

☐☐ Vì vậy mà bà tác giả quyết định các nam chính về sau đều sẽ rất hử tam quan, mong các bạn cản trở☐☐

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Đầu Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Hoa Đại Ven Đường Không Thể Hái (8)

Tục ngữ nói rất đúng, trốn được mừng một không trốn khỏi mười lăm, chỉ cần Ma Giáo tồn tại một ngày, Cầm Thương liền không có khả năng từ bỏ tiếp cận Vu Tử Hàn cùng Thiên Cơ lão nhân. Mà nhìn chung các loại kịch tiểu thuyết điện ảnh, tổ chức Ma giáo này vĩnh viễn đều không thể tiêu diệt, một Ma giáo ngã xuống thì hàng vạn dự ngiệp lại đứng lên, không chừng một ngày lại đó lại có một cái Ma giáo mới. Bởi vậy, muốn thoát khỏi phiền toái này thì cần đột phá tài ăn nói của mình rồi.

Chỉ là Ôn Noãn không nghĩ tới, bên này nàng còn chưa nghĩ ra ý kiến gì hay, bên kia nhân gia đã công khai tới cửa vào nhà.

"Vu đại ca, mấy ngày nay thật sự là làm phiền người chiếu cố ta, ta thật sự không biết báo đáp người thế nào. " Hai mắt sáng ngời động lòng người nhiễm thủy quang, cô nương xinh đẹp nhu nhược vì thương thế còn chưa tốt nên sắc mặt vẫn còn tái nhợt.

Ngày đó sau khi Ôn Noãn kéo Vu Tử Hàn tránh đi Cầm Thương không bao lâu, Thiên Cơ lão nhân liền từ chân núi nhật về một muội tử bị trọng thương chỉ còn một hơi tàn, trùng hợp chính là muội tử này giống Cầm Thương như đúc, càng trùng hợp hơn chính là nàng cũng tên Cầm Thương..

Sau khi Thiên Cơ lão nhân cứu Cầm Thương về liền hấp tấp ra cửa, còn dặn dò hai người Ôn Noãn nhất định phải chiếu cố tốt nàng, nàng muốn làm gì thì để nàng làm cái đó, nhất định phải đem người lưu lại, chờ hắn trở về phải nhìn được một mỹ nhân hoàn hảo vô khuyết.

"Khách khí, đều là do sự phụ phản phò." Hai mắt Vu Tử Hàn thẳng lăng lăng nhìn chén trà trước mắt như thế nào cũng không nhìn mỹ nhân trước mặt. Không phải là hắn không hiểu lễ nghĩa mà là cái đuôi dưới bàn vẫn luôn bị Ôn Noãn đe dọa, chỉ cần hắn có một chút động tác không đúng đuôi liền sẽ bị véo bầm tím một mảng.

Cầm Thương không bị sự lạnh nhạt của Vu Tử Hàn đã kích, nàng vẫn như cũ duy trì tươi cười nhu nhu nhược nhược, quay đầu nhìn về phía Ôn Noãn ngồi một bên: "Ôn tỷ tỷ, mấy hôm nay cũng cảm ơn người chiếu cố."

"Khách khí, ta cũng không làm được cái gì." Ôn Noãn đáp trả Cầm Thương bằng một nụ cười ôn nhu.

"Sao lại không hỗ trợ, tuy rằng ngày đó Ôn tỷ tỷ không có cứu ta nhưng mà sau khi ta đến đây vẫn rất cẩn thận chiếu cố ta." Cầm Thương cười về mặt điềm mỹ*.

(*) điềm mỹ: điềm đạm, xinh đẹp.

"..." Đây cùng chuyện ngày đó có quan hệ sao, thế nào cũng phải thêm một câu ở phía sau không cảm thấy khó chịu sao? Muốn ở trước mặt Vu Tử Hàn mách lẻo cũng không cần dùng phương pháp trắng trợn như vậy đi, nữ vai ác lúc trước vì tiếp cận bọn họ mà ra tay tàn nhẫn với chính mình đâu, lúc này mới chỉ có một chút tình yêu với Vu Tử Hàn mà chỉ số thông minh đã thấp thành như vậy sao?

"Khụ khụ!" Vu Tử Hàn nén cười cúi đầu ho khan. Ôn Noãn vẫn luôn là nhanh mồm dẻo miệng, cơ linh cổ quái có thể làm cho người ta á khẩu không trả lời được, lần đầu tiên nhìn thấy vẻ mặt vô ngữ cứng họng của nàng, Vu Tử Hàn vừa cảm thấy mới lạ vừa cảm thấy buồn cười.

Ôn Noãn cười như không cười liếc Vu Tử Hàn một cái.

Rất buồn cười sao? Ôn Noãn nhướn mày.

Vu Tử Hàn cố gắng mỉm môi, hắn nhìn lại bằng ánh mắt vô tội: không buồn cười, một chút cũng không buồn cười.

Cầm Thương thấy hai người bắt đầu không coi ai ra gì mà liếc mắt đưa tình trước mặt nàng, lửa giận trong lòng bắt đầu hùng hục thiêu đốt. Ôn Noãn người được lăm, dám làm trò trước mặt nàng quyến rũ Vu đại ca của nàng, xem ra người đây là đang chán sống, để ta tiễn người một đoạn đường!

"Vu đại ca, Ôn tỷ tỷ, mấy ngày nay các người đã vất vả rồi, cơm chiều hôm nay để ta làm đi." Cầm Thương cười nói.

"Không cần, thương thế của người còn chưa tốt lên, cần phải nghỉ ngơi nhiều một chút, cơm chiều để chúng ta giải quyết là tốt rồi." Ôn Noãn vội vàng cự tuyệt. Đồ ăn hằng ngày tuyệt đối không thể để Cầm Thương nhúng tay, vạn nhất chỉ số thông minh của nàng ta trở lại, trộm cho nàng ít độc thì nàng không biết đến nơi nào mà khóc đi. Phải biết rằng Ma giáo thừa thãi nhất chính là các loại độc dược thiên kỳ bách quái* , hơn nữa đại bộ phận giải được đều vô cùng khó phối chế.

(*) thiên kỳ bách quái: những thứ kỳ lạ và quái gở

"Cầm Cầm hiện tại cái gì cũng không có, chỉ có thể từ những thứ nhỏ nhặt này báo đáp ơn cứu mạng của hai người." Cầm Thương tái nhợt cười, có vẻ rất là đáng thương: "Không quan hệ, nếu các người đã không thích, vậy quên đi."

Lời đầu nói đến như vậy, hai người Ôn Noãn tất nhiên là lại không thể cự tuyệt, huống chi mỹ nhân nói xong những lời này liền bắt đầu hoa lệ dính mưa. (khóc _ _)

"Không phải không thích, nếu người không chê mệt vậy thì làm đi. " Ôn Noãn vẫy vẫy tay, ý bảo Cầm Thương tùy ý.

Tuy rằng Thiên Cơ lão nhân biểu hiện một bộ vì nàng là mỹ nhân nên nhất định phải chiều cô tốt, nhưng Ôn Noãn và Vu Từ Hàn biết ông nhất định có tính toán của mình. Nếu ông phân phó cần phải chiều cô tốt, vậy thì nàng muốn làm gì bọn họ cũng sẽ bồi tới cùng.

Sau khi được hai người Ôn Noãn đồng ý, Cẩm Thương vui vẻ đi vào bếp.

"Người đoán xem nàng ta có hạ độc ta hay không?" Ôn Noãn nâng tay đỡ mặt nghiêng đầu nhìn Vu Từ Hàn.

"Nói không chừng." Vu Từ Hàn cười nhẹ nhàng.

"Vì sao nghe được khả năng ta bị hạ độc người lại cao hứng như vậy...?" Ôn Noãn bắt mắt trừng mắt nhìn Vu Từ Hàn.

"Không có, ta chỉ là không lo lắng mà thôi." Vu Từ Hàn cười nói.

"Người lấy đâu ra tự tin như vậy." Ôn Noãn hai mắt tròn trĩnh.

Vu Từ Hàn tháo xuống ngọc bội bên hông, hai tay đem ngọc bội bẻ thành hai, trong khối bạch ngọc khắc hình chim tước được khảm một viên đan dược đỏ thắm, một cổ lãnh hương nhẹ nhàng tỏa ra. Vu Từ Hàn đem đan dược từ trong ngọc bội lấy ra đưa tới bên miệng Ôn Noãn.

Ôn Noãn há mồm, một bên đem đan dược cắn vào miệng một bên hàm hàm hồ hồ hỏi: "Đây là cái gì?" Đan dược rất giống thuốc viên để lâu, hơi nước bốc lên trong miệng, làm cho viên đan dược hơi cứng. Ngậm trong miệng, vị ngọt thanh chậm rãi tỏa ra, hương vị giống như hoa quả đường vậy.

"Hàn chu quả làm thành đan dược, bách độc bất xâm." Vu Từ Hàn tùy ý đáp.

"Cái gì!?" Ôn Noãn cả kinh thiếu chút nữa đem đan dược nuốt vào, nàng nhỏ giọng nói: "Là hàn chu quả ăn vào là có thể tăng hai trăm năm công lực? Người cứ như vậy làm thành đan dược còn cho ta ăn?"

"Đúng. Chính là nó, nhưng hàn chu quả chỉ ăn sống mới có thể tăng công lực, sau khi biến thành đan dược liền thành sống lâu và bách độc bất xâm." Vu Từ Hàn cười nói. Từ quyền y thuật kia biết được hiệu quả của hàn chu quả hẳn cũng rất kinh ngạc, loại quả này đúng là bảo bối, mặc kệ là còn nguyên vẹn hay làm thành dược cũng đều có hiệu quả thật thần kỳ.

"Dược này người làm mấy viên?" Ôn Noãn hỏi.

"Ta có một quả, dược cũng chỉ có thể làm ra một viên." Vu Từ Hàn trả lời.

Viên đan dược duy nhất cho nàng, Ôn Noãn cười nói với Vu Từ Hàn: "Ta hình như có chút cảm động."

"Có phải hay không người càng thích ta?" Vu Từ Hàn trêu đùa.

Ôn Noãn nghiêng người ôm cổ Vu Từ Hàn, hàm răng dùng sức cắn viên đan dược thành hai nửa, nhân lúc môi lưỡi triển miên mà đem một nửa viên dược đẩy vào trong miệng Vu Từ Hàn, sau đó nâng cằm hắn, ngón tay xoa xoa chỗ yết hầu.

Vu Từ Hàn còn chưa kịp phản ứng lại, đan dược đã lập tức trôi xuống dạ dày.

"Có phải hay không người càng thích ta?" Ôn Noãn nhéo cằm Vu Từ Hàn, cười hỏi ngược lại.

Vu Từ Hàn cầm tay Ôn Noãn, mặt mày mỉm cười nhìn nàng: "Ừ, hình như là có chút."

"Ta cũng vậy." Ôn Noãn lại lần nữa đưa lên một nụ hôn khẽ.

....

"Ai nha, thực xin lỗi, ta không phải cố ý quấy rầy các người." Cẩm Thương nghiêng người ngăn trở hai mắt, giọng điệu ngưng ngưng xin lỗi.

Bị người thấy thân mật hiện trường, nữ nhân vừa rồi còn rất bình tĩnh đùa giỡn Vu Từ Hàn cũng có chút ngưng ngưng.

Không phải cố ý người còn nói cái gì, khoe miệng Ôn Noãn giật giật, quay đầu hỏi: "Có chuyện gì sao?"

"Cái kia, ta muốn Ôn tỷ tỷ giúp ta một chút, một mình ta lo không hết." Cẩm Thương ngưng ngưng cười nói.

"Ồ, được thôi." Ôn Noãn làm trò trước mặt Cẩm Thương hung hăng hôn Vu Từ Hàn một ngụm. Ba ba, tiếng vang rõ ràng vang bên tai mỗi người, hừ, xem ai hơn ai!

"Đừng nháo." Vu Từ Hàn không được tự nhiên đẩy đẩy Ôn Noãn đang ôm mình ra. Cho dù đã có thể thuận phục ứng phó trước đùa giỡn của Ôn Noãn, nhưng đó là khi giới hạn bên cạnh hai người không có ai, nếu có người ngoài ở đây, Vu Từ Hàn vẫn sẽ ngưng ngưng đỏ mặt.

Cẩm Thương cắn cắn môi, tay để sau lưng mạnh mẽ nắm chặt lại, nàng có chút cứng đờ cười nói: "Làm phiền Ôn tỷ tỷ."

Trù nghệ của Cẩm Thương nhất định là có chuyên môn, các loại thủ pháp đều khá chuyên nghiệp, hơn nữa có vẻ rất thành thạo, Ôn Noãn thực sự không

biết nàng kêu mình tới giúp việc bếp núc là vì cái gì.

"Ôn tỷ tỷ cùng Vu đại ca cảm tình thật tốt." Cầm Thương một bên xắt rau một bên hâm mộ nói: "Thật hâm mộ Ôn tỷ tỷ có một tình lang như Vu đại ca vậy."

"Đúng vậy, có đôi khi ta cũng cảm thấy mình thực may mắn." Ôn Noãn thành thật gật đầu nói.

"..." Đưa lưng về phía Ôn Noãn, về mặt Cầm Thương đen thui.

"Nếu ta cũng có một phu quân giống như Vu đại ca vậy thì tốt rồi." Cầm Thương sâu kín nói.

Ôn Noãn không tiếng động cười nhạo một tiếng: "Vu đại ca thì người không thể có, nhưng mà Lý đại ca, Trương đại ca chắc là sẽ có."

"..." Nữ nhân này rốt cuộc có thể nói chuyện phiếm hay không.

Trong phòng bếp lại lâm vào trầm mặc, Ôn Noãn cúi đầu, che dấu ý cười sắp tràn ra của mình.

"A ui!" Cầm Thương kêu lên một tiếng sợ hãi, sau đó bắt đầu thăm hề hề kêu rên: "Đau quá a!"

"Làm sao vậy?" Ôn Noãn chậm rì rì bước đến bên người Cầm Thương.

Chỉ thấy Cầm Thương nhăn chặt lông mày, tay phải gắt gao nắm chặt tay trái bị đứt, máu đỏ tươi theo khe hở ngón tay chậm rãi chảy ra.

"Đau! Đau quá!"

"Xảy ra chuyện gì?" Vu Từ Hàn nghe tiếng đi vào phòng bếp, ánh mắt chạm đến tay Cầm Thương chảy máu, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

"Không có gì, là ta chính mình không cẩn thận, không liên quan đến Ôn tỷ tỷ." Vẫn luôn kêu rên, sau khi Vu Từ Hàn đi tới Cầm Thương lập tức không kêu nữa, sắc mặt nàng tái nhợt, tựa hồ đã chịu kinh hách gì, mắt mở to hơi hốt hoảng hướng Ôn Noãn liếc liếc.

Cũng không ai hỏi người, tự mình thêm diễn làm cái gì. Ôn Noãn mắt tròn trắng, mở miệng nói: "Cầm dao xắt rau cũng không biết sao lại thế này, liền đặt trên cổ tay của mình."

"Thì ra là thế." Vu Từ Hàn ghen cười nói.

Ôn Noãn trầm mặc không nói nhìn Vu Từ Hàn, Vu Từ Hàn yên lặng không nói cùng Ôn Noãn nhìn nhau.

... ..

... ..

"... Có thể hay không giúp ta băng bó một chút." Vẫn đỏ máu không ngừng rút cuộc Cầm Thương không nhịn được lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Đều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Hoa Đại Ven Đường Không Thể Hái (9)

Thời gian trong lúc Cầm Thương làm một vài chuyện xấu vội vàng trôi đi, nháy mắt đã qua đi một tháng, cách ngày hai người Ôn Noãn thành thân còn không đến nửa tháng, bằng hữu hai người cũng bắt đầu lục tục đến Lương Thành.

"Đồ đệ, tức phụ của đồ đệ, ta đã về rồi!" Thiên Cơ lão nhân hấp tấp vọt vào nhà.

"Sư phụ, thời gian qua rồi cuộc nguoi đã đi đâu?" Vu Tử Hàn cao hứng nghênh đón Thiên Cơ lão nhân, hắn đã trở về, vậy biểu thị cho việc bọn họ đã có thể xử lý nữ nhân phiền toái Cầm Thương kia! Trong lòng Vu Tử Hàn có chút kích động.

"Nơi này không phải chỗ thích hợp để nói chuyện, đi được phòng nói!" Thần sắc Thiên Cơ lão nhân ngưng trọng bảo hai người đến hậu viện vào được phòng nói chuyện.

Trốn ở góc nghe lén, trông mắt Cầm Thương nhẹ nhàng chuyển, nhân lúc Thiên Cơ lão nhân vào được phòng, nàng ta mới dùng công pháp nín thở đặc biệt của Ma giáo, thi triển khinh công lặng lẽ đến gần cửa.

"Sư phụ, đã xảy ra chuyện gì?" Vu Tử Hàn nhíu mày hỏi.

"Còn nhớ rõ hàn chu quả ta đã từng nói sao?" Thiên Cơ lão nhân một bên dùng ánh mắt ra hiệu cho Vu Tử Hàn một bên hỏi.

Vu Tử Hàn nháy mắt đã hiểu Thiên Cơ lão nhân muốn làm gì, hắn cười ha hả mở miệng nói tiếp: "Biết, người tổng cộng có ba viên, một viên cho ta dùng, một viên tự mình dùng hết, còn một viên thì cất giấu rồi."

"Viên cuối cùng ta giấu trong Phượng Tê Sơn, vốn dĩ muốn lấy ra làm lễ vật thành thân cho các nguoi, ai biết nửa đường nhảy ra Trình Giáo Kim, một đám người Tây Vực tới vây công đem hàn chu quả đoạt đi rồi!" Thiên Cơ lão nhân nói đến chỗ này một trận nghiêng răng nghiêng lợi, trong giọng nói tràn đầy lửa giận không tiêu tan.

"Người Tây Vực?" Vu Tử Hàn lo lắng hỏi: "Sư phụ, người không bị thương chứ?!"

"Tuy rằng đối phương người nhiều nhưng còn may là công lực ta thâm hậu." Thiên Cơ lão nhân xua xua tay nói: "Chính là hàn chu quả bị cướp đi rồi thực sự là tức giận a!"

"Tây Vực?" Ôn Noãn tựa hồ đã hiểu Thiên cơ lão nhân muốn làm gì, về mặt nàng nhẹ nhàng, giọng điệu ngưng trọng nói: "Chẳng lẽ là Tây Vực Thiên Khải giáo!?"

Thiên Cơ lão nhân tán thưởng nhìn Ôn Noãn, nha đầu này đúng là nhanh trí, hắn nổi giận dùng dùng nói: "Nhất định là bọn họ! Tức chết ta rồi! Thù này nhất định phải báo!"

Vu Tử Hàn cười tủm tỉm nói: "Nhưng sư phụ, Thiên Khải giáo cùng Trung Nguyên Ma giáo tề danh, chúng ta thế lực đơn mỏng, đi khẳng định chịu chết."

"Đúng vậy, dù sao chúng ta cũng không có chí hướng xưng bá võ lâm, hàn chu quả đối với chúng ta cũng không có tác dụng gì, coi như đưa cho bọn họ đi." Ôn Noãn cũng khuyên nhủ.

Tránh ở bên ngoài nghe lén mắt Cầm Thương đen như mực, đáng giận, cư nhiên bị đám Thiên Khải giáo kia lấy mất, mấy ngày nay tâm tư Cầm Thương đều ở hết trên người Vu Tử Hàn, căn bản đã quên mình có nhiệm vụ trong người hiện tại biết được hàn chu quả bị Thiên Khải giáo cướp đi nháy mắt liền luống cuống, nếu để giáo chủ biết được vì sơ sẩy của mình mà để mất hàn chu quả, vậy khẳng định nàng chết không có chỗ chôn!

Nghĩ đến thủ đoạn của giáo chủ, trong mắt Cầm Thương nổi lên nồng đậm sợ hãi. Đem Vu Tử Hàn so sánh với mạng nhỏ đương nhiên là mạng nhỏ quan trọng, nàng vận công đề khí, thân mình ba bước thành hai bước nhảy liên rồi đi. Cần phải mau chóng nói tin tức này cho giáo chủ, tranh thủ để hắn xử lý nhẹ hơn.

Trong phòng ba người nhìn nhau một lúc lâu, Ôn Noãn ngồi trên ghế toàn thân cứng đờ, nàng chớp chớp mắt, không tiếng động hỏi người bên ngoài đã đi chưa.

Thiên Cơ lão nhân vuốt vuốt râu, cười ha hả nói: "Đã rồi đi."

Ôn Noãn lập tức đứng lên boạt động một chút thân mình: "Rốt cuộc đã rồi đi, mấy ngày nay ta thật đúng là chịu đủ rồi."

"Tiểu Noãn vất vả." Vu Tử Hàn cười ra phía sau Ôn Noãn giúp nàng xoa ấn bả vai: "Thoải mái sao?"

"Ừ, tạm được." Ôn Noãn thuận thế ngồi trên ghế, nàng nâng cánh tay lên: "Cánh tay này cũng muốn xoa xoa."

"Được được được." Vu Tử Hàn sùng nịnh gật gật đầu, đuổi tay hướng về cánh tay kia xoa bóp.

Thiên Cơ lão nhân:....

Thiên Khải giáo tuy ở Tây Vực xa xôi nhưng đã sớm có dã tâm xâm chiếm Trung Nguyên, mà bước đầu tiên xâm chiếm Trung Nguyên đó chính là tiêu diệt Ma giáo. Rốt cuộc một núi không thể có hai hổ, giang hồ chỉ có một Ma giáo là đủ rồi.

Liên ở Thiên Khải giáo chuẩn bị tiêu diệt Ma giáo Trung Nguyên, Ma giáo Trung Nguyên cư nhiên động thủ với bọn họ trước? Sao lại thế này? Chẳng lẽ bọn họ bại lộ?!

Trong lúc Ma giáo hai bên Trung Quốc và Phương Tây chém giết lẫn nhau, đầu sỏ gây chuyện lại náo nhiệt làm hi sự.

"Nhất bá thiên địa."

"Nhị bá cao đường."

"Phu thê giao bá."

Sau khi kết thúc buổi lễ, Ôn Noãn bị đưa vào tân phòng còn Vu Tử Hàn lưu lại yến hội bồi rượu.

"Không nghĩ tới tiểu tử thú vị như ngươi lại thành gia trước!"

"Ngươi được lắm, có ý trung nhân cũng không nói cho chúng ta, đến khi thành thân mới nói cho chúng ta biết."

"Ngươi không nghe tiểu tử nói sao, nếu không phải nàng kiên trì hôm nay mới thành thân, chúng ta ngay cả yến hội cũng không đuổi kịp."

Các bằng hữu Vu Tử Hàn đối với giấu giếm điểm điểm của hắn rất là bất mãn, trong yến hội liên tiếp chúc rượu hắn, thề muốn hắn bỏ qua đêm động phòng mới hả giận.

... ..

Kết thúc một ngày lộn lộn, rốt cuộc có thể nghỉ ngơi ăn một chút gì đó, Ôn Noãn nơi nào còn chút hình tượng của tân nương tử, nàng kéo khăn voan đỏ xuống, tùy tiện đến bên bàn ăn điểm tâm.

"Ngươi đúng là quỷ chết đói đầu thai!" Diệp Thanh bụng đồ ăn đi vào trong phòng vừa lúc nhìn đến hình tượng ăn ngấu nghiến của Ôn Noãn.

"Thanh Thanh ngươi cũng không phải không biết thành thân có bao nhiêu mệt, hơn nữa đã một ngày không ăn gì." Ôn Noãn ủy khuất ngẩng đầu, ánh mắt nhìn bàn ăn trong tay Diệp Thanh càng là phát ra lục quang.

"Ta đương nhiên biết." Lần đó sau khi Ôn Noãn rời đi thì nhị sư huynh lấy tốc độ tia chớp đem Diệp Thanh cưới qua cửa, trải qua một lần hôn lễ cổ đại Diệp Thanh thật sự không muốn nhắc lại: "Không phải ta mang đồ ăn cho ngươi đây sao."

Rốt cuộc hôm nay Ôn Noãn cùng Vu Tử Hàn còn động phòng hoa chúc, Diệp Thanh đương nhiên không ngồi ở đây lâu, nàng cùng Ôn Noãn nói một hồi rồi rời đi. Ôn Noãn ăn xong mâm đồ ăn mới thỏa mãn đánh cái no.

Đập đập đập... Bên ngoài vang lên tiếng bước chân rõ ràng, Ôn Noãn vội vàng xoa xoa miệng, thu thập tàn cục trên bàn, sau đó lại một lần nữa ngồi mép giường đắp lên khăn voan.

Sao trời lộng lẫy, Vu Tử Hàn đập lên ánh trăng chậm rãi đi ở trong viện. May mắn hắn có chuẩn bị trước, trộm đồ đi không ít rượu, bằng không hắn không bị đám kia chúc say là không thể, Vu Tử Hàn xoa xoa huyệt thái dương tưởng đau, giảm bớt chút không khỏe của mình.

Toàn bộ nhà tranh cũng không lớn, đi qua tiểu viện liền đến tân phòng, tuy rằng hắn cùng Ôn Noãn nên làm không nên làm cũng đều đã làm nhưng lúc này Vu Tử Hàn cũng không khỏi có chút khản trương đỏ mặt hồi lòng bàn tay, hắn hít sâu vài hơi miễn cưỡng ổn định tim đập mới đẩy cửa bước vào phòng.

Căn phòng đơn giản ngày xưa giờ tràn ngập trang sức xinh đẹp cùng không khí vui mừng, sa màn màu đỏ che đi không gian bên trong, chữ hi đỏ thẫm dính trên vách tường, nền đỏ uyên ương làm cho căn phòng thêm một màu vàng ấm. Tân nương một thân màu đỏ ngồi ngay ngắn ở mép giường, khăn voan đỏ che đi dung mạo của nàng, như một phần đại lễ chờ hắn đến đem nàng mở ra.

Người trong lòng ở trước mắt, Vu Tử Hàn ngược lại không có khản trương như vậy, hắn nhanh chóng đến bên mép giường, gấp không chờ nổi cảm ngọc côn trên bàn đem khăn voan trên đầu Ôn Noãn mở ra.

Hàng mi được vẽ tỉ mỉ tinh tế, hai mắt to ngập nước hàm chứa ý cười yên lặng nhìn hắn. Hôm nay nàng trang điểm, ả người đều có vẻ điểm lệ dị thường, giống như bông hoa hồng đẹp nhất trong hoa viên vậy.

"Có phải hay không cảm thấy mình quá may mắn, kiếm được một mỹ nhân tuyệt sắc như vậy làm lão bà, trong lòng ngươi đều bắt đầu cười trộm đi?" Ôn Noãn mở miệng đầu tiên.

"Đúng vậy, nếu hai con mắt của ngươi có thể đối xứng thì càng tốt." Hai người lại khôi phục thành hình thức lão phu lão thê, bắt đầu trêu chọc nhau.

"Có thể hay không đừng đề cập tới đôi mắt, người khác cũng chưa cảm thấy, chỉ có người nói ta có mắt lớn nhỏ a." Ôn Noãn không cao hứng mở miệng.

Vu Từ Hàn điểm điểm cái mũi Ôn Noãn: "Ta thích đôi mắt lớn nhỏ của người." Chính là đôi mắt này mới làm cho hắn khi mới gặp trong nháy mắt đã nhớ kỹ bộ dáng nàng, hơn nữa chuẩn xác tìm được nàng.

"Giúp ta đem mấy đồ này gỡ xuống đi, còn này đó trên mặt cũng lau luôn." Ôn Noãn khó chịu nhăn nhó cái mũi: "Ta đều sắp khó chịu đến chết."

"Được." Vu Từ Hàn giờ tay gỡ mũi phượng trên đầu Ôn Noãn: "Thứ này đúng là rất nặng."

"Đúng vậy, ta đều mau bị đè chết, lần sau không bao giờ mang thứ này." Ôn Noãn thuận miệng oán giận.

Nghe vậy, Vu Từ Hàn hí hí mắt: "Lần sau?" Người còn muốn thành thân vài lần nữa?!

"Nói sai nói sai!" Ôn Noãn vội vàng giải thích.

Dỡ xuống một thân vận vật linh tinh, Vu Từ Hàn dùng khăn thấm nước trong lau son phấn trên mặt Ôn Noãn. Son phấn dần dần mất đi, lộ ra dung mạo vốn có của nàng.

"Ai từ từ, nơi này không cần lau." Ôn Noãn ngăn trở Vu Từ Hàn muốn lau miệng nàng.

"Tại sao?" Vu Từ Hàn nghi hoặc hỏi.

Ôn Noãn đoạt lấy khăn trong tay Vu Từ Hàn ném vào chậu nước bên chân, cười giờ tay ôm cổ Vu Từ Hàn: "Bởi vì ta muốn như vậy." Nói xong, Ôn Noãn in lên môi Vu Từ Hàn, dùng sức cọ xát một chút thẳng đến môi hắn cũng bị nhiễm màu đỏ.

"Người.." Vu Từ Hàn bị tập kích bất ngờ ngẩn người.

"Thật là một vị tiểu nương tử môi hồng răng trắng tuyệt sắc~" Ôn Noãn nâng cằm Vu Từ Hàn, một bộ ăn chơi trác táng vẻ mặt lang thang.

Vu Từ Hàn có chút bất mãn giờ tay ôm gáy Ôn Noãn hung hăng hôn lên.

Khó khăn nâng đỡ, môi lưỡi triển miên, đai lưng không biết bị gỡ bỏ từ khi nào, hi phục đồ như lửa từng kiện từng kiện bị tháo xuống vất trên giường. Tóc đen mềm như tơ lụa không có trói buộc xỏa tung trên hỷ phục màu đỏ, bạch ngọc nhân yêu nhiều* nằm ở bên trên, hồng lụa, tóc đen, mỹ nhân, một bức họa ái muội lại kinh diễm cứ thế mở ra ngay trước mặt Vu Từ Hàn.

(*) bạch ngọc nhân yêu nhiều: người con gái đẹp có làn da trắng nõn.

Vu Từ Hàn thờ hồn hèn đè trên người Ôn Noãn, chớp mũi chạm nhau, mắt đen chăm chú nhìn nàng: "Người mới là tiểu nương tử." Hắn dùng thanh âm trầm thấp khàn khàn nói.

.....

Tác giả có điều muốn nói: -----[cảm giác ngoại truyện viết không tốt, cho nên không làm chính văn]

.. . . .

5 năm sau

Nguyên bản căn nhà tranh đã sớm biến thành nhà cửa rộng lớn, ở sâu bên trong rừng trúc rậm rạp, Vu Từ Hàn nôn nóng đi lại xung quanh trước cửa phòng.

"Tại sao vẫn chưa ra!" Vu Từ Hàn có chút thiếu kiên nhẫn muốn vọt vào trong phòng.

"Ai người đứng lại đó cho ta!" Thiên Cơ lão nhân giống như trầm ổn quát Vu Từ Hàn ý bảo ngừng lại: "Hoang mang rồi loạn còn ra bộ dáng gì! Lúc này người phải bình tĩnh, giống ta đây này!"

"Nhưng mà..." Lần này thời gian Ôn Noãn sinh hài tử rõ ràng dài hơn lần trước rất nhiều, hắn sợ nàng sẽ xảy ra chuyện gì.

"Yên tâm đi Từ Hàn, người còn không yên tâm kỹ thuật đỡ đẻ của nương tử ta sao, tuyệt đối không sao." Huỳnh đệ Vu Từ Hàn bình tĩnh an ủi hắn.

"Cha, nương nhất định không có việc gì, người không cần hoảng đi." Đại bảo lôi kéo ống tay áo Vu Từ Hàn.

Ngoài phòng người đang lo lắng, trong phòng đột nhiên truyền đến một trận tiếng khóc lạnh lút, sau đó là Diệp Thanh từ trong phòng đi ra.

"Chúc mừng, là một tiểu cô nương đáng yêu." Diệp Thanh đầy mặt vui mừng nói.

"Tiểu Noãn thế nào? " Vu Tử Hàn vội vàng hỏi.

"Nàng rất tốt, chẳng qua thể lực tiêu hao quá nhiều nên ngủ rồi. "Diệp Thanh cười nói.

Vu Tử Hàn nhẹ nhàng thở ra, bước nhanh vào trong phòng đi xem tức phụ nhà mình.

"Ha ha ha, cháu gái bảo bối, cháu gái bảo bối của ta." Thiên Cơ lão nhân hưng phấn chỉ kém quơ tay múa chân.

Đại bảo:... Gia gia, nói tốt bình tĩnh đầu.

... ..

Sau khi hài tử được sinh hạ, chúng đại nhân bắt đầu thảo luận xem đặt tên gì là tốt.

Mọi người: "Vu Vân, Vu Thanh, Vu bảo bảo?"

Diệp Thanh cơ linh vừa động: "Dứt khoát kêu Vu Yêu Vương đi!"

"Lăn!" Nằm trên giường Ôn Noãn cố hết sức rống to.

Cuối cùng, tên của khuê nữ cũng không được xác định, mọi người tạm thời quyết định trước kêu nàng Vu bảo bối, đại danh ngày sau lại bàn.

....

Chuyện xưa đã kết thúc, mời mọi người đón đọc tân chuyện xưa [tướng quân tình phân yêu ta]

Ôn Noãn hưng hăng quát roi: Bảo bối, thoải mái sao?

Renault: Ân, thoải mái, dùng sức chút ~

Qua mấy ngày..

Ôn Noãn: Bảo bối, không nghĩ tới ở chỗ này gặp được người.

Renault: Buông ra.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Đều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Tướng Quân Tình Phân Yêu Ta_(1)

"Ký chủ, đã lâu không gặp." Giọng nam ôn nhuận từ bốn phương tám hướng truyền đến, giống như có vô số người ở chung quanh mình cùng kêu lên.

Hắc ám mệnh môn vô tận bao xung quanh, Ôn Noãn ngồi trên mặt đất phát ngốc. Nửa giờ trước, cô còn đang nằm ở trên giường nghỉ ngơi, ai biết sau khi ngủ cô lại tới cái không gian đen nhánh này, từ lần trước đã là rất lâu không tới đây, khi chấp hành nhiệm vụ cũng là dùng sóng điện não để liên lạc với

hệ thống, cô cũng sắp quên có cái không gian hệ thống như vậy tồn tại.

"Bạch, đã lâu không thấy, người đột nhiên đem ta kéo vào nơi này để làm gì?" Ôn Noãn nghi hoặc hỏi. Lúc trước mỗi lần xuyên qua đều đem cô trực tiếp truyền tống qua, từ nhiệm vụ đi tới không gian vẫn là lần đầu tiên.

"Làm được mấy cái nhiệm vụ, cảm giác như thế nào?" Bạch giống như quan tâm hỏi.

"Khá tốt, cảm ơn quan tâm." Ôn Noãn cười rộ lên. Bởi vì mỗi lần hoàn thành một nhiệm vụ đều có thể trở về thế giới thực, giống như mơ một giấc mơ kỳ diệu vậy, do đó Ôn Noãn không có chút áp lực gì.

"Cùng nam chủ yêu nhau rồi chia lìa tựa hồ cũng không có gì ảnh hưởng đến người." Bạch nói.

"Muốn mắng ta ý chí sắt đá liền trực tiếp nói, không cần quanh lòng vòng." Ôn Noãn cười khẽ một tiếng, không có vì bị châm chọc mà cảm thấy không vui.

"Không, ký chủ ý chí sắt đá chính là điều ta muốn. Chẳng qua ta rất hiếu kỳ, năm vị nam chủ trước, chẳng lẽ người không thích một ai sao?" Bạch tò mò hỏi.

"Ta rất hiền hòa, đều rất thích." Ôn Noãn không biết vô si nói.

"Vậy Noãn Noãn thích nhất cái nào??!"

Thanh âm Bạch vững vàng ôn hòa đột nhiên trở nên hoạt bát, lạnh lớt lên. Ôn Noãn ngẩn người, có chút không phản ứng kịp.

"Xin lỗi, vừa rồi là bằng hữu của ta. Người không cần để ý hấn." Thanh âm hoạt bát vừa dứt, thanh âm nguyên bản của Bạch truyền tới.

"Người cũng có bằng hữu! " Hơn nữa bằng hữu này còn có thể cùng cô nói chuyện, Ôn Noãn có chút kinh ngạc nhướng mày.

"Nga, nếu là bằng hữu của người, ta đây mà không trả lời thì quá không cho người mặt mũi." Ôn Noãn cười nói: "Người ta thích nhất, đó là..."

"Là ai?!" Ngữ khí của Bạch có chút nóng nảy.

"Thế giới tiếp theo." Ôn Noãn đáp.

...

"Sau vài lần làm nhiệm vụ tựa hồ ký chủ bị học hư." Giọng của Bạch tràn đầy ý cười.

"Không có a." Ôn Noãn vô tội chớp chớp mắt.

"Nếu nói thế giới tiếp theo, vậy chúng ta cũng nên nói đến chính sự." Bạch nói.

"Được, bắt đầu đi." Ôn Noãn ngồi thẳng người, vẻ mặt cũng bắt đầu đứng đắn lên.

"Cũng không phải đại sự gì, chỉ là muốn thông báo với ký chủ một tiếng, nhiệm vụ kế tiếp khó khăn sẽ đề cao, mong ký chủ chú ý." Bạch nhẹ nhàng băng quơ nói.

"Cái gì? Khó khăn đề cao?"

Tiếng nhạc đỉnh tai như óc vang lên trong đại sảnh tối tăm, đủ loại đèn màu sắc sặc sỡ đóng đưa làm cho nơi này càng trở nên kỳ quái, ánh đèn lúc sáng lúc tối, chiếu lên đám người về mặt vụn vẹo hứng phần.

Lạch cạch, một cột sáng thẳng tắp chiếu lên sân khấu hình tròn ở chính giữa đại sảnh.

Áo da màu đen bó sát thân hình pháp phòng quyền rũ của nữ nhân, vai gầy ngực ưỡn, eo nhỏ mỏng vênh, hai chân thon dài thẳng tắp chiếm đến hai phần ba chiều cao. Áo da màu đen dính sát vào da, làm cho làn da tuyết trắng của cô càng thêm trong suốt, tóc xoăn màu đỏ hồng xỏa tung đằng sau người, khuôn mặt nhỏ bằng bàn tay bị một chiếc mặt nạ màu bạc che đi một phần, chỉ chừa lại môi đỏ kiều diễm hấp dẫn mắt của mọi người.

Nữ tử chậm rãi nâng tay lên, giờ cao roi da trong tay, trong phút chốc âm nhạc im bật đột nhiên vung lên.

"A a a a a !!!!" Người dưới đài điên cuồng hét chói tai.

Vừa mới xuyên qua lại đây Ôn Noãn còn có chút mộng bức, dưới đài người xem đếm không hết, trên đài một nam một nữ chỉ mặc độc áo sơ mi quỳ dưới chân mình, còn mình thì tay cầm roi da, bộ dáng muốn đánh người.

Chuyện truyền tống này càng ngày càng không đáng tin cậy! Không thể làm cô an an ổn ổn ở trong nhà mình tĩnh lại sao!

"Chủ nhân, chủ nhân,... thỉnh thoảng tiểu nô đi!" Hai người quỳ dưới mặt đất khẩn cầu nói.

Ôn Noãn duy trì vẻ mặt lạnh như băng sương, trong lòng đối với tình huống hiện tại có chút xấu hổ. SM(1) gì đó cô có chút hiểu biết, đối cái này cũng không có thành kiến gì, nhưng mà ở nhiều người vậy xem như vậy chơi S/M.... cô thật sự là có chút không xuống tay được.

"Chủ nhân." Nữ nhân mang mặt nạ không nhìn được đuôi tay sờ lên tay Ôn Noãn.

Ôn Noãn nhanh chóng lùi về phía sau vài bước, mảy nhẹ nhàng nhả lại.

"Thực xin lỗi chủ nhân, tiểu nô không nên chạm vào ngài, thỉnh chủ nhân trừng phạt." Nữ nhân liên tục dập đầu, giọng điệu lại hưng phấn không thôi.

"Ồn, làm sao vậy? Thân thể không thoải mái sao?" Trong tai truyền đến một giọng nam dễ nghe. Đại khái là thấy cô vẫn luôn đứng trên sân khấu bất động, cho nên lo lắng mở tai nghe ra dò hỏi.

Đây là ông chủ của cô, Khắc Thác Nhĩ. Nói đến, làm người gian xảo giao hoạt, đối với cô khá tốt, là một trong số ít đám bằng hữu tốt của cô.

Trong đầu đúng lúc nhảy ra tin tức tương ứng. Ôn Noãn không nhanh không chậm nói: "Kỳ sinh lý của ta tới."

"Mấy ngày hôm trước không phải người vừa mới qua khỏi sao..."

"Lại tới nữa."

"... Muốn xin nghỉ cứ việc nói thẳng."

"Ông chủ, ta muốn xin nghỉ."

"Không duyệt." Quyết đoán chặt đứt trò chuyện.

Ôn Noãn...

"Mau mau, trừng phạt nô lệ của người."

"Nhanh a!"

"Cư nhiên dám tự chủ trương chạm vào nữ vương bệ hạ, đánh nằng! Hung hăng đánh nằng!"

Người xem dưới đài hưng phấn gào rống, đối với Ôn Noãn trên sân khấu vẫn luôn bất động rất là sốt ruột, hận không thể bò lên đài tự mình động thủ.

"Câm miệng, ta cho các người nói chuyện sao." Ánh mắt Ôn Noãn sắc bén nhìn người dưới đài liếc mắt một cái, giọng điệu lạnh như băng.

Người dưới đài nháy mắt im lặng, giữa sân một mảnh yên tĩnh, tựa hồ lời nói của Ôn Noãn là mệnh lệnh tuyệt đối, cần phải phục tùng.

"Không có mệnh lệnh của ta mà dám dùng bàn tay dơ của người chạm vào ta." Ôn Noãn dùng roi nâng cằm nữ nhân: "Nói đi, người muốn ta trừng phạt người thế nào? "

"Chủ nhân, thỉnh dừng sức quát nô lệ." Giọng nói nữ nhân hưng phấn đến có chút biến điệu.

Ôn Noãn cười lạnh một tiếng: "Thành toàn người."

Ôn Noãn mặt vô biểu tình dùng sức quát roi một nam một nữ quỳ gối bên chân, tiểu nhân trong lòng thì lại đang yên lặng che mặt. Trước mặt công chúng chơi trò chơi bạo lực như vậy quá cảm thấy thẹn, từ chức! Nhất định phải từ chức!

... ..

Lần này nơi Ôn Noãn xuyên qua là một nơi kỹ thuật tương đối phát triển gọi là tinh tế thế giới, phi thuyền ca nô bay đầy trời, ngoại tinh nhân* chạy đầy đường. Tiểu tinh cầu dựa vào đại tinh cầu sinh tồn, đại tinh cầu phụ trách bảo vệ tiểu tinh cầu.

(*) ngoại tinh nhân: người ngoài hành tinh

Thế giới này nam chủ tên là Lôi Nặc Áo Tư Đình gia thế hiển hách, ở quân giới có địa vị tầm ảnh hưởng lớn. Bản thân hắn cũng không bồi nhọ thanh danh gia tộc, sau khi tự tổng quân thì chinh chiến vô số, quân công hiển hách, là tam tinh tướng quân tuổi trẻ nhất trong toàn bộ tinh tế Liên Minh.

Tướng quân uy phong lẫm lẫm cũng có một ít lý do khó nói của mình, không biết khi nào trong cơ thể hắn có thêm một linh hồn khác, linh hồn này nhiệt tình, hào phóng, hành sự điên cuồng, cực độ cảm xúc hóa, so với bản thân hắn rất là cực đoan. Mỗi ngày vào ban đêm hắn đều sẽ tự động xuất hiện, không chế thân thể, vừa đến ban ngày hắn sẽ biến mất, lưu lại một đồng vết thương chồng chất trên thân thể cho Lôi Nặc tiếp nhận.

Nữ chủ tên là Lai Tư Đặc Ba Lợi, không phải xuyên không cũng không có trùng sinh, gia thế tốt đẹp, tổ tông đều là bác sỹ, đến thế hệ cô có một ca ca

đi tông quân. Lai Tư Đặc cũng thi vào hệ quân y của Liên Bang học viện, hơn nữa ở năm thứ nhất lấy được giấy chứng nhận tốt nghiệp, thuận lợi nhậm chức trong Liên bang quân bộ. Ca ca Lai Tư Đặc cùng Lôi Nặc là sinh tử chi giao, này cũng tăng cơ hội tiếp xúc cho nam chủ và nữ chủ, nữ chủ thì quân y, tiến vào bộ đội phần lớn là vì có thể cùng Lôi Nặc cộng sự.

Ngay từ đầu là nữ chủ yêu thầm, nhưng trong một lần bơi được cho Lôi Nặc, cô phát hiện trên người hắn có một ít vết thương không phải do chiến tranh tạo thành. Người mình thích xuất hiện vết thương không rõ, Lai Tư Đặc sao có thể ngồi yên không nhìn đến, cô bỏ đi ngượng ngùng, bắt đầu quan tâm cùng tìm kiếm, âm thầm điều tra nguyên nhân Lôi Nặc bị thương, trong một lần đêm khuya theo dõi, rốt cuộc nàng phát hiện ra bí mật của hắn.

Tuy rằng Lai Tư Đặc tra được bí mật của Lôi Nặc có hai nhân cách, nhưng Lôi Nặc lại không thể làm gì cô, vì cô là em gái của bằng hữu tốt của hắn. Mà Lai Tư Đặc cũng biết mình có ca ca là bùa bảo hộ, vì thế bắt đầu yên tâm lớn mật liên tiếp xuất hiện bên người Lôi Nặc, quan tâm bệnh tình của hắn, cuối cùng hai người phát sinh tình tố*, hạnh phúc bên nhau.

(*)tình tố: tin tức tố tình cảm. Ai đọc truyện ABO sẽ rõ cái này.

Đây là chuyện xưa lâu ngày sinh tình, Ôn Noãn vừa xem cốt truyện vừa nghĩ.

"Phát ngốc cái gì, người sẽ không thật sự đến kỳ sinh lý ỉ?" Ông chủ Khắc Thác Nhĩ gõ gõ bàn trước mặt Ôn Noãn, lên tiếng hỏi.

"Không, ta suy nghĩ chút nữa sẽ ăn cái gì, bụng có chút đói." Ôn Noãn hoàn hồn nói.

Khắc Thác Nhĩ hai mắt tròn trắng: "Ta nói lại lần nữa, người không thể từ chức, đầu tiên tiền vi phạm hợp đồng người không bồi thường nổi, với lại người chính là vương bài của bốn tiệm, người đi rồi là muốn cho ta đóng cửa sao?"

"Nga, ta đã biết." Ôn Noãn gật gật đầu. Sau khi xem qua cốt truyện cô cũng không có ý định từ chức, bởi vì nhân cách thứ hai của nam chủ Lôi Nặc có sở thích rất kỳ lạ. Hắn thích SM, hơn nữa hắn là run M. . .

Nguyên chủ của Ôn Noãn là điều giáo của vũ trường này, kỳ diệu thể cảm dạy dỗ sư*, trên thực tế chính là S của M. Vì có dáng người đẹp, thanh âm lạnh lùng khí phách, kỹ thuật tốt mà nổi tiếng trong cái vòng luẩn quẩn này, mỗi ngày đều có hơn ngàn người tới vây xem cô biểu diễn, thậm chí bỏ ra vô số vàng chỉ để cầu cô thưởng một roi.

(*)kỳ diệu thể cảm dạy dỗ sư: người mang đến cho cơ thể cảm giác kỳ diệu (ôi trời! _(._.)_ em quý bà tác giả)

Rất tốt, rất cường đại. .

Số lần lên sàn của nguyên chủ trong tiểu thuyết không nhiều lắm, cũng chỉ có hai lần. Lần thứ nhất là cảnh tượng cùng Lôi Nặc chơi trò chơi, vì nhân cách thứ hai của Lôi Nặc xông ra. Lần thứ hai cũng vẫn cùng Lôi Nặc chơi trò chơi, trận này là nữ chủ Lai Tư Đặc theo dõi Lôi Nặc đến vũ trường, phát hiện nhân cách thứ hai của hắn.

Tổng cộng hai lần lên sàn, đều là xuất diễn quất nam chủ, nữ phụ này làm cũng... Rất tốt, rất cường đại.

"Người lại nghĩ cái gì?" Khắc Thác Nhĩ bị Ôn Noãn đột nhiên thay đổi làm cho có chút phát ngốc.

"Ta không từ chức, nhưng mà người phải đáp ứng ta một điều kiện." Ôn Noãn nói.

"Ta không muốn lên đài biểu diễn." Trước nhiều người vây xem như vậy chơi loại trò chơi này quả thực quá cảm thấy thẹn.

"Cái này. . ." Khắc Thác Nhĩ khó xử nhíu mày. Người đến vũ trường vây xem 99% đều là vì Ôn Noãn biểu diễn mà đến, nếu cô không lên đài, vậy hắn muốn tổn thất bao nhiêu tiền a.

"Không phải điều kiện nào cũng đáp ứng ta sao?" Ôn Noãn nhướn mày.

"Ôn, người biết rõ mình được hoan nghênh nhiều." Khắc Thác Nhĩ có chút bất mãn.

"Vây được rồi, ta lui một bước, chỉ biểu diễn vào cuối tuần." Ôn Noãn cười nói: "Thế nào, người cũng lui một bước đi!"

"Thêm thứ bảy, hai ngày cuối tuần."

"Thành giao." Ôn Noãn gõ bàn.

Xem như hoàn thành hiệp nghị hai bên đều vừa lòng. Khắc Thác Nhĩ cao hứng đứng lên: "Đi thôi, mời người ăn cơm"

"Ta đây không khách khí." Ôn Noãn cũng đứng lên.

Thịch thịch thịch----- bên ngoài vang lên tiếng đập cửa.

"Vào đi." Khắc Thác Nhĩ bảo Ôn Noãn chờ một lát, còn mình thì ngồi lên ghế trên.

"Chuyện gì?"

"Có vị khách nhân điểm danh muốn Ôn tiểu thư đi phòng hán." Người hầu cung kính nói.

"Cực tuyệt hán, chúng ta còn đi ăn cơm." Khắc Thác Nhĩ vẫy vẫy tay nói.

"Lão bản. . ." Người hầu do dự lên tiếng: "Vị khách nhân kia nói hán nguyên ý dùng một viên hải chi lệ* làm thù lao, đổi lấy thời gian hai giờ của Ôn tiểu thư.

(*)hải chi lệ: nước mắt của biển.

Hải chi lệ, một loại khoáng thạch xinh đẹp nằm ở hải vực, màu sắc trong suốt, có hình dáng giống nước mắt nên bị người coi là nước mắt của biển. Khoáng sản thừa thốt, rất khó khai thác, bởi vậy phi thường trân quý.

"... "Khắc Thác Nhĩ nuốt nuốt nước miếng, đem ánh mắt nhìn về phía Ôn Noãn.

Ôn Noãn nháy mắt đã hiểu ánh mắt của Khắc Thác Nhĩ, cô đứng lên sửa sang lại quần áo của mình: "Nhớ rõ tăng lương cho ta."

Trong ghế lô tối tăm, chỉ có một ít ánh sáng của ánh trăng chiếu vào. Nam nhân tư thế lười biếng ngồi dựa trên sofa mềm mại, hai chân tùy ý giao nhau, mắt phượng hẹp dài phản xạ lại ánh trăng tùy ý lộ ra quang mang.

"Ôn..." Môi mỏng hán khê mở, thanh âm thâm tình tựa như đang lằm bằm gì đó rất trân quý.

(1) (*)-SM : Có thể là Sadist & Masochist (Người bạo dâm (hay ác dâm) và người khổ dâm (hay thống dâm))Hoặc là Servant & Master (Người hầu & chủ nhân), thể hiện mối liên hệ giữa một cặp người trong đó một người thích thú được hành hạ người khác và người kia lại thích bị người khác hành hạ, có thể ám chỉ mối quan hệ liên quan tới tình dục hoặc không. SM là cách viết ngắn gọn hơn cho 2 từ trên vì nó gộp luôn thành một từ: Sadomasochism (hiện tượng ác-thống dâm lẫn lộn).←_← cái này vẫn nên để cuối cùng thì hơn←_←

.....

Tác giả có lời muốn nói: Vu Tử Hàn xem như là hán tử bình thường cuối cùng trong tiểu thuyết, mong mọi người yêu hán.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Điều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Tướng Quân Tinh Phân Yêu Ta (2)

Giày da đen che đến đầu gối, chân thon dài từng bước từng bước gõ trên mặt đất, tạo ra tiếng chân có tiết tấu, Ôn Noãn mặc lại áo da, áo khoác gió dài vẫn luôn che đến đầu gối mấy tấc, trên mặt cô đeo mặt nạ bạc, đi trên đường như mang theo một cơn gió lạnh.

Trước sau Tứ Giác các có nhân viên an ninh thân hình to lớn đứng, Ôn Noãn giống như lão đại hắc bang khí thế đi đến lô ghế dành cho khách VIP trước cửa.

"Ôn tiểu thư." Mấy bảo an canh giữ cửa cung kính khom lưng hành lễ.

Ôn Noãn đánh giá vài người trước cửa, nhìn đồng phục rõ ràng đều là người một nhà: "Vị khách hàng này đến một mình?"

"Đúng vậy." Bảo an trả lời.

"Ừ. Các người ở đây canh gác đi." Ôn Noãn gật đầu, duỗi tay đẩy cửa ghế lô đi vào.

Bang!

Trong nháy mắt vừa vào phòng, toàn bộ ánh đèn đều sáng lên, ánh sáng chói mắt khiến Ôn Noãn không thích ứng nhắm hai mắt lại.

"Nữ vương bệ hạ của ta, ngài cuối cùng cũng đến." Giọng nói của nam nhân gần trong gang tấc, mềm nhẹ dễ nghe, âm cuối mang theo một cỗ yêu khí.

Ôn Noãn yên lặng nhắm mắt trong chốc lát rồi mới chậm rãi mở mắt. Lọt vào trong tầm mắt là một khuôn mặt bị che mất nửa bởi mặt nạ kim sắc, dáng người hần gầy ốm, nhưng xuyên qua lớp áo soni có thể mơ hồ thấy hình dạng cơ bắp, vai rộng eo thon mỏng hẹp, hai chân dài lộ ra vẻ đẹp mạnh mẽ.

Thấy Ôn Noãn hai mắt mở to, nam nhân cong khoé môi, lộ ra một nụ cười vui vẻ. Hắn quỳ một gối ở trước mặt cô, tay phải cầm lấy tay cô, để tay còn lại sau lưng thành kính hôn xuống một cái: "Ta chờ ngài đã lâu."

Môi khinh bạc, màu mắt lạnh lẽo, xuyên qua áo soni trắng có thể nhìn thấy một vết sẹo trên vị trí trái tim hắn.

Vốn dĩ định cùng vị khách hàng này nói hai câu rồi đi, không nghĩ đến lại đụng phải nam chính, xem ra cô không thể dùng bữa tối do Khắc Thác Nhĩ chuẩn bị rồi.

Ôn Noãn rút tay về, vẻ mặt lạnh nhạt đi ngang qua hắn để vào.

Rất lạnh nhạt, ta thích! Các kích thích tố trong cơ thể Lôi Nặc bắt đầu tăng lên.

Ôn Noãn lưu loát cởi áo gió trên người ra, ngồi ở trên sofa: "Lại đây." Cô chậm rãi vắt chéo chân, quần đùi da hơi ngắn lại, làn da trên đùi càng lộ nhiều.

Lôi Nặc có chút hưng phấn đứng dậy đi đến bên cạnh Ôn Noãn: "Nữ vương bệ hạ có gì cần phân phó?"

"Tên người là gì?" Ôn Noãn hỏi. Vì để không ảnh hưởng đến sinh hoạt hằng ngày, trong vòng luân quần này, mọi người cơ bản sẽ không dùng tên thật, ví dụ như Ôn Noãn gọi là Ôn. Mỗi người đều mang một chiếc mặt nạ, sẽ tự mình tạo ra một thân phận giả, sau đó lấy một cái biệt danh để tiện cho việc xưng hô, không có ai đi truy cứu thân phận của người khác là thật hay giả cả.

"Lôi Nặc." Lôi Nặc thành thật nói ra tên thật của mình.

Toàn bộ tình tiết tên Lôi Nặc nhiều không kể xiết, chỉ mỗi tên này là không có khả năng nghĩ đến Lôi Nặc Áo Tư Đình, nhưng Ôn Noãn cảm thấy nếu cô hỏi họ của hắn, hắn cũng sẽ lập tức thành thật trả lời. Rốt cuộc nhân cách thứ hai này tìm khó chịu cho chủ nhân cách đặc biệt không thấy mệt...

"Lôi Nặc, người có biết người sai ở đâu không?" Ôn Noãn lạnh giọng chất vấn.

Lôi Nặc lắc đầu, tỏ vẻ mình không biết.

"Quý xuống!" Ôn Noãn quát.

Lôi Nặc thuận theo quỳ trên mặt đất, chuyên chú ngẩng mặt nhìn Ôn Noãn, làm bộ dạng thật ngoan ngoãn.

Ôn Noãn cúi xuống, mạnh mẽ nắm cảm hắn: "Tại vì người khiến ta chưa kịp ăn tối. Người nói xem, ta nên trừng phạt người như thế nào đây? Hả?" Tuy rằng cách nói rất không khách khí, nhưng thực chất vẫn tuân theo tiêu chí khách hàng là thượng đế, để khách hàng tự chọn đạo cụ yêu thích của họ.

Trong phòng đầy đủ các loại công cụ, chỉ có không thể tưởng được, không có cái gì là nơi này không có, chính là vì tiện cho khách nhân vui đùa.

"Nữ vương bệ hạ quyết định là tốt, ta đều có thể nhận được." Lôi Nặc vừa mới tiếp xúc vòng luân quần này không được bao lâu, đối với loại trò chơi này chỉ có kiến thức lý luận tương đối phong phú, số lần thực hành cũng chỉ có hai, mấy lần chơi đều ở mức độ dành cho người mới nhập môn. Trong trò chơi, nhân vật S và M hắn đều đã thử quá, đến cuối cùng hắn cảm thấy làm M thoải mái hơn, lại còn có thể làm chủ nhân cách khó chịu, một công đôi việc.

Hai chân vắt chéo chậm rãi mở ra, giày da hơi dùng sức đạp lên trên vai hắn, giống như dẫm giẻ lau, để giày ở trên áo soni trắng cợt cợt, lưu lại một dấu chân. Cả người Ôn Noãn thoải mái ngồi dựa vào sofa, chân đạp lên vai Lôi Nặc rồi đi, dịch đến chiếc ngực trần trụi của hắn.

Gót giày thon dài trên làn da hắn nhẹ nhàng thổi qua, tuy không trầy da, nhưng vẫn cảm nhận được một chút đau đớn. Trong cơ thể máu cấp tốc lưu động, trái tim một chút lại một chút có lực nhảy lên, sắc mặt Lôi Nặc ửng đỏ, đau đớn trước ngực kích thích hắn đến hô hấp cũng bắt đầu run rẩy.

Gót giày trên ngực nam nhân chậm rãi hoạt động, sau một lúc lâu, Ôn Noãn lười biếng hỏi: "Ta vừa viết cái gì?"

"Là... Là nô lệ." Lôi Nặc hưng phấn chớp chớp mắt.

Môi đỏ cong lên, Ôn Noãn tươi cười ác liệt nói: "Chính xác, thường cho người." Nói xong, gót giày dưới chân chuyển đến hạt đậu đỏ của hắn dùng sức nghiền.

"Ư a ~" Lôi Nặc thoải mái thờ đốc ra tiếng, giữa hai chân cái-mà-ai-cũng-biết bắt đầu hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang khoe ra sự tồn tại của nó.

"Thoải mái sao?" Ôn Noãn nhẹ giọng hỏi.

"Ư ~ thoải mái, bệ hạ, nữ vương đại nhân, dùng thêm lực một chút." Lôi Nặc nhiệt tình mà thẳng thắn biểu đạt cảm giác của mình.

"A..." Ôn Noãn quyết đoán thu chân lại, giọng điệu lãnh ngạo (lạnh nhạt, kiêu ngạo) nói: "Cho người thời gian một phút, cởi sạch ra, nằm trên giường, sau đó khoá chân tay lại."

Vừa dứt lời, Ôn Noãn chỉ cảm thấy một trận gió thổi đến trước mặt, nhìn lại một lần nữa thì phát hiện trên mặt đất chỉ còn lại quần áo, vừa nãy Lôi Nặc với quần áo hoàn chỉnh giờ đã ngoan ngoãn nằm ở trên giường, chân tay bị khoá lại bằng chiếc còng tay bằng da mềm chặt chẽ nằm dính trên giường.

Ôn Noãn: ...

Tiếng chuông báo giờ lần thứ hai vang lên, Ôn Noãn quyết đoán ngừng lại, giờ roi trên tay lên: "Hết giờ rồi."

"Không muốn, chủ nhân, bệ hạ, nữ vương đại nhân ~" Lôi Nặc chưa thoả mãn vịn vẹo thân mình trên giường, trên người trần trụi đầy những vết roi nặng và nhẹ, hai điểm nhỏ đáng yêu trước ngực bị cái kẹp kẹp lấy, nơi nào đó đang sung to cũng bị dây lưng trói chặt chẽ: "Chơi thêm chút nữa, cầu xin người ~ chủ nhân, một chút nữa thôi..."

Đối với Lôi Nặc khẩn cầu làm nũng, Ôn Noãn hoàn toàn không dao động, cô mang từng công cụ trên người hắn lần lượt tháo xuống, đến nửa người dưới thì, tay dùng sức ác liệt xoa nắn chỗ đó.

"A!" Một hồi lâu chỗ đó không được phóng thích rất ngứa đau, vốn dĩ Lôi Nặc cũng rất khó chịu bị đột nhiên bị tập kích khiến hắn nhẹn không được mà sáng khoái kêu lên.

Nhưng Ôn Noãn chỉ xoa nhẹ một chút rồi lại thu tay về, ngón tay linh hoạt cời bỏ nút thắt dây lưng, phóng thích nó hoàn toàn.

"Ư... Ha!" Nhịn cả buổi cuối cùng cũng được thả ra, Lôi Nặc cong cong thân mình, sau đó vô lực ngã trên giường.

Ôn Noãn từ trên cao nhìn xuống mỹ nhân và một mảng hỗn độn trên giường, trong lòng suy nghĩ một lúc, sau đó cúi xuống lấy ra một cái gậy cao su từ cái rương dưới chân.

"Không được lấy ra, nếu lần sau ta kiểm tra mà phát hiện không còn, người biết hậu quả." Ôn Noãn ám chỉ với Lôi Nặc nếu muốn thì lại đến tìm cô, ngoài miệng nở một nụ cười sáng lạn, chậm rãi đẩy mạnh gậy cao su vào giữa đùi Lôi Nặc. Cô lắc lắc chiếc điều khiển từ xa, ngón tay chậm rãi ấn nút 'đẩy đến xa hoa'.

... ..

Nói tốt hai giờ, Ôn Noãn một giây cũng không cho hắn, sau khi xong việc lập tức mặc áo khoác rồi đi, đến một cơ hội nói chuyện cũng không cho Lôi Nặc.

Đối phó với nhân cách thiếu ngược này, càng không cho hắn hòa nhã, càng ngược hắn, hắn càng thích người.

"Bữa cơm vừa rồi còn không?" Ôn Noãn về phòng tắm rửa một lúc, xóa bớt son phấn trên mặt rồi chui vào văn phòng Khắc Thác Nhĩ.

"Ai cho cô tháo trang sức!" Khắc Thác Nhĩ nhăn mi.

Vừa nhắc đầu lên thì thấy khuôn mặt mộc xinh đẹp của Ôn Noãn, áo thun trắng, quần cao bồi, trang điểm thanh thuần với nơi hắc ám này hoàn toàn không hợp, loại hình dáng này nếu bị đám người kia nhìn thấy không chừng sẽ gặp nguy hiểm.

"Tôi sẽ tránh người khác, không có việc gì." Ôn Noãn biết Khắc Thác Nhĩ quan tâm mình, vì thế cười nói.

"Chờ xảy ra chuyện thì đã chậm." Khắc Thác Nhĩ mắt tròn trắng. Hình tượng Ôn nữ vương trong vòng luẩn quẩn này nổi danh đã lâu, bá khí lộ ra ngoài làm cho người ta không dám tiếp cận, nhưng bộ dáng yếu đuối lúc này của Ôn Noãn lại nói cho những người trầm mê không thể kiềm chế ở đây biết: "Tôi rất yếu, tôi rất thích hợp làm nô lệ, tôi bắt tôi đi."

"Đã hiểu, anh phiền thật." Ôn Noãn ghét bỏ bĩu môi.

Khắc Thác Nhĩ thu thập tốt văn kiện trên bàn: "Đi đâu ăn?"

"Mỹ Vị." Ôn Noãn không chút do dự trả lời.

"Đi thôi." Khắc Thác Nhĩ đứng dậy.

Chủ thành Nato của Lam tinh có một nhà hàng rất nổi tiếng, tên rất đơn giản trực tiếp, nhà hàng Mỹ Vị. Mỹ thực đặc sắc tại tinh tế đều có ở nhà hàng này, chọn nhân tài và dùng nguyên liệu đều cực kỳ dụng tâm, hương vị càng được nhiều người trong chính tông chứng thực.

Ôn Noãn chọn nơi này, trừ lý do có đồ ăn ngon ra thì nguyên nhân lớn nhất chính là ông chủ nhà hàng này chính là Lôi Nặc Áo Tư Đình. Chính là chủ nhân cách Lôi Nặc cao lãnh cổ hủ, nghiêm túc, quy tắc là trên hết, ở trên chiến trường sát phạt quyết đoán, hắn có một sở thích nhỏ không muốn người khác biết đó chính là nấu ăn. Hơn nữa, đồ ăn hắn làm, không ăn được...

"Bụng cô có hố đen à? Đồ ăn đều đi đâu hết rồi?!" Tuy rằng Khắc Thác Nhĩ và Ôn Noãn đã ăn cơm cùng nhau rất nhiều lần, nhưng mỗi lần nhìn thấy cô đem số lượng đồ ăn vượt quá sức chứa dạ dày ăn vào mà không có chút khó chịu nào khiến hắn luôn khiếp sợ.

"Đã nói nhiều lần là tôi cũng không biết tại sao nữa." Ôn Noãn kẹp một miếng thịt bò đưa vào trong miệng: "Đừng rồi, viên hải chi lệ kia anh thu được không?"

"Thu được, làm gì?" Khắc Thác Nhĩ cảnh giác hỏi.

"Nhìn tôi như vậy làm gì? Tôi không có hứng thú với thứ đó." Ôn Noãn cười nói: "Tôi giúp anh lấy được đá quý, anh có nên đãi tôi một tháng tiền cơm làm khen thưởng hay không?"

"... Tôi vẫn là mạng hải chi lệ cho cô đi." Một tháng tiền cơm, nữ nhân dạ dày không đầy này nhất định sẽ đem hắn ăn đến nghèo.

"Không cần." Ôn Noãn cự tuyệt nói.

"Mười ngày!" Khắc Thác Nhĩ làm một thế tay.

"Quá keo kiệt đi, hai mươi ngày." Ôn Noãn nói.

"Mười lăm ngày!" Khắc Thác Nhĩ thật đau như cắt nói.

"Thành giao!" Ôn Noãn đánh nhịp: "Tất cả đều ăn ở đây, không được quýt nợ!" Một ngày ba bữa, mười lăm ngày chính là 45 bữa, cô cũng không tin thời gian 45 bữa cơm này cũng không có nổi một lần ngẫu nhiên gặp được chủ nhân cách Lôi Nặc!

Đêm tối dần mất đi, tuy không có ánh mặt trời nhưng sắc trời cũng mờ mông tỏa sáng.

Đồng hồ sinh học đúng giờ đánh thức nam nhân trên giường, hắn chậm rãi mở to mắt, ánh mắt lạnh lẽo không có chút cảm xúc gì.

Lôi Nặc giật giật thân mình, đau đớn quen thuộc trải rộng toàn thân, đại khái là nhân cách khác kiểm soát thân thể của hắn làm chuyện gì. Lôi Nặc đối với việc mỗi sáng sớm khi rời giường đều cảm thấy không khỏe đã thành thói quen. Hắn chống xuống đệm, xoay người ngồi dậy, giữa đùi truyền đến cảm giác xa lạ làm hắn ngẩn người, ướt lạnh trơn nhẵn, gầy cao su bên trong cơ thể vì hắn xoay người mà di chuyển một chút.

"A!" Lôi Nặc thấy dưới thân tê rần, cảm giác kỳ thị chậm rãi dâng lên.

Bàn tay Lôi Nặc sờ xuống dưới, ngón tay chạm vào một cây gậy, sắc mặt âm trầm nắm lấy nó, dùng sức kéo ra.

Ba!

"A!" Lôi Nặc che miệng lại, tạm ngăn chặn âm thanh buột miệng thốt ra.

Trên nửa gậy cao su dính đầy chất lỏng trong suốt không rõ. Lôi Nặc hung tợn trừng mắt nhìn đồ vật trong tay, sắc mặt đen như đáy nồi.

"Thiếu gia, người tỉnh rồi sao?" Quân gia đứng giờ đứng ở ngoài cửa dò hỏi.

Lôi Nặc hoảng sợ, cuống quýt đem đồ vật trong tay ném xuống giường...

Bạn đang đọc truyện *Nam Chi Đề Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Tướng Quân Tinh Phân Yêu Ta (3)

Vách tường phòng tắm cảm ứng được nhiệt độ thân thể nên tự động phát ra ánh sáng nhàn nhạt. Lôi Nặc cúi bỏ áo ngủ trên người, ánh mắt âm trầm nhìn mình trong gương.

Thân thể cơ bắp cuộn cuộn tràn đầy vết roi, hai điểm trước ngực sưng đỏ, nơi nào đó dưới thân bởi vì rời giường mà có chút đứng thẳng, giữa hai chân ướt át dưới ánh đèn có chút loang loáng, người trong gương chính là một bộ dáng sau khi bị hung hăng lấn lộn.

Tuy rằng Lôi Nặc nghiêm khắc với bản thân, nhưng không đại biểu cho hắn không biết tối hôm qua hắn đã làm gì, nổi danh là bách khoa trong Liên Minh, lượng tri thức trong đầu tất nhiên là rất lớn, về SM hắn cũng biết một ít.

Nhân cách ban đêm thực sự là ngày càng hồ nháo! Lúc trước đánh nhau còn không tính, hiện tại cư nhiên còn chơi loại đồ vật này! Máu chốt nhất chính là, từ vết thương trên người cùng cây gậy nhồi nhét trong cơ thể có thể thấy, nhân cách ban đêm kia cư nhiên là M, quả thực là si nhục!

Lôi Nặc một quyền đánh lên tường, vết nứt nhỏ vun từ chỗ nắm tay từ từ lan tràn ra bốn phía, ánh đèn trên tường lóe lóe, sau đó tắt hẳn.

Ti mi tắm sạch toàn thân một lần, Lôi Nặc lấy một kiện áo tắm dài trên giá áo mặc vào, vừa mới ra khỏi phòng tắm, liền nhìn thấy người máy giúp việc của mình hướng phía dưới giường đi tới.

"Đứng lại!" Lôi Nặc cả kinh quát lớn.

Quản gia bị Lôi Nặc rống to sợ tới mức run run, màn hình chỗ đôi mắt của người máy xuất hiện dấu chấm hỏi.

"Thiếu gia?" Quản gia nom nớp lo sợ lên tiếng.

"Khụ..." Lôi Nặc có chút xấu hổ khụ một tiếng: "Hôm nay không cần dọn phòng, các người ra ngoài đi."

Đối với khách thường của Lôi Nặc, trong lòng quản gia có chút nghi hoặc, nhưng hắn là người hầu không có tư cách thăm dò bí mật của chủ nhân, hắn vẫn nên vâng theo thì hơn.

"Vâng, thiếu gia." Quản gia vẫy vẫy tay ý bảo người hầu lui ra ngoài: "Thiếu gia, ta đã bảo chủ bếp của nhà hàng Mỹ Vị vì ngài chuẩn bị tốt bữa sáng."

Lôi Nặc đối với việc kinh doanh nhà ăn Mỹ Vị của mình yêu sâu sắc, phòng bếp trong nhà trên cơ bản là tự hắn bài trí, trừ phi có tình huống đặc thù bằng không một ngày ba bữa hắn đều đi nhà ăn giải quyết. Hơn nữa là hắn tự mình làm..

"Vâng..." Quản gia cúi đầu lui ra khỏi phòng. Vì cái gì tướng quân Tinh Tế vang danh bên ngoài lại đối với nấu cơm yêu sâu sắc như vậy, hắn cảm nhận được sung sướng khi ăn đồ ăn tự mình làm, nhưng làm ra một đồng đen tuyên thực sự sẽ làm người cao hứng sao?

... ..

Nói tốt Khắc Thác Nhĩ mời cơm, Ôn Noãn đương nhiên không thể buông tha hắn, mà hôm nay cô còn có kế hoạch nhỏ muốn đi nhà ăn Mỹ Vị thực hiện, vì thế mà sáng sớm cô đã vọt vào nhà Khắc Thác Nhĩ, cường ngạnh lôi kéo hắn đi nhà ăn.

Thời đại phát triển đến nay, nhân loại dùng nguyên liệu nấu ăn càng ngày càng nhiều nhưng công thức lại giảm bớt lượng lớn, hơn nữa hiện tại khoa học kỹ thuật phát triển như vậy, trên cơ bản chỉ một lọ dinh dưỡng dịch liền đủ cho lượng đồ ăn một ngày, xào rau nấu cơm gì đó không được coi trọng, dần dần, rất nhiều tay nghề đã bị thất truyền. Trong đó, nghiêm trọng nhất là đồ ăn Trung Quốc.

"Phi phi phi..." Ôn Noãn sắc mặt khó coi đem miếng bánh bao vừa mới cắn vào miệng phun ra, một miếng cắn phải hạt tiêu, hương vị trong miệng làm cô buồn nôn.

"Làm sao vậy?" Khắc Thác Nhĩ lo lắng hỏi, thấy Ôn Noãn vẫn liên tục nôn khan, hần nhủ chặt mảy ấn vang chuông trên bàn.

"Tiên sinh, ngài có gì phân phó?" Phục vụ hiệu suất mười phần xuất hiện.

"Các người đây là cái gì?" Ôn Noãn chỉ vào bánh bao trên bàn hỏi.

"Tiên sinh, đây là đồ ăn Trung Quốc, bánh bao thịt heo." Phục vụ nhìn thấy bộ dáng khó chịu của Ôn Noãn cũng có chút luống cuống: "Vị khách nhân này là làm sao vậy?"

Ôn Noãn bưng nước trái cây lên bàn uống vài ngụm mới miễn cưỡng áp chế được vị hạt tiêu trong miệng, vẻ mặt cô ghét bỏ trừng mắt nhìn phục vụ: "Đầu bếp các người nấu cơm như thế nào, trong bánh bao tất cả đều là hạt tiêu!!"

"Tiểu thư, đầu bếp chúng ta rất nghiêm túc dựa theo công thức tiêu chuẩn để làm." Thấy Ôn Noãn tựa hồ không có việc gì, phục vụ yên lòng cung kính nói. Công thức đồ ăn Trung Quốc của nhà ăn bọn họ chính là trân phẩm do ông chủ bỏ ra số tiền lớn từ hội đấu giá lấy được, chính là rất lâu về trước, được xưng là bảo vật đứng đầu trong ba vương quốc nấu ăn đã được khai quật của quốc gia, sao có thể có vấn đề được.

"Chỉ biết làm theo công thức, trách không được khó ăn như vậy." Ôn Noãn mặt ngoài thì khinh thường cười nhạt, bên trong thì lại hiểu được khó xử của đầu bếp. Công thức Trung Quốc cùng nước ngoài dù có giống đến mấy cũng có vài chỗ không giống, gia vị dùng thế nào, số lượng là bao nhiêu đều được ghi vào trong công thức, nhưng một vài bí quyết nhỏ trên cơ bản là sẽ không được ghi trên đó.

Phục vụ là một tiểu tử tuổi trẻ khí thịnh, rất bênh vực người mình, hần còn rất bội phục nhóm đầu bếp ở thời đại này mà còn động tay động chân nấu ăn, đặc biệt là đồ ăn Trung Quốc có trình tự rất phiền phức. Vì vậy, khi Ôn Noãn mở miệng, phục vụ rõ ràng đã lộ ra bất mãn.

"Tiểu thư, ngài không thích món này có thể chọn món khác, mong không cần châm chọc đầu bếp của chúng tôi." Phục vụ nói.

Ôn Noãn đặt cái ly thật mạnh trên bàn: "Đem đầu bếp làm bánh bao gọi tới." Cô lạnh giọng nói.

"Đầu bếp chúng ta đều rất bận-"

"Cho người hai lựa chọn, một: đem đầu bếp các người gọi tới, hai: đem ông chủ các người gọi tới." Ôn Noãn ngắt lời phục vụ nói.

"Này.." Vẻ mặt phục vụ mềm xuống. Hần đương nhiên không có khả năng tìm ông chủ tới, trừ phi hần không muốn làm nữa." Mong ngài chờ, ta sẽ gọi đầu bếp lại đây."

Nhà ăn hiệt suất rất cao, chỉ chốc lát, một nam nhân béo mặc trang phục đầu bếp xuất hiện trong phòng.

"Người chính là đầu bếp làm bánh bao?" Ôn Noãn nhướng mày, nhìn từ trên xuống dưới nam nhân trung niên trước mặt.

"Đúng vậy tiểu thư." Đầu bếp liên tục gật đầu.

"Người biết cho hạt tiêu nhiều sẽ khó ăn sao?" Ôn Noãn nói.

Đầu bếp không có hé răng, lần đầu tiên làm ra đương nhiên hần đã tự mình ném qua, hương vị hạt tiêu đúng là không tốt, nhưng cũng không ảnh hưởng đến hương vị chính, chỉ cần cẩn thận đem nó lấy ra là được.

"Chẳng lẽ người không đem hạt tiêu nghiền thành bột sao?"

"Này... Công thức chưa nói qua." Đầu bếp gờ gác nói.

"Trong thực đơn chỉ cho phối liệu cùng cách làm cơ bản, thao tác chân chính thì cần linh hoạt một chút." Ôn Noãn bày ra bộ dáng thuyết giáo: "Còn có, người #&%&##£¢€.."

Đầu bếp bị bộ dáng thế ngoại cao nhân của Ôn Noãn mê hoặc, trong lòng hần nhận định nữ nhân tuổi trẻ này trong giới mỹ thực chính là loại nhân vật cấp bậc đại thần, hai mắt hần tỏa sáng nhìn Ôn Noãn đang giảng giải các loại bí quyết nhỏ của nấu nướng: "Đại thần, cầu ngài thu ta làm đồ đệ!"

Kế hoạch thành công! Trong lòng Ôn Noãn làm tay hình chữ V.

Trong nguyên tắc, đầu bếp nấu đồ ăn Trung Quốc này cơ hồ là nhân vật xuyên suốt toàn văn, đại khái là do nam nữ chủ có thuộc tính tham ăn nên cứ cách mấy chương hần lại mang theo món mới xuất hiện một lần.

Đại thúc đáng yêu này có một sự cuồng nhiệt với đồ ăn khác hần người thường, là người bên cạnh chủ nhân cách Lôi Nặc có thể tiếp cận tốt nhất, tới hôm qua khi Ôn Noãn quyết định kế hoạch công lược, cô liền đánh chủ ý lên người hần.

"Ta không phải đại thần gì, chỉ là biết mấy bí quyết nấu ăn nhỏ mà thôi." Ôn Noãn khiêm tốn xua xua tay: "Mấy chiêu nhỏ này không đáng để ý tới này người cũng có thể nghĩ đến, không cần quá dựa theo thực đơn, cần mở rộng tư duy của mình." Giống như thần côn nói lung tung rối loạn, cuối cùng cô thực sự không tìm ra từ ngữ nữa mà ra vẻ cao thâm kết thúc thuyết giáo: "Cố lên đi, ta sẽ còn đến thăm người."

Thấy đại thần không có ý muốn thu mình làm đồ đệ, đầu bếp béo trong lòng rất mất mát:" Đại thần, lưu lại phương thức liên lạc đi." Hắn lấy lui làm tiến, tính toán trước cần tạo quan hệ tốt với đại thần.

Ôn Noãn gật gù đầu, về mặt bình tĩnh nói số của mình.

"Tâm tư của ngươi toàn dùng trên đồ ăn, đồ tham ăn." Ngồi xem toàn bộ quá trình không lên tiếng, Khắc Thác Nhĩ đợi người đi mới mở miệng khinh bỉ nói.

"So với ngươi toàn dùng ở tiền còn tốt hơn, gian thương." Ôn Noãn cãi lại.

Bên này Ôn Noãn cùng Khắc Thác Nhĩ một bên cãi lộn một bên hưởng thụ bữa sáng, bên kia đầu bếp béo sau khi được Ôn Noãn chỉ điểm thì không có cách nào tinh tâm ăn cơm được. Hắn phi như bay tới phòng bếp, muốn dựa theo phương pháp Ôn Noãn nói lần nữa làm bánh bao.

Phanh! Đầu bếp béo vội vàng đẩy cửa nhà bếp, đi vào thì phát hiện bên trong một mảnh an tĩnh, tất cả mọi người vì tiếng tông cửa đột ngột mà đem ánh mắt nhìn về phía hắn.

Tình huống quen thuộc này... Tướng quân lại đến sau bếp nấu cơm! Đầu bếp béo sắc mặt tái nhợt nghĩ.

"La Tư, vừa rồi ngươi đi đâu?" Lôi Nặc ngồi nghỉ ở khu vực trước bàn ăn, mặt không đổi sắc đem vật thể đen tuyền không rõ trên đĩa đưa vào miệng.

"Đem...Tướng quân!" La Tư khẩn trương hành lễ: "Vừa rồi có khách nhân không hài lòng với đồ ăn của ta, ta liền đi qua."

"Không hài lòng?" Lôi Nặc nhíu mày: "Không hài lòng chỗ nào?" Trù nghệ của La Tư là số một số hai, những người tương đối khó tính trong ăn uống cũng đối với đồ ăn của hắn khen không dứt miệng, cư nhiên còn có người không hài lòng.

"Vị khách nhân kia gọi đồ ăn Trung Quốc, bánh bao thịt heo. Cô ấy đối với trong bánh bao có nhiều hạt tiêu rất bất mãn, cho nên đã gọi ta qua." Nói đến chỗ này, về mặt La Tư bắt đầu hưng phấn lên: "Vị khách nhân kia đối với nấu ăn rất có giải thích, cô ấy nói cho ta một ít bí quyết nhỏ, mà bí quyết đó ở trong công thức không có!"

Lôi Nặc đối với khách nhân rất có nghiên cứu vớ nấu nướng kia nổi lên lòng hiếu kỳ, hắn buông dao nĩa trong tay nói: "Là khách nhân như thế nào? Ở đâu?"

"Là một vị tiểu thư xinh đẹp, cô ấy ở tầng hai phòng số 3." La Tư cung kính trả lời nói.

"Đi đem nàng mời đến đây." Lôi Nặc quyết đoán mở miệng nói. Cao thủ nấu nướng đến cả La Tư đều mở miệng tán dương không dứt, hắn nhất định phải trông thấy, không chừng cô ấy còn có thể đưa ra một ít đánh giá cùng chỉ điểm đối với trù nghệ của hắn. Nói thật, hắn đã rất chán ghét người xung quanh trọn mắt nói dối để nịnh hót, rõ ràng đồ ăn hắn làm ra khó ăn như vậy, người chung quanh lại liên tục tán thưởng.

Chỉ chớp lát, thủ hạ đi mời người liền trở về phòng bếp, chẳng qua hắn là đi một người.

"Người đâu?" Lôi Nặc mặt không cảm xúc nói.

"Thiếu gia, khách nhân phòng số ba đã rời đi." Thủ hạ trả lời nói.

Môi mông có chút không cao hứng hơi hơi dơ lên, Lôi Nặc yên lặng cầm lấy dao nĩa tiếp tục ăn chỗ vật thể không rõ trong đĩa.

--- -----

Ánh đèn màu cam hồng làm cho ghế lò tăng thêm chút không khí ấm áp, nữ nhân mặc y phục trời buộc hưng phấn dơ roi da trong tay quát nam nhân quỳ trên mặt đất, nam nhân trần trụi một bên hô đau một bên sáng khoái thờ dốt.

"Không đủ, tiếp tục." Nữ nhân tóc đỏ toàn thân mặc áo da đen bó đến kín mít đang lười biếng ngồi dựa trên ghế sofa chán đến chết nhìn tình cảnh biểu diễn mãnh liệt bên dưới.

Ôn Noãn thật sự là trừ Lôi Nặc ra còn lại đối với người bên ngoài cô không có hứng thú, nhưng là vì kiếm tiền, cô không thể không tiếp đãi khách nhân, bởi vậy Ôn Noãn cho hai người khách nhân chơi với nhau, dùng lời nói lạnh nhạt tới dạy dỗ cùng kích thích bọn họ vui đùa. May là cô được trời ưu ái cho tiếng nói, làm lỡ tai mang thai trong truyền thuyết, lạnh nhạt lại mờ ám.

Nữ khách nhân thấy Ôn Noãn lộ ra vẻ mặt nhàm chán, liền càng thêm ra sức biểu diễn, cô tăng thêm sức lực trong tay, đánh đến nam nhân kêu rên không ngừng.

"Không tồi.." Ôn Noãn thuận miệng khích lệ một câu.

"Chủ nhân..." Được khích lệ nữ khách nhân vui vẻ cười rộ lên.

Trong tai vang lên tạp âm rất nhỏ, sau đó tiếng của Khắc Thác Nhĩ truyền tới: "Ồn, vị khách nhân giàu có hôm qua lại tới, điểm danh muốn ngươi đi qua."

Ôn Noãn nhướng mày: "Ta đang tiếp đãi khách nhân khác."

Nghề này, người cung cấp phục vụ quy không có phục vụ nhiều người một lúc, những khách nhân đó hiểu rõ đạo lý này, muốn chọn một dạy dỗ sư tốt một chút nhất định phải chờ đợi. Xếp hàng, đây là quy tắc mà đại bộ phận khách nhân đều tự giác tuân thủ, chỉ có số ít khách nhân tài đại khí thô hoặc tính tình nóng nảy sẽ vô cớ gây rối mạnh mẽ sửa đổi quy tắc, lúc này người quản lý sẽ đưa ra quyết định có lợi nhất để giải quyết vấn đề.

Ví dụ như, nhường cho người có địa vị cao thêm quy tắc...

"Hắn nguyên ý dùng hai viên hải chi lệ làm thù lao, bảo người đi đến chỗ hắn, thời gian không đổi, vẫn là hai giờ." Khắc Thác Nhĩ nói đến chỗ 'hai viên' liền tăng thêm giọng điệu.

"...Người có tiền như vậy vì sao còn tham tiền a." Ôn Noãn khinh bỉ nói.

"Ai cũng sẽ không từ chối tiền cả." Khắc Thác Nhĩ trả lời nói.

Ôn Noãn tắt tai nghe, từ trên sofa đứng dậy.

"Chủ nhân?" Hai người nghi hoặc nhìn Ôn Noãn mặc áo khoác.

Ôn Noãn liếc liếc bọn họ, giọng điệu lạnh nhạt nói: "Tiếp tục, ta sẽ trở về kiểm tra."

"Vâng." Hai người nghe lời lên tiếng.

... ..

Lôi Nặc hôm nay thực không vui, rất không vui, đầu tiên là khi tỉnh lại thì bị nhân cách bên ngoài làm khó một phen, chờ đến lúc lấy được quyền không chế thân thể thì phát hiện gây cao su không thấy, hắn lục tung mọi thứ tìm rất lâu cũng không tìm được, vì thế mang theo tâm tình tức giận cùng hưng phấn chạy đến vũ trường muốn nhìn một chút nữ nhân kia sẽ trừng phạt mình như thế nào, kết quả đến đó thì người làm lại nói cho hắn nữ nhân kia đi tiếp đãi khách nhân khác!

"Sao cô ấy vẫn chưa tới?" Lôi Nặc có chút nóng nảy kéo cửa ghế lô, hỏi người phục vụ đứng ở cửa.

"Tiên sinh chờ thêm một chút, Ôn tiểu thư sẽ đến ngay bây giờ." Phục vụ cung kính trả lời nói.

Lôi Nặc ngửa gương mặt trắng nõn, ngũ quan nhăn lại với nhau, hắn tức giận đóng cửa ghế lô, tức giận ở trong phòng đi qua đi lại.

Tối qua được thể nghiệm cảm giác kỳ diệu, chủ nhân đối đãi với hắn giống như tình nhân có tình cảm chân thành, lúc này lại vứt bỏ hắn, đi theo nô lệ khác chơi! Thật chán ghét, loại cảm giác này giống như bị vứt bỏ, dù biết rõ đây chỉ là trò chơi, bọn họ chỉ là quan hệ khách hành cùng người bị mướn, hắn có thể mua thời gian của cô, như vậy người khác cũng có thể, nhưng Lôi Nặc vẫn cảm thấy ghen ghét.

Nếu có thể đem cả người cô thì tốt rồi, làm cô chỉ có thể ở bên người mình, chỉ có thể bồi mình chơi...

Cạch!

Ôn Noãn vừa đẩy cửa vào liền nhìn thấy Lôi Nặc dáng người thẳng tắp đứng ở giữa nhà, vẻ mặt khổ đại thâm cừu không biết nghĩ cái gì. Hắn không mang mặt nạ, gương mặt đẹp trai cứ như vậy bại lộ trước mặt cô, may mắn là mặt tướng quân tinh tế không được bại lộ trước mặt mọi người, đại bộ phận bá tánh cũng không biết mặt của tướng quân mà bọn họ sùng bái trông như thế nào.

"Khụ, khụ." Ôn Noãn ho nhẹ hai tiếng, nhắc nhở Lôi Nặc là cô tới.

Lôi Nặc nghe tiếng thì phục hồi tinh thần, vừa quay đầu thì nhìn thấy người mình đang tâm tâm niệm niệm ý cười đầy mặt nhìn mình. Cái mũi Lôi Nặc đau xót, miệng bẹp một cái, hai mắt bắt đầu nổi lên lệ nước mắt.

Hắn khóc!? Ôn Noãn khiếp sợ thiếu chút nữa thì không duy trì nổi vẻ mặt của mình, tuy rằng biết Lôi Nặc buổi tối là một người cực kỳ cảm xúc nhưng cô cũng không nghĩ tới là đến trình độ này.

Sở dĩ Ôn Noãn không muốn chạm vào người khác nhưng vẫn tiếp khách là muốn ở trong lòng Lôi Nặc tăng thêm một chút địa vị, hiện tại buổi tối là lúc Lôi Nặc cảm thấy hứng thú với cô nhất, khi hắn phát hiện người hôm qua còn đối với chính mình thân mật khăng khít thì hôm nay lại đi bồi người khác chơi, trong lòng khẳng định sẽ có chút hụt hẫng. Rốt cuộc hai người vừa mới tiếp xúc nên cô không mong nhiều lắm, chỉ cần hắn có một chút không cao hứng là cô đã đạt tới mục đích của mình.

Chỉ là, cô không nghĩ tới phản ứng của Lôi Nặc lại vượt quá dự tính...

Ôn Noãn áp xuống kinh ngạc trong lòng, trêu đùa mở miệng: "Ai chọc bảo bối của gia không cao hứng?"

"QAQ..." Lôi Nặc mở to đôi mắt đầy nước mắt lên án nhìn Ôn Noãn.

"..." Đối mặt với ánh mắt đáng thương hể hể của Lôi Nặc, Ôn Noãn có chút chột dạ.

"Có phải vừa rồi người chơi cùng người khác..." Lôi Nặc ủy ủy khuất khuất hỏi.

Ôn Noãn cất bước đi đến trước mặt Lôi Nặc, duỗi tay nhẹ nhàng nâng cằm hắn, hôn lên môi hắn, một chút lại một chút giống như chuồn chuồn lướt không có chút ý tứ thâm nhập nào.

Hô hấp hai người hòa quyện vào nhau, khắp mũi đều là hơi thở của đối phương, Ôn Noãn nhận ra hô hấp của Lôi Nặc bắt đầu trở nên nóng rực, liền rời đi môi hắn. Ngón tay lười kéo vành tai hắn, môi đỏ chậm rãi in lên đôi mắt hắn, hơi hơi vươn đầu lưỡi một chút lại một chút liếm nước mắt nơi khóe mắt của hắn.

"Chủ nhân..." Lôi Nặc bị hành vi ái muội của cô làm cho mê muội đến mơ màng hồ đồ, đã sớm quên chính mình muốn làm gì.

"Đồ vật hôm qua ta đặt ở trên người người còn không?" Hai tay Ôn Noãn đặt sau lưng Lôi Nặc, lòng bàn tay chậm rãi di chuyển xuống dưới.

"Không còn nữa..." Lôi Nặc thành thật trả lời.

Bàn tay đưa vào trong quần hắn, dọc theo đường hông nhẹ nhàng di chuyển: "Còn nhớ rõ ta nói gì sao?"

"Nhớ rõ!" Lôi Nặc có chút hưng phấn liếm liếm môi: "Cầu ngài trừng phạt ta, chủ nhân!"

"Giống ngày hôm qua, lên giường." Ôn Noãn quyết đoán bỏ tay ra, giọng điệu lạnh nhạt ra lệnh.

Đối với Lôi Nặc, mặc kệ là roi hay cái gì, đều là công cụ có thể mang cho hắn khoái cảm, loại trừng phạt này thực chất chính là biến tướng của khen thưởng. Nhưng Ôn Noãn sao có thể cho hắn toại nguyện, đối phó với run M, phải hưng hăng ngược hắn mới được.

Ánh mắt từ các loại đạo cụ có thể tạo thành đau đớn nhanh chóng xẹt qua, từ trong đáy hòm Ôn Noãn lấy ra một bao bàn chải. Bàn chải có lớn có bé, có mềm có cứng, màu sắc rực rỡ, thoạt nhìn rất đáng yêu.

Lôi Nặc tự giác trói tay chân ra đằng sau sau đó ngoan ngoãn ngồi lên giường, chờ Ôn Noãn trừng phạt mình.

"Cái này ta đã chọn rất lâu, cảm thấy thích hợp nhất." Ôn Noãn quơ quơ bao nhỏ trong tay, trong ánh mắt mong chờ của Lôi Nặc rút một bàn chải lớn ra.

"Đây là cái gì?" Lôi Nặc sững sờ, loại đồ vật này thật sự có thể dùng ở đây sao, cứ cảm thấy không có tác dụng gì. Đối với Lôi Nặc mà nói, loại mềm như bông không thể mang đến kích thích đau đớn như thế này thật sự không vui chút nào.

Ôn Noãn nhìn hứng thú trong mắt Lôi Nặc dần mất đi, khóe miệng cô nhẹ cong, đưa đèn gần bộ phận nào đó của hắn, dùng sức chà.

"A!" Lòng cứng chà thật mạnh vào nơi quan trọng nào đó giữa hai chân, đau đớn thành linh kích thích Lôi Nặc rụt rụt thân mình.

Ôn Noãn đem bàn chải trong tay di chuyển tới một đầu khác, dùng sức chà xát thịt cầu bên dưới. (T_T cứu!!! T_T)

"Hừ...hò..." Đầu bàn chải chọc chỗ này chạm chỗ kia, khoái cảm như có như không làm Lôi Nặc giãn người.

Thấy tiểu Lôi Nặc hơi hơi nâng đầu, Ôn Noãn hơi hơi cười, quay cuồng bàn chải dùng sức chà.

"Ân a ~" Tiếng kêu lần này rõ ràng có cảm giác khác lần trước, trên da Lôi Nặc bắt đầu nổi lên từng chỗ hồng nhạt, hạ thân càng là bị kích thích nên hoàn toàn nổi lên phản ứng.

Ôn Noãn hình như là muốn cho hắn thống khoái, bàn chải trong tay bắt đầu di chuyển toàn thân, lúc nhẹ lúc mạnh, từng chỗ từng chỗ làm cho toàn thân hắn bắt đầu phấp phồng.

"Ân ~ nói đó, dùng sức chút." Ném được ngon ngọt Lôi Nặc hưng phấn nói.

"Nơi này ? Hay là nơi này?" Ôn Noãn khoa tay múa chân: "Phải dùng sức một chút sao?"

"Đúng! Đúng! Dùng sức một chút!" Lôi Nặc liên tục gật đầu.

Ôn Noãn cười nhạo một tiếng, buông bàn chải lòng cứng trong tay ra, thay một bàn chải lông mềm.

"Không đúng! Không đúng! Dùng sức một chút!" Lông mềm quét trên da chỉ có ngứa, Lôi Nặc khó chịu vịn vịn người.

"Ta đang dùng sức a." Ôn Noãn ác liệt cười. Lông mềm quét quét điểm nhỏ trước ngực, sau đó dọc theo cơ bụng quét xuống hạ thân.

"Ân...ân hừ QAQ..." Lôi Nặc chịu không nổi loại động tác nhẹ nhàng băng quơ này, hắn nước mắt lưng tròng nhìn Ôn Noãn ngồi ở mép giường cầu xin tha thứ nói: "Chủ nhân... Ta sai rồi, cầu người!"

Ôn Noãn gật gật đầu, thay bằng một bàn chải khác. Bàn chải này nhỏ hơn, đầu bàn chải mềm mà lại nhọn.

Lông mềm dọc theo hoa văn của tiểu Lôi Nặc một chút một chút xoa, nếp uốn, chỗ nào cũng không buông tha.

Lôi Nặc mau bị loại động tác mềm nhẹ này tra tấn đến điên rồi, hận muốn cô dùng sức một chút, muốn cô cho hắn đau đớn, mặc kệ dùng roi hay là dùng cái gì khác, chỉ cần không phải như vậy là được rồi.

"Chỉ nhân... Ân a hô~ ngứa, chủ nhân, cầu người, không cần như vậy." Lôi Nặc né tránh nhưng mà tay chân bị trói ăn bản không trốn được quá xa đã bị kéo trở về: "Chủ nhân, cầu người đánh ta, quất ta, thế nào cũng được, làm ta đau!"

Ôn Noãn hoàn toàn làm ngơ Lôi Nặc khẩn cầu, ánh mắt chuyên chú nhìn nửa người dưới của hắn, bàn chải mềm mại trong tay chậm rãi thâm nhập vào lỗ nhỏ trên đỉnh tiểu Lôi Nặc.

"Ngô!"

Lôi Nặc cảm thấy mình có thể là một phế nhân, hắn hoàn toàn vô lực nằm ngã trên giường, đến cái còng trên chân cũng không có sức để mở.

"Chơi vui sao?" Ôn Noãn cười bỏ cái còng của Lôi Nặc.

"Chơi không vui!" Lôi Nặc lên án nhìn Ôn Noãn.

Ôn Noãn cười khê cúi người xuống, khê hôn hôn môi Lôi Nặc nói: "Chơi vui sao?" Cô lại hỏi lần nữa.

"...Chơi không vui!" Lôi Nặc lại lần nữa nói.

Ôn Noãn lại hôn hôn hắn, đầu lưỡi ở răng môi hắn quét một vòng: "Chơi vui sao?"

Gương mặt Lôi Nặc bay lên màu hồng phấn: "Chơi không vui..."

Ôn Noãn nhướn mày, cho hắn một cái hôn nóng bỏng: "Chơi vui sao?"

"...Chơi không vui..." Hai mắt Lôi Nặc sáng lấp lánh nhìn Ôn Noãn, trong con ngươi tràn đầy lời mời gọi 'lại đến lại đến! Lại đến thân thân ta!'

"Chơi không vui thì thôi." Ôn Noãn không chút lưu tình nào đứng dậy, cầm lấy áo khoác trên sô pha rồi đi.

Lôi Nặc: "..."

Sáng sớm rời giường Lôi Nặc cảm thấy thân thể mình rất kỳ quái. Không có dấu vết kỳ quái như hôm qua, cũng không có vết thương do đánh nhau gây ra, hết thảy giống như tối hôm qua nhân cách kia không có xuất hiện, nhưng mà hắn biết, hắn thực sự có xuất hiện.

Chẳng nhẽ là nhân cách ban đêm ngoan hơn? Lôi Nặc có chút nghi hoặc.

Xoay người từ trên giường ngồi dậy, toàn thân cơ bắp không cảm giác được đau nhức, đại não một trận hoảng hốt không rõ, một ít đoạn ngắn ký ức linh tinh vụn vặt xuất hiện trong đầu.

Đầu lưỡi đỏ tươi nhẹ nhàng liếm nước mắt của mình, nữ nhân ác liệt cười, lông bàn chải nhẹ chà, cầu xin thờ đóc...

"Thiếu gia, ngài tỉnh sao?"

"Lăn!" Hai tay Lôi Nặc che khuất gương mặt đỏ ửng, vô lực ngã vào trên giường.

Tác giả có lời muốn nói: [Ở một ghế lô khác có một nam một nữ vẫn đang chơi trò chơi: chủ nhân, lúc nào thì về, ta đều chơi một mồi!"]

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Đều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Tướng Quân Tinh Phân Yêu Ta (4)

Lôi Nặc cảm thấy gần đây mình làm việc gì cũng không thuận lợi, đầu tiên là nhân cách ban đêm không biết đã yêu thích cái gì kỳ quái, mỗi ngày vào buổi sáng hẳn đều sẽ cảm thấy có chút thẹn thùng, sau đó là luôn không gặp được vị tiểu thư hiểu biết nấu nướng mà mình vẫn luôn muốn gặp kia, cuối cùng là gần đây càng nấu cơm càng khó ăn...

"Thiếu gia..." Quân gia thấp thỏm bất an nhìn Lôi Nặc, dạo gần đây thiếu gia nhà mình càng ngày càng kỳ quái, trước đây hi vọng hẳn sẽ không hiện lên trên mặt, nhưng bây giờ luôn là một bộ mặt đen, lại còn là bộ dáng tức giận không có chỗ phát tiết.

"Chuyện gì?" Bị thiếu ngủ trầm trọng, tâm tình Lôi Nặc càng ngày càng bức bối, vì để phòng ngừa nhân cách ban đêm lại ra ngoài hồ nháo, Lôi Nặc không thể không điều chỉnh thân thể đến trạng thái chiến tranh, cả người vẫn duy trì độ thanh tỉnh tuyệt đối, lúc ngủ cũng chỉ là hơi mê man chứ tuyệt đối không ngủ say.

"Âu Văn thiếu gia cùng tiểu thư Lai Đặc Tư tới bãi phòng ngài." Quân gia báo cáo nói.

"Ừ, đã biết." Lôi Nặc xoa xoa huyết thái dương, đứng dậy đi đến phòng khách.

Tuần nam mỹ nữ ăn mặc nhẹ nhàng xinh đẹp hài hòa ngồi trong phòng khách, tư thế nữ nhân đoan chính ngồi trên ghế tựa hồ còn có chút rụt rè, nhưng nam nhân lại hoàn toàn tương phản, hần nhân nhã thoai mái ngồi trên ghế bắt chéo chân rung đùi hừ hừ cười nhỏ.

"Người về từ khi nào?" Bạn tốt đã lâu không thấy đột nhiên xuất hiện, Lôi Nặc cảm thấy rất vui vẻ, chân bước nhanh qua.

"Tối hôm qua." Âu Văn đuổi eo: "Nhiệm vụ lần này thật sự là đủ mệt, trở về liền tới chỗ người muốn xin nghỉ phép để thả lỏng tâm tình."

"Ồ... ở rừng cây Cách Tinh mới có một ngôi làng du lịch, hoàn cảnh rất tốt, còn có rất nhiều hạng mục giải trí." Mặt Lai Đặc Tư ửng đỏ, nhỏ giọng nói.

Thế nào? Ở rừng rậm sắt thép lâu như vậy người cũng nên ra ngoài nhìn ngắm thiên nhiên." Huynh đệ này của hắn, trừ bỏ đi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ bằng không sẽ không ra khỏi chủ thành, ngày thường không có việc gì làm thường ngốc trong phòng không biết làm gì, ghen như vậy sớm muộn gì cũng bị ghen đến chết. Âu Văn sau khi từ nhiệm vụ trở về liền quyết định nghỉ phép dài hạn, một là tính toán đem Lôi Nặc ra ngoài chơi, hai là tạo cơ hội cho em gái mình.

"Được." Lôi Nặc sáng khoái gật đầu.

Âu Văn có chút kinh ngạc nhưng mảy, hẳn cứ tưởng rằng mình còn phải phí một phen miệng lưỡi, không nghĩ tới cư nhiên Lôi Nặc lại sáng khoái đáp ứng rồi. Có điểm kỳ quái... Người gỗ ngàn năm cư nhiên cảm thấy hứng thú với việc nghỉ phép du ngoạn!

Năng lực làm việc của Lôi Nặc rất cao, nửa ngày không ra khỏi cửa, hẳn đã có thể an bài tốt hết thảy. Buổi sáng Âu Văn tới đón người, buổi chiều mấy người liền có thể ngồi trên phi thuyền bay đến rừng cây.

Kỳ thật Lôi Nặc đã sớm có ý muốn đi xa, tạm thời rời khỏi tình cầu này, rời xa nữ nhân trong trí nhớ mà không thấy rõ diện mạo kia. Cách xa như vậy, nhân cách ban đêm kia hẳn là có thể tạm ngưng một thời gian, với tính cách có mối nối cũ kia của hắn, chắc hẳn không qua bao lâu, hắn sẽ mất đi hứng thú với loại trò chơi kỳ quái này.

"Lôi Nặc, sao người lại gấp như vậy? Không phải là ở Lam Tinh đắc tội người nào đấy chứ?" Âu Văn nhìn vũ trụ mênh mông ngoài cửa sổ, nói giong hỏi.

Lôi Nặc nhàn nhạt liếc Âu Văn một cái, không lên tiếng.

... ..

"Ồn, người ném thử cái này." Nam nhân ân cần kẹp một miếng thịt nướng mật ong bỏ vào trong chén Ôn Noãn.

"Cảm ơn." Ngữ khí Ôn Noãn lạnh nhạt nói lời cảm ơn.

"Không cần....không cần cảm ơn, đây là ta nên làm." Nam nhân kích động đầy mặt đỏ bừng nói.

Nghe được tin Phó tướng Âu Văn của Liên Minh an toàn trở về từ tinh cầu Trùng tộc, Ôn Noãn liền biết cốt truyện đã bắt đầu.

Từ nhiệm vụ trở về, Âu Văn vì để thả lỏng tâm tình cũng vì tạo cơ hội cho em gái Lai Đặc Tư nên đã nấn nỉ i ới đem Lôi Nặc kéo đến tinh cầu rừng cây nghỉ phép. Trong kỳ nghỉ vui sướng này, địa vị của Lai Đặc Tư trong lòng Lôi Nặc đã thành công chuyển từ 'em gái của anh em tốt' thành 'bằng hữu mới', vì vậy hai người có thể đơn độc gặp mặt.

Tuy rằng lúc này nam nữ chủ còn chưa sinh ra cảm tình gì vượt ngoài tình bạn bè, nhưng để phòng ngừa vạn nhất, Ôn Noãn vẫn quyết định theo dõi. Hơn nữa, tuy Lôi Nặc vào ban đêm nhìn có vẻ là rất dễ ý cô, nhưng Ôn Noãn không thể không cam đoan người hay thay đổi thất thường như hắn có hay không theo thời gian dần trôi đi mà dần dần mất đi hứng thú với cô. Biện pháp tốt nhất chính là thời thời khắc khắc ở trước mặt hắn xoát cảm giác tồn tại, làm cho hắn muốn quên đều quên không được, cho đến khi thích cô thì mới thôi.

"Làng du lịch mà chúng ta sẽ đi rất gần gũi với thiên nhiên, người nhất định sẽ thích." Nam nhân tích cực giới thiệu nói.

"Phải không? Ta đây rửa mắt mong chờ." Vì không để Lôi Nặc nghi ngờ là cô có ý theo dõi hắn, Ôn Noãn liền đem nhiệm vụ xin nghỉ phép này giao cho người khác, làm cho mình giống như là được mời. Mấy ngày nay vẫn ở trước mặt vị khách nhân này nhắc tới 'nghỉ phép', 'thích rừng rậm!', 'muốn nghỉ phép', đối với khách nhân có nết tính mà nói, đây quả thực chính là cơ hội tốt nhất để lấy lòng chủ nhân, không bao lâu sau hắn liền an bài tốt chuyện nghỉ phép, giống như hiến vật quý mà tới mời cô.

Cửa nhà ăn tự động kéo ra hai bên, hai nam một nữ lần lượt bước vào. Bọn họ cố tình tránh giờ ăn cơm chính thức, sau khi tiến vào phát hiện nhà ăn rất an tĩnh, không có bao nhiêu người thì vừa lòng gật đầu.

Lôi Nặc theo bản năng nhìn quét toàn bộ nhà ăn, ánh mắt xẹt qua chỗ nam nữ đối diện rồi lại nhanh chóng thu về.

Nữ nhân dáng người phốp phỏng quyền rũ có chút lười biếng ngồi dựa vào ghế sofa uống trà, cô hơi cúi đầu, môi đỏ giống như bị ý nghĩ gì đó của mình làm cho vui vẻ, khóe miệng hơi hơi gợi lên, lộ ra một nụ cười nhạt.

Thịch thịch thịch!

Trái tim kịch liệt nhảy lên, Lôi Nặc có chút sững sờ nhìn đôi môi đỏ đang cười kia, trong đầu tựa hồ có một âm thanh khác đang tức giận nói gì đó, chân không chịu không chế mà hướng về phía đó bước hai bước.

"Lôi Nặc người chọn được chỗ tốt rồi sao?" Thấy Lôi Nặc có chút động tác, Âu Văn tưởng rằng hắn đã chọn được chỗ ngồi nào đó liền mở miệng hỏi.

Thân mình chợt lạnh, Lôi Nặc từ trong các loại cảm giác hỗn độn tỉnh lại: "Ừ, chọn chỗ kia." Hắn rất bình tĩnh chọn cái bàn cách đôi nam nữ kia xa nhất, sau đó bước chân ổn định hướng tới vị trí đã chọn đi đến.

Chẳng qua là gặp được nữ nhân có đôi môi đỏ giống như trong trí nhớ, nhân cách kia lại có phản ứng lớn như vậy, thật là không có tiền đồ! Lôi Nặc trong lòng yên lặng ghét bỏ một mình khác.

Ôn Noãn bày nửa ngày tạo hình rốt cuộc mong được Lôi Nặc tới. Cô có thể cảm nhận được ánh mắt của hắn dừng lại trên người mình thật lâu, lúc thì lạnh băng, lúc thì cực nóng, cuối cùng dưới âm thanh dò hỏi của Âu Văn mà biến mất. Xem ra mấy ngày không gặp Lôi Nặc ban đêm cũng không mất đi hứng thú với cô, tâm tình Ôn Noãn sung sướng cho nên cho nam nhân đang ân cần đối diện một nụ cười nhạt.

Chủ nhân cười với ta! Thật hạnh phúc! Nam nhân si hán ôm mặt.

Từ Lam Tinh đến tinh cầu rừng cây kia cần thời gian ba ngày, mà ba ngày này trừ bỏ thời gian ăn cơm sẽ ở trước mặt Lôi Nặc xoát cảm giác tồn tại thì phần lớn thời gian đều ở trong khách phòng nghỉ ngơi.

Phi thuyền chậm rãi đáp xuống chủ thành của tinh cầu rừng cây, khách du lịch sôi nổi lên tàu bay hướng tới làng du lịch. Tốc độ tàu bay rất nhanh, không bao lâu liền tới làng du lịch dựa núi gần sông.

"Cảm giác của Ôn khi đến nơi này thế nào?" Nam nhân chờ mong nhìn Ôn Noãn.

"Không tồi." Ôn Noãn vừa lòng gật gật đầu. Trong tương lai, thời đại khoa học kỹ thuật phát triển như thế này, thiên nhiên hầu như đã không còn, cư nhiên còn có cảnh sắc tự nhiên như vậy, thật sự là không dễ dàng.

Khách phòng tại làng du lịch đều là hình thức cho thuê biệt thự nhà gỗ, nhà gỗ đan xen các nơi làng du lịch, khoảng cách giữa các phòng cũng không gần, nhà gỗ mà Ôn Noãn ở càng là cách nhà gỗ của Lôi Nặc đến vạn dặm, bọn họ có thể nói là một người ở đầu thôn, một người ở cuối thôn.

Ai...Ôn Noãn nằm ngửa trên giường thờ dài, nhìn xem vận khí của cô này...

Phanh! Cửa gỗ bị người bên ngoài dùng sức đẩy ra, Lôi Nặc mặc áo ngủ hấp tấp chạy vào trong phòng.

"Chủ nhân! Ta rất nhớ người!"

Vận khí của cô...tựa hồ cũng không tồi. Ôn Noãn nhìn Lôi Nặc nằm bò trên người mình loạn cọp nghĩ.

Xem ra Lôi Nặc ban ngày cũng không có nhận ra cô là ai, bằng không ban đêm sao có thể yên tâm đem Lôi Nặc buổi tối thả ra.

"Chủ nhân chủ nhân, người có nhớ ta không?" Lôi Nặc vui mừng đem mặt vùi vào trong cổ Ôn Noãn, giống như con cún nhỏ vờn đầu lưỡi loạn liếm.

"Không nhớ." Ôn Noãn nắm lấy tóc Lôi Nặc, không lưu tình chút nào đem đầu của hắn kéo ra.

"Đau quá ~" Lôi Nặc liếm liếm môi, vẻ mặt nhẹ nhàng sung sướng.

Ôn Noãn đẩy người trên người ra, xoay người ngồi dậy: "Sao người lại tới đây?" Cô làm bộ như hoàn toàn không biết gì hỏi.

"Có người muốn chúng ta tách ra, cho nên mới tới nơi này nghỉ phép." Hiển nhiên Lôi Nặc đối với chủ nhân cách rất bất mãn, vẻ mặt hắn nháy mắt liên không cao hứng, ngay sao lại phản chấn vui vẻ mà cọ đến bên người Ôn Noãn: "Không nghĩ tới ở chỗ này còn có thể nhìn thấy người, chúng ta thật là có duyên phận!"

Ôn Noãn nhíu nhíu mày, đứng dậy rời giường đệm: "Ta còn phải công tác, không thể bồi người chơi."

"Công tác?" Lôi Nặc không vui bĩu môi nhíu mày: "Là nam nhân khi cười lên nhìn rất ngu ngốc kia? Hắn có cái gì tốt! Chủ nhân không cần để ý đến hắn, chơi cùng ta đi!"

Ôn Noãn lạnh nhạt cự tuyệt nói: "Hắn dùng tiền mua thời gian hai tháng của ta, cho nên hai tháng này ta chỉ tiếp đãi hắn, không tiếp nhận khách nhân khác. Lôi Nặc tiên sinh, mời ngài trở về đi, nếu có yêu cầu, hai tháng sau lại đến vũ trường tìm ta."

Lôi Nặc tiên sinh?! Thì ra khi không có quan hệ thuê và cho thuê thì ra cô đối với mình chính là thái độ này sao! Lôi Nặc đáng thương hể hể nhìn Ôn Noãn, ủy ủy khuất khuất duỗi tay chạm góc áo của cô: "Chủ nhân~"

Ôn Noãn lui về sau hai bước, tránh đi tay hắn: "Lôi Nặc tiên sinh, mời ngài trở về đi, ta sẽ không tiếp đãi khách nhân khác."

Về mặt ủy ủy khuất khuất trên mặt Lôi Nặc nháy mắt biến mất không còn một mảnh, ánh mắt Lôi Nặc âm trầm ngồi trên giường: "Hai tháng thời gian chỉ cùng nam nhân ngu ngốc kia chơi?!"

"Hắn không phải ngu ngốc, hắn là khách nhân của ta." Ôn Noãn nói: "Hai tháng này, ta chỉ cùng hắn chơi."

"Vậy hắn đã chết thì sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Đều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Tướng Quân Tinh Phân Yêu Ta (5)

"Nếu nam nhân này chết, có phải hay không người sẽ chơi cùng với ta?" Lôi Nặc có chút hưng phấn chớp chớp mắt hỏi.

"Ta đây liền phải đem người xếp vào danh sách đen." Ôn Noãn đi đến sofa cách đó không xa ngồi xuống.

Lôi Nặc bắt mẫn cổ làm mặt bánh bao: "Ôn, ngươi không cùng hần chơi được không?"

Ôn Noãn đi đến sofa cách đó không xa ngồi xuống, lông mày không kiên nhẫn nhìn lại với nhau: "Lôi Nặc tiên sinh, hy vọng ngươi hiểu rõ thân phận của mình. Không nói đến chúng ta không có quan hệ gì, mà nếu có thì cũng chỉ là quan hệ thuê mướn, ngươi cũng không có quyền lợi ngăn cản ta tiếp khách kiếm tiền."

"Vậy vì sao ngươi lại vì hần mà cự tuyệt ta?!" Lôi Nặc không phục duỗi tay chỉ chỉ ngoài cửa.

Ôn Noãn nhéo nhéo mũi: "Vừa rồi ta đã nói qua, vị khách nhân đó bỏ tiền mua của ta hai tháng thời gian."

"Ta cũng có thể mua!" Lôi Nặc không thiếu nhất chính là tiền.

Ôn Noãn chờ chính là những lời này của hần, trong lòng cô cười cười, bên ngoài lại là vẻ mặt đứng đắn nghiêm chỉnh việc công làm theo phép công: "Đương nhiên có thể, đi gặp ông chủ của ta báo danh xếp hàng đi."

"Xếp hàng?!" Vẻ mặt Lôi Nặc ngẩn ngơ.

"Đúng vậy, xếp hàng." Ôn Noãn gật gật đầu, kiên nhẫn cười nói: "Bây giờ hẹn trước, chắc là đến đầu năm sau có thể sẽ đến lượt ngươi." Dù sao cô cũng là nhân vật nổi danh ở chỗ này, Khắc Thác Nhĩ một phát công bố tin tức chỉ cần có giá cao liền có thể mua thời gian của cô, rất nhiều khách quen chen chúc tới, mua thời gian một người so với một người còn dài hơn.

Lôi Nặc đột nhiên trầm mặc, hần nhìn chăm chăm Ôn Noãn một hồi lâu, sau đó nhanh chóng bỏ xuống giường đi ra khỏi phòng.

Ôn Noãn nghi hoặc chớp chớp mắt, chẳng lẽ là muốn chạy? Lôi Nặc đột nhiên mất đi hứng thú với cô không muốn chơi cùng cô nữa?

Đang vào lúc Ôn Noãn tự hỏi có nên thi hành kế hoạch B hay không thì Lôi Nặc giống như một cơn gió vọt vào phòng.

"Cho!" Lôi Nặc cầm một tấm card màu kim sắc đưa đến trước mặt Ôn Noãn.

Ôn Noãn cầm lấy tấm card: "Đây là cái gì?"

"Tiền lương." Lôi Nặc trả lời.

Vẻ mặt Ôn Noãn ngốc bức, đây là tiền lương của tướng quân Liên Minh tính tể?!

"Tung này tiền đều cho ngươi, từ hôm nay trở đi ngươi chỉ có thể chơi với ta!" Lôi Nặc bắt lấy tay Ôn Noãn kéo kéo.

Ngươi tùy tiện đem tiền lương của chủ nhân cách cho ta, chủ nhân cách hần có biết không...

"Xin lỗi." Ôn Noãn rút tay về, đem tiền lương trả lại cho Lôi Nặc: "Ta với vị khách nhân kia đều đã ký hợp đồng với nhau."

Lôi Nặc không cao hứng cạo đến bên người Ôn Noãn, cùng sử dụng tay chân treo trên người cô: "Hợp đồng xé đi là được rồi, tiền bồi thường ta có thể giúp ngươi trả."

"Không được, vi phạm hợp đồng sẽ làm ảnh hưởng đến danh dự của vũ trường Khắc Thác Nhĩ." Mặc dù Khắc Thác Nhĩ vốn đã không có danh dự gì đáng nói.

Lôi Nặc thở phì phì thu hồi tay chân: "Ngươi nữ nhân này, quá đáng ghét!" Nói xong hần liền xoay người chạy đi.

Ôn Noãn cười nhìn theo Lôi Nặc rời đi, sau đó tự mình nằm trên giường.

Nguyệt hắc phong cao*, bóng dáng nhỏ gầy nhanh chóng hướng tới nhà gỗ cách đó không xa chạy đi, chỉ trong chớp lát người đã đứng trước cửa nhà gỗ. Người nọ gõ tay gõ cửa gỗ, cho đến khi bên trong truyền đến âm thanh mới dừng lại.

(*) nguyệt hắc phong cao: trăng đen gió lớn=> thích hợp làm chuyện xấu

Nam nhân bên trong vừa ngáp vừa mở cửa phòng: "Ai-- ngó?"

Bàn tay lạnh lẽo hung hăng che lại miệng nam nhân, người nọ một chân đem hần đá vào trong phòng, sau đó đóng cửa lại.

"Ngươi ngươi... là ai?" Nam nhân ôm bụng đau đớn ngã ngồi dưới đất, nhìn hắc ảnh phía trước đi càng ngày càng tới gần, hần hoảng sợ động người.

Lôi Nặc nương ánh trăng ngoài cửa sổ mà đứng, từ trên cao nhìn xuống nam nhân nhát như chuột co thành một đồng dưới đất, trong mắt tràn đầy khinh thường cùng ghét bỏ: "Cho ngươi hai lựa chọn, một: chủ động cách Ôn xa một chút, hai: ta ép ngươi cách Ôn xa một chút, chọn đi!"

Ôn? Nam nhân ngẩn người, thì ra là nô lệ khác của chủ nhân tới đoạt người.

"Người có hiểu quy củ hay không! Ta đã dùng tiền mua hai tháng thời gian của Ôn, hai tháng sau mới đến lượt người!" Nam nhân lớn tiếng nói.

"Ha ha~" Tiếng cười quái dị vang lên trong căn phòng tối tăm, không biết khi nào Lôi Nặc đã ngồi xổm bên cạnh nam nhân, đao trong tay kề vào cổ nam nhân nói: "Ta nói cho người biết, trên đời này chỉ có quy củ là thứ mà ta không hiểu và vĩnh viễn cũng không muốn hiểu." Dưới tay hơi dùng sức, lưỡi đao sắc bén cứa vào làn da: "Đừng vô nghĩa, kiên nhẫn của ta không có nhiều, mau chọn!"

"Người!" Chỗ cổ đau đớn làm toàn thân nam nhân đều dựng lông mao, hần run sợ liên tục nói: "Được được được! Ta rời khỏi, ngày mai ta liền rời đi Ôn, van xin người buông tha cho ta!"

"Rất tốt." Lôi Nặc sung sướng cười, hần thu hồi đao trong tay đứng dậy: "Nhớ kỹ lựa chọn của người, ngày mai ta không nghĩ lại thấy người ở chỗ này." Nói xong, hần bước nhanh ra ngoài, còn rất lễ phép đóng cửa lại.

... ..

Lôi Nặc hoài nghi phương thức mở mắt của mình không đúng, toàn thân hần cứng đờ nằm trên giường, trước ngực, giữa hai chân đều bị tứ chi của người khác chiếm cứ, nơi nào đó còn xảy ra biến hóa rất lớn từ mềm chuyển thành cứng. Lôi Nặc nhắm mắt lại, một lúc sau lại mở mắt ra... Tình huống vẫn như cũ không thay đổi.

"Ngô~" Nữ nhân bên người ngậm khe một tiếng, tay chân lười biếng giật giật, cả người đều dán lên người Lôi Nặc.

Xúc cảm mềm như bông từ nửa người truyền đến, Lôi Nặc cả kinh đẩy người bên cạnh ra, cả người từ trên giường nhảy dựng lên.

Phanh!

"A!" Cả người Ôn Noãn bị lực đạo không khống chế của Lôi Nặc đẩy xuống giường, văng văng ngã trên mặt đất. Cô nước mắt lưng tròng trừng mắt với người vẫn còn đang đứng sững sờ tại chỗ, ủy khuất lên tiếng: "Người đang làm cái gì!"

"Thực xin lỗi." Lôi Nặc thành thật xin lỗi, vừa rồi là do hần quá kinh hoàng, khi đẩy cô đều đã quên cô chỉ là nữ nhân có thân hình mềm mại uyển chuyển.

"Còn không mau đỡ ta lên." Ôn Noãn ra lệnh nói.

Ở địa vị cao đã lâu Lôi Nặc vẫn chưa từng nghe qua loại giọng điệu ra lệnh này, hần ngẩn người, sau đó vòng qua giường đệm đi đến bên người Ôn Noãn.

Tầm nhìn thay đổi, không có giường đệm che chắn, nữ nhân quần áo lộn xộn hoàn toàn bại lộ trước mặt Lôi Nặc, tóc dài hơi hỗn độn xỏa tung ở phần lưng tuyết trắng, váy ngủ hai dây bị vén lên, lộ ra quần lót ren màu đen bên trong, chân dài trắng nõn giao nhau, chỗ đầu gối bởi vì bị va chạm mà hơi hơi sưng đỏ.

Lôi Nặc đột nhiên dừng chân, nghiêng người dời tầm mắt. Tuy rằng ở chiến trường lúc nào cũng có thể nhìn thấy hình tượng nữ chiến sĩ quần áo tả tơi, nhưng những người đó cùng nữ nhân thân thể kiều như* này không giống nhau, Lôi Nặc có chút xấu hổ mà mặt mày đỏ ửng.

(*) kiều như: mềm mại nhu nhúc

"Lại đây!" Ôn Noãn đối với Lôi Nặc đứng như đầu gỗ cách đó không xa lạnh giọng quát: "Người hại ta bị thương, hiện tại là không muốn phụ trách sao?"

Lôi Nặc rù rì mi mắt do dự một chút, sau đó liền nhắm mắt lại hướng chỗ Ôn Noãn đi đến.

"Già mù sa mưa." Mặt ngoài thì Ôn Noãn khinh thường cười nhạo, trong lòng lại đối với phản ứng của Lôi Nặc ban ngày mà cảm thấy buồn cười, không nghĩ tới chủ nhân cách là người ngây thơ như vậy.

Ôn Noãn nhìn Lôi Nặc nhắm hai mắt duỗi tay về phía mình, tròn mắt xoay chuyển, thân mình hoạt động một chút thay đổi tư thế.

Hình ảnh liếc mắt vừa rồi kia đã khắc sâu vào trong đầu Lôi Nặc, hần tính toán cách vài bước, sau đó duỗi tay hướng đến vị trí cánh tay của Ôn Noãn.

Chạm vào, cảm giác không đúng, ngón tay Lôi Nặc giật giật, chỗ này hình như không phải cánh tay.

"Tay người đang để chỗ nào!?" Ngữ khí Ôn Noãn lạnh lạnh nói, trong nháy mắt Lôi Nặc mở mắt thì nụ cười của cô đã không còn.

Lôi Nặc nhìn nhìn tay mình đặt trên ngực Ôn Noãn, thân mình lại lần nữa cứng đờ.

Mặt Ôn Noãn không cảm xúc bỏ tay Lôi Nặc ra, tự mình vươn cánh tay ôm cổ hần: "Ôm ta đến giường."

Lôi Nặc giống như bị choáng váng, một mệnh lệnh là một động tác, hần máy móc bế Ôn Noãn, nhẹ nhàng đặt cô lên trên giường.

Im lặng một lúc, Lôi Nặc mới cảm giác tìm về chính mình, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Ta sẽ phụ trách."

"Hả?" Ôn Noãn kỳ quái nhìn Lôi Nặc .

"Tuy rằng người tối hôm qua cùng người...không phải ta, nhưng ta có nhìn cùng... Khụ, sờ đến." Lôi Nặc có nút không tự nhiên quay đầu ho nhẹ một tiếng: "Tóm lại, ta sẽ đối với người phụ trách."

"Lôi Nặc, người không sao chứ?!" Về mặt Ôn Noãn bây giờ chính là 'đầu óc người không phải có bệnh chứ'.

"Sau khi về Lam Tĩnh ta sẽ chuẩn bị tốt hết thấy." Lôi Nặc nói.

"Từ từ." Ôn Noãn vội vàng mở miệng: "Nghệ thuật của ta chỉ có bồi ăn bồi chơi cùng bồi dạy dỗ, không có hạng mục cùng người khác kết hôn!"

Dạy dỗ? Roi da, cái cặp, bàn chải nhẹ nhàng quét, thờ dốc cầu xin tha thứ, cười khê đùa giỡn, trong đầu từng hình ảnh giống như một thước phim quay chậm từng chút hiện lên: "Là người!" Ngay sau đó hình ảnh gặp nhau ở nhà ăn phi thuyền cũng xuất hiện trong đầu, nữ hài xinh đẹp thanh lệ trước mắt cư nhiên là.... Vừa rồi hẳn căn bản không nghĩ tới cô cùng nữ nhân quyến rũ trong nhà ăn và nữ nhân không thấy rõ mặt trong trí nhớ là cùng một người.

"Cái gì là ta?" Ôn Noãn nhìn Lôi Nặc từ trên xuống dưới: "Người thật kỳ quái, toàn nói chuyện lung tung gì vậy?"

"Người.." Lôi Nặc nhất thời không biết xử lý quan hệ của hai người ra sao.

"Người cùng buổi tối hôm qua rất khác nhau." Ôn Noãn đùa giỡn nói: "Không phải là người có hai nhân cách đi, ban ngày thành thật, buổi tối nổi điên."

Lôi Nặc nhấp nhấp miệng, trầm mặc không nói chuyện.

"... Không phải thật sự là ta nói đúng đấy chứ?!" Ôn Noãn có chút kinh ngạc: "Người...người là Lôi Nặc nhân cách thứ hai?"

Lôi Nặc do dự một hồi mới mở miệng nói: "Ta là chủ nhân cách."

"Vậy cùng ta chơi là nhân cách thứ hai?" Ôn Noãn hỏi.

"Đúng vậy." Lôi Nặc gật đầu. Ngay từ đầu là hẳn cho rằng nhân cách ban đêm kia chiếm tiện nghi của một nữ tử đẳng hoàng bởi vì nhìn cô rất thuần lương, mà chính hẳn cũng không cần thận chiếm tiện nghi của nữ hài nên mới muốn phụ trách với cô. Hiện tại mới phát hiện nữ nhân là người chơi, cô cùng nhân cách ban đêm kia là quan hệ bạn chơi, phát sinh chuyện gì đều là người tình ta nguyện.

Nhưng mà... Đối với nữ nhân này người tình ta nguyện là thành lập dựa trên cơ sở người khác mà không phải chủ nhân cách như hẳn. Hiện tại, không được 'người tình ta nguyện' mà hẳn lại chiếm tiện nghi của cô, vậy hẳn có nên phụ trách hay không...

... ..

Tác giả có điều muốn nói: Viết đến khúc cuối cùng, Cúc Hoa đều bị chính mình làm cho hôn mê...sợ có tiểu khả ái sẽ mơ hồ nên ở chỗ này giải thích một chút: [chủ nhân cách Lôi Nặc cho rằng người Ôn Noãn cho phép 'tùy tiện xem tùy tiện sờ không cần phụ trách' là nhân cách thứ hai, hẳn là chủ nhân cách không có quyền lợi này. Cho nên hẳn đã xem cùng sờ soạng là cần phải phụ trách. Nhưng hẳn cùng nhân cách thứ hai là một người nên không cần phụ trách, chỉ là trong nội tâm nghĩ không được trách nhiệm cho lắm]

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Đầu Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Tướng Quân Tinh Phân Yêu Ta (6)

Lôi Nặc yên lặng nhìn Ôn Noãn ngồi trên giường vuốt ve đầu gối, không có son phấn trang điểm, lúc này cô thật giống như tiểu cô nương nhà bên. Chắc là vừa rồi thật sự đau, hàng lông mày nhỏ của cô nhú chặt lại với nhau, vẻ mặt vừa buồn cười vừa đáng yêu.

Ôn Noãn mát xa đầu gối cùng cánh tay một lúc, đến khi đau đớn giảm bớt mới nói: "Sao người lại giống đầu gối vậy, còn không tìm chỗ nào mà ngồi xuống." Cô buồn cười nhìn Lôi Nặc vẫn còn đứng tại chỗ bất động, giờ tay chỉ chỉ giường điện: "Ngồi chỗ này đi."

"Không cần." Lôi Nặc lắc đầu cự tuyệt.

Tốt, núi không theo ta ta liền đến núi, Ôn Noãn động người bò xuống giường, đi chân trần đến chỗ Lôi Nặc.

Ánh mắt Lôi Nặc di chuyển theo bước chân Ôn Noãn, nhìn cô từng bước một đến gần mình, ngón tay không chịu khống chế giật giật, ngay sau đó bị ngăn lại.

"Người còn rồi rắm chuyện vừa rồi?" Hai tay Ôn Noãn khoanh trước ngực, cười hỏi.

Lôi Nặc trầm mặc không nói.

Ngón tay Ôn Noãn động một chút, sau đó duỗi tay, tập kích ngực Lôi Nặc.

Về mặt Lôi Nặc ngốc bức.

Áo ngủ cũng không dày lắm, hai người có thể cảm nhận được độ ấm trên làn da đối phương, ngón tay Ôn Noãn giật giật, sờ sờ lại nhéo nhéo.

"!!!" Lôi Nặc chụp bay tay Ôn Noãn, lui về sau một bước, cố tránh Ôn Noãn phi lễ.

"Um, tuy rằng đã sờ qua rất nhiều lần nhưng xúc cảm vẫn tốt như vậy, làm người ta không muốn buông tay." Ôn Noãn ái muội cười nói, đưa tay đã sờ qua ngực Lôi Nặc hôn hôn.

"Người!" Lôi Nặc nín thở nhìn Ôn Noãn hôn tay đã sờ qua ngực hắn, tim càng đập nhanh hơn.

"Bây giờ chúng ta huê nhau." Ôn Noãn buông tay: "Vừa rồi người sờ ta, hiện tại ta sờ người, chúng ta huê nhau, người cũng đừng rồi rắm loại chuyện này."

Nào có chuyện huê nhau như vậy! Lôi Nặc đỏ mặt, mặt không đổi sắc phun tào trong lòng.

"Ta muốn tắm rửa, người muốn cùng ta tắm sao?" Nói xong, Ôn Noãn bắt đầu cởi quần áo.

Phanh!

Tiếng đóng cửa thật lớn trả lời câu hỏi của Ôn Noãn.

"Ôn tiểu thư, Kiệt Sâm tiên sinh nói hẳn có chuyện phải đi trước." Người trông giữ biệt thự cung kính truyền lời dặn dò của khách nhân cho Ôn Noãn biết.

"Được, đã biết." Đoán trước được điều này nên Ôn Noãn bình đạm gật đầu. Phòng chừng là Lôi Nặc buổi tối tìm khách nhân này nói chuyện nhân sinh, bằng không sẽ không có khả năng ngay cả một câu cũng không nói mà đã cả đêm rồi đi.

Cho rằng không có Kiệt Sâm là sẽ đến lượt hắn sao? Tường bở! Ôn Noãn nhẹ giọng cười, gọi điện thoại cho Khắc Thác Nhĩ.

"Làm sao vậy?" Điện thoại mới vang vài tiếng, Khắc Thác Nhĩ đã bắt máy.

"Khách nhân chạy, người an bài người tiếp theo lại đây đi." Ôn Noãn nói.

"Người đem khách nhân dọa chạy!?" Khắc Thác Nhĩ kinh ngạc hỏi: "Người đã làm gì?"

"Không có a, ta cái gì cũng không làm, tự hắn đi, nói là có việc phải làm." Ôn Noãn vô tội nói.

"Phải không..." Khắc Thác Nhĩ hoài nghi: "Đã biết, ta sẽ an bài tốt."

Nói đến chuyện làm ăn, hiệu suất của Khắc Thác Nhĩ vẫn rất cao. Sáng sớm mới vừa nói chuyện qua điện thoại, giữa trưa hắn đã chọn tốt khách nhân đưa đến chỗ Ôn Noãn, khách nhân này vừa lúc ở tình cầu này làm việc, căn cứ nguyên tắc gần đây, Khắc Thác Nhĩ liền chọn trúng con dê béo này.

... ..

Giày cao gót màu đen không nhẹ không nặng đập trên cầu thang, nữ nhân khoác một tiểu tây trang màu đen, bên trong là một bộ váy ngắn bó sát người màu đỏ rực, nửa bộ ngực trắng nõn cùng chân dài lộ ra hấp dẫn tầm mắt mọi người.

Mọi người từ hai chân dài nhìn lên, nhìn qua vòng eo mảnh khảnh, dừng lại bộ ngực no đủ một lúc, cuối cùng thấy được một khuôn mặt không làm bất cứ kẻ nào thất vọng.

Ôn Noãn giờ tay vén tóc đỏ bên tai, mắt nhìn thẳng người đang ngồi ở bàn ăn bên cạnh lan can: "Xin hỏi, ngài là Nạp Nhĩ Khoa tiền sinh sao?"

"Là ta!" Ngay lúc Ôn Noãn đi vào nhà ăn, Nạp Nhĩ Khoa đã sớm chú ý tới cô.

"Ta là Ôn Noãn." Ôn Noãn tự giới thiệu nói.

"Ta biết ta biết!" Nạp Nhĩ Khoa hưng phấn liên tục gật đầu, hai mắt hật không thể dính trên người cô: "Mời ngồi!"

Ôn Noãn cởi áo khoác ngoài ra, lộ ra bờ vai cùng tấm lưng trắng nõn, dưới các loại ánh mắt cực nóng bình tĩnh ngồi đối diện với Nạp Nhĩ Khoa.

Một góc khác của nhà ăn lộ thiên, Lôi Nặc một bên dùng bữa trong tay chọc chọc đồ ăn trên bàn, một bên mặt không đổi sắc nhìn chăm chăm hai người cách đó không xa đang trò chuyện vui vẻ.

"Lôi...Nặc, ngươi không thích ăn rau xà lách sao?" Bởi vì là lần đầu tiên đơn độc cùng người trong lòng ăn cơm, Lai Đặc Tư có chút khẩn trương cùng hồi hộp. Hôm nay vốn là cô, đại ca và Lôi Nặc ba người ăn cơm nhưng giữa đường đại ca có việc phải rời đi nên bây giờ chỉ có hai người cùng nhau ăn cơm.

Lôi Nặc nghe vậy thu hồi ánh mắt, nhìn rau xà lách bị mình chọc đến nát bét, không được tự nhiên ho khan một tiếng: "Vẫn tốt." Nói xong hắn liền đưa một lá rau vào miệng.

"Lôi Nặc, ngươi...ngươi có tâm sự gì sao?" Lai Đặc Tư thật cẩn hỏi. Từ lúc gặp mặt đến bây giờ, hắn thất thần không dưới mười lần, đây là chuyện trước nay chưa từng xảy ra.

Trong đầu hiện lên hình ảnh sáng sớm bị Ôn Noãn sờ ngực, Lôi Nặc mặt không cảm xúc lắc đầu: "Không có." Theo sợi tóc đang đưa, hai tai phấp phồng như ẩn như hiện.

Tầm mắt Lai Đặc Tư hơi hơi lệch về một bên, dừng lại trên lỗ tai phấp phồng, cô nhấp nhấp miệng, theo phương hướng vừa nãy Lôi Nặc nhìn chăm chăm nhìn lại, vừa lúc đụng phải một con ngươi mỉm cười.

Nữ nhân xinh đẹp quyến rũ một tay chống cằm yên lặng nhìn mình, hai mắt phản chiếu ý cười, khoe miệng ngoéo một cái giống như trào phúng lại giống như khiêu khích.

Nắm thật chặt dao ăn trong tay, vẻ mặt Lai Đặc Tư có chút không tốt quay đầu lại.

"Lôi Nặc luôn nhìn chăm chăm nhân gia muội tử, chẳng lẽ là đã thích nhân gia?" Lai Đặc Tư giống như nhẹ nhàng mở miệng trêu đùa.

Thích? Lôi Nặc ngẩn ngơ, theo bản năng nhìn về phía Ôn Noãn, chỉ thấy nữ nhân trang dung điểm lệ ý cười tràn đầy nhìn mình, thấy hắn nhìn qua, cô nghịch ngợm chớp chớp mắt, môi đỏ hơi nâng, cách không nhiệt tình tặng hắn một nụ hôn gió.

"Không thích." Lôi Nặc không được tự nhiên thu hồi tầm mắt, tốc độ trả lời có chút nhanh.

Lai Đặc Tư: ta thoát nhìn rất dễ lừa sao....

Mỹ nữ Liên Minh nhiều không kể xiết, ngự ty thành thực gọi cảm cũng có không ít, nhưng mà cô cũng chưa từng gặp qua mỹ nhân nào làm cho Lôi Nặc có phản ứng khác thường, nhìn hai tai phấp phồng sau tóc kia, Lai Đặc Tư liền biết hắn đối với nữ nhân tóc đỏ kia có cảm giác đặc biệt.

"Phải không..." Lai Đặc Tư miễn cưỡng tươi cười: "Nhưng mà cô ấy lớn lên quả thực rất đẹp mắt, khó trách Lôi Nặc sẽ chú ý đến cô ấy."

Cô ấy không trang điểm thì càng đẹp mắt, Lôi Nặc theo bản năng trả lời trong lòng, ngoài mặt thì không đổi sắc, giống như đối với người khác không quan tâm: "Cũng được."

Thấy Lôi Nặc không muốn cùng cô nói nhiều về chuyện nữ nhân tóc đỏ kia, Lai Đặc Tư thức thời không nói nhiều.

Không có đề tài, hai người lại lần nữa lâm vào trầm mặc, ăn xong cơm trưa, hai người về nhà gỗ của mình.

"Thế nào? Cùng Lôi Nặc ăn cơm có tiến triển gì không?" Âu Văn từ sớm đã chờ Lai Đặc Tư trong nhà gỗ, thấy cô trở về liền vội vàng mở miệng hỏi. Vì chế tạo cho em gái nhỏ nhà mình cơ hội, gần đây nhà ăn hắn cũng không đi.

"Ăn cơm thì có gì có thể tiến triển." Lai Đặc Tư vốn dĩ đã vì nữ nhân tóc đỏ mà phiền lòng, bị vẻ mặt chờ mong của Âu Văn càng làm cho nghẹn khuất: "Em thấy Lôi Nặc đối với em không có hứng thú, hắn thích nữ nhân thành thực gọi cảm hơn."

Âu Văn kinh ngạc nhìn Lai Đặc Tư đang sắc mặt khó coi: "Hắn nói như vậy?"

"Hắn chưa nói qua, nhưng vừa rồi ăn cơm ở nhà ăn có một nữ nhân xinh đẹp quyến rũ, hắn nhìn cô ấy một hồi lâu." Lai Đặc Tư ủ rũ cụp đuôi ngồi trên sô pha. Quả nhiên cô vẫn là từ bỏ đi, yêu thầm cũng tốt, ít nhất có thể làm bạn cùng hắn, nếu chủ động mà thất bại, ngay cả cơ hội đứng trước mặt hắn cũng không có.

"Em gái ngốc, là nam nhân đều sẽ đối với nữ nhân xinh đẹp nhìn nhiều một chút, như vậy cũng không đại biểu đó là loại hình mà hắn thích." Âu Văn buồn cười xoa xoa đầu Lai Đặc Tư: "Loại hình Lôi Nặc thích tuyệt đối là tiểu muội ngoan ngoãn như ngươi, ca ca ta cùng hắn làm huynh đệ nhiều năm như vậy còn không biết sao."

"Thật vậy?" Lai Đặc Tư chờ mong nhìn Âu Văn.

"Đúng vậy!" Âu Văn ngồi bên người Lai Đặc Tư: "Ngươi xem những tiểu thuyết phim truyền hình kia, nữ chủ đều không phải là loại nữ hài như ngươi sao, nữ nhân lớn lên xinh đẹp đều là mệnh nữ phụ."

Lai Đặc Tư ban đầu là muốn từ bỏ, ngoan ngoãn làm người yêu thầm bảo hộ bên người Lôi Nặc, nhưng mà chỉ cần cô nghĩ đến cảnh một ngày nào đó Lôi Nặc cùng nữ nhân khác kết hôn sinh con, ân ái cả đời, trong lòng cô liền khó chịu.

Nghe được ca ca nói, Lai Đặc Tư quyết định tự mình nỗ lực một phen.

Sau khi hạ quyết tâm, Lai Đặc Tư lập tức cầm điện thoại lên gọi cho chủ quản biệt thự: "Chào ngài, phiền toái mang một ít nguyên liệu nấu ăn đến nhà gỗ số 12."

"Ngươi muốn làm cơm?" Âu Văn sững sốt, ngay sau đó hiểu được: "A! Ngươi muốn bắt lấy dạ dày Lôi Nặc?"

"Không phải." Cô là muốn bắt lấy dạ dày của nữ nhân tóc đỏ.

"Ta đã ăn xong, cảm ơn ngươi đã tiếp đãi." Sau khi Lôi Nặc rời đi, Ôn Noãn cũng buông dao nĩa.

"Liên ăn ít như vậy sao? Nếu không chọn món khác? Tôm hùm nơi này bọn họ làm cũng không tồi." Nạp Nhĩ Khoa ân cần nói.

"Không cần." Ôn Noãn lắc đầu cự tuyệt: "Ta mệt mỏi, muốn về nhà gỗ nghỉ ngơi." Trên thực tế chính là ăn no cho nên lười đi.

"Được được, để ta đưa ngươi về." Nạp Nhĩ Khoa vội vàng đứng lên. Dù sao hắn chờ mong nhất chính là tiết mục buổi tối, hạng mục du ngoạn bên ngoài không có cũng không sao, trong lòng Lạp Nhĩ Khoa nghĩ.

Sau khi trở lại nhà gỗ, Ôn Noãn liền nằm dài trên ghế. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra khẳng định buổi tối Lôi Nặc sẽ lại đây, nhân lúc thời gian còn sớm cô phải ngủ một giấc, buổi tối mới có tinh lực xử lý các loại tình huống.

Ghế nằm nhẹ nhàng đưa, Ôn Noãn chậm chậm đi vào giấc ngủ say.

.....

Thịch thịch thịch!

Tiếng động ngoài cửa đánh thức Ôn Noãn đang ngủ, cô lười biếng ngồi dậy, xoa xoa hai mắt.

"Ai vậy?" Nạp Nhĩ Khoa biết mình muốn nghỉ ngơi cho nên sẽ không đến quấy rầy mình, cũng chỉ còn lại chủ nhân cách Lôi Nặc là người quen, chẳng hề thật sự là hắn?

Ôn Noãn nhanh chóng vỗ vỗ mắt, có chút chờ mong mở cửa, lọt vào tầm mắt chính là một người mặc váy trắng liền áo, tóc đen dài như tơ lụa xoắn sau lưng, là một nữ sinh đáng yêu trang điểm tươi mát.

Lai Đặc Tư Ba Lợi?

"Buổi chiều tốt." Lai Đặc Tư đối với người đứng trước cửa cười thân thiện.

....

Ôn Noãn thừa nhận chính mình ở nhà ăn có khiêu khích Lai Đặc Tư một chút, nhưng đó chỉ là hứng khởi nhất thời của cô, không nghĩ tới kích thích lớn quá, nữ chủ đã tìm tới cửa.

"Buổi chiều tốt." Trong lòng không ngừng suy nghĩ mục đích của Lai Đặc Tư khi đến đây, mặt ngoài Ôn Noãn lại tươi cười nói: "Xin hỏi có chuyện gì sao?"

"Ta làm một ít điểm tâm nhỏ, tặng cho ngươi, hy vọng ngươi không ghét bỏ." Lai Đặc Tư cầm hộp thức ăn trong tay đưa qua.

"Không thân cũng chẳng quen, sao có thể không biết xấu hổ nhận đồ của người." Ôn Noãn xua xua tay không nhận. Hai người là lần đầu tiên gặp mặt, hơn nữa còn là loại gặp mặt không mấy hài hòa, Lai Đặc Tư nhiệt tình tới cửa tặng lễ như vậy, rất khả nghi!

"Chúng ta đã gặp qua, ở nhà ăn lộ thiên." Lai Đặc Tư vội vàng mở miệng: "Người vừa xuất hiện ta đã chú ý đến người, người lớn lên thật xinh đẹp!" Về mặt cô chân thành tha thiết, thật giống như cuộc gặp gỡ ở nhà ăn không làm cô bất mãn, hoặc là nói, cô ta làm bộ không hiểu ánh mắt trào phúng của mình, làm ra bộ dáng 'ánh mắt đầu tiên đã có hảo cảm với người.'

Hai tay Ôn Noãn khoanh trước ngực, bả vai dựa vào tường cười nói: "Xin lỗi, ta chỉ có hứng thú với khác phái."

"Không, không....ta không phải có ý tứ kia." Lai Đặc Tư đỏ bừng mặt giải thích: "Ta chính là...chính là muốn thỉnh giáo một chút kỹ năng trang điểm của người."

"Trang điểm?" Ôn Noãn nhướn mày.

"Vị hôn phu của ta giống như rất thích cách trang điểm của người, cho nên ta muốn học tập một chút." Nói đến vị hôn phu, về mặt Lai Đặc Tư ngọt ngào.

"Vị hôn phu?"

Rốt cuộc Ôn Noãn đã biết Lai Đặc Tư muốn làm gì, cô ta cho rằng cô cùng Lôi Nặc không quen biết cho nên lớn mật tới đây để tuyên thệ chủ quyền. Nếu cô thật sự không biết Lôi Nặc, đại khái là sẽ vì hắn là hoa đã có chủ mà từ bỏ.

"Đúng vậy, vào giữa trưa khi người xuất hiện, vị hôn phu của ta nhìn người nhiều một chút, ta đều ghen tị." Lai Đặc Tư đáng yêu chu miệng, sau đó cười nói: "Cho nên ta đến tìm người để học hỏi kinh nghiệm."

"Thì ra nam nhân đó là vị hôn phu của người." Ôn Noãn nói theo Lai Đặc Tư: "Ta thấy các người nói chuyện không nhiều lắm, ta còn tưởng các người là bạn bè mới quen. Vậy xin lỗi, ta còn cảm thấy hứng thú với hắn đâu."

"Không sao, không sao." Lai Đặc Tư xua tay: "Hắn đúng là rất ưu tú, rất nhiều nữ sinh thích hắn."

"Vào đi, chúng ta có thể vừa uống trà vừa nói chuyện phiếm." Ôn Noãn nghiêng người, ý bảo Lai Đặc Tư tiến vào.

"Được." Lai Đặc Tư gật đầu, bước vào nhà gỗ.

Đêm khuya, trăng lưỡi liềm treo cao trên ngọn cây, sao trời dày đặc, lóe lên ánh sáng lộng lẫy.

Ôn Noãn mặc áo ngủ màu đỏ rượu ngồi trước bàn trang điểm, tay cầm son môi màu đỏ, nhìn mình trong gương, chậm rãi bôi lên môi một màu đỏ bùng.

Thịch thịch thịch..

"Tới." Ôn Noãn gom lại tóc dài, cổ áo ngủ mở rộng, lộ ra xương quai xanh cùng bả vai trắng nõn. Chuẩn bị xong xuôi hết thảy, cô tươi cười ái muội đi mở cửa phòng.

"Chủ nhân, chào buổi tối~" Lôi Nặc đem bó hoa hồng to đến trước mặt Ôn Noãn.

Tươi cười ái muội trên mặt nháy mắt biến mất không sót lại chút nào, Ôn Noãn nhú nhú mày hỏi: "Sao lại là người?"

Phong tình vạn chủng khi mở cửa biến mất không còn chút nào, nữ nhân lại biến thành bộ dáng lạnh nhạt tới hôm qua, Lôi Nặc không vui bẹp bẹp miệng, ủy khuất nhìn Ôn Noãn: "Nam nhân kia đều đã rời đi, các người cũng không còn hợp đồng."

"Ta liền hỏi tại sao hắn lại đột nhiên chạy, thì ra là người làm trò quỷ." Ôn Noãn hừ lạnh một tiếng: "Hình như trí nhớ của Lôi Nặc tiên sinh không được tốt lắm. Ta đã nói rồi, có rất nhiều khách nhân hẹn trước, hơn nữa còn xếp thành hàng dài. Vị khách nhân kia đi sẽ có khách nhân mới đến."

"Cái gì?" Lôi Nặc sùng sốt, khách nhân mới tới!?

Lôi Nặc không có ký ức của nhân cách ban ngày, hắn không thích có ký ức không phải của mình, vừa lúc, chủ nhân cách cũng nghĩ như vậy nên hai người không hẹn mà cùng ngăn cách nhau, chưa hề có ý từng có ý đồ câu thông. Trên thực tế, hắn có thể biết ký ức của chủ nhân cách, Lôi Nặc nhắm mắt nghĩ tới tình cảnh ban ngày, thông qua thị giác của chủ nhân cách, hắn thấy được một gương mặt xinh đẹp.

Ôn biết bí mật mình là nhân cách thứ hai, nhưng mà hình như cô ấy không để ý chút nào, thật vui vẻ! Nhưng mà nam nhân ghê tởm này là ai aa! Dựa vào cái gì cùng Ôn ăn cơm! Dựa vào cái gì thân mật với Ôn như vậy!!!!

"Nam nhân ghê tởm kia là ai?" Lôi Nặc kích động hỏi.

"Hắn không ghê tởm, hắn là khách nhân mới của ta." Ôn Noãn nghiêm túc nói: "Không có việc gì thì người đi đi, một lát nữa ta còn có việc phải làm." Nói xong, Ôn Noãn quyết đoán đóng cửa phòng.

Phanh! Cánh cửa đập vào bó hoa, nhiều cánh hoa rơi là tả trên đất, có mấy cành đã bị gãy.

Lôi Nặc tùy tay đem bó hoa ném vào thùng rác, sắc mặt âm trầm rồi đi.

... ..

Chủ thành Lam Tinh, nhà Lôi Nặc.

Kết thúc một ngày làm việc, quán gia kéo thân hình mệt mỏi về phòng mình, nước tắm đã có người hầu chuẩn bị tốt, hắn cởi chế phục trên người, cả người chìm vào trong nước.

"Hô---thoải mái." Nước ấm làm giảm mệt mỏi toàn thân, quán gia thoải mái hô một tiếng.

Reng reng reng!

Tiếng chuông thỉnh linh vang lên làm quán gia sợ tới mức giật mình một cái, hắn đột nhiên đứng lên từ trong bồn tắm đi ra, loà thể chạy ra khỏi phòng tắm.

"Thiếu..thiếu gia?" Tiếng chuông này chỉ có cuộc gọi từ thiếu gia mới có, quán gia luống cuống tay chân nhận điện thoại.

"Ừ, là ta." Thanh âm trầm ổn của Lôi Nặc từ trong điện thoại truyền đến.

"Thiếu gia, ngài có gì phân phó?" Quán gia cẩn thận hỏi. Ngày thường thiếu gia đúng giờ rời giường ăn cơm, so với đồng hồ còn chính xác hơn, nhưng giờ này còn chưa ngủ, gần đây thiếu gia đúng là càng ngày càng kỳ quái.

"Dạy dỗ sư vũ trường Khắc Thác Nhĩ, Ôn là người của Lôi Nặc Áo Tư Đình ta, người mơ ước Ôn đều là cùng gia tộc Áo Tư Đình đối nghịch. Mau đem những lời này nói ra ngoài, trước hừng đông phải làm cho người khắp thiên hạ đều biết." Lôi Nặc lạnh giọng phân phó.

"Vũ trường.. Dạy dỗ sư?" Quán gia vẻ mặt mong bức. Lúc trước thiếu gia độc thân ba mươi năm, không gần nữ sắc, hắn đều hoài nghi thiếu gia có yêu thích đặc thù gì đó. Ai biết chủ nhân mình im lặng thì thôi vừa lên tiếng chính là kinh người như vậy, cư nhiên là dạy dỗ sư của một vũ trường!

"Lập tức đi làm, làm không xong ta liền bắn chết ngươi!" Lôi Nặc lạnh giọng nói xong liền tắt điện thoại.

Tút tut!

Trong điện truyền ra âm thanh tut tut, ánh sáng trên màn hình xua tan đi một ít bóng tối trong phòng.

"Ư ư ư!" Nam nhân mặt mũi bầm dập bị trói trên ghế, trong miệng bị nhét đầy tất thối, hai mắt vì hoảng sợ mà tròn lên.

"Xuyt-" Lôi Nặc quay đầu lại, ngón tay để ở trên môi ý bảo nam nhân im lặng: "Lời ta nói vừa nãy ngươi nhớ kỹ sao?" Hắn lên tiếng hỏi.

"Ư ư ư!" Nam nhân vội vàng gật đầu.

"Rất tốt." Lôi Nặc gật gù đầu.

... ..

Tuy rằng chỉ có một lần nhưng Lôi Nặc lại không biết vì sao thành thói quen sáng sớm rời giường liền phát hiện mình cùng Ôn Noãn nằm cùng một giường. Đường nhiên có chút chuyện hắn vĩnh viễn đều không quen được.

Nửa người trái bị một thân hình mềm mại dán vào, trên ngực là một cánh tay trắng nõn, giữa hai chân bị một cái chân khác đè lên, nơi nào đó gắng gượng tuyên thệ nó kiêu ngạo.

"Ngô..." Ôn Noãn giật giật người.

"Tê ~" Nơi nào đó bị đè lại bị cọ, Lôi Nặc cả kinh từ trên giường nhảy lên.

Giường đệm bị chấn động kịch liệt, Ôn Noãn mơ mơ màng màng mở mắt, lọt vào trong tầm mắt là một khối cơ bắp rõ ràng, rất có giá trị lửa thể.

Ôn Noãn lưu manh huyết sao: "Sáng sớm như vậy liền cho ta một phần đại lễ."

Lôi Nặc luống cuống tay chân chui vào chăn, gương mặt trắng nõn đỏ bừng: "Ngươi...ta..."

"Ta biết." Ôn Noãn hiểu rõ vô vô vai Lôi Nặc: "Là nhân cách thứ hai bò lên giường, không phải ngươi."

"Đúng vậy." Lôi Nặc gật đầu.

"Khi ta từ phòng tắm đi ra, hy vọng ngươi đã thu thập tốt." Ôn Noãn một thân áo ngủ rời giường, cô đi đến tủ quần áo lấy ra một bộ y phục hướng

phòng tắm đi đến, cũng không quay đầu lại: "Không thu thập cũng không sao, đáng người người rất tốt, ra không ngại nhìn nhiều thêm vài lần."

Bị khích lệ Lôi Nặc càng cảm thấy thẹn...

Ôn Noãn ở trong phòng tắm rửa mặt xong, lại kéo dài một lúc, cảm thấy thời gian dài như vậy đến tiểu hài tử cũng mặc xong quần áo, lúc này cô mới mở cửa đi ra ngoài.

"Xin lỗi." Lôi Nặc xin lỗi Ôn Noãn.

"Không sao, người không cần để ý cái này." Ôn Noãn cười vẫy vẫy tay.

Tuy rằng là nhân cách khác bỏ giường, nhưng buổi sáng thức dậy hán cũng không lập tức rời giường, nói đến cùng, tiện nghi này hán cũng chiếm một chút...

Thấy Lôi Nặc đứng tại chỗ không biết suy nghĩ gì đó, Ôn Noãn đến trước mặt hán trên đùa hỏi: "Người còn rối rắm cái gì? A! Ta đã biết, vừa rồi ta nhìn thấy người lỏa thể, vì huê nhau, người cũng muốn nhìn ta một chút sao?"

Phanh!

Lôi Nặc lại lần nữa dùng tiếng đóng cửa trả lời vấn đề của Ôn Noãn.

...

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Đều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Tướng Quân Tinh Phân Yêu Ta (7)

"Phốc-" Ôn Noãn bị phản ứng đáng yêu của Lôi Nặc làm cho bật cười thành tiếng.

Quả nhiên trên đùa hán tử ngây thơ như vậy còn rất có ý tứ.

Ôn Noãn cười cười, đột nhiên chuông điện thoại vang lên. Sáng sớm ai đã gọi điện, cô nghi hoặc nhận cuộc gọi.

"Ôn, khi nào thì người có quan hệ cùng tướng quân Tinh Tế!" Giọng nói lớn tiếng của Khắc Thác Nhĩ từ trong điện thoại truyền đến.

"Tướng quân Tinh Tế cái gì?" Ôn Noãn nghi hoặc khó hiểu hỏi.

"Nửa đêm ngày hôm qua Lôi Nặc Áo Tư Đình chiếu cáo thiên hạ nói người là người của hán, người mơ ước người là đều cùng gia tộc Áo Tư Đình đối nghịch!" Khắc Thác Nhĩ kích động nói. Tinh tế tướng quân là người nào, chính là lãnh đạo cao tầng của quân đội! Ôn Noãn trên trục người này còn không biết là phúc hay họa, nếu Áo Tư Đình thật lòng còn tốt, nếu hán chỉ là nhất thời hứng thú, chờ chơi chán xong còn không biết sẽ thế nào đâu...

"..." Ôn Noãn đề xuống tâm tình nhộn nhạo, ra về tức giận nói: "Khách nhân của ta có phải hay không đều chạy?!"

"Đương nhiên, ai dám cùng nhà Áo Tư Đình đoạt người!" Khắc Thác Nhĩ theo bản năng trả lời, sau mới phản ứng lại: "Đã đến lúc nào rồi người còn để ý

cái này!" Vị kia chính là tướng quân tinh tế đó!

Ôn Noãn không phản ứng Khắc Thác Nhĩ ở đó kêu kêu quát quát, cô dứt khoát tắt điện thoại, giống như một con gió biến mất ở nhà gỗ.

... ..

Lôi Nặc bị Ôn Noãn trần trụi đùa giỡn mà có chút thẹn quá thành giận, giận này không phải hướng đến ai khác mà hấn giận chính mình. Hấn thừa nhận mình không phải là người da mặt mỏng, nhưng cứ mỗi lần ở trước mặt nữ nhân kia đều bị cô làm cho ngượng ngùng giống như đại cô nương, thật sự là mất mặt!

Thân là một nam nhân, sao có thể để một nữ nhân mềm mại đè đầu cưỡi cổ! Lôi Nặc nắm nắm tay.

Lại nói, nữ nhân kia đúng là mềm mại, kiều kiều nhu nhu, làn da trắng nõn chạm vào một cái là có vết hồng, eo tinh tế giống như dùng một chút lực là có thể ôm.

???

!!!

Bang! Lôi Nặc yên lặng cho mình một cái tát.

"Làm sao vậy? Gần đây toàn nhìn thấy người tự ngược." Âu Văn đứng ở cửa nhà gỗ nhìn Lôi Nặc buồn cười hỏi.

Có một câu nói rất đúng, muốn bắt được tâm nam nhân phải bắt được dạ dày của hấn. Câu nói này còn lưu truyền đến bây giờ hoàn toàn đã chứng minh độ chính xác của nó.

Làm ca ca sinh sống cùng Lai Đặc Tư hơn hai mươi năm, Âu Văn đối với trù nghệ em gái nhà mình vẫn rất tin tưởng, trong mắt hấn, nếu có người nói đồ ăn em gái mình làm ra không thể ăn vậy nhất định là vị giác của người đó có vấn đề. Với tự tin như vậy, sáng sớm Âu Văn đã bảo Lai Đặc Tư chuẩn bị bữa sáng dinh dưỡng phong phú, tự mình đến nhà gỗ Lôi Nặc cùng hấn ăn bữa sáng. Ai biết lại đụng phải Lôi Nặc từ ngoài trở về, lại còn đụng phải hiện trường hấn tự ngược.

"Sao người lại đến đây?" Lôi Nặc ra vẻ bình tĩnh buông tay, vẻ mặt 'vừa rồi chính là ảo giác của người.'

"Lôi Nặc vì sao người lại tự đánh mình?" Âu Văn không nén được tò mò hỏi.

Lôi Nặc sẽ nói cho Âu Văn là bởi vì hấn nghĩ một vài chuyện không nên nghĩ nên tự đánh mình để thanh tỉnh sao? Đương nhiên là không có khả năng! Về mặt hấn lạnh nhạt liếc Âu Văn một cái, lướt qua hấn rồi đi: "Hẹn gặp lại."

"Ai từ từ từ, ta không hỏi còn không được sao." Âu Văn vội vàng giữ chặt Lôi Nặc: "Lai Đặc Tư chuẩn bị bữa sáng, cùng nhau qua ăn đi."

Lôi Nặc nhìn vẻ mặt chờ mong của Âu Văn, nhấp miệng gật đầu: "Người đi trước đi, ta tắm rửa xong liền qua."

"Được, người nhanh lên a! Lai Đặc Tư còn làm riêng sandwich người thích ăn đó." Âu Văn cười vẫy vẫy tay, xoay người rồi đi.

Trở lại nhà gỗ, Lôi Nặc cởi quần áo vào nhà tắm. Tuy rằng tối hôm qua trước khi ngủ hấn đã tắm một lần nhưng chuyện sáng nay làm hấn không thể không tắm lại lần nữa. Lôi Nặc đỏ mặt cởi quần lót đã ướt một mảnh...

Ôn Noãn một đường chạy như điên đến trước cửa nhà gỗ Lôi Nặc, cô nhíu chặt mày, vẻ mặt phẫn nộ nắm tay phá cửa: "Lôi Nặc! Ta biết người ở bên trong! Người có bản lĩnh đoạt con đường phát tài của ta thì phải có bản lĩnh mở cửa!"

Đang ở trong nhà tắm, Lôi Nặc một tay cầm quần lót, toàn thân trần trụi vẻ mặt mòng bức. Tiếng đập cửa vẫn còn, Lôi Nặc đột nhiên phục hồi lại tinh thần, hấn nhìn nhìn quần lót trong tay lại nhìn nhìn đồng quần áo dơ trong góc nhà tắm.

Ôn Noãn đập vài cái lên cửa phòng, thấy bên trong không ai lên tiếng, thuận thực lấy ra chìa khóa đã chuẩn bị sẵn. Xoay vài lần, thuận thực mở cửa.

Bố trí nhà gỗ ở làng du lịch đều giống nhau, toàn bộ chỉ có một phòng khách, một phòng ngủ, một phòng bếp và một phòng tắm. Ôn Noãn quen cửa quen nẻo dạo quanh phòng một vòng, không nhìn thấy bóng người Lôi Nặc liền đem ánh mắt đặt trên cửa phòng tắm.

Phanh! Cửa phòng tắm không khóa đột nhiên bị người đẩy ra.

Phòng tắm hơi nước mờ mờ, vòi hoa sen vẫn đang chảy, Lôi Nặc toàn thân trần trụi ngồi xổm góc tường, trong tay còn cầm quần áo bẩn, toàn thân cứng đờ ngẩng đầu nhìn Ôn Noãn đột nhiên xông tới.

Lôi Nặc: "..."

"...Chào." Ôn Noãn gơ tay chào.

"Đi ra ngoài!" Lôi Nặc đen mặt lạnh giọng quát.

Bị rống một tiếng Ôn Noãn cũng không cao hứng, cô không lùi mà tiến, thoải mái rảo bước vào phòng tắm, tiện tay khóa cửa lại.

Ngồi xổm phía dưới hai mắt nhìn Ôn Noãn lại gần Lôi Nặc càng cảm thấy áp lực, hần nhủu nhủu mảy, từ trong đồng quần áo bản cầm lấy một cái áo che trước người, sau đó đứng lên: "Ta bảo người ra ngoài!"

Ôn Noãn giương như là giận quá hóa cười, cô dẫm sàn nhà ướt đẫm, chậm rãi đến trước mặt Lôi Nặc: "Ta không ra, người còn có thể bắt ta làm thế nào?" Nói xong, cô dơ tay đẩy hần, đem hần dè trên tường.

Hai tay Lôi Nặc nắm chặt áo che thân thể trần trụi của mình, sắc mặt vì bị Ôn Noãn đè trên tường mà từ đen chuyển thành hồng: "Rốt cuộc người muốn làm gì?"

"Đừng khản trương." Ôn Noãn hơi dựa sát vào, đến khi môi chạm môi mới dừng lại: "Ta muốn tìm một Lôi Nặc khác."

"Người tới tìm hần?" Mắt phượng của Lôi Nặc nheo lại.

"Đúng vậy." Ôn Noãn cười lên tiếng: "Ngoan. Đem hần thả ra." Ta muốn tìm hần nói chuyện nhân sinh.

"Đi ra ngoài." Lôi Nặc giọng điệu bình đạm nói.

"Người cho hần đi ra, ta liền ra ngoài." Ôn Noãn nói.

"Buổi tối hần mới đến, người muốn tìm hần thì buổi tối lại đến đây." Lôi Nặc quay đầu nhìn nơi khác.

"Thật sự?" Ôn Noãn hoài nghi nhìn hần.

"Ta không cần lừa người." Lôi Nặc quay đầu trừng mắt nhìn Ôn Noãn.

Ôn Noãn thu hồi tay chống lên vách tường, chậm rãi kéo ra khoảng cách giữa hai người: "Xin lỗi, vừa rồi là ta quá nôn nóng."

Lôi Nặc nhấp nhấp miệng không trả lời.

"Lại nói, việc này đối với người cũng có ảnh hưởng." Ôn Noãn nói: "Người tắm rửa đi, ta ra ngoài chờ người."

Trong nhà gỗ của Lai Đặc Tư...

Âu Văn ngồi trong phòng khách, chờ đợi ăn cơm sáng, ti vi trước mặt truyền ra tin tức sáng sớm.

Tin tức nóng hổi: Tướng quân trẻ tuổi nhất Liên Minh Lôi Nặc Áo Tư Đình thích một dạy dỗ sư ban đêm, cũng đối với toàn tỉnh cầu cảnh cáo, mơ ước người trong lòng của hần là đối nghịch với gia tộc Áo Tư Đình.

"Phốc!!" Âu Văn phun một ngụm nước trà trên mặt đất: "Lai Đặc Tư, Lai Đặc Tư, em mau tới đây xem!" Hần cuồng quát gọi Lai Đặc Tư còn đang bận rộn trong nhà bếp.

"Làm sao vậy?" Lai Đặc Tư nghi hoặc đi ra nhà bếp.

"Em xem cái này!" Âu Văn chỉ vào kên vẫn đang phát tin tức trên tivi.

Lai Đặc Tư nhìn theo ngón tay Âu Văn, từng giây từng giây trôi qua, mặt cô cũng càng ngày càng trắng.

Nữ nhân tóc đỏ trong ảnh kia có hóa thành tro Lai Đặc Tư cũng không quên, cô có chút không thể tin lấy ra điện thoại lên máy trang web đáng tin cậy tra tin tức, phát hiện trên đó toàn bộ đều là tin của Lôi Nặc và nữ nhân kia, còn có người nói xác thật dạy dỗ sư Ôn không tiếp khách nữa, khách nhận hện trước lúc trước cũng không tự giác mà hủy hợp đồng, giống như rất sợ hãi thế lực nhà Áo Tư Đình.

Tin tức này, tám chín phần mười đều là sự thật, người bình luận bên dưới đều cho là như vậy.

"Không có khả năng...không có khả năng!" Lai Tư Đặc kinh hoàng lắc đầu: "Bọn họ cơ bản là không biết nhau!" Nếu nhận thức vì cái gì lại không chào hỏi! Nếu bọn họ quan hệ thân mật như vậy, vì sao nhìn thấy đối phương cùng khác phải ăn cơm lại không tức giận!

"Lai Đặc Tư! Lai Đặc Tư!" Âu Văn vội vàng ôm Lai Đặc Tư an ủi: "Đừng hoảng hốt, tin tức này khẳng định là giả! Ánh mắt Lôi Nặc có kém cũng sẽ không tìm một dạy dỗ sư ở quán bar làm lão bà!"

Người trong tivi còn vẽ mặt hung phấn nói một vài tin tức nhỏ, tin tức này bị mấy tin nóng nhỏ đó làm cho càng chân thật, Lai Đặc Tư càng nghe càng hoảng hốt, ca ca nhà mình căn bản không thể an ủi tâm hoảng loạn của cô.

"Ta muốn đi tìm hần!" Lai Đặc Tư dùng sức đẩy Âu Văn ra: "Ta muốn đi tìm hần hỏi rõ ràng!"

"Từ từ đã Đặc Tư!" Âu Văn bắt lấy tay Lai Đặc Tư ngăn cản cô xúc động, lại bị cô ném ra.

Lai Đặc Tư một đường chạy đến nhà gỗ Lôi Nặc, dùng tay gõ gõ cửa, không nghĩ tới cứ thế đem cửa đẩy ra. Trong phòng hai người ngồi trên sô pha nghe tiếng đều quay đầu lại, nhìn về phía Lai Đặc Tư đứng ở cửa thờ hồn hèn.

"Các người?!" Lai Đặc Tư khó có thể tin được ôm ngực lùi lại mấy bước, nước mắt theo làn mi tràn ra.

"Lai Đặc Tư!" Ôn Noãn kinh hoàng từ trên sô pha đứng lên: "Người nghe ta giải thích!"

"Giải thích cái gì!" Lai Đặc Tư rống to.

"Lúc trước thật sự là ta không biết người là vị hôn thê của Lôi Nặc!" Ôn Noãn nôn nóng nói.

"Vị hôn thê?" Lôi Nặc nhú nhú màu.

Sắc mặt Lai Đặc Tư trắng bệch, vẻ mặt hoảng loạn nhìn Lôi Nặc.

"Về sau ta cũng không nhận sinh ý của hân, hôm nay ta đến đây là để giải quyết một vài việc lúc trước, tuyệt đối không giống như người nghĩ!" Ôn Noãn cực lực giải thích.

Lôi Nặc từ sôfa đứng lên, ánh mắt sắc bén nhìn Lai Đặc Tư: "Vị hôn thê là chuyện như thế nào?"

"Lôi Nặc, người nghe ta giải thích!" Lai Đặc Tư hoảng loạn nhìn Lôi Nặc, nước mắt mãnh liệt trào ra, ngăn cũng ngăn không được.

"Được, người nói." Lôi Nặc gạt đầu, ý bảo Lai Đặc Tư có thể nói.

"Ta..." Lai Đặc Tư khó khăn nói: "Ta thích người! Từ thật lâu trước đây ta đã thích người!"

Về mặt Lôi Nặc không dao động: "Hai việc này có quan hệ gì sao?"

"...Phốc!" Ôn Noãn vội vàng che miệng lại, quay mặt đi.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Đều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Tướng Quân Tinh Phân Yêu Ta (8)

Ôn Noãn nhanh chóng bị phản ứng ngay thẳng của Lôi Nặc làm cho cười đã chết, cô đưa lưng về phía hai người, che miệng cười đến cả người run rẩy.

Lai Đặc Tư không nghĩ tới Lôi Nặc không có nhân tính như vậy, trực tiếp bỏ qua lời nói của cô, càng không màng mặt mũi của nữ nhi mà tiếp tục truy vấn.

"Lôi Nặc..." Hai mắt Lai Đặc Tư chứa đầy nước mắt, tình ý chân thành nhìn Lôi Nặc muốn nói lại thôi, giống như có nguyên nhân thân bất do kỷ nào đó mà không thể nói ra.

Lực chú ý của Lôi Nặc đã sớm bị hấp dẫn kể từ khi Ôn Noãn quay lưng về phía hân, bà vai gầy yếu kia run run, nữ nhân giống như chịu áp lực mà đưa

lưng về phía hắn, kết hợp với lời nói vừa rồi, hình ảnh 'nữ nhân yêu đương chịu ủy khuất' cứ thế được não Lôi Nặc tưởng ra.

"Ồn..." Lôi Nặc đang định nói gì đó thì bị Âu Văn vội vàng vọt vào nhà gỗ cắt đứt.

"Lôi Nặc, người làm gì em gái ta?!" Thấy em gái vẫn luôn kiên cường nhà mình cư nhiên khóc đáng thương như vậy, hắn nhất thời khó thờ mở miệng chất vấn.

"Ca ca người hiểu lắm rồi, Lôi Nặc không làm gì với ta cả." Lai Tư Đặc vội vàng giải thích.

Vừa rồi là bởi vì nhìn đến em gái khóc thê thảm cho nên quá sốt ruột, sau khi bình tĩnh lại Âu Văn tin tưởng Lôi Nặc sẽ không làm gì em gái mình.

"Vậy em làm sao vậy?" Âu Văn lo lắng nhìn Lai Tư Đặc.

"Em không có việc gì." Lai Tư Đặc dùng sức lắc đầu, cái mũi lên men làm nước mắt chảy càng nhiều.

Nhìn bộ dáng này của cô, Âu Văn sao có thể tin tưởng cô không có việc gì, hắn duỗi tay ôm bả vai Lai Đặc Tư, ánh mắt sắc bén nhìn về phía nữ nhân tóc đỏ vẫn luôn trầm mặc đưa lưng về phía họ: "Có phải nữ nhân kia đã làm gì em?!"

Lôi Nặc giật giật chân, cả người chặn lại tầm mắt Âu Văn: "Âu Văn." Hắn nhíu nhíu mày, cảnh cáo nhìn Âu Văn liếc mắt một cái.

"Lôi Nặc, người thật sự cùng dạy dỗ sư này có quan hệ?" Về mặt Âu Văn có chút khó có thể tin. Hai người thân phận chênh lệch quá lớn, căn bản không phải người cùng một thế giới, Âu Văn nghĩ tới nghĩ lui đều nghĩ không ra hai người như vậy sao có thể đến với nhau.

Nói đúng ra, chân chính cùng nàng có quan hệ là một hắn khác... Lôi Nặc nghĩ trong lòng, mặt ngoài lại đứng đắn gật gật đầu: "Đúng vậy."

"Không có!" Ôn Noãn đột nhiên xoay người: "Quan hệ của chúng ta đã sớm kết thúc, ta tuy rằng thích tiền, nhưng tuyệt đối sẽ không chạm vào đàn ông đã có vợ!" Cô đề cao âm lượng, lớn tiếng chứng minh mình trong sạch.

"Đàn ông có vợ?" Âu Văn sững sốt, có chút không rõ nhìn về phía Lôi Nặc: "Người khi nào thì kết hôn? Sao ta lại không biết?"

Sắc mặt Lôi Nặc đen xì: "Ta chính mình cũng không biết."

"Này rốt cuộc là chuyện như thế nào?" Âu Văn lúc này có chút hỗn loạn.

"Hỏi cô ấy." Lôi Nặc đối với Lai Đặc Tư nâng nâng cằm.

"Đặc Tư?" Âu Văn sững sốt, quay đầu nhìn về phía em gái bên người. Ai biết lọt vào trong tầm mắt lại là sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, cả người suy yếu lưng lay sắp đổ: "Lai Đặc Tư! Em làm sao vậy? Chỗ nào không thoải mái?"

"Ca..." Lai Đặc Tư đem mặt chôn ở trước ngực Âu Văn: "Em muốn về nhà." Cô khóc nức nở nói.

"Được được!" Âu Văn lúc này nơi nào còn lo lắng chuyện khác, bộ dáng em gái suy yếu ở ngay trước mắt, hắn vội vàng ôm cô bước nhanh đi ra ngoài.

"Từ từ." Lôi Nặc lên tiếng ngăn cản.

"Lôi Nặc?" Âu Văn ôm Lai Tư Đặc dừng chân, cũng không có quay đầu lại: "Mặc kệ Lai Đặc Tư làm chuyện gì, hy vọng người có thể nhìn ở phần thượng em ấy yếu thâm người mười năm mà tha cho em ấy." Hắn khẩn cầu nói.

Lôi Nặc vốn dĩ liền không nghĩ tới muốn truy cứu chuyện Lai Đặc Tư làm cái gì, hắn chỉ là muốn cho cô đem chuyện này giải thích rõ ràng, để tránh bị người khác hiểu lầm mà thôi. Lôi Nặc nhìn bóng dáng huynh đệ tốt của mình, nhấp nhấp miệng, trầm mặc.

"Cám ơn." Âu Văn nhẹ giọng nói lời cảm tạ.

Lai Đặc Tư vẫn luôn an tĩnh đột nhiên đẩy Âu Văn ra, cô chậm rãi xoay người, run rẩy cúi xuống: "Thực xin lỗi Lôi Nặc, tất cả đều là ta sai, ta thật sự quá yêu người, cho nên mới nói dối với Ôn ta là vị hôn phu của người, ta chỉ là sợ người bị người cướp đi." Nói xong cô thở hắt hắt che miệng không tiếng động rơi lệ.

"Ừ, ta đã biết." Về mặt Lôi Nặc bình tĩnh gật gật đầu, mở miệng trả lời.

Trong nhà gỗ một mảnh yên tĩnh, gió lạnh từ phòng ngoài thổi vào, thổi qua gương mặt mỗi người.

Chờ ở một bên Âu Văn :... ..

Roi lệ đầy mặt Lai Đặc Tư:... ..

Chức nghiệp tài xế già Ôn Noãn: ...Nếu là ta, ta liền trực tiếp nhào lên làm một trận cuồng hôn, mặc kệ hắn đáp ứng hay là cự tuyệt, tốt xấu gì cô cũng vót vát được một cái hôn môi.

Lai Đặc Tư nhờ sự nâng đỡ của Âu Văn về tới nhà gỗ, cô tinh thần sa sút ngã vào sofa, hai mắt vô thần nhìn chăm chú vào phía trước không biết suy nghĩ cái gì.

"Đặc Tư..." Âu Văn đau lòng nhìn em gái nhà mình.

"Tại sao lại như vậy." Lai Đặc Tư nhỏ giọng lầm bầm. Rõ ràng ngay từ đầu cô chỉ muốn yên lặng ngốc bên người Lôi Nặc làm một người yêu thầm... Về sau là cô không cam lòng đứng ở phía sau hắn, muốn cùng hắn sống vai bước đi, càng về sau lại... Ngay cả bằng hữu cũng làm không được.

"Đặc Tư, ca đã đặt xong vé, buổi chiều là có thể về nhà." Âu Văn nhẹ giọng nói với Lai Đặc Tư.

"Cám ơn ca ca." Lai Đặc Tư miễn cưỡng cười với Âu Văn.

Sau khi hai người đi, nhà gỗ của Lôi Nặc liền lâm vào an tĩnh, Ôn Noãn về mặt tán thưởng nói: "Đúng là tình ý chân thành, Lôi Nặc, em gái tốt như vậy người cư nhiên không cần? Người muốn làm quang côn(1) cả đời sao?"

(1) Quang côn là cây gậy trơ trụi, là cành cây không lá không hoa, tiếng Anh dịch là Bare Branches. Trình bày tình trạng nhiều đàn ông ở Trung Quốc không thể kiếm được vợ.

Lôi Nặc yên lặng nhìn Ôn Noãn, giọng điệu lạnh lùng nói: "Không cần nhọc lòng."

Ôn Noãn bắt mắt lầm bầm: "Luôn xụ mặt, y hết như đầu gỗ."

Lôi Nặc lạnh lùng liếc Ôn Noãn một cái, tỏ vẻ mình có thể nghe được cô đang nói gì.

Ôn Noãn cười đến gần, ngón tay nâng cằm hắn: "Người biết không? Ta thích nhất là dạy dỗ bằng son mỹ nhân như người vậy. Khuôn mặt không có biểu tình này, nếu nhiễm sắc thái khác không biết là xinh đẹp cỡ nào a ~" Nói xong, tay cô còn theo cổ hắn chậm rãi di chuyển xuống phía dưới sở soạn.

"Người!" Lôi Nặc cả kinh duỗi tay đẩy ra Ôn Noãn.

"A!"

Ôn Noãn cả người về ngã phía sau, Lôi Nặc vội vàng duỗi tay kéo, ai biết cẳng chân bị Ôn Noãn đạp một cái, thân mình liền mất đi cân bằng.

Phanh! Cả người nam nhân đều đè ở trên người nữ nhân.

"Lôi Nặc, buổi chiều ta -" Lai Đặc Tư một lần nữa trở lại nơi này, muốn cùng Lôi Nặc nói lời tạm biệt, ai biết vừa vào cửa liền nhìn đến hình ảnh nam nhân đè nữ ái muội như vậy.

Phanh! Cửa gỗ bị đóng lại thật mạnh, Lai Đặc Tư bùm mặt, lệ ròng ròng chạy đi.

Không biết là hai người trước kia ước định liền dưỡng thành thói quen, hay là quy tắc chế định của thân thể này, ban ngày mặc kệ là dùng phương pháp gì đều không thể đem Lôi Nặc khác đánh thức, rơi vào đường cùng, Ôn Noãn chỉ có thể chờ tới buổi tối.

"Chủ nhân! Người cư nhiên chủ động tới tìm ta!" Sau khi từ trên sofa tỉnh lại, Lôi Nặc vừa mở mắt liền nhìn đến người mình luôn tâm tâm niệm niệm đang ngồi ở đối diện, hắn hưng phấn đứng lên, thân mình đột nhiên hướng chỗ cô nhảy qua.

"Tránh ra!" Ôn Noãn về mặt ghét bỏ giãy giụa, dùng sức đẩy Lôi Nặc đang không ngừng dính trên người mình: "Người ngồi yên cho ta!"

Lôi Nặc nghe lời ngoan ngoãn ngồi ở trên đùi Ôn Noãn, hai mắt chớp chớp, thuần lương nhìn cô.

Ôn Noãn khước miệng giật giật: "Đi xuống, đến sofa đối diện ngồi xuống!"

"Chủ nhân ~" Lôi Nặc làm nũng ăn vạ trên người Ôn Noãn.

"Chúng ta trước nói chính sự, nói xong lại nói chuyện khác." Ôn Noãn bắt đầu nói.

Nói xong liền nói chuyện khác? Lôi Nặc nhướng mày, thuận theo từ trên người cô xuống dưới, ngồi trở lại trên sofa: "Ôn muốn nói chuyện gì?"

"Về tai tiếng của ta và người, là người làm đi?" Ôn Noãn hỏi.

"Là ta a, ai bảo tình địch nhiều như vậy, ta đành phải dùng loại phương pháp này." Lôi Nặc sáng khoái gật đầu thừa nhận.

"Người có biết người hại ta tổn thất bao nhiêu tiền hay không!" Ôn Noãn đen mặt, nghiêng răng nghiêng lợi cả giận nói: "Đoạt con đường tài lộc của ta người bảo ta về sau còn hỗn như thế nào!"

Nghe vậy, Lôi Nặc đứng lên chạy đến phòng ngủ lục trong tay cầm một tấm card kim sắc đi ra: "Cái này cho người, người về sau chỉ cần bôi ta là được."

"Đây là cái gì?" Ôn Noãn tiếp nhận tấm card đưa tới trước mặt mình: "Thẻ bạc? A ~ một tấm này liền muốn bao dưỡng ta?" Nàng khinh thường đem tấm card ném trở về.

Lôi Nặc vội vàng tiếp được tấm thẻ sắp rớt đến trên mặt đất: "Đây là thẻ của gia chủ Áo Tư Đình, tùy tiện quẹt, không có giới hạn."

"Quyết định như vậy đi!" Ôn Noãn nhanh như tia chớp duỗi tay đem tấm thẻ đoạt trở về: "Bảo bối, chúng ta ngủ đi."

Xung hô thành biến thân mật nhanh như vậy sao... Lôi Nặc nhìn Ôn Noãn mặt mày hớn hờ cảm tấm thẻ trong tay, trong lòng có chút cảm giác thất bại.

"Ôn, nếu ta không có tiền, ngươi còn ở bên ta sao?" Lôi Nặc nằm ở trên giường, nghiêng người nhìn về phía Ôn Noãn.

"Ngươi nói gì vậy?" Ôn Noãn cau mày, về mặt 'sao ngươi có thể nghĩ ta như vậy': "Ngươi nếu là không có tiền, ta đương nhiên sẽ không ở bên ngươi!"

"....A."

Ôn Noãn lời này nói chính là không sai, bọn họ vốn dĩ chính là quan hệ mua bán, không có tiền tự nhiên quan hệ của bọn họ cũng không có. Lôi Nặc ôm Ôn Noãn, tâm ghen khuất đem mặt chôn ở trước ngực cô.

"Có thể hay không thành thành thật thật ngủ?" Ôn Noãn duỗi tay đẩy ra Lôi Nặc đang ở chôn ngực.

"Không thể, ngươi nói nói xong chính sự liền làm chuyện khác." Lôi Nặc cả người đều cọ xát trên người Ôn Noãn: "Chủ nhân~ Không cần ngủ, chúng ta chơi trò chơi đi."

"Không cần." Ôn Noãn lạnh nhạt xoay người đưa lưng về phía Lôi Nặc.

"Chủ nhân chủ nhân~" Lôi Nặc bám riết không tha cọ cọ, giữa hai chân cái gì đó cứng rắn chọc ở eo Ôn Noãn.

Ôn Noãn bắt tay tìm được phía sau, tìm được mục tiêu liền dùng lực véo.

"A ~" Lôi Nặc biểu tình sáng khoái: "Chủ nhân, thật thoải mái ~ lại dùng lực chút."

Ngón tay vòng quanh chỗ đỉnh cọ xát, móng tay cứng rắn cách áo ngủ cọ cọ.

"Tê... Ngứa, chủ nhân, đừng như vậy..." Lôi Nặc chính là chịu không nổi loại động tác nhẹ nhàng băng quơ này, hấn nhẹn không được duỗi tay cầm tay Ôn Noãn, dùng sức cầm tay cô vuốt ve: "Àn a ~"

"Buông ra, ai cho ngươi động!" Ôn Noãn lạnh giọng quát lớn.

Lôi Nặc sững sốt, theo bản năng thu hồi tay: "Chủ nhân, thực xin lỗi."

Ôn Noãn trở mình, đối mặt với Lôi Nặc đang nằm nghiêng: "Không được có lần sau."

"Vâng vâng, ta đã biết." Lôi Nặc ngoan ngoãn nằm thẳng, không nhúc nhích.

Ôn Noãn từ trên giường đứng lên, trên cao nhìn xuống Lôi Nặc nằm ở dưới giường, cô nâng chân đạp lên chỗ ngực của hắn: "Sao tim của ngươi lại đập nhanh như vậy? Hử??"

"Là bởi vì chủ nhân mới nhảy nhanh như vậy!" Lôi Nặc miễn tâm miễn nhân đều là bóng dáng Ôn Noãn, hấn chuyên chú nhìn cô, hai mắt đều không nháy mắt lấy một cái.

Đại khái là kỹ năng ** của Lôi Nặc đều ở trên người nhân cách thứ hai đi, Ôn Noãn cười nhìn Lôi Nặc không có chút nào ngượng ngùng: "Thật có thể nói, khen thưởng khen thưởng ngươi." Nói xong, ngón chân đạp lên đầu gối bên trái dùng sức nghiền một cái.

"Ân ô!" Lôi Nặc nheo lại con ngươi: "Chủ nhân, bên này cũng muốn ~"

Ôn Noãn cười khê giật giật chân, nghiêng lên bên kia.

"Tê ~"

Chân chậm rãi trượt xuống dưới, cọ qua áo ngủ, thẳng đến giữa hai chân hấn mới dừng lại: "Ta giống như còn không có làm cái gì đâu, sao nơi này lại cứng như vậy?"

"Chủ nhân, dẫm ta ~ dẫm ta!" Lôi Nặc hưng phấn cong eo.

Ôn Noãn dùng ngón chân nhẹ nhàng lay động, chính là không thỏa mãn nguyện vọng của hắn: "Muốn ta dùng sức? Vậy cầu ta."

"Cầu ngươi! Chủ nhân ~ dùng sức dẫm ta! Mau!" Lôi Nặc hưng phấn lại nóng nảy, khoái cảm tê tê đại đại tra tấn hấn toàn thân phát ngứa, hy vọng có

roi có thể đánh thân thể hần, giảm bớt cảm giác khó nhin ngứa kia: "Đánh ta! Dùng cái gì đều có thể! Chủ nhân ~"

"Không cần." Khóe miệng Ôn Noãn cong lên một độ cong ác liệt.

"Chủ nhân QAQ~"

Ôn Noãn đột nhiên dùng sức giẫm

"A!" Chỗ sưng trướng truyền đến đau đớn làm Lôi Nặc toàn thân đều run rẩy lên: "Chủ nhân chủ nhân! Thật sướng! Dùng sức dẫm ta ~"

Dưới chân nhẹ đi, nhẹ nhàng lay động

"Chủ nhân! Ngứa, thật ngứa!"

Lại dùng lực giẫm, sau đó lại là nhẹ nhàng trêu chọc.

Lôi Nặc bị loại đạo khi nhẹ khi nặng này của Ôn Noãn làm cho roi lệ đầy mắt: "Chủ nhân, ngươi khi dễ ta QAQ!"

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Đều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Tướng Quân Tinh Phân Yêu Ta (9)

Một giấc ngủ dậy, Lôi Nặc có được một tinh nhân quyến rũ, cùng lúc đó, hần cũng mất đi một tấm thẻ gia chủ...

"Ngươi đã nhìn chăm chăm ta nhìn thật lâu." Ôn Noãn ngồi ở trước bàn trang điểm, một bên chải tóc một bên mở miệng nói: "Muốn lấy lại thẻ cứ việc nói thẳng, ta không phải người ngang ngược."

"... .." Lôi Nặc đứng ở phía sau Ôn Noãn, ánh mắt di chuyển theo bàn tay đang chải đầu của cô.

Ôn Noãn đứng dậy đi đến trước mặt Lôi Nặc, cười đem tấm thẻ trong tay đưa qua: "Yên tâm đi, ta biết thân thể này vẫn là lấy ngươi làm chủ thẻ, cho nên không coi ước định cùng Lôi Nặc đem qua là thật. Nè, thẻ của ngươi."

Lôi Nặc rũ mắt nhìn nhìn tấm thẻ trước mặt, sau một lúc lâu, hần mới mở miệng nói: "Ngươi cầm đi."

"A?" Ôn Noãn ngẩn người: "Vui đùa cái gì vậy! Thẻ gia chủ nhà ngươi sao ta có thể tùy tiện dùng." Nói xong cô vội vàng đem tấm thẻ chụp ở trước ngực Lôi Nặc.

"Ngươi có thể sử dụng." Lôi Nặc nói: "Lôi Nặc Áo Tư Đình ta sẽ không nuốt lời, ta sẽ báo cho quân gia an bài phòng cho ngươi."

"... Ngươi thật muốn bao dưỡng ta?!" Ôn Noãn kinh ngạc nhìn Lôi Nặc: "Chuyện này có vẻ không thích hợp đi, ngươi là Đại Tướng quân, ta là ở quán bar.."

"Không có gì không thích hợp." Lôi Nặc ngắt lời Ôn Noãn nói, sau khi nói xong liền xoay người đi ra ngoài: "Thu thập xong cả ngươi liền tới nhà ăn ngoài trời."

“...Được.” Ôn Noãn nhìn theo bóng dáng Lôi Nặc biến mất ở cửa. Nói đến cùng, tuy là hai nhân cách khác nhau nhưng đều cùng một người, sâu trong nội tâm đều là phóng đảng không kèm chế được, chẳng qua một cái cảm xúc lộ ra ngoài, một cái tính cách nội liễm mà thôi.

Ôn Noãn lấy ra quần áo đã chuẩn bị tốt để thay, mặc xong liền đi đến nhà ăn ngoài trời.

“Chào tiểu thư, xin hỏi ngài đi mấy người?” Phục vụ bước nhanh đi đến bên người Ôn Noãn lễ phép hỏi.

“Ta hẹn người.” Ôn Noãn ở trong nhà ăn nhìn một vòng, nhìn tới vị trí gần lan can thì thấy Lôi Nặc: “Hắn ở kia.” Nói xong liền cất bước đi qua.

Ngồi ở vị trí gần lan can, nghiêng đầu là có thể nhìn đến núi rừng xanh mướt trùng trùng điệp điệp cây ở nơi xa, có một đường nhỏ xuyên qua, ngẫu nhiên sẽ có động vật nhỏ hoạt bát đáng yêu đi lại, lưu lại đằng sau là bụi cỏ nhánh cây hơi hơi đọng đưa.

Ôn Noãn một tay nâng mặt, tâm tình sung sướng thưởng thức cảnh sắc thiên nhiên khó có được, một mảnh xanh biếc hết sức đẹp mắt.

Hai tay Lôi Nặc để trên bàn, mắt đen an tĩnh mà chuyên chú nhìn sườn mặt Ôn Noãn không biết nghĩ cái gì.

“Tiên sinh, tiểu thư, đây là cơm trưa của các ngài.” Vài vị phục vụ đem đồ ăn đặt trên bàn.

Lôi Nặc nhanh chóng thu hồi ánh mắt, rũ mắt nhìn chằm chằm thức ăn trên bàn không chớp mắt.

Ôn Noãn có chút buồn cười nhìn Lôi Nặc chột nhìn chằm chằm đồ ăn trên bàn: “Thoạt nhìn ngài rất đói bụng, nhanh ăn đi.”

Lôi Nặc nhấp nhấp miệng, cầm lấy dao nĩa cắt thịt.

Trong lúc nhất thời, trên bàn com một mảnh an tĩnh, chỉ có âm thanh rất nhỏ của dao nĩa va chạm. Ôn Noãn cẩn thận cẩn thận ngược mắt nhìn nhìn Lôi Nặc, phát hiện hắn đang nhìn mình lại với vàng dãi ánh mắt. Hai người giống như thiếu niên lần đầu yêu đương ngượng ngùng đối mặt, không khí có chút xấu hổ lại ái muội.

Lôi Nặc nắm chặt chuôi dao, mồ hôi trong lòng bàn tay dính vào chuôi dao. Bộ dáng khấn trương ngượng ngùng này của Ôn Noãn làm Lôi Nặc không thể không nghĩ nhiều, nhưng giấu lại, lúc trước cô lớn mật trêu đùa hắn không giống như yên lặng thích hắn mà ngượng ngùng. Lôi Nặc ở trong lòng âm thầm rối rắm, mặt ngoài lại ra vẻ bình tĩnh ăn com trưa.

“Cái kia...” Ôn Noãn do do dự dự mở miệng.

“Hử?” Lôi Nặc tim đập bắt đầu dần dần nhanh hơn.

“Cái kia.. Bông hoa là để trang trí, không thể ăn.” Một bàn tay Ôn Noãn để dưới bàn hung hăng bóp đùi, phòng ngừa mình không chế không được cười ra tiếng.

... Lôi Nặc cúi đầu nhìn nhìn đĩa, nguyên bản có hai bông hoa nhỏ màu đỏ, lúc này lại chỉ còn lại có một đóa. Khuôn mặt tuấn tú trắng nõn chậm rãi phỉếm lên một màu hồng nhạt, Lôi Nặc ra vẻ bình tĩnh mở miệng: “Ta thích ăn.” Nói xong, hắn dùng nĩa cầm bông hoa cuối cùng đưa vào miệng.

Ôn Noãn yên lặng đem hai bông hoa trong đĩa của mình cho Lôi Nặc.

Lôi Nặc:... ..

“Lôi Nặc, ngài thật sự muốn bao dưỡng ta?” Trêu đùa qua đi, cuối cùng Ôn Noãn cũng đi vào vấn đề chính.

“Người nhà Áo Tư Đình ta đã nói ra hứa hẹn thệ tuyệt không đổi ý.” Lôi Nặc không thích hai từ bao dưỡng này, bởi vậy thay đổi cách nói.

Ôn Noãn nhẹ nhàng cọ cọ chỗ chuôi dao, trông mắt xoay chuyển, lại lần nữa mở miệng hỏi: “Ngài thật sự muốn đem ta dưỡng ở bên cạnh ngài? Không hối hận?” Cô đem hai chữ ‘bao dưỡng’ đổi thành ‘dưỡng’.

Mắt đen nâng lên, nhìn về phía Ôn Noãn ngồi đối diện, Lôi Nặc nắm tay, lén lút hít sâu: “Đúng vậy, ta dưỡng ngài, không hối hận.”

Ôn Noãn cười sáng lạn: “Được thôi, ta đây cũng không làm kiêu, có thể được làm tình nhân của tướng quân Tinh Tế là vinh hạnh của ta.” Nói xong, cô cầm một miếng thịt bò đưa đến bên miệng Lôi Nặc.

Lôi Nặc dừng một chút, vẻ mặt có chút không được tự nhiên há mồm ăn miếng thịt bên miệng.

“Nói thật, ta cũng rất thích ngài. Mặc kệ là ngài ban ngày hay là buổi tối, đều rất hợp khẩu vị của ta.” Ôn Noãn cười nói.

Vì cái gì muốn nhắc đến hắn... Lôi Nặc sắc mặt đen xì nhai thịt bò.

“Tóm lại, sau này mong chỉ giáo nhiều hơn.” Ôn Noãn nói.

“Ừ.” Lôi Nặc nhẹ nhàng lên tiếng.

“Nói...” Ôn Noãn mi mắt cong cong nhìn Lôi Nặc.

“Làm sao vậy?” Lôi Nặc hỏi.

“Xác nhận quan hệ, chúng ta có phải hay không nên làm vài chuyện để chúc mừng một chút?” Tuy rằng chuyện tương đối thân mật đều đã làm, nhưng kia là cùng Lôi Nặc buổi tối, ban ngày bọn họ cái gì cũng chưa làm qua đâu.

Lôi Nặc sừng sốt, có chút không phản ứng kịp: “Làm cái gì?”

Ôn Noãn đứng lên, vòng qua bàn ăn đi đến bên người Lôi Nặc: “Làm chút chuyện tình nhân nên làm, tỷ như cái này.” Cô nắm cầm hắn, quyết đoán cúi đầu hôn xuống.

“Ác ác ác ác-----” Khách nhân trong nhà ăn ồn ào, tiếng huýt sáo, tiếng chúc phúc hết đợt này đến đợt khác truyền đến.

Lôi Nặc vội vàng đẩy Ôn Noãn ra, đầy mặt đỏ bừng che miệng quay đầu tránh đi ánh mắt mọi người.

“Hương vị không giống với Lôi Nặc buổi tối a.” Ôn Noãn liếm liếm môi, vẻ mặt giống như đang tỉnh tề nhắm nháp gì đó: “Ta càng thích hương vị của người.”

“Ta ăn no!” Lôi Nặc đột nhiên đứng lên, bước nhanh đi ra nhà ăn.

Vốn dĩ lần này đi ra ngoài là vì tránh né Ôn Noãn, ngăn cản nhân cách buổi tối tìm cô làm một vài chuyện kỳ quái, không nghĩ tới cuối cùng hoàn toàn ngược lại, chính hắn đều cùng nữ nhân này nhắc lên quan hệ. Lôi Nặc ngồi ở trong tàu bay tư nhân bay về Lam Tinh, nghiêng đầu nhìn nhìn nữ nhân ngủ say bên người, rốt cuộc là tại sao lại phát triển thành cái dạng này, chính hắn cũng không rõ chuyện vì sao, dù sao khi hắn ý thức được, hắn đã đối với cô đã có cảm giác kỳ diệu.

Trong trang viên nhà Áo Tư Đình có sân bay tư nhân, người điều khiển tàu bay có kỹ thuật chuyên nghiệp, hạ tàu bay vững vàng đáp xuống sân bay.

“Thiếu gia, tàu bay đã an toàn hạ xuống rồi.” Quản gia tay chân nhẹ nhàng đi đến bên người Lôi Nặc, nhỏ giọng nói.

Thiếu gia không gần nữ sắc cư nhiên trong vòng hai tháng đã mang về một nữ nhân xinh đẹp quyến rũ, nữ nhân này còn là dạy dỗ sư, bọn họ rốt cuộc là đến với nhau như thế nào... Quản gia quả thực là không dám nghĩ.

“Ừ.” Lôi Nặc gật gật đầu, đứng dậy cúi người quán chặt thăm lòng trên người Ôn Noãn, sau đó đem cô ôm lên: “Phòng chuẩn bị tốt sao?” Hắn hỏi quản gia.

“Đã chuẩn bị tốt, ở lầu hai.” Quản gia trả lời nói.

Lầu hai? Lôi Nặc nhíu nhíu mày: “Đem căn phòng ở đối diện phòng ta quét tước sạch sẽ đi.” Nói xong, hắn liền ôm Ôn Noãn đi xuống tàu bay.

Cuối hè đầu thu, đặc biệt là sau cơn mưa, độ ẩm của chủ thành Lam Tinh đã không giống mùa hè, Ôn Noãn mới vừa đi ra sân bay đã bị gió lạnh thổi tới, Lôi Nặc ôm Ôn Noãn thật chặt, bước nhanh đi đến bên cạnh xe chui vào.

Xe hơi theo tuyến đường chính hướng biệt thự chạy tới, chỉ chớp lát liền tới trước cửa biệt thự. Lôi Nặc lại lần nữa bế lên Ôn Noãn, trong ánh nhìn tò mò của người hầu đi lên phòng ngủ chính lầu ba.

Đem Ôn Noãn nhẹ nhàng đặt lên giường, Lôi Nặc đứng ở mép giường cúi đầu nhìn cô: “Còn không mở mắt?”

Trên gương mặt bình tĩnh bỗng nhiên hiện lên nụ cười sáng lạn, Ôn Noãn vui vẻ ngồi dậy ôm eo Lôi Nặc, đem mặt chôn ở bụng hắn cọ xát: “Người khi nào thì biết ta tỉnh?”

“Trên tàu bay.” Lôi Nặc giờ tay sờ sờ đầu Ôn Noãn, xúc cảm mượt mà làm hắn nhin không được sờ sờ lần nữa.

Tuy rằng Lôi Nặc ban ngày không hiểu cái gì lãng mạn **, nhưng là một ít hành vi quan tâm của hắn so với mờ miệng còn làm người ta động tâm hơn, Ôn Noãn nhin không được vui vẻ cười rộ lên.

“Ta đói bụng, muốn ăn đồ ăn Trung Quốc.” Từ buổi sáng cô liền bắt đầu ngủ, mãi cho đến vừa rồi cô mới tỉnh lại, lúc này bụng đã phát ra tiếng kêu kháng nghị.

“Là đi ra ngoài ăn hay là ở chỗ này ăn?” Lôi Nặc hỏi.

“Mệt quá, không muốn đi ra ngoài.” Ôn Noãn toàn thân đều lười động: “Liền ở nhà ăn đi.”

Con người Lôi Nặc lóe lóe, sau đó gật gật đầu nói: “Được, ở nhà ăn.”

... ..

Hôm nay là ngày nghỉ của La Tư, vừa vặn hần gần đây có bạn gái, tính toán thừa dịp ngày nghỉ hôm nay đi hẹn hò, vì thế, La Tư còn đặc biệt đi làm một bộ tây trang để khoe khoang. Ai biết hần vừa mới trang điểm xong chuẩn bị đi ra ngoài hẹn hò, ông chủ lại gọi điện thoại tới.

“La Tư, đến nhà ta nấu cơm.” Ngữ khí Lôi Nặc bình đạm không có gì phập phồng, hoàn toàn chính là loại thanh âm không có cảm xúc, làm người ta cảm thấy áp lực.

La Tư khóc không ra nước mắt gọi cho bạn gái xin lỗi, sau đó mã bất đình đề* chạy tới nhà Lôi Nặc.

(*)馬不停蹄 – Mã bất đình đề: đây là một câu thành ngữ, nghĩa là ngựa không dừng vó, một khắc cũng không dừng lại, một mực bước về phía trước.

“La Tư, vất vả.” Quản gia ngênh đón Lam Tư đồng tình vỗ vỗ bả vai hần: “Hôm nay phải biểu hiện thật tốt, bữa cơm này không chỉ cho thiếu gia ăn.”

“Có khách quý?” La Tư nghiêm túc lên.

“Nói như thế nào đâu... Không thể xem là khách.” Thiếu gia để ý Ôn tiểu thư cũng không phải là loại để ý giữa bạn bè, nói không chừng, cô sẽ trở thành nữ chủ nhân tương lai của nhà Áo Tư Đình đâu: “Tóm lại, người phải làm thật tốt, vị kia không có ăn kiêng cái gì, yêu thích chính là ăn thịt.”

“Yên tâm giao cho ta.” La Tư vỗ vỗ ngực.

Trong nhà Áo Tư Đình cũng có đầu bếp, trong sự hỗ trợ của chúng đầu bếp, La Tư thực mau liền làm tốt một bàn ăn phong phú. Hần tự tin ngừng đầu ưỡn ngực, mang theo một vài người hầu bưng thức ăn đi lên nhà ăn.

“Nhanh như vậy liền làm xong?” Nghe được quản gia nói, Ôn Noãn có chút kinh ngạc nhướng mày.

“Đúng vậy.” Quản gia cười gật gật đầu: “Thiếu gia, Ôn tiểu thư, mời dời bước đến nhà ăn.”

Ôn Noãn đầy cõi lòng chờ mong đi theo Lôi Nặc đi vào nhà ăn, mới vừa đi vào, liền nghe được một trận tiếng bước chân gấp gáp, ngay sau đó tay cô đã bị một đôi tay thô ráp nắm lấy.

“Đại thần! Sao người lại tới đây!”

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Đều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Tướng Quân Tinh Phân Yêu Ta (10)

La Tư đứng ở bên bàn ăn yên lặng chờ ông chủ nhà mình đến, từ lần trước được vị đại thần kia chỉ điểm, hần liền dốc lòng nghiên cứu phương pháp cùng bí quyết làm đồ ăn Trung Quốc, hôm nay bàn đồ ăn này có thể nói là tác phẩm đặc ý nhất của hần. Tin tưởng vị khách quý kia nhất định sẽ vừa lòng, La Tư tự tin nghĩ.

Cửa nhà ăn bị người hầu kéo ra hai bên, nam nhân anh tuấn cùng nữ nhân xinh đẹp cầm tay đi vào nhà ăn.

Sau khi thấy rõ nữ nhân bên người ông chủ nhà mình, La Tư đầu tiên là sững sốt, sau đó kích động vọt qua chỗ cô.

“Đại thần, rốt cuộc lại gặp được ngài!” Tự lần gặp mặt ở nhà ăn đó, La Tư vẫn chưa thấy qua Ôn Noãn, hẳn vốn dĩ muốn cho cô ném thử đồ ăn Trung Quốc hẳn đã cải tiến, có thể cho hẳn ý kiến càng tốt, nhưng lâu như vậy hẳn cũng không thấy cô lại đến nhà ăn ăn cơm: “Về sau ngài liền không xuất hiện, ta cho rằng ta sẽ không còn được gặp lại ngài!” La Tư kích động cầm hai tay Ôn Noãn lay lay.

Ôn Noãn sững sốt một lúc lâu mới phản ứng lại: “Là người a, đúng là đã lâu không thấy. Về sau là ta nghỉ phép, cho nên không đi nhà ăn.”

“Thì ra là như thế.”

“Đúng vậy.”

Hai người Ôn Noãn cùng La Tư liền đứng ở cửa nhà ăn trò chuyện, bọn họ ngượng một câu ta một câu, hoàn toàn xem nhẹ Lôi Nặc đứng bên cạnh, quản gia cẩn thận cẩn thận nhìn nhìn sắc mặt thiếu gia nhà mình, yên lặng dịch sang bên cạnh hai bước.

La Tư, tự giải quyết cho tốt đi... Quản gia ở trong lòng nói.

“Khụ khụ...” Sắc mặt Lôi Nặc hơi hơi biến thành màu đen, hẳn nắm tay đặt ở bên miệng khụ hai tiếng ý đồ hấp dẫn chú ý hai người, ai biết hai người kia hoàn toàn đắm chìm trong chuyện giao lưu mỹ thực, một chút cũng không phản ứng hẳn.

Sắc mặt Lôi Nặc lại đen thêm một ít: “Khụ khụ!”

Hai người đang trò chuyện với nhau thật vui vẻ đồng thời im lặng, bọn họ chậm rãi nghiêng đầu nhìn về phía Lôi Nặc đứng ở một bên, vô tội chớp chớp mắt trầm mặc không nói.

“Xem ra người cũng không phải rất đói bụng, vậy đem đồ ăn đều đồ đi.” Lôi Nặc mặt không cảm xúc giơ tay ý bảo quản gia đồ đồ ăn.

“Từ từ!” Ôn Noãn vội vàng ném ra tay La Tư, ôm lấy cánh tay Lôi Nặc quơ quơ: “Ta rất đói, thân ái, chúng ta ăn cơm đi ~” Trong sinh hoạt hằng ngày, rõ ràng Lôi Nặc ban ngày so với buổi tối càng khó chiều, Ôn Noãn ban ngày nhường nhịn, buổi tối lại trở nên cường thế, cô cũng sắp bị lẫn lộn thành tình phân giống hẳn.

“Tướng quân. Đại thần, các người?” La Tư có chút khiếp sợ nhìn hai người ở chung thực thân mật. Tuy rằng ngày thường hẳn không có hứng thú xem tin tức, nhưng là tiểu tin tức của nhân viên hẳn vẫn có thể nghe thấy, nghe nói tướng quân có một tình nhân, tình nhân kia lại là dạy dỗ sư. Lúc trước La Tư không tin, nhưng hiện tại phát hiện dạy dỗ sư cùng đại thần là một người, hẳn liền tin tưởng không nghi ngờ. Rốt cuộc tướng quân đối với nấu nướng thực cuồng nhiệt, tìm một đầu bếp nấu ăn giỏi là rất có khả năng, còn chỗ nào sẽ để ý cô đang làm gì.

“Chúng ta là bao —”

Ánh mắt sắc bén như mũi tên thẳng tắp đâm vào thân thể, người Ôn Noãn cứng đờ, mạnh mẽ nuốt xuống mấy chữ 'quan hệ nuôi dưỡng' sắp buột miệng thốt ra.

Quay đầu nhìn nhìn Lôi Nặc, Ôn Noãn phát hiện hẳn cũng không có nhìn mình, mà là nhìn không chớp mắt đồ ăn trên bàn cơm phía trước, nhận thấy được cô đang nhìn hẳn, hẳn nghiêng đầu, bình đạm nhìn vào mắt cô, sau đó liền dời mắt.

Ôn Noãn khoe miệng giật giật, cô điều chỉnh lại vẻ mặt, quay đầu lại, cười nói với La Tư: “Chúng ta là tình lữ.”

“Chúc mừng chúc mừng! Chúc mừng tướng quân, chúc mừng đại thần!” La Tư vội vàng mở miệng chúc phúc.

“Cám ơn.” Ôn Noãn ôm cánh tay Lôi Nặc, thân mật chọc chọc hẳn: “Nhân gia chúc phúc chúng ta đó, mau nói cảm ơn đi, cự tuyệt người khác chúc phúc sẽ bị chia tay.”

“Cám ơn.” Lôi Nặc quyết đoán mở miệng nói lời cảm ơn.

“Không có gì không có gì!” Bị ánh mắt không cảm xúc của Lôi Nặc nhìn chăm chăm, La Tư cảm giác cả người đều nổi da gà.

“La Tư, nơi này không còn chuyện của người.” Ngữ khí Lôi Nặc bình đạm nói: “Chi nhánh ở thành C mới tuyển một đầu bếp mới, người đi qua chỉ giáo chỉ giáo cho bọn hắn một chút đi, ta bảo quản gia đặt tốt vé máy bay ngày mai cho người, lần này đi ra ngoài tất cả phí dụng đều do công ty chi trả.”

La Tư sững sốt: “Tướng quân không phải an bài Tắc Khắc đi sao?” Trên thực tế chi nhánh ở thành C đã mở được vài ngày, Lôi Nặc cũng đã phải chủ bếp cùng quản lý đến đó. Trước mắt sinh ý của chi nhánh vẫn rất tốt, cũng không có vấn đề gì, Lôi Nặc đột nhiên muốn La Tư đi qua thật sự là làm hắn nghĩ không ra tại sao.

“Như thế nào? Không muốn đi?” Lôi Nặc lạnh lùng liếc La Tư một cái: “Vây đi chi nhánh thành F đi.”

“Không không không!” La Tư vội vàng xua tay: “Tướng quân yên tâm, ngày mai ta liền khởi hành đi thành C, tuyệt đối sẽ tận tâm tận lực chỉ đạo nhóm nhân viên!”

“Chú ý an toàn, chờ người trở lại chúng ta lại bàn phương pháp chế biến thịt dê.” Ôn Noãn ôn hòa cười với La Tư, lễ phép tạm biệt.

Quả nhiên vẫn là nên điều đi thành F, nơi đó càng cần nhân tài như La Tư, Lôi Nặc trong lòng nghĩ.

Bàn ăn ở nhà Lôi Nặc cũng không phải là loại bàn hoa lệ siêu dài như Ôn Noãn nghĩ, mà là loại bàn tròn ấm áp trong gia đình nhỏ, vốn dĩ Ôn Noãn còn tưởng rằng hai người sẽ xuất hiện càng tượng khôi hài mỗi người một đầu bàn, nói chuyện cũng phải kêu gào, hiện tại xem ra là cô suy nghĩ nhiều.

“Người chính là đại thần ngày đó chỉ cho La Tư một vài bí quyết nấu ăn nhỏ?” Chờ người hầu trong nhà ăn đều rời đi, trong phòng chỉ còn lại có hấn cùng Ôn Noãn, Lôi Nặc mới mở miệng dò hỏi vấn đề mà hấn vẫn luôn để ý từ rất lâu.

“Ta cũng không phải đại thần gì.” Ôn Noãn cười nói. Cũng chính là ở thế giới mà đồ ăn Trung Quốc không nổi lắm này, kỹ thuật nấu nướng của cô mới có thể có chút danh tiếng, nếu là ở thế giới của cô, chút kỹ thuật này cũng chỉ là trình độ làm đồ ăn ở nhà: “Ngày đó ta chẳng qua đề ra chút ý nghĩ của mình mà thôi, còn lại tất cả đều là La Tư tự mình nghiên cứu ra.”

Thì ra người mình vẫn luôn muốn tìm lại chính là cô, Lôi Nặc nhìn khuôn mặt tươi cười của Ôn Noãn thầm nghĩ.

“Người thực sẽ làm đồ ăn Trung Quốc sao?” Lôi Nặc hỏi.

“Còn có thể.” Ôn Noãn khiêm tốn nói.

Tướng quân Tinh Tế thiện chiến kiêu dũng trên chiến trường yêu thích nhất chính là nấu ăn, loại chuyện này Lôi Nặc không muốn cho người thứ hai biết, bất quá ngấm lại, bí mật lớn nhất của mình Ôn Noãn đều biết, có thêm cái này cũng không sao.

“Người... Khụ.” Lôi Nặc có chút ngượng ngừng ho nhẹ một tiếng, sau đó ra vẻ bình tĩnh tự nhiên hỏi: “Người có thể dạy ta sao?”

Ôn Noãn kinh ngạc nhìn Lôi Nặc: “Người muốn học nấu ăn?”

“Đúng vậy.” Bị ánh mắt kinh ngạc của Ôn Noãn nhìn có chút không được tự nhiên, Lôi Nặc yên lặng dời tầm mắt: “Có chút hứng thú.”

Ôn Noãn nén cười gật đầu đáp ứng: “Được thôi, ta lúc nào cũng có thể dạy người.”

“Vậy ngày mai liền bắt đầu đi.” Lôi Nặc có chút gấp không chờ nổi.

“Được.” Ôn Noãn lên tiếng: “Cần chuẩn bị tốt nguyên liệu nấu ăn.”

“Được!” Tưởng tượng đến chính mình có thể làm ra mỹ thực đầy đủ cả sắc hương vị, Lôi Nặc liền khó có thể bình phục tâm tình kích động của mình.

Ôn Noãn nhìn Lôi Nặc ra vẻ bình tĩnh, nhẹ giọng cười rộ lên: “Không nghĩ tới đường đường Tướng quân Tinh Tế cư nhiên sẽ yêu thích nấu nướng.”

“Ăn cơm!” Lỡ tai Lôi Nặc ửng đỏ trừng mắt nhìn Ôn Noãn một cái.

Bọt nước trắng xóa đầy một bồn tắm, hoàn mỹ che đầy thân thể trần trụi của Ôn Noãn, nước ấm đem toàn thân bao bọc lấy, giảm bớt một ngày mệt mỏi.

“Hô ——” Ôn Noãn thoải mái thở dài, tắm nước ấm đúng là một loại đại hưởng thụ của nhân sinh.

Cảm giác được độ ấm nước tắm dần dần giảm xuống, Ôn Noãn ngồi dậy rời bồn tắm, dùng vòi hoa sen xả hết bọt trên người, sau đó lau khô, mặc vào áo tắm dài đi ra ngoài.

“Buổi tối tốt lành, chủ nhân ~” Nam nhân quỳ trên giường đôi to rộng, tóc hơi hơi ướt, giống như là mới vừa tắm xong, áo tắm lụa đen dài treo lỏng lẻo bên hông, nửa người trên cùng nửa người dưới toàn bộ bại lộ ở bên ngoài, chỉ có bộ vị trọng điểm nào đó bị hai tay chống ở phía trước của hấn che đậy.

“Sao người lại tới nữa...” Ôn Noãn bất đắc dĩ đỡ trán. Từ sau khi xác nhận quan hệ, Lôi Nặc buổi tối không có một ngày là ngừng nghỉ, ngay cả ở trên phi thuyền bay về Lam Tinh hấn đều không buông tha.

“Ta nhớ chủ nhân!” Lôi Nặc lùi về phía sau ngồi xuống, hai chân dài đang quỳ chậm rãi mở ra, phong tao ở trước mặt Ôn Noãn quơ quơ: “Chủ nhân không nhớ ta sao?”

“Không nhớ.” Ôn Noãn quyết đoán trả lời.

Lôi Nặc không cao hứng cố làm mặt bánh bao: “Cho nên là người nhớ tên Lôi Nặc ban ngày kia?”

Ôn Noãn sờ sờ cằm, làm bộ làm tịch suy nghĩ một hồi: “Ừ, người còn không nhắc đến ta cũng không nghĩ đến, tuy rằng mới tách ra một lúc như vậy, ta đúng là rất nhớ hấn.” Trên ghẹo Lôi Nặc kia vài ngày, đến bây giờ cô còn chưa làm gì được hấn đâu.

“Chủ nhân không cần nhớ hấn! Ta so với hấn còn tốt hơn!” Lôi Nặc quơ quơ chân dài, vạt áo tắm theo động tác của hấn hướng về phía trước cuộn lên,

ẩn ẩn lộ ra bộ vị nào đó không thể nói.

“Phải không?” Ôn Noãn không dao động đi đến mép giường đưa lưng về phía Lôi Nặc ngồi xuống, cô một bên xoa tóc một bên mở miệng hỏi: “Người tốt hơn hẳn ở chỗ nào?” Đều là một người, có cái gì thì có cái đó.

Lôi Nặc hoạt động thân mình một chút tới gần Ôn Noãn, cánh tay từ sau lưng ôm lấy thân mình cô, hần cười cúi đầu, ở chỗ cổ cô nhẹ nhàng cắn một chút: “Ta so với hẳn sẽ chơi.”

Ôn Noãn vươn một ngón tay chọc cái đầu trên vai: “Người xác định đây là ưu điểm sao...”

“Đương nhiên!” Lôi Nặc thuận thế buông Ôn Noãn ra: “Chủ nhân tốt, công cụ ta đều chuẩn bị tốt rồi, cùng ta chơi đi ~” hần dùng ánh mắt hướng lên trên rương da trong tủ màu đen đặt ở đầu giường.

“Người thật đúng là tinh lực tràn đầy.” Ôn Noãn nhìn Lôi Nặc đã cởi hết quần áo, nằm yên trên giường chờ được chơi mà khóe miệng run rẩy không ngừng.

“Đây tất cả đều là của chủ nhân ~” Lôi Nặc hướng tới Ôn Noãn vút cái mị nhãn.

Xuất kỳ bất ý(1) bị đùa giỡn một trận, Ôn Noãn liếc liếc Lôi Nặc đang chờ mong nhìn mình, duỗi eo, hoạt động một chút gân cốt toàn thân: “Nếu người tích cực như vậy, ta cũng không tiện cự tuyệt.” Rốt cuộc lúc này Lôi Nặc là kim chủ.

(1) Xuất kỳ bất ý: Nguyên nói đem quân đánh nhân lúc đối phương không phòng bị. ◇ Tôn Tử 孫子: “Công kì vô bị, xuất kì bất ý” 攻其無備, 出其不意 (Kế 計). Sau dùng “xuất kì bất ý” 出其不意 chỉ hành động bất ngờ ngoài ý liệu của người khác.. Tóm lại chính là: không đoán trước được.

Đồ vật trong rương đầy đủ mọi thứ, không biết Lôi Nặc ban đêm làm sao dấu giếm được chủ nhân cách dễ dàng về, may mắn lúc thu dọn hành lý người hầu không có tò mò mở ra xem...

Ngón tay Ôn Noãn ở trên đồng công cụ chậm rãi xẹt qua, cuối cùng chọn ra đồ vật trước nay chưa từng chơi qua.

“Hôm nay chúng ta chơi cái này đi.” Ôn Noãn cười đối Lôi Nặc quơ quơ đồ vật hình trụ màu đỏ trong tay..

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Đều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Tướng Quân Tinh Phân Yêu Ta (11)

Edit: luoicon27

Beta : Mi

Bật lửa đing một tiếng, ngọn lửa hiện lên, Ôn Noãn cười cầm bật lửa trong tay đưa đến gần ngọn nến, ở giữa phát ra một tiếng rất nhỏ, ngọn lửa nhỏ liền bắt đầu sinh động nhảy lên.

Tuy nói nhỏ sấp khi chơi S.M là thủ đoạn thường thấy để giải trí, nhưng Ôn Noãn cùng Lôi Nặc lại là lần đầu tiên, lúc trước khi hai người chơi thì dùng nhiều nhất chính là roi bởi Lôi Nặc thích nhất cũng là roi vì nó có thể mang đến cho hẳn khoái cảm kích thích.

"Chủ nhân, cái này chơi vui sao?" Lôi Nặc có chút chờ mong nhìn Ôn Noãn đi bước một đến mép giường.

"Chơi vui, người tuyệt đối sẽ thoải mái." Ôn Noãn gật gật đầu nói.

"Người chơi rồi?" Lôi Nặc biến sắc: "Khi nào? Chơi với ai? Chơi như thế nào!" Mày hấn nhấn lại với nhau, về mặt u oán 'người phụ lòng ta'.

Ôn Noãn: ...Không cần hạ thấp ta như vậy! Còn có thể vui sướng nói chuyện phiếm hay không!

Tay cầm ngọn nến run run, Ôn Noãn ha hả cười: "Người đâu ra nhiều vấn đề như vậy! Vui vẻ hưởng thụ là được rồi!" Cô duỗi thẳng cánh tay, tay vừa chuyển, ngọn nến nghiêng nghiêng ngã xuống.

Sáp nóng màu đỏ từ trên cao rơi thẳng xuống, sau khi trải qua không khí làm lạnh rơi trên ngực tạo ra một đóa hoa hồng sền sệt.

Lôi Nặc rũ mắt nhìn nhìn chỗ sáp ở trên ngực mình, có chút nhàm chán bĩu môi: "Chơi không vui, không có cảm giác."

"Phải không?" Hiện tại nói nhàm chán có chút quá sớm, một lúc nữa người liền phải cầu xin ta tha thứ, Ôn Noãn cười hạ thấp độ cao của ngọn nến, lại lần nữa nhỏ một giọt sáp.

"Không thích cái này, chủ nhân ~ hay là chúng ta chơi rơi đi." Lôi Nặc vươn chân dài cọ cọ trên người Ôn Noãn: "Chủ nhân, dùng roi đánh ta đi ~ ta thích cái kia." Hấn mềm như bông làm nũng.

"Gấp cái gì." Ôn Noãn đem ngọn nến cắm trên giá nến, chính mình ngồi vào mép giường dùng sức nắm cầm Lôi Nặc hôn lên.

Đầu lưỡi ái muội liếm môi mỏng của hắn, ngẫu nhiên đưa răng nhẹ nhàng gặm cắn vài cái.

Lôi Nặc lấy tay dùng sức ôm Ôn Noãn, hai tay ở sau lưng cô không thành thật sờ sờ chạm chạm. Môi bị răng nanh nhẹ nhàng gặm cắn, sau đó đầu lưỡi ướt mềm thăm dò lại liếm qua, sau đó lại là hàm răng khê cắn, mang theo ngọt ngào đau đớn dần tới Lôi Nặc nhiệt tình vươn đầu lưỡi chủ động cùng nhau giao triền.

Vào lúc Lôi Nặc chủ động đáp lại, Ôn Noãn nhanh chóng thu hồi đầu lưỡi, rời đi môi hắn.

"Chủ nhân chủ nhân, còn muốn! Lại hôn ta một chút, chỉ một chút ~" Lôi Nặc hướng Ôn Noãn vươn tay, môi mỏng chu lên, làm nũng muốn hôn.

Ôn Noãn khẽ cười một tiếng, thuận theo ý muốn của hắn một lần nữa cúi xuống thân, ở trên đôi môi chu lên của hắn rơi xuống một nụ hôn chuẩn chuẩn lướt: "Đủ rồi sao?"

"Không đủ không đủ ~ còn muốn!" Lôi Nặc ôm cổ Ôn Noãn kéo về phía mình.

Ôn Noãn quyết đoán kéo xuống tay hắn cười trách mắng: "Được một tác lại muốn tiến thêm một tác."

Cười đùa gian, ngọn nến trên giá cắm đã cháy được một lúc, trong phòng ngửi tràn ngập mùi hương kì dị, hít một hơi để đại não thanh tỉnh, thân thể lại nóng lên một chút.

Ôn Noãn cầm lấy cây nến trên bàn giá, kề sát làn da Lôi Nặc nghiêng xuống.

"Tê!" Sáp nến vừa mới chảy còn không kịp làm lạnh trực tiếp rơi trên làn da Lôi Nặc, thỉnh thoảng xảy ra phản ứng làm hắn hít hà một hơi.

Ôn Noãn di chuyển ngọn nến, sáp nến màu đỏ liền liền không dứt ở trên ngực Lôi Nặc vẽ ra một sợi dây hồng.

"Tê ha! Nóng, đau! Ân a ~" Trong miệng Lôi Nặc phát ra tiếng thở dốc khó chịu, về mặt lại hưng phấn nhuộm đầy tình dục, đỏ ửng trải rộng gương mặt, chỗ khoe mắt cũng xuất hiện phần hồng xuân tình: "Chủ nhân, đau ~ sờ sờ ta, muốn..."

Đạo cụ S.M dùng ngọn nến đều là có tính chuyên môn đặc biệt, bên trong bỏ thêm một ít tinh dầu hương, không nhiều lắm, chút tinh dầu hương không đến mức làm người mất đi lý trí chỉ biết vận động, chỉ là dùng để điều tiết không khí, kéo theo phản ứng thân thể.

Ôn Noãn hứng thú bưng bưng dùng sáp nến ở trước ngực Lôi Nặc viết một chữ, sau đó cười mở miệng hỏi: "Đoán xem ta viết chữ gì? Đoán trúng có khen thưởng."

"Ngô chủ nhân ~" Lôi Nặc hướng Ôn Noãn duỗi tay, muốn chạm vào cô: "Ta đoán không được..." Vừa rồi chỉ lo hưởng thụ nơi nào còn có tâm tư để ý chuyện khác, Lôi Nặc nâng nâng người, rũ mắt nhìn nhìn chữ màu hồng trên ngực, giấy tiếp theo, đã bị Ôn Noãn ấn trở về.

"Xem qua, là chữ gì?" Ôn Noãn đề lại người Lôi Nặc, phòng ngừa hắn lại nhìn trộm.

"Xem qua..." Tuy là chữ ngược, nhưng Lôi Nặc liếc mắt một cái đã nhìn ra. Chữ này rất đơn giản, hắn nghĩ cũng không cần nghĩ liền đoán được.

"Nói đi." Ôn Noãn nói: "Đúng thì có khen thưởng, sai liền trừng phạt."

"Miêu~" Tiếng mèo kêu dễ nghe kéo dài phát ra từ trong miệng Lôi Nặc.

"Chúc mừng." Ôn Noãn nhẹ nhàng vỗ tay: "Bảo bối nhi có nhãn lực thật không tồi."

"Khen thưởng khen thưởng! Chủ nhân, muốn thân thân!" Lôi Nặc hưng phấn muốn khen thưởng.

Ôn Noãn sáng khoái cho Lôi Nặc một cái hôn: "Vẫn còn khen thưởng." Nói xong, cô gợn ngón nền lên, nhắm ngay vị trí nào đó nhỏ một giọt sáp.

"A!" Sáp hồng trực tiếp nhỏ lên phần đầu đỏ trước ngực Lôi Nặc, tiếp theo lại là một bên khác: "Ân a ~" Sau đó ngón nền chậm rãi di chuyển xuống dưới.

"Không cần ~ chủ nhân, nơi đó... Đau!" Một giọt lại một giọt sáp nhỏ ở chỗ mẫn cảm của Lôi Nặc, hân hưng phấn lại khó chịu vận vẹo người, điểm điểm chất lỏng từ đỉnh toát ra: "A ha! Năng..."

Ôn Noãn nhắm chuẩn vị trí, từ chỗ cao nhỏ một giọt sáp nóng vào đỉnh lỗ nhỏ ở hạ thân hân, sáp khô lại nhanh chóng chặn lại chỗ đó.

"Chủ nhân!" Lập tức liền phải phóng thích lại bị chặn trở về, Lôi Nặc nước mắt lưng tròng nhìn Ôn Noãn: "Không cần như vậy... Chủ nhân QAQ, cầu người, giải khai nơi đó... Ngô!"

"Người ngay từ đầu có phải hay không nói người thích rồi?" Ôn Noãn buông ngón nền, đứng lên: "Ta là người rất dễ nói chuyện, nếu người đã thích như vậy, ta đây liền thành toàn cho người."

"Chủ nhân, có thể hay không giải khai nơi đó trước..."

Ôn Noãn kéo kéo roi trong tay, dùng sức quất một cái trên mặt đất.

Bang!

"Không thể." Ôn Noãn tà ác cười.

Buổi sáng tỉnh lại, Lôi Nặc về mặt mộng bức nằm ở trên giường, đủ loại hình ảnh tối hôm qua nhân cách khác của hân cùng Ôn Noãn hiện lên, hân rử mắt nhìn chữ viết bằng sáp trước ngực mình, trong đầu là hân bán manh với Ôn Noãn kêu 'miêu' một tiếng.

Quá mất mặt! Lôi Nặc có chút cảm thấy thẹn nâng cánh tay che khuất gương mặt đỏ bừng, cư nhiên vì chút phúc lợi như vậy liền thỏa hiệp, thật là không có cốt khí! Hân âm thầm phi nhỏ nhân cách khác của mình.

Tuy rằng chỗ phúc lợi kia thật sự rất không tồi... Sáp nóng làm làn da bị phỏng lại mang theo khoái cảm kích thích, hạ thân sưng to bị sáp nóng an ủi, muốn bắn cũng không được bắn cùng cảm giác nghẹn trướng bị roi đánh làm toàn thân hân đều mẫn cảm cuộn tròn.

Bang! Lôi Nặc cho mình một cái tát. Hân rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì lung tung rối loạn!

"Mới sáng sớm đánh mình một cái tát là cái tật xấu gì?" Ôn Noãn một thân thường phục, tóc dài màu đỏ buộc thành đuôi ngựa nhanh nhẹn, bên ngoài mặc một cái tạp dề màu trắng dựa nghiêng trên cạnh cửa.

Lôi Nặc mặt đỏ lên, đánh chết cũng không thừa nhận vừa rồi hân nhớ đến việc tối hôm qua đã cùng Ôn Noãn chơi.

"Người đây là đang làm cái gì?" Lôi Nặc ho nhẹ một tiếng, về mặt đứng đắn hỏi.

"Làm bữa sáng, lên ăn đi, ném thử tay nghề của ta." Ôn Noãn hướng Lôi Nặc ngoắc ngoắc tay, xoay người rời đi.

Trên bàn tròn nhỏ bày biện một bàn cơm canh sạch sẽ, hai chén cháo gà tản ra hơi nóng để ở trên bàn, ở giữa là vỉ hấp bốn tầng bằng gỗ, mặt trên có đậy nắp, nhìn không ra bên trong là thứ gì.

"Người làm chính là bánh bao?" Lôi Nặc nghĩ đến đầu tiên chính là bánh bao.

Ôn Noãn cười lắc đầu, duỗi tay mở nắp vỉ hấp lên. Lốp vỏ bên ngoài cơ hồ là nửa trong suốt, nhân màu vàng bên trong làm cho màu vỏ cũng có màu đồng dạng, lốp vỏ được nặn thành mười hai nếp gấp, thoát nhìn rất đẹp. Chúng nó đều không lớn, bốn cái vừa lúc đầy một tầng vỉ hấp nhỏ.

"Đây là cái gì?" Lôi Nặc tò mò hỏi. Hân trước nay chưa từng thấy qua đồ ăn loại này, thoát nhìn có da có nhân cũng có nếp gấp, giống như bánh bao, nhưng hình dạng này thoát nhìn lại không giống bánh bao, hơn nữa lốp vỏ quá mỏng, giống như chỉ cần chạm vào một cái liền vỡ.

"Sùi cảo tôm." Ôn Noãn đưa cho Lôi Nặc một đôi chiếc đũa: "Ném thử xem."

Lôi Nặc gấp không chờ nổi tiếp nhận chiếc đũa, lúc gấp vào lại do dự: "Có thể hay không lốp vỏ bên ngoài sẽ bị phá?"

"Sẽ không, yên tâm đi." Ôn Noãn tự tin nói.

Lôi Nặc thật cẩn thận khống chế lực đạo kẹp một cái sùi cào tôm, cắn một miếng nhỏ, tôm bóc vỏ tươi ngon lại mềm dai mùi phần cùng vị thịt heo hung khói tràn đầy khoang miệng, nhai lên trộn lẫn vào nhau vừa thanh thúy vừa ngon miệng.

"Ăn ngon sao?" Ôn Noãn dùng cái muỗng khuấy trong cháo gà trong chén của mình, cười tủm tỉm nhìn Lôi Nặc đầy mặt hưởng thụ.

Ngày thường nghiêm túc đứng đắn, một khi gặp được đồ ăn ngon lại trở nên sinh động hoạt bát, người này thật là lúc nào cũng dễ lộ ra rằng mình là người rất mâu thuẫn.

"Đúng vậy, ăn ngon!" Lôi Nặc dùng sức gật đầu.

"Phía dưới còn có món khác!" Ôn Noãn dùng ánh mắt ý bảo Lôi Nặc mở tầng thứ hai.

"Đây là bánh bao sao?" Lôi Nặc hỏi. Không phải hẳn đối với bánh bao chấp nhất mà là tạo hình của đồ ăn tầng thứ hai rất giống bánh bao, hơn nữa là bánh bao hấp bị hỏng, có chỗ bị nứt ra.

"Xem như là cùng một loại với bánh bao đi." Ôn Noãn miễn cưỡng gật gật đầu: "Cái này kêu bánh bao xá xíu."

Bánh bao xá xíu có nhân bên trong là dùng thịt nướng cùng xá xíu làm thành, nửa lạc nửa mỡ, hơn nữa vị hành gừng điều hòa, cắn một ngụm, thơm mà không ngấy.

Không cần chờ Ôn Noãn nói cái gì nữa, Lôi Nặc lập tức mở ra tầng thứ ba.

Vỏ bánh màu vàng kim, nhân bên trong bị nhét đầy, một chút trứng cá muối điểm xuyết ở giữa nhân trông rất đẹp mắt. Cắn một ngụm, vị thịt heo tôm bóc vỏ trứng gà hoàn mỹ dung hợp cùng một chỗ.

"Đây là xiu mại." Ôn Noãn tự giác mà giới thiệu tên.

Tầng thứ tư liền không cần Lôi Nặc đoán, bánh tart trứng, món điểm tâm ngọt kiểu Tây.

"Trách không được La Tư gọi người là đại thần." Lôi Nặc thiết tình tán thưởng nói.

Ôn Noãn cười rộ lên: "Quá khen."

Lôi Nặc đem cháo trong chén toàn bộ uống xong: "Ta muốn học làm cái này."

"Có thể, tùy thời có thể nhập học." Ôn Noãn chống cằm cười nhìn Lôi Nặc: "Dù sao thời gian của ta đều thuộc về người."

"... Khụ khụ." Lôi Nặc sắc mặt ứng đo quay đầu ho nhẹ hai tiếng.

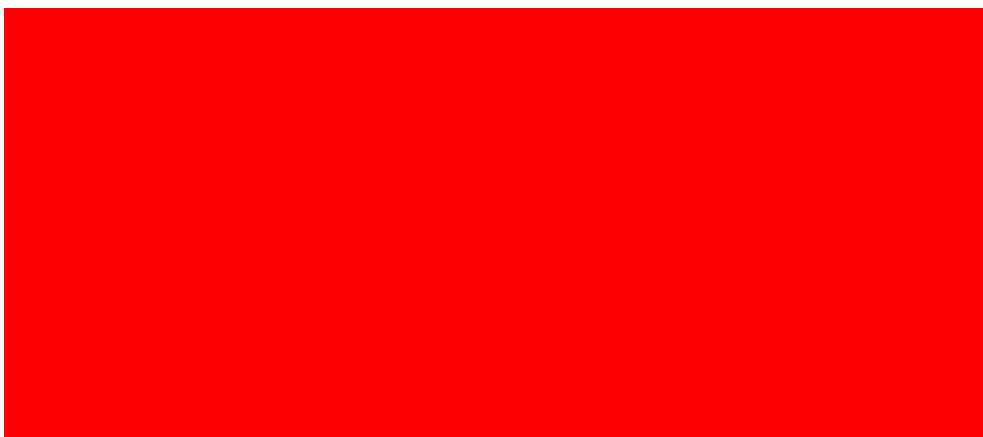
"Người mặt đỏ." Ôn Noãn trêu đùa: "Tinh tế Tướng quân là đang thẹn thùng sao?"

"Ta đi làm!" Lôi Nặc đột nhiên đứng lên, bước nhanh rời đi nhà ăn.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Đều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Tướng Quân Tinh Phân Yêu Ta (12)

Edit: Luoicon27

Beta: Mi

Buổi sáng tự bắt bản thân tỉnh dậy làm bữa sáng cho Lôi Nặc, tối hôm qua nửa đêm mới ngủ lúc này Ôn Noãn đã có chút mệt mỏi, cô ăn xong trong chén cháo gà liền về phòng ngủ bù.

Sau khi bị Ôn Noãn đùa giỡn, Lôi Nặc đỏ mặt vội vàng rời khỏi biệt thự.

Chỗ cửa, quản gia đã sớm chuẩn bị xong xe, nhìn thấy thiếu gia nhà mình ra tới, liền bước nhanh tiến lên hành lễ: “Thiếu gia, tất cả đều chuẩn bị tốt, có thể lập tức xuất phát đi trước quân bộ.” Ngoài miệng hội báo tình huống, ánh mắt quản gia lại không tự chủ được dừng trên hai má phỉm hồng của Lôi Nặc.

Xem ra thiếu gia lại bị Ôn tiểu thư đùa giỡn, tuy rằng chỉ ngắn ngủi hai ngày ở chung, nhưng quản gia đã khắc sâu kiến thức được thủ đoạn giỡn người của Ôn Noãn. Người từng có tiếp xúc với cô đều bị sức quyến rũ của cô chinh phục, hơn nữa không phân biệt giới tính, nam nữ đều không tha. Thiếu gia nghiêm khắc nhà mình, trước nay chưa từng nói qua yêu đương sao có thể là đối thủ của 'tài xế già' Ôn Noãn.

“Người đang nhìn cái gì?” Lôi Nặc trừng mắt nhìn quản gia liếc mắt một cái, nhanh chóng ngồi lên xe: “Lái xe!”

“Vâng!” Bị Lôi Nặc gầm nhẹ một tiếng, tài xế vội vàng khởi động xe, nhún chân ga chạy trốn.

Xe ở trên đường cái bay nhanh, vốn dĩ lái xe từ trang viên nhà Áo Tư Đình đến quân bộ cần nửa giờ, vào tay tài xế liền ngắn lại, mười lăm phút liền đến nơi.

Lôi Nặc sau khi xuống xe liền bước nhanh đi vào quân bộ, hai tháng nghỉ phép hẳn là chồng chất không ít việc, mấy ngày nay đại khái là muốn vất vả một chút. Vừa nghĩ, Lôi Nặc vừa ấn nút thang máy.

“Chờ một chút!” Trong nháy mắt thang máy sắp đóng cửa, một bàn tay trắng nõn chặn ở khe hở, cửa thang máy cảm ứng được trở ngại tự động mở, bóng dáng Lai Đặc Tư chậm rãi lộ ra: “Lôi Nặc?!” Cô kinh ngạc lại vui mừng nhìn người trong thang máy.

“Ừ.” Lôi Nặc ấn số tầng mình muốn đi xong liền lui lại mấy bước, nhường cho Lai Đặc Tư một chỗ trống lớn.

Lai Đặc Tư bị động tác né tránh của Lôi Nặc làm cho có chút thương tâm, cô miễn cưỡng tươi cười, cảm xúc hạ xuống đi vào thang máy.

Trong không gian một mảnh yên tĩnh, Lôi Nặc đứng ở phía sau, yên lặng nhìn con số trên bảng không ngừng tăng lên.

“Lôi Nặc...” Lai Tư Đặc do dự một lúc lâu mới mở miệng.

Lôi Nặc thu hồi tầm mắt, nhìn về phía Lai Đặc Tư.

“Sự kiện kia, thực xin lỗi.” Lai Đặc Tư nhẹ giọng xin lỗi: “Ta bị tình yêu làm cho đầu óc mù mịt, cho nên mới làm những chuyện mất lý trí, hy vọng người có thể tha thứ cho ta.”

“Sự kiện kia ta đã quên mất, người không cần để ý.” Lôi Nặc nhàn nhạt nói.

“Ta —”

Đình! Tầng Lai Đặc Tư muốn đi đã đến, thang máy phát ra một tiếng nhắc nhở sau đó chậm rãi mở ra.

Lôi Nặc ngẩng đầu, một lần nữa đem tầm mắt đặt ở trên bảng, rõ ràng là không muốn lại cùng Lai Đặc Tư nhiều lời.

Hai mắt Lai Đặc Tư ảm đạm xuống, cô nhìn mặt Lôi Nặc một hồi lâu, thấy hắn hoàn toàn không có ý tứ đáp lại cô, liền ủ rũ cụp đuôi rồi đi thang máy.

“Lôi Nặc, giữa trưa chúng ta —”

Lôi Nặc duỗi tay ấn nút đóng cửa, thang máy lập tức phản ứng.

Về mặt Lai Đặc Tư đành trệ nhìn cửa kính thang máy chậm rãi đóng lại, ánh vào mi mắt chính là gương mặt cứng đờ cười đến khó coi của mình.

Mỹ mỹ một giấc ngủ đến giữa trưa, Ôn Noãn thoải mái duỗi eo, chậm rãi mở to mắt.

“Thật đẹp, người thật xinh đẹp nha ~” Phụ nhân mỹ lệ ngồi ở mép giường, hai tay chống giường đỡ mặt, si mê nhìn chăm chăm nữ nhân tóc đỏ trên giường.

Làn da trắng như tuyết, tóc lại giống như lửa có chút loá mắt, mắt dài tinh tế, mũi cao môi đỏ, dáng người phập phồng quyến rũ, một đôi chân dài bị chăn mỏng nửa che nửa mở. Nữ nhân tựa hồ là mới từ trong ngũ mơ tỉnh lại, cô nghiêng thân, giống như mèo duỗi tay giãn gân cốt toàn thân, sau đó liền chậm rãi mở hai mắt.

“Nha đầu, người tỉnh rồi!” Phụ nhân có chút hưng phấn đứng lên.

Ôn Noãn theo bản năng rụt rụt thân mình: “Ngài là?” Nhìn quần áo trang điểm của vị phu nhân này liền biết bà tuyệt đối không phải người hầu của trang viên, nhưng theo cô biết, cả trang viên chỉ có Lôi Nặc ở, cha mẹ hẳn vẫn luôn nghỉ phép ở bên ngoài, quan hệ cùng thân thích cũng không tốt đến mức có thể tùy tiện vào nhà, chạy đến phòng người khác.

Phụ nhân có một đầu tóc dài như mực, cho dù khóe mắt có chút nếp nhăn, cũng như cũ không ảnh hưởng ngũ quan tinh xảo mỹ lệ của bà. Hai tay bà đỡ mặt, giống như thiếu nữ hoài xuân thẹn thùng nhìn Ôn Noãn, dùng một từ tương đối chuẩn xác tới nói chính là si mê...

“Ta là mẹ chồng tương lai của người.” Phụ nhân nhiệt tình nói.

Ôn Noãn khoe miệng giật giật: “Ngài... Ngài là mẹ của Lôi Nặc?” Có thể tự do ra vào trang viên Áo Tư Đình, tùy ý tiến vào bất cứ phòng nào chỉ có chủ nhân của trang viên, mà chủ nhân trang viên trừ bỏ Lôi Nặc, cũng chỉ có vợ chồng Áo Tư Đình. Nhìn kỹ, diện mạo phụ nhân trước mắt này cùng Lôi Nặc xác thật có chỗ tương tự.

“Con dâu người thật thông minh ~” Mẹ Lôi Nặc mở to hai mắt, trong con người tất cả đều là ngôi sao nhỏ.

“Phu nhân, ngài hiểu lầm, ta cùng với Lôi Nặc cũng không phải quan hệ như trong tưởng tượng của ngài.” Ôn Noãn có chút xấu hổ cười cười.

Trong ngôn tình tiểu thuyết, sau lưng mỗi một nam chủ đều có một người mẹ đáng yêu cùng một người ba nghiêm túc, tính cách nam chủ hơn phân nửa đều đến từ phụ thân nghiêm khắc dạy dỗ. Tuy rằng Lôi Nặc không đến mức nói là băng sơn, nhưng mà cũng gần giống vậy. Phu nhân Áo Tư Đình là một nhà nghệ thuật, trong xương cốt có lãng mạn cùng tình cảm mãnh liệt của một nhà nghệ thuật, tính cách bà hoạt bát, cực kỳ yêu thích đồ vật tốt đẹp, nói ngắn gọn đó là nhan không*. Hơn nữa là cấp nhan không không thể cứu chữa...

(*)nhan không: cuồng cái đẹp

“Không cần giải thích, ta hiểu được.” Mẹ Lôi Nặc cười hắc hắc, một bộ biểu tình ngăm ngăm.

Không, ta cũng không phải ngượng ngùng, mà là thật sự cùng nhi tử nhà ngài có quan hệ không xác định, Ôn Noãn ở trong lòng yên lặng trầm nghĩ.

“Con dâu, chúng ta đi xuống lầu đi, ba nó ở phòng khách.” Mẹ Lôi Nặc cười nói.

Ba nó? Xung hô này đúng thật là ở nhà. Ôn Noãn thuận theo gật gật đầu, xoay người xuống giường: “Phu nhân kêu ta Ôn Noãn liền được rồi.”

“Như vậy thật xa lạ a.” Mẹ Lôi Nặc dặt tay Ôn Noãn kéo cô đi xuống lầu.

Ba Lôi Nặc cùng trong tưởng tượng Ôn Noãn giống nhau, tóc đen chải vuốt gọn gàng, một thân tây trang nghiêm chỉnh cho hẳn tăng thêm một phần nghiêm túc, ngũ quan ông tuấn lãng, cùng Lôi Nặc có bảy phần tương tự, khóe mắt đồng dạng có nếp nhăn đã từng trải qua tang thương.

“Ngồi đi.” Ba Lôi Nặc nhàn nhạt nhìn Ôn Noãn liếc mắt một cái, giọng điệu bình đạm mở miệng.

Ôn Noãn lễ phép thăm hỏi một tiếng: “Tiên sinh, chào ngài.”

“Chào người.” Ba Lôi Nặc gật gật đầu.

Ôn Noãn chọn sofa đối diện chỗ ba Lôi Nặc ngồi xuống, mẹ Lôi Nặc cũng ngồi bên người cô.

Sắc mặt ba Lôi Nặc có chút khó coi liếc lão bà nhà mình một cái, nắm tay đặt ở bên miệng ho nhẹ hai tiếng.

Mẹ Lôi Nặc nâng mặt nhìn không chớp mắt Ôn Noãn, con dâu thật xinh đẹp, tóc thật muốn sờ, mặt thoạt nhìn cũng rất non! Đắm chìm trong sắc đẹp mẹ Lôi Nặc căn bản không chú ý đến tin tức lão công nhà mình truyền lại.

Ôn Noãn nhấp nhấp miệng, nhin cười cúi đầu che giấu vẻ mặt của mình. Không hổ là cha con, ngượng ngùng giống nhau, thích ăn giấm giống nhau. Bất quá ba Lôi Nặc còn hay hơn, đến cả nữ nhân ông cũng ăn giấm.

Sức quan sát của ba Lôi Nặc rất kinh người, ông lập tức liền phát hiện Ôn Noãn đang cười trộm, nam nhân không được tự nhiên lập loè ánh mắt, ngay sau đó ra vẻ bình tĩnh nhìn về phía Ôn Noãn: “Nghe nói chức nghiệp của Ôn tiểu thư tương đối đặc thù?” Tuy rằng nhà Áo Tư Đình cũng không phải loại gia tộc cường cầu môn đăng hộ đối, nhưng chức nghiệp dạy dỗ sư ở quán bar này vẫn làm người phê bình.

Phanh! Đại môn bị người dùng lực đẩy ra, Lôi Nặc hấp tấp tiến vào, hẩn mím môi, mặt vô biểu tình bước nhanh đi đến trong phòng khách.

“Ba mẹ, các người đã trở lại?” Lôi Nặc mở miệng hỏi. Giữa trưa vợ chồng Áo Tư Đình vừa đến trang viên, quân gia liền báo tin cho Lôi Nặc, lúc ấy Lôi Nặc đang vui đầu vào xử lý đóng văn kiện chồng chất trên bàn công tác, nhận được điện thoại của quân gia liền lập tức chạy về nhà. Sắp đến cửa, Lôi Nặc vừa vặn nghe được vừa vặn nghe được vấn đề của ba mình, sợ hãi Ôn Noãn bị khinh bỉ hấn lập tức đẩy cửa mà vào.

“Con trai, người đã về rồi!” Mẹ Lôi Nặc vui vẻ đứng lên nhào về phía Lôi Nặc: “Đã lâu không thấy, có nhớ mẹ không? Mẹ rất nhớ người!”

Lôi Nặc hiển nhiên là đã quen tính tình của mẹ mình, hấn bình tĩnh ôm mẹ, ngay sau đó liền buông tay trước khi mặt ba hấn đen lại: “Mẹ, đã lâu không thấy.”

“Hiện tại hấn là thời gian làm việc đi?” Ba Lôi Nặc nhú mày hỏi.

“Quân gia nói cho con biết hai người đã trở lại, cho nên con liền xin nghỉ về nhà.”

Lôi Nặc mặt không đổi sắc nói dối. Hấn nhận được tin tức của quân gia liền lập tức chạy về trang viên, nơi nào kịp xin nghỉ, hơn nữa trên đường trở về, trong đầu hấn vẫn luôn xuất hiện mặt của Ôn Noãn...

“Hừ!” Đừng cho là ta không biết người vì vợ của người! Ba Lôi Nặc hừ lạnh một tiếng.

Lôi Nặc ngắt lời cũng không có làm ba Lôi Nặc từ bỏ vấn đề vừa rồi, nguyên bản ông chẳng qua chỉ là thuận miệng hỏi một chút, hiện tại lại là có ý định muốn dọa con trai đáng giận nhà mình.

“Chức nghiệp của Ôn tiểu thư rất đặc thù.” Ba Lôi Nặc nâng chung trà lên, uống một ngụm hồng trà.

Lôi Nặc ngồi ở bên người ba mình, vẻ mặt bình tĩnh, trong lòng có chút không cao hứng nhìn mẹ mình dựa gần Ôn Noãn. Vì cái gì cô muốn ngồi nơi đó... Vì cái gì ba lại đồng ý cho mẹ ngồi nơi đó...

“Không có, ta cũng không cảm thấy rất đặc thù.” Ôn Noãn thân nhiên tự nhiên trả lời nói.

“Dạy dỗ sư, chức nghiệp thật khốc! Vừa nghe là biết chơi rất vui!” Mẹ Lôi Nặc hai mắt tỏa sáng.

Ông hoài nghi lão bà nhà ông căn bản không biết dạy dỗ sư là làm cái gì, ba Lôi Nặc có chút cạ lời nhìn mẹ Lôi Nặc liếc mắt một cái.

Chơi vui gì đó... Trong đầu Lôi Nặc xuất hiện một ít hình ảnh làm người mặt đỏ tím đập. Khụ... Hấn rũ mắt uống trà, mượn việc cúi đầu che dấu vẻ mặt khác thường của mình.

Ba Lôi Nặc hoài nghi nhìn con trai nhà mình một cái.

“Cũng tốt, nhưng mà rất có ý tứ lại là sự thật.” Ôn Noãn gật gật đầu, trên mặt cô tươi cười nói với mẹ Lôi Nặc: “Phu nhân nếu cảm thấy hứng thú, ta có thể dạy ngài.”

“Phốc — khụ khụ!” Hai cha con đồng thời sặc một ngụm nước ở trong cổ họng.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Đều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Tướng Quân Tinh Phân Yêu Ta (13)

Edit: Luoicon27

Beta: Mi

“Cái gì? Các người không kết hôn?!” Mẹ Lôi Nặc hoảng sợ ôm mặt thét to.

Ôn Noãn gật gật đầu, cô cùng Lôi Nặc hiện tại vẫn đang trong quan hệ bao dưỡng, tuy rằng cảm tình của hai người đã thực ổn định, nhưng mà ai cũng chưa làm rõ để biến thành tình lữ chân chính, Ôn Noãn không nghĩ nói, hai nhân cách Lôi Nặc cũng không nghĩ nói.

“Vi sao!?” Mẹ Lôi Nặc cau mày hỏi.

Ôn Noãn khí định thần nhân cười nhìn người ngồi ở đối diện, sắc mặt có chút biến thành màu đen Lôi Nặc. Cô hy vọng hắn có thể chủ động trong hành động cùng ngôn ngữ hơn một chút, dù sao cô cũng không nóng nảy, có rất nhiều kiên nhẫn cùng hắn chơi.

Mẹ Lôi Nặc theo tầm mắt Ôn Noãn nhìn về phía Lôi Nặc: “Lôi Nặc, chẳng lẽ con không muốn phụ trách?!” Nguyên bản một người mẹ hoạt bát đáng yêu nháy mắt trầm mặt xuống, sắc mặt bà âm trầm, vẻ mặt lạnh lùng trừng mắt nhìn Lôi Nặc.

Lôi Nặc nhát thời vô ngữ cứng họng, loại chuyện phụ trách này hắn sao có thể không nghĩ tới, chẳng qua nữ nhân đối diện này căn bản không nghĩ cho hắn phụ trách. Nghĩ đến đây, Lôi Nặc liền có chút ngại khuất, hắn lớn nhỏ cũng là tướng quân quân bộ, gia đình giàu có, diện mạo cũng không khó coi, nữ nhân theo đuổi hắn không nói tám trăm thì cũng có năm trăm, vì cái gì Ôn Noãn đều là một bộ không để ý bộ dáng của hắn, cái này làm cho mỗi lần cùng cô ở chung hắn đều mặt đỏ tim đập, cảm giác rất không dễ chịu.

“Không lấy mục đích kết hôn mà ở chung đều là đồ lưu manh!” Mẹ Lôi Nặc nổi giận đùng đùng chụp bàn quát lớn nói, cả người từ tiểu nữ nhân hoàn toàn biến thành đại tỷ giang hồ: “Lôi Nặc, trước kia ta dạy con như thế nào! Thân là một người nam nhân phải có ý thức trách nhiệm của một người nam nhân!”

Lôi Nặc liếc Ôn Noãn đang tràn đầy ý cười đóng làm quần chúng vây xem, nhấp nhấp miệng.

Một bên an tĩnh quan sát về mặt hai người ba Lôi Nặc đã đoán được tình huống của bọn họ, ông đứng lên, hướng Lôi Nặc nói: “Cùng ta đi thư phòng.” Nói xong, liền dẫn đầu rời khỏi phòng khách.

Lôi Nặc nhìn Ôn Noãn cùng mẹ mình liếc mắt một cái, theo ba nhà mình vào thư phòng.

Mẹ Lôi Nặc nhìn đến bóng dáng Lôi Nặc biến mất mới quay đầu nói với Ôn Noãn: “Con dâu đừng sợ, tiểu tử kia mà dám bội tình bạc nghĩa, ta liền đánh hắn đến bán thân bất toại*!” Bà nắm chặt nắm tay ở trong không trung vung vai quyền.

(*) bán thân bất toại: liệt nửa người

Kỳ thật mặt ngoài cô mới giống như người không chịu trách nhiệm, bội tình bạc nghĩa... Ôn Noãn nhọt nhọt mỉm cười, không gật đầu cũng không lắc đầu.

Trở lại thư phòng hai cha con mặt đối mặt ngồi cách bàn, hai gương mặt giống nhau đều không cảm xúc.

“Con cùng nữ hài tử kia là quan hệ gì?” Ba Lôi Nặc giọng điệu bình đạm mở miệng hỏi.

... Mua bán quan hệ? Bao dưỡng quan hệ? Lôi Nặc mân miệng, có chút không muốn đem loại đáp án này nói ra.

“Con cư nhiên liền ngay cả lão bà của mình đều trị không được, thật là ném mặt của nhà Áo Tư Đình.” Ba Lôi Nặc làm như trào phúng lại có chút vô cùng đau đớn thở dài nói.

Bị ba mình nói, Lôi Nặc cũng cảm thấy mình có điểm thất bại, rõ ràng đối Ôn Noãn có cảm giác đặc biệt, nhưng lại bởi vì Ôn Noãn tương đối thân cận nhân cách buổi tối mà vẫn luôn theo bản năng lảng tránh vấn đề này, hắn sợ sau khi hắn miệt mài theo đuổi sẽ được đến kết quả Ôn Noãn càng thích nhân cách ban đêm.

Đường đường Tướng quân Tinh tế, đối mặt với Trùng tộc biến dị hung mãnh nhất cũng không có một chút khiếp đảm cư nhiên ở trong cảm tình lại biến thành người nhát gan, Lôi Nặc âm thầm phỉ nhổ chính mình yếu đuối trong lòng.

“Lôi Nặc, muốn là phải đi tranh thủ, cho dù thất bại, con cũng sẽ không cảm thấy tiếc nuối.” Ba Lôi Nặc cho Lôi Nặc một chén canh gà đầy kinh nghiệm: “Nhưng mà ngày lễ ngày tết tương tượng đến nữ nhân mình âu yếm ngốc trong lòng ngực người khác, tư vị trong đó con có thể tương tượng một chút.”

Nói đến cùng, vẫn là chỉ cho phép thành công không được thất bại... Cho dù thất bại cũng không tiếc nuối gì đó chỉ là nói dễ nghe đi.

“Cho nên ngài liền đến hôn lễ của Trần thúc thúc cướp cô dâu phải không?” Lôi Nặc đột nhiên mở miệng nói.

“...Khụ khụ!” Ba Lôi Nặc ho khan hai tiếng, mặt nghiêm túc trừng mắt nhìn Lôi Nặc liếc mắt một cái: “Chúng ta đang nói chuyện của người, không cần

nói sang chuyện khác!”

“Hôm nay con ở quân bộ đụng phải Trần thúc thúc, ông ấy bảo con thay ông ấy hướng ngài thăm hỏi một tiếng.” Về mặt Lôi Nặc bình đạm nói.

“Thăm hỏi cái gì?” Ba Lôi Nặc nhướn mày. Tên kia sẽ không phải là vẫn còn nhớ thương lão bà của hắn đi! Đều bao nhiêu năm rồi, cứ nhiên vẫn chưa từ bỏ ý định! Cho rằng cả đời không cưới là có thể được đến lão bà của hắn chú ý sao? Nằm mơ đi! Trong mắt trong lòng lão bà của hắn vĩnh viễn đều chỉ có một người là hắn!

“Chính là ‘thăm hỏi’ một tiếng.” Lôi Nặc nghiêm trang lặp lại một lần: “Còn nói bảo ngài có rảnh liền đi quân bộ nói chuyện đi dạo, ông ấy ở nơi đó tiếp đãi ngài.”

Nói chuyện? Lão tiểu tử kia chính là đang mang thù hận đoạt lão bà đi! Đều vài thập niên, cả ngày gặp mặt không phải hẹn ước chính là hẹn ước, nếu không phải hắn mang theo lão bà ra cửa nghỉ phép, phỏng chừng hiện tại mỗi ngày chính là cùng tiểu tử kia hẹn ước đánh đến lưỡng bại câu thương.

“Nói cho hắn ta không rảnh, muốn ở nhà bồi lão bà.” Hừ, tức chết hắn! Ba Lôi Nặc ở trong lòng cười đắc ý.

Lôi Nặc gật gật đầu, tỏ vẻ chính mình đã biết.

“Khụ... Tóm lại, con trai, con cần phải nỗ lực, nếu người mà chạy con mới truy thì sẽ không kịp, gần quan được ban lộc đạo lý này không cần ta dạy cho con đi.” Ba Lôi Nặc nói.

“Vâng, con đã biết.” Lôi Nặc trịnh trọng lạ thường gật đầu nói.

“Được rồi, nên ăn cơm trưa thôi, chúng ta đi xuống đi.” Ba Lôi Nặc một bộ ‘trẻ nhỏ dễ dạy’ vẻ mặt vui mừng.

“Vâng.”

“Chờ một chút!” Muốn đi ra thư phòng ba Lôi Nặc đột nhiên nghĩ tới cái gì, ông một lần nữa đóng lại cửa phòng, xoay người nhìn về phía Lôi Nặc đi theo phía sau.

“Làm sao vậy?” Lôi Nặc có chút nghi hoặc hỏi.

“Nói cho lão bà nguoi, không cần dạy cho lão bà của ta chuyện gì lung tung rối loạn” Hắn không có yêu thích chơi trò chơi kỳ quái!

“... ..” Ba càng cự tuyệt, con càng muốn thúc đẩy chuyện này, Lôi Nặc mặt ngoài đứng đắn nghiêm túc, trong lòng yên lặng nghĩ.

Đầu bếp nhà Áo Tư Đình có tay nghề chính là nhất đẳng, biết được lão gia cùng phu nhân trở về, bọn họ sôi nổi lấy ra tiền lời dưới đáy hòm làm cho chủ nhân một bàn cơm trưa phong phú.

"Tay nghề của Kiệt Khắc vẫn tốt như vậy." Mẹ Lôi Nặc cảm thấy mỹ mãn nhai đồ ăn trong miệng.

Kiệt Khắc là chủ bếp nhà Áo Tư Đình, từ khi ba Lôi Nặc còn trẻ vẫn đi theo bên người ông, nhaoáng cái đã vài thập niên, mấy người đều già rồi, nhưng là thủ nghệ của hắn lại theo tuổi tăng trưởng mà càng thêm hoàn mỹ. Kiệt Khắc không chỉ là đầu bếp của nhà Áo Tư Đình, hắn còn có một thân phận càng quan trọng, đó là làm tình báo viên vợ chồng nhà Áo Tư Đình an bài bên người Lôi Nặc.

Mẹ Lôi Nặc dùng cái cặp gấp một miếng thịt nướng mọng nước đặt ở đĩa Ôn Noãn: “Mau ném thử, con cháu hắn là thích ăn thịt.”

Bởi vì Lôi Nặc là người có chút quá mức kiên cường, từ nhỏ đã rất độc lập, chịu khổ bị liên lụy tất cả đều tự mình nuốt vào bụng, bị thương cũng sẽ không nói cho người nhà, bởi vì rất lo lắng cho con trai nên vợ chồng Áo Tư Đình liền an bài không ít cơ sở ngầm trong nhà.

Trong nguyên tác, chính là bởi vì có cơ sở ngầm tùy thời hội báo, vợ chồng Áo Tư Đình ở tỉnh cầu xa xôi khác mới biết được nữ chủ ôn nhu thiện lương cỡ nào, yêu Lôi Nặc cỡ nào, cuối cùng nam nữ chủ có thể thuận lợi thông qua cha mẹ đều là bởi vì có người hầu ở giữa làm trợ công.

“Cám ơn phu nhân, ta rất thích ăn thịt.” Ôn Noãn cười gật gật đầu, tâm tình tốt hưởng thụ bữa ăn ngon.

“Không cần khách khí như vậy, đều là người một nhà.” Mẹ Lôi Nặc che miệng cười khẽ, chân dưới bàn lại hung hăng đạp Lôi Nặc ngồi ở bên Ôn Noãn. Tiểu tử thú, không biết gấp đồ ăn cho vợ nguoi sao! Một chút cũng đều không hiểu săn sóc, mẹ Lôi Nặc thừa dịp Ôn Noãn cúi đầu ăn cơm liền sắc bén trừng mắt nhìn Lôi Nặc một cái.

Cẳng chân bị đạp một đạp tàn nhẫn có chút đau, Lôi Nặc mặt không cảm xúc nhìn mẹ mình một cái, duỗi tay lấy đĩa thịt nướng trước mặt Ôn Noãn, sau đó đem đĩa trước mặt cho cô.

Miếng thịt nướng lớn bị cắt chỉnh tề thành khối vuông nhỏ, không cần lại làm gì, trực tiếp dùng nĩa cầm liền có thể ăn.

Ôn Noãn vui vẻ cong mặt mày, cô cho Lôi Nặc một nụ cười sáng lạn: “Cám ơn.” Nói xong, cô gấp vài miếng thịt gà tây để vào đĩa Lôi Nặc.

“Cám ơn.” Lôi Nặc cong cong môi, nhẹ giọng nói.

“Tối, lão công, a ——” Mẹ Lôi Nặc nhìn không khí khách khí giữa Ôn Noãn và Lôi Nặc rất là nóng lòng, quyết định tự mình hiện thân thuyết pháp, dùng hành động tới dạy dỗ bọn họ.

Có chút không phản ứng lại ba Lôi Nặc:... ..

Không hiểu rõ bị dạy về mặt ân ái Lôi Nặc:.....

Yên lặng ăn thịt Ôn Noãn:... ..

Vợ chồng Áo Tư Đình tựa hồ quyết tâm muốn nhìn Ôn Noãn cùng Lôi Nặc kết hôn, vốn dĩ quyết định buổi chiều liền rời đi bọn họ quyết đoán lựa chọn trụ ở nhà, nói rõ phải đợi tham gia xong hôn lễ của bọn họ mới đi nghỉ phép.

Trong phòng ngủ an tĩnh, một nam một nữ mặt đối mặt ngồi ở trên sô pha nhìn nhau phát ngốc.

Buổi tối khi bọn họ đang chuẩn bị về phòng nghỉ ngơi, mẹ Lôi Nặc đột nhiên xâm nhập phòng Ôn Noãn, thái độ kiên quyết tỏ vẻ mình muốn ngủ ở chỗ này, bảo Ôn Noãn đi phòng ngủ của Lôi Nặc. Trên thực tế, phòng ở trang viên có rất nhiều, nhưng là mẹ Lôi Nặc lại lấy lý do phòng khác chưa được quét dọn không thể ở mạnh mẽ đem Ôn Noãn đẩy vào phòng Lôi Nặc.

Mỗi ngày quét dọn vệ sinh, tận chức tận trách người hầu cảm thấy hết sức ủy khuất..

"Mẹ người... Rất đặc biệt." Ôn Noãn uyển chuyển nói. Ngày thường một bộ dáng hoạt bát đáng yêu, khi tức giận lại giống như lão đại hắc bang, giọng đều so với ngày thường đề cao vài đề-xi-ben.

“... Bà ấy từ trước kia chính là như vậy.” Lôi Nặc biết Ôn Noãn muốn nói cái gì, hần bắt đầu dĩ xoa xoa huyết Thái Dương, đối với chuyện mẹ mình muốn thúc đẩy chuyện tốt hai người là hần biết rõ ràng, nhưng mà... Loại sự tình này không phải đem hai người nhốt lại một gian trong phòng là có thể được việc, lúc trước bọn họ còn ngủ ở trên một cái giường đâu, không phải chuyện gì cũng chưa phát sinh sao.

Cùng một người khác phát sinh quan hệ mà cũng không tính là gì hết! Lôi Nặc nghiêng răng nghiêng lợi trong lòng.

“Ta cảm thấy chúng ta vẫn là cùng bọn họ nói rõ ràng đi.” Ôn Noãn mở miệng nói.

“Nói rõ ràng cái gì?” Lôi Nặc trầm giọng hỏi.

“Quan hệ giữa chúng ta.” Ôn Noãn chớp chớp mắt.

“Giữa chúng ta có quan hệ gì?” Lôi Nặc nheo nheo mắt.

“Quan hệ bao dưỡng.” Ôn Noãn mở miệng.

... ..

Giống như có một cỗ dòng nước lạnh ở trong nhà tàn sát bữa bãi, Ôn Noãn chỉ cảm thấy độ ẩm xung quanh thân thể chợt giảm xuống, cô run lập cập, về mặt kỳ quái nhìn Lôi Nặc.

“Người đột nhiên tức giận cái gì...” Ôn Noãn nói.

Lôi Nặc nhấp nhấp miệng, ở trong lòng do dự một hồi mới mở miệng: “Người không phải thích cái người buổi tối kia sao, cùng ta kết hôn liền có thể ở bên hần. Vì sao người không đồng ý?” Là bởi vì có ta tồn tại sao...

“Khi nào ta nói ta rất thích hần.” Ôn Noãn nghi hoặc chớp chớp mắt: “Tuy rằng hần xác thật rất thú vị, nhưng đem ra so sánh, ta càng thích chủ nhân cách là người.”

Phù phù! Trái tim kịch liệt nhảy lên, thỉnh linh xảy ra tìm đập nhanh làm Lôi Nặc có chút không biết làm sao.

“Nhưng mà chúng ta cũng không thích hợp.” Ôn Noãn cười nói: "Thiếu phu nhân nhà Áo Tư Đình, phu nhân tương lai của nhà Áo Tư Đình, sao có thể là dạy dỗ sư chuyên môn dựa vào người để kiếm tiền."

“Ta không cảm thấy công việc của người có vấn đề gì.” Lôi Nặc không hề nghĩ ngợi liền mở miệng.

“Ta cũng không cảm thấy.” Ôn Noãn buông tay: “Ta cũng không xem thường công việc của ta, ngược lại, ta rất thích công việc này.”

Vậy người vì sao còn muốn bắn khẩu chuyện này... Lôi Nặc nhấp miệng không nói, chỉ dùng ánh mắt thâm trầm nhìn chằm chằm Ôn Noãn.

“Ta là sợ người khác xem thường người.” Ôn Noãn cười nhạt về mặt không đổi, như cũ vẫn là bộ dáng thản nhiên.

Tác giả có lời muốn nói: Ôn Noãn bắt đầu đi chiêu số ôn nhu a ha ==)).

Chương 61: Tướng Quân Tinh Phân Yêu Ta (14)

"Ta đề ý chính là chức nghiệp của ta sẽ ảnh hưởng đến ngươi." Ôn Noãn cười nói.

Lôi Nặc thật sự không nghĩ tới Ôn Noãn đề ý lại là cái này, hắn vẫn luôn cho rằng cô kiên trì quan hệ tình nhân bao dưỡng của hai người là bởi vì cô không thích hắn, hiện tại xem ra giữa hai người cũng không phải chỉ có hắn tự mình đa tình. Nhìn Ôn Noãn thờ ơ lạnh lùng, cho dù nói ra lời thổ lộ cũng không có vẻ mặt đặc biệt gì, trong đầu Lôi Nặc đột nhiên hiện lên gương mặt roi lệ đầy mặt của Lai Đặc Tư khi nói yêu hắn.

Cô cùng nữ nhân khác thật sự rất không giống nhau...

"Làm gì dùng loại ánh mắt kỳ quái này nhìn ta." Ôn Noãn cười khê mở miệng nói.

Hắn muốn đối với cô phụ trách, không chỉ bởi vì trách nhiệm, còn bởi vì hắn đối với cô có chút cảm tình mà mình cũng không để ý tới. Trong lòng nghĩ như vậy, vẻ mặt Lôi Nặc kiên định lên, hắn cầm nắm tay, mở miệng: "Ôn Noãn, ta —— ngô!" Đại não giống như bị thiết chùy giáng một đòn nặng nề, Lôi Nặc cau mày, có chút thống khổ che lại đầu.

"Ngươi làm sao vậy!" Ôn Noãn lo lắng đứng lên đi đến bên người Lôi Nặc, cô vỗ vỗ lưng hắn, nôn nóng hỏi.

Ý thức giống như bị thứ gì mạnh mẽ công kích, đại não bắt đầu dần dần hỗn loạn, thanh âm Ôn Noãn bên tai cách mình càng ngày càng xa, mơ mơ hồ hồ phiêu phiêu mù mịt, giống như muốn biến mất. Lôi Nặc theo bản năng duỗi tay bắt lấy ray Ôn Noãn, dùng sức nắm chặt.

Thân thể Lôi Nặc rất khỏe mạnh, căn cứ theo nguyên tắc, hắn cũng không có ốm đau gì, bất thành linh đầu đầu có khả năng nhất chính là một Lôi Nặc khác muốn xuất hiện. Ôn Noãn quay đầu nhìn nhìn thời gian, buổi tối rồi, khoảng cách Lôi Nặc ban đêm xuất hiện chắc là còn nửa giờ nữa. Theo Ôn Noãn nhớ, thời gian Lôi Nặc ban đêm chưa từng có biến hóa, vẫn luôn là buổi tối, cho dù là về sau khi hai nhân cách tranh đoạt tình yêu của nữ chủ, đối với thời gian mà thân thể không chế phân phối cũng không có xảy ra biến hóa. Hôm nay đây là có chuyện gì? Đối với tình huống đột nhiên bộc phát, Ôn Noãn có chút mộng bực.

Liên ở thời điểm Ôn Noãn thất thần, nhân cách trong cơ thể Lôi Nặc đã hoàn thành thay đổi, hắn bắt lấy tay Ôn Noãn dùng sức lôi kéo, một tay khác ôm eo cô xoay người một liên đem cô đè ở trên sô pha.

"???" Ôn Noãn nhất thời không phản ứng kịp, chờ ý thức trở về quỹ đạo mới phát hiện mình đã bị đè ở trên sô pha.

"Ngươi nói ngươi càng thích khối đầu gỗ kia?!" Trong con ngươi Lôi Nặc bốc lên hùng hục liệt hỏa, hắn đè ở trên người Ôn Noãn, mặt chậm rãi tới gần mặt cô. Lôi Nặc buổi tối từ trong thân thể khôi phục một ít ý thức, tuy rằng thân thể còn bị một Lôi Nặc khác khống chế, nhưng hắn cũng có thể đồng thời tiếp thu tín tức bên ngoài. Ai biết hắn vừa mới tỉnh lại, liền nghe được câu 'tuy rằng hắn rất thú vị nhưng nếu đem ra so sánh, ta càng thích chủ nhân cách là ngươi' của cô, lửa giận nhanh chóng tích tụ ở ngực, trái tim đau đớn bùng nổ, tất cả sùng nịnh cùng khoan dung ngày xưa giờ đây giống như một trò cười, nữ nhân này thật đáng giận!

"Sao ngươi lại ra rồi?" Ôn Noãn nghi hoặc hỏi.

"Như thế nào, ngươi không muốn nhìn thấy ta sao!" Sắc mặt Lôi Nặc khó coi trừng mắt nhìn Ôn Noãn dưới thân lớn tiếng nói.

"Người đây là đang nói chuyện với ta sao!" Ôn Noãn thu liễm biểu tình trên mặt, lạnh giọng nói.

"Ta..." Dạy dỗ cho tới nay cũng xuất hiện hiệu quả, Lôi Nặc đối mặt với lời nói lạnh nhạt của Ôn Noãn theo bản năng yếu đi vài phần.

"Lăn xuống!" Ôn Noãn lạnh giọng quát.

Lôi Nặc cắn cắn môi dưới, cái mũi có chút ướt ướt: "Ta không!" Hắn rống lớn trở về.

"Lá gan của ngươi đúng là càng lúc càng lớn!" Ôn Noãn híp híp mắt.

"Là ta quen ngươi trước! Là ta tiếp cận ngươi trước! Dựa vào cái gì ngươi đối với hắn tốt như vậy! Đối với ta thái độ lại kém như vậy! Khó đầu gối kia không hề có tình thú, cái gì cũng không hiểu, hắn nơi nào so được với ta! Ngươi vì sao thích hắn lại không thích ta!" Lôi Nặc nổi giận đùng đùng lớn tiếng chất vấn.

"Ngươi đang tức giận cái gì?" Ôn Noãn nhướn mày: "Hình thức ở chung giữa chúng ta là ngươi quyết định." Là ngươi lựa chọn hình tượng thích bị ngược, làm một run M ở chung với ra, hiện tại lại trách thái độ của ta quá kém, quá mức S?

Lôi Nặc sùng sốt, cẩn thận nghĩ nghĩ hình như là như vậy thật, khi ở chung cùng cô xác thật mình luôn hận không thể bị ngược một trăm loại khác nhau... Nghĩ như thế, Ôn Noãn hình như vẫn rất sùng hắn, chỗ cần phối hợp với hắn cô đều làm rất tốt. Nguyên bản một bộ thâm cừ đại hận về mặt Lôi Nặc lại nháy mắt giãn ra, hắn thẹn thùng che mặt, anh anh anh ~ chủ nhân thật tốt với ta, thật vui vẻ thật hạnh phúc!

"... Ngươi không sao chứ?" Vừa rồi còn một bộ hận không thể bóp chết nàng về mặt khó coi, lúc này đột nhiên liền biến thành bộ dáng thiếu nữ hoài xuân.

"Chủ nhân, chúng ta kết hôn đi!" Lôi Nặc hưng phấn bắt lấy bả vai Ôn Noãn, hai mắt sáng lấp lánh nhìn cô.

"Ngươi cảm thấy ta không đồng ý hắn, thì sẽ đồng ý ngươi sao?" Ôn Noãn cười khê lắc đầu.

"Ta so với hắn khá hơn nhiều, chủ nhân ~ cùng ta kết hôn ngươi sẽ không có hại!" Lôi Nặc ân cần nói.

"Hai người các ngươi là một người..." Khóe miệng Ôn Noãn giật giật.

Nghe vậy, Lôi Nặc ghét bỏ bĩu môi: "Ta cùng hắn mới không giống nhau! Ta tuyệt đối sẽ không ghét bỏ công việc của chủ nhân, hơn nữa ta cũng không để bụng cái nhìn của người ngoài gì đó! Ta chỉ để ý ngươi! Chủ nhân, chúng ta kết hôn đi được không!"

Ôn Noãn gõ gõ cái trán Lôi Nặc: "Không cần tùy hứng, ban ngày hắn đã rất bận, không cần lại tại phiên toái, nếu chọc hắn tức giận, hắn sẽ trực tiếp tiêu diệt nhân cách thứ hai là ngươi. Muốn ta bồi ngươi chơi, cũng không cần kết hôn, như vậy không phải rất tốt sao?"

Lôi Nặc lắc đầu: "Ta không ngừng muốn ngươi chơi với ta." Loại tương thân tương ái được thành lập từ quan hệ thuê mướn này làm hắn rất khó chịu, giống như tất cả hắn có được đều dùng tiền mua tới.

Không phải giống như, hình như thật sự là hắn dùng tiền mua tới... Lôi Nặc nghĩ đến mấy ngày trước Ôn Noãn trả lời hắn vấn đề nếu không có tiền thì có ở bên nhau không, trong lòng lại bắt đầu ghen khuấy. Rõ ràng ngay từ đầu hắn mới là người không muốn nhắc lên cảm tình, đều do nữ nhân trước mắt này đáng giận!

Là do cô quyến rũ hắn!

Bất tri bất giác, Lôi Nặc đã không chấp nhận sự thật...

Ôn Noãn thờ dài, làm như bất đắc dĩ nói: "Được rồi, ngươi còn muốn ta làm gì? Nói đi, ta tận lực thỏa mãn ngươi."

"Ta —"

"Trừ bỏ kết hôn." Ôn Noãn nhanh miệng chặn lại lời nói của Lôi Nặc.

Hiện tại còn không phải là lúc đáp ứng, thứ nhất, nếu đáp ứng Lôi Nặc buổi tối, Lôi Nặc ban ngày rất có thể sẽ nghĩ nhiều. Vốn dĩ hắn cho rằng cô càng thích Lôi Nặc buổi tối mà không dám trực tiếp bộc lộ cảm tình, nếu lại thêm việc này, hắn liền càng muốn về trong vòng an toàn của mình. Còn một điều nữa chính là Lôi Nặc ban ngày mới là chủ nhân cách, sinh hoạt hằng ngày cùng công tác đều là hắn làm chủ, Lôi Nặc buổi tối chỉ phụ trách vui đùa. Cho nên, loại việc lớn như kết hôn này phải cần chính Lôi Nặc mở miệng, cô mới có thể gật đầu đáp ứng.

Vừa định nhắc lại kết hôn Lôi Nặc không cao hứng cố làm mặt bánh bao.

"Được rồi, nói đi, muốn ta làm gì?" Ôn Noãn nhìn Lôi Nặc đang ngồi trên người mình hờn dỗi, nhẹ giọng dụ dỗ nói: "Chuyện gì đều có thể, ta sẽ không cự tuyệt nga ~"

"Ta phải làm S!" Lôi Nặc mở miệng nói. Ngay từ đầu Lôi Nặc cũng không nghĩ tới phản công, bởi vì làm M thật sự rất thoải mái, hắn rất hưởng thụ cảm giác bị chinh phục, bị trừng phạt. Nhưng kể từ khi hắn muốn biết ban ngày Ôn Noãn làm gì mà chủ động tiếp thu ký ức, hắn liền không nghĩ như vậy...

Cái gì kêu không tiền đồ? Cái gì kêu không cốt khí? Tên đầu gỗ nghiêm túc kia cứ nhiên dấm coi thường hần ! Hừ, khẳng định là bởi vì Ôn Noãn không chơi cùng hần, cho nên hần mới ghen ghét! Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng Lôi Nặc vẫn có tiểu tâm tư, hần chính là không quen nhìn bộ dáng củ chủ nhân cách kia, cốt khí ai chẳng có, chẳng qua hần khinh thường dùng ở trên người chủ nhân thân ái mà thôi.

“Năm mơ.” Ôn Noãn xụ mặt, không cảm xúc nhìn hần.

“Người vừa rồi nói người sẽ không cự tuyệt ta!” Lôi Nặc bĩu môi.

“Ta chỉ giống với người, ai biết người ngu như vậy, thật sự tin.” Ôn Noãn chết cũng không nhận, hơi thở tra công* bay đầy trời.

(*)tra công: công cận bã (thật sự là công!)

“QAQ!”

“Phốc ——” Nhìn về mặt nước mắt lưng tròng của Lôi Nặc, Ôn Noãn che miệng cười đến cả người run rẩy.

“Ôn Noãn, người cho rằng ta sẽ không đánh người sao?” Bị làm trò cười hơi thở quý súc của Lôi Nặc hoàn toàn bộc phát, về mặt hần bình đạm ngồi thẳng người, từ trên cao nhìn xuống nữ nhân cười đến không giữ hình tượng.

"Đúng vậy, bởi vì nếu người đụng đến ta, chắc chắn không bao giờ chơi với người nữa." Ôn Noãn lau khóe mắt cười ra nước mắt, giọng điệu đắc ý lại thiếu đánh nói.

"... ..." Về mặt Lôi Nặc liền suy sụp, cả người đều bỏ nhào vào trong lòng ngực Ôn Noãn ,giống như cún con chịu ủy khuất một bên rầm rì một bên loạn cọ : "Người toàn khi dễ ta! Hừ!"

Bị người chôn ở ngực loạn cọ, Ôn Noãn mặt không đỏ tim không đập giờ tay tát một phát vào mông Lôi Nặc..

"Ân ~" Lôi Nặc ngâm khê một tiếng, trên mông truyền đến đau đớn hưng phấn toàn thân hần đều kích thích lên: "Chủ nhân, còn muốn ~"

Ôn Noãn xoa một chút chỗ vừa mới đánh, một tay khác lại dùng sức tát một phát ở bên kia.

"Ân ngô ~" Hai tay Lôi Nặc chống lên sofa đứng dậy, mắt đen không biết khi nào đã nhiễm sương mù mê mang, hần vươn đầu lưỡi, sắc tình liếm liếm môi mông, ánh lên một tầng nước miếng. Ngón tay cách lớp vải vuốt ve, từ mông đến đùi, khi nặng khi nhẹ, xoa xoa cọ cọ. Ôn Noãn cười nhạt nhìn về mặt Lôi Nặc dục cầu bất mãn, trên tay vẫn như cũ không nhanh không chậm vuốt ve.

"Chủ nhân, nhanh lên... Mau!" Tay trên người từ phía sau di chuyển đến bụng, lại đến eo bụng, sau đó chậm rãi dùng ở dưới bụng, Lôi Nặc vội vàng muốn nắm tay Ôn Noãn đưa đến chỗ mình muốn.

"Mau? Mau cái gì?" Ôn Noãn nhướn mày

."Véo ta! Chủ nhân ~ Véo phía dưới, làm đau ta!" Lôi Nặc biểu đạt nguyện vọng của mình.

"Đừng nóng vội, từ từ tới." Ngực tốc chậm rì rì của Ôn Noãn hoàn toàn tương phản với thanh âm vội vàng của Lôi Nặc..

"Chủ nhân QAQ..." Toàn thân bị nắn bóp đến nóng lên, đau đớn cùng cảm giác tê tê đại đại làm toàn thân hần phát ngứa, hần muốn... Muốn càng nhiều đau đớn để ngăn lại cảm giác khó nhịn này, chính là cô lại cố tình không cho hần thống khoái: "Chủ nhân, nhanh lên... Ngứa, khó chịu."

Đối với việc Lôi Nặc thúc giục, Ôn Noãn làm như không nghe thấy , cô dùng vuốt ve thân thể hần, ngược lại chậm rì rì bắt đầu cởi áo hần.

Một nút...

Hai nút...

Ba nút...

Lôi Nặc nóng nảy cầm lấy hai bên áo somi dùng sức kéo, chỉ nghe một tiếng đứt đoạn rất nhỏ, nút áo somi đã toàn bộ bắn ra bên ngoài. Nửa người trên gầy nhưng rắn chắc hoàn toàn lộ ra bên ngoài, cơ bắp rõ ràng, vết sẹo chỗ trái tim thấy hết sức rõ ràng.

Ánh mắt Ôn Noãn dừng ở chỗ vết sẹo kia một chút, ngay sau đó liền dời tầm mắt: "Nút áo đều bắn đến trên mặt ta, người nói, phải làm sao bây giờ?" Ôn Noãn giờ tay chỉ chỉ gương mặt. Nút áo bay khắp bốn phía, nằm ở dưới thân Lôi Nặc Ôn Noãn cũng bị dính chút đạn, mặt bị nút áo bắn đến làm cho có chút đỏ, tuy rằng cũng không phải rất đau, nhưng điều này cũng không gây trở ngại Ôn Noãn ăn vạ.

"Chủ nhân thực xin lỗi, ta không phải cố ý." Lôi Nặc duỗi tay sờ sờ mặt Ôn Noãn, cúi đầu hôn hôn chỗ bị nút áo làm cho hồng lên của cô.

Nhưng mà, hiện tại Lôi Nặc là người nào... Đặc biệt là loại thời khắc này, sao hần có thể chỉ biết làm loại động tác nhỏ đơn thuần thế này. Nụ hôn trần an của Lôi Nặc mang theo mồ nhẹ, dần dần liền thay đổi mùi vị. Làn da dưới môi tình tê trắng nõn, ẩm áp bóng loáng, dần dần Lôi Nặc liền không thỏa mãn loại khê hôn này. Đầu lưỡi vươn liếm liếm, không biết có phải tâm lý tác dụng hay không, hần cảm thấy tư vị rất ngọt, nhịn không được ở dưới miệng liếm láp gặm cắn một chút, hai tay cũng không biết khi nào chui vào trong quần áo của cô.

Ý tưởng ban đầu của Ôn Noãn là lừa một kẻ hôn, ai biết tặng kèm theo là đầy mặt nước miếng, cô bắt đầu đi đẩy đẩy Lôi Nặc đang gặm cắn hăng say ra, nếu không ngăn cản cô liền phải hủy dung

"Hừ." Lôi Nặc không tình nguyện dừng động tác, hơi hơi kéo ra một chút khoảng cách.

"Sao lại giống cún con như vậy." Ôn Noãn véo véo mặt Lôi Nặc. "Là cún cũng chỉ là cún của người." Lôi Nặc cười nói.

"Lời này nói thật dễ nghe." Ôn Noãn cười khê ôm cổ Lôi Nặc, khen thưởng hôn miệng hắn một

Lôi Nặc mặt mày hớn hờ đáp lại nụ hôn này, đầu lưỡi nhiệt tình cùng cô giao triền không bỏ, hai tay chống lên sofa phòng ngừa mình dễ bị thương người dưới thân, một tay khác muốn ngừng mà không được vuốt ve chỗ mềm mại trước ngực cô

Quần áo hai người liền bất tri bất giác ném trên mặt đất, thân thể trần trụi ma sát giao triền, thân mật tương dán. Phù phù! Tim đập nhanh lên, chuyên chú nhìn chăm chăm hai mắt mơ hồ của Ôn Noãn, trong đầu đột nhiên xảy ra đau đớn làm Lôi Nặc thiếu chút nữa cắn đứt đầu lưỡi của mình

Người đang ôm đột nhiên một trận run rẩy, Ôn Noãn đang hưởng thụ hôn môi đột nhiên mở to mắt, trong con ngươi tràn ngập kinh ngạc.....

Từ sau khi bọn họ ước định tốt là sẽ không tranh nhau thời gian không chế thân thể, hai nhân cách vẫn luôn duy trì việc tự giác đổi trong lúc ngủ mơ, chưa từng thay đổi. Ngay từ đầu Lôi Nặc không biết sao lại thế này, rõ ràng thời gian còn chưa tới, nhân cách thứ hai cứ nhiên liền chạy ra, loại chuyện đang vào lúc thanh tỉnh mà mạnh mẽ đổi nhân cách này đã rất lâu hắn chưa trải nghiệm qua. Mặc kệ nhân cách thứ hai chạy ra sớm làm gì, chính là tuyệt đối không phải chuyện gì tốt, Lôi Nặc dùng hết toàn lực đoạt lại quyền không chế thân thể, thành công áp chế nhân cách thứ hai.

Cảm giác môi lưỡi tiếp xúc truyền đến đại não, xúc cảm mềm mại dưới tay làm cho Lôi Nặc theo bản năng néo néo. Nữ nhân dưới thân đại khái còn không biết hắn đã thay đổi nhân cách, đầu lưỡi vẫn còn đang nhiệt tình giao triền, toàn thân Lôi Nặc cứng đờ, nhất thời không biết phản ứng phản ứng thế nào.

Ôn Noãn làm bộ cái gì cũng không biết tiếp tục nhiệt tình hôn môi, cổ tay ôm Lôi Nặc bắt đầu di động, ngón tay theo xương cột sống của hắn chậm rãi trượt xuống.

Cột sống bị nữ nhân một chút lại một chút vuốt ve, cảm giác kỳ dị bắt đầu dâng lên, Lôi Nặc đầy mặt đỏ bừng, ánh mắt né tránh, cuối cùng nhắm hai mắt lại, che đi khác thường trong con ngươi.

Mảnh nhỏ ký ức lộn xộn dần dần hợp lại thành một hình ảnh hoàn chỉnh, thì ra nhân cách thứ hai không tiếc phá hư ước định chạy ra là vì muốn đào góc tường của hắn! Cho dù Lôi Nặc có giữ bình tĩnh tốt như thế nào, lúc này cũng không thể bình tĩnh. Là hắn nhận thức trước thì như thế nào, Ôn Noãn chính miệng nói cô thích chính là chủ nhân cách là hắn, trong tình yêu, cần bản không có thứ tự đến trước và đến sau!

"Sao lại không động nữa?" Kết thúc nụ hôn dài, Ôn Noãn cười vỗ vỗ mông Lôi Nặc.

Trước nay chưa từng bị người chụp qua chỗ đó Lôi Nặc có chút ngốc lảng, hắn nhìn chăm chăm vào Ôn Noãn dưới thân không nói.

"Kỹ thuật hôn của bảo bối thật không tồi, nên khen thưởng khen thưởng." Ôn Noãn cũng không thèm để ý hắn khác thường, trực tiếp vuốt tay ở bộ phận quan trọng nào đó của hắn néo néo.

"Ngô!" Chỗ kia chịu tập kích, Lôi Nặc bị đau kêu lên một tiếng.

Đau đớn qua đi, tiếp đến là mềm nhẹ trấn an vuốt ve, tuy rằng biết hắn đã không phải Lôi Nặc buổi tối, nhưng Ôn Noãn vẫn không thay đổi cách chơi đùa của mình.

"Ngô ~" Bộ vị bị đau được ôn nhu trấn an, khoái cảm tê dại như dòng điện xẹt qua toàn thân. Lôi Nặc không giống một người khác, tiếng thở dốc làm người cảm thấy thẹn này hắn không thể phát ra, chỉ có thể cắn răng, cố gắng đem tiếng thở dốc nuốt vào.

"Thoải mái sao?" Ôn Noãn cười khê hỏi. Lôi Nặc đầy mặt đỏ bừng cắn môi dưới, chết cũng không muốn lên tiếng.

"Sao đột nhiên lại thẹn thùng như vậy? Hừ?" Ôn Noãn vẫn làm bộ không biết, trên tay lại dùng sức lần nữa.

"A!" Khoái cảm thoải mái đột nhiên biến thành đau đớn, Lôi Nặc đang thả lỏng người đột nhiên co rút lại.

"Bảo bối ngoan, ta thích thanh âm của người." Ôn Noãn giống như khen thưởng nhẹ nhàng trấn an.

"Ân... Ngô!" Được kích lệ Lôi Nặc liền không biết sao lại không cảm thấy thẹn, chẳng lẽ hắn cũng muốn bị lấn lộn thành run M sao!

Ôn Noãn một tay trấn an hạ thân hắn, một tay khác sờ lên trước ngực hắn: "Bảo bối, thoải mái sao?"... "Thoải mái." Mắt đen Lôi Nặc lóe lóe, nhẹ giọng mở miệng nói.

Ý cười trên mặt Ôn Noãn gia tăng: "Chúng ta lên giường."

"... Được!" Lôi Nặc thuận theo đứng dậy, dựa theo ý Ôn Noãn khom lưng bế cô đi đến mép giường.

Ôn Noãn ở trên giường lăn một vòng nằm ở một bên, sau đó duỗi tay vỗ vỗ nửa bên giường khác: "Nằm xuống, không được lộn xộn."

Lôi Nặc nhấp nhấp miệng, do dự một chút liền bò lên trên giường nằm thẳng.

Nam thượng vị biến thành nữ thượng vị, Ôn Noãn cười ngồi ở trên người Lôi Nặc, một bên di động hạ thân cọ xát nơi nào đó, một bên cúi đầu hôn lên đầu đỏ trước ngực của hắn.

"Tê!" Lôi Nặc muốn duỗi tay chạm vào chạm vào người trên người, nhưng là theo trong trí nhớ nhân cách thứ hai vào thời điểm này sẽ không cãi lại mệnh lệnh của Ôn Noãn, nghĩ như thế, Lôi Nặc liền buông tay xuống.

Cảm giác được nơi nào đó dưới thân trở nên cứng như sắt, Ôn Noãn nhẹ nhàng nâng người, tìm vị trí chính xác, sau đó chậm rãi ngồi xuống.

"Ngô ~" Bộ phận dưới thân bị nơi mềm mại ướt át chậm rãi bao phủ, khoái cảm từng đợt dâng lên, Lôi Nặc theo bản năng cong người.

Thích ứng với cảm giác này, hai tay Ôn Noãn chống ngực Lôi Nặc bắt đầu hoạt động lên xuống.

"Người... Ân a ~"

"Bảo bối giỏi quá." Ôn Noãn cười cúi đầu hôn hôn môi Lôi Nặc, ái muội ở bên tai hắn thổi khí.

Lôi vừa đến bên miệng lại bị nuốt xuống, Lôi Nặc rũ mắt, yên lặng chấp nhận sự thật bây giờ mình là nhân cách thứ hai.

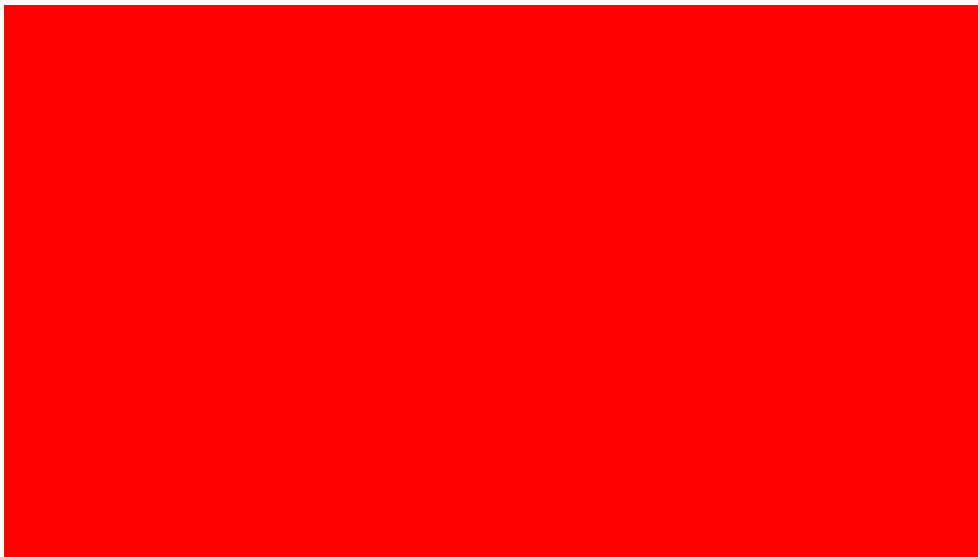
"Ân... Chủ nhân."

_____ Tác giả có lời muốn nói: Chủ nhân cách Lôi Nặc cảm thấy nếu Ôn Noãn biết hắn là chủ nhân cách, khả năng sẽ dừng lại, cho nên làm bộ chính mình là nhân cách thứ hai 【 kỳ thật Ôn Noãn đã sớm biết ha ha ha 】_____a

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Điều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Tướng Quân Tinh Phân Yêu Ta

Nữ nhân trên người một chút lại một chút hoạt động, thông thả mà mê người, nơi nào đó ướt nộn gắt gao bao bọc lấy hắn, co chặt đè ép, khoái cảm từng chút từng chút dâng lên, kích thích làm cho tay chân Lôi Nặc đều cuộn tròn, hô hấp dồn dập.

Quá chậm, quá nhẹ, Lôi Nặc cảm thấy mình giống như phân liệt thành hai người, một thì không ngừng thúc giục mau ôm lấy cô, áp đảo cô, đẩy nhanh tốc độ, dùng hết toàn lực, một khác thì lại bảo rằng phải nhịn xuống, không cần bại lộ hiện tại mình là chủ nhân cách, bằng không sẽ dọa chạy nữ nhân này.

Đang lúc Lôi Nặc đôi mắt nên làm cái gì bây giờ, nhục bích dưới thân đang vây lấy mình đột nhiên một trận co rút, nơi nào đó bị hung hăng kẹp lấy kịch liệt trở nên trường đại, khoái cảm như sóng triều mãnh liệt trào dâng.

"Ân a!" Lôi Nặc không kịp cắn răng ngăn cản, tiếng thở dốc liền theo cảm giác thân thể mà buột miệng thốt ra.

“Loại này thời điểm người cư nhiên dám thất thần, xem ra loại trình độ này vẫn là không thể thỏa mãn người.” Ôn Noãn dừng động tác, cười lạnh nhìn hân.

Vốn dĩ đã sắp lên đỉnh bởi vì Ôn Noãn dừng hoạt động mà bị nghẹn lại, Lôi Nặc bị đè nén đến thở hổn hển, phần eo theo bản năng hướng về phía trước: “Người...”

“Ta cái gì?” Ôn Noãn khoe miệng gọi lên một nụ cười nhạt nghiền ngẫm, cô ngồi vững vàng, hoàn toàn không có ý đáp lại động tác của Lôi Nặc. Tuy rằng vào loại thời điểm này mà dừng lại cô cũng cảm thấy rất khó chịu, nhưng vì để lẫn lộn cái nhân cách đứng đắn cứng nhắc này, chút khó chịu này Ôn Noãn vẫn có thể nhẫn.

Cô ấy là cố ý, Lôi Nặc nhìn khoe miệng Ôn Noãn cười như tiểu ác ma thâm nghĩ trong lòng. Muốn nhìn về mặt dục cầu bất mãn khó nhịn của hân, muốn nghe hân làm nũng cầu xin tha thứ, sao có thể! Hân lại không phải nhân cách buổi tối không có cốt khí kia! Kể cả làm bộ là nhân cách buổi tối, hân cũng không muốn giả vờ giống hệt...

Lôi Nặc cắn chặt răng, đem đầu quay qua một bên.

Thấy động tác khó chịu kia của Lôi Nặc, ý cười trên mặt Ôn Noãn gia tăng, cô chống ngực hân nâng người, hạ thân chậm rãi rời đi bộ phận quan trọng của hân.

Cảm giác mềm mại ướt nóng đang bao bọc lấy mình chậm rãi biến mất, Lôi Nặc ngẩn người, quay đầu nhìn Ôn Noãn đang xoay người rời đi: “Người... Người đi đâu?”

“Nằm tốt, không có mệnh lệnh của ta không được lộn xộn!” Ôn Noãn một bên xuống giường, một bên lạnh giọng mệnh lệnh nói.

Lôi Nặc vừa định ngồi dậy thì cả người cứng đờ, hân nhìn nhìn về mặt không cảm xúc của Ôn Noãn, do dự một chút lại ngoan ngoãn nằm trên giường.

“Ngao, ta sẽ khen thưởng người.” Thấy Lôi Nặc nghe lời như thế, Ôn Noãn nở một nụ cười nhạt, thò lại gần cho hân một nụ hôn nhẹ.

Ngoài miệng khê hôn làm Lôi Nặc phản ứng tri độn một chút, ngay sau đó, đại não chuyển động, khen thưởng? Trong đầu dần hiện ra vô số hình ảnh cảm thấy thẹn không thể nói, Lôi Nặc toàn thân cứng đờ, há miệng thở dốc, cuối cùng cũng không có nói ra lời cự tuyệt.

“Chờ ta vài phút.” Ôn Noãn rời giường, cũng không quay đầu lại đi vào phòng tắm.

“Ấn...” Lôi Nặc ngoan ngoãn lên tiếng.

Chính mình rốt cuộc vì sao muốn nghe lời như vậy, Lôi Nặc nằm thẳng người ở trên giường sững sờ, nơi nào đó dưới thân cứng rắn mà đứng thẳng, gió lạnh bởi vì không đóng cửa mà thổi vào trong phòng, nơi nào đó cực nóng dính đầy chất lỏng trong suốt bị gió lạnh thổi vào, cảm giác kỳ dị kia, làm cho Lôi Nặc một trận phát run.

“Hô ——” hạ thân sưng to bị đè nén thật sự là làm Lôi Nặc rất khó chịu, hân nhìn nhìn cửa phòng tắm đóng chặt, tay phải chần chờ di chuyển xuống phía dưới: “Ngô!” Cây gậy mẫn cảm bị cảm, cảm giác tê tê đại đại dần dần dâng lên.

Vách tường bốn phía cảm ứng được có người để, tự giác sáng lên ánh sáng nhàn nhạt, ánh huỳnh quang cũng không phải loại ánh sáng chói mắt, nhưng đủ để đem không gian nhỏ của phòng tắm đều chiếu sáng lên.

Ôn Noãn đứng ở dưới vòi tắm hoa sen, tùy ý để dòng nước rửa trôi mồ hôi trên người, dòng nước ấm xối vào người mang theo hơi nóng làm giảm bớt cảm giác buồn rùn toàn thân. Tuy rằng vừa rồi mới làm không lâu, hơn nữa lực đạo cùng tốc độ đều là do cô khống chế, nhưng loại nữ thượng vị vẫn rất cần thể lực, cô mất xa cánh tay, hoạt động một chút gân cốt toàn thân.

Sau khi đem toàn thân rửa sạch sẽ, Ôn Noãn lau khô trên bọt nước trên người, lại dùng máy sấy nhanh chóng làm khô tóc. Cô rũ tóc, xác nhận tất cả đều khô mới đi tới phòng để quần áo cách vách.

Phòng tắm cùng phòng quần áo là có cửa thông qua, Ôn Noãn tùy ý đẩy cửa đi vào căn phòng chứa đầy giày cùng quần áo. Từ sau khi cô chuyển vào đây, Lôi Nặc buổi tối mua cho cô không ít quần áo, cũng tất cả đều treo ở nơi này.

... ..

“Hô —— ngô, ha ~” Mặc kệ Lôi Nặc hoạt động mà xát thế nào cũng không giảm bớt cảm giác nghẹn trướng giữa hai chân, đối với phương diện này Lôi Nặc không có bất cứ kinh nghiệm gì nên cho dù một môi toàn thân cũng không làm giảm bớt được cảm giác khó nhịn dục cầu bất mãn đó, hai tay không hề quy luật cùng kết cấu sơ loạn, cảm giác tê dại không những không giảm bớt được nóng rực toàn thân mà còn gọi lên tính trí.

“Chơi vui sao?” Giọng nữ tràn đầy ý trêu đùa vang lên cách đó không xa.

Hai tay Lôi Nặc nắm hạ thân, toàn thân cứng còng thành một khối gỗ, hân máy móc quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh.

Nữ quân trang thuần màu đen trang gấu bao vây lấy thân thể phập phồng quyến rũ của cô, thắt lưng màu vàng kim ôm trọn lấy eo, áo sơ mi trắng bên trong hoàn toàn ôm lấy bầu ngực no đủ, áo khoác ngoài lại chỉ được cài hai nút thắt. Chân váy dưới thân không có trang sức gì, nghiêm túc quy củ, bên trong lại mặc tất lưới dụ hoặc.

Cảm giác cảm dục cùng phong tao hoàn mỹ hòa trộn với nhau, một đầu tóc đỏ của cô đều được dấu gọn gàng trong mũ, mắt kính gọng mạ vàng đặt trên mũi, môi đỏ gọi lên một độ cung dụ hoặc.

Cái gọi là chế phục dụ hoặc, đại khái chính là như vậy đi, Lôi Nặc có chút sững sờ nhìn nữ nhân mặc quân trang trước mắt thẳm nghĩ trong lòng.

“Vừa rồi ta đã nói gì với ngươi?” Ôn Noãn đang đưa roi da trong tay, chậm rãi đến gần mép giường.

“Cái gì?” Lôi Nặc nhìn Ôn Noãn đi đến gần, ánh mắt không tự chủ được dừng ở trên đôi môi đỏ khê nhếch lên của cô.

Ôn Noãn giơ tay quát Lôi Nặc một roi, vệt đỏ nháy mắt xuất hiện trên ngực hấn.

Dây roi thô to dài quệt thật mạnh qua đầu đỏ, Lôi Nặc rụt rụt người, thở dốc lên tiếng: “A!”

“Ta đã nói ngươi không được nhúc nhích, ngoan ngoãn chờ ta trở về đi?” Roi da trong tay chính xác quát vào hạ thân hấn: “Ngươi cứ như vậy mà chờ không kịp sao?”

“Ân a!” Hạ thân sưng to truyền đến một trận bỏng rát, có một ít chất lỏng toát ra từ đỉnh: “Ân ha ~”

“Muốn như vậy sao?” Ôn Noãn đứng ở mép giường, dùng roi trong tay nâng cầm Lôi Nặc lên.

Lôi Nặc nhắm chặt hai mắt không nhìn cô, hàm răng cắn môi dưới không chế thanh âm của mình.

Ôn Noãn nâng lên một tay khác, quơ quơ đồ vật trên tay, vang lên tiếng phàn phật làm lỗ tai Lôi Nặc giật giật. Răng rắc, tay chân bị vật thể lạnh lẽo trời chặt, hấn trọn mắt nhìn, quả nhiên là công tay.

Bang! Từng đạo vết roi đan chéo ở bên nhau, máu tươi hỗn loạn, ở trên làn da trắng nõn vẽ ra một bức tranh ái muội.

“Ngô!” Lôi Nặc cắn răng kêu rên liên tục, làn da phồng cùng khoái cảm ở bộ vị mẫn cảm tra tấn thần kinh của hấn.

Đánh một môi Ôn Noãn tùy tiện ném roi trong tay xuống, cô lấy từ cái túi buộc bên đùi ra một cây gậy cao su, thân gậy làm từ cao su có vài quả cầu nhỏ, mềm mại lại có chút cứng.

“Hôm nay ngươi rất quật cường.” Ôn Noãn cười bò lên trên giường: “Nếu không làm cho ngươi kêu lên, ta liền rất không có cảm giác thành tựu, cho nên chúng ta chơi cái khác.”

Chơi cái khác? Lôi Nặc mở choàng mắt, giây tiếp theo, đỉnh lỗ nhỏ dưới thân đã bị chèn thứ gì đó.

“Ngươi!” Bị đè ép căng ra đau đớn làm Lôi Nặc giãy giụa: “Lấy ra ngoài!”

“Vậy kêu hai tiếng ta nghe chút.” Ôn Noãn tiếp tục đem gậy cao su nhét vào bên trong, một viên cầu cao su dính chất lỏng chen vào lỗ nhỏ, chỉ chốc lát, cũng chỉ dư lại một chút của vòng tròn.

Lôi Nặc sao có thể không biết xấu hổ phát ra thanh âm như vậy, hấn chịu đựng đau đớn ở hạ thân dần chuyển biến thành cảm giác khác thường, nghiêng đầu một lần nữa cắn răng nhắm mắt lại.

Đối với phản kháng của Lôi Nặc, Ôn Noãn cũng không nóng nảy, cô dùng ngón tay cầm lấy chỗ quả cầu bị lộ ra, sau đó lại lần nữa cắm vào.

“Ngô... Ha!” Lôi Nặc thở hổn hển, còng tay vì giây giữa mà phát ra thanh âm rầm rầm: “Ôn Noãn!”

“Ngươi kêu ta cái gì?” Ôn Noãn không cao hứng hí hí mắt, nhéo gậy cao su tay dùng sức đẩy xuống.

“A!” Lôi Nặc mẫn cảm cong người.

“Cho ngươi chút sắc mặt tốt ngươi liền bắt đầu hướng cái mũi lên trời đúng không?” Ôn Noãn lạnh mặt trừng mắt nhìn Lôi Nặc: “Kêu chủ nhân!”

“A!Đừng... Đừng vào bên trong!” Loại khoái cảm đau đớn này tra tấn Lôi Nặc đầy đầu mờ mịt, hấn chịu không nổi lớn tiếng hét: “Lấy ra ngoài!”

“Thoạt nhìn ngươi rất hưởng thụ mà.” Ôn Noãn vẫn như cũ duy trì động tác thọc rút trên tay.

“chủ nhân...” Nước mắt ướt đầm khoé mắt, nhưng Lôi Nặc vẫn nhẫn không được mà thuận theo yêu cầu của Ôn Noãn: “Quá sâu... Cầu ngươi,đừng lại... A~”

Ôn Noãn nhẹ giọng cười rộ lên: “Lúc nàu mới ngoan sao,” Cô cầm lấy cây gậy cao su xoay một vòng trogn rồi mới sáng khoái rút ra.

“Ân a!” Nơi nào đó bị lấp kín bỗng chốc trống rỗng, chất lỏng đã sớm đọng lại hạ thân nháy mắt phun ra, nghẹn rất lâu mới được phồng thích Lôi Nặc thoát lực nằm trên giường thở dốc.

Ôn Noãn nâng bàn tay bị phun đầy chất lỏng đến bên miệng Lôi Nặc: "Người làm ta sợ."

Lôi Nặc đẩy mặt đỏ bừng nhìn ra nơi khác, dù thế nào cũng không nhìn vào bàn tay ướt đầm dề kia.

"Liếm sạch sẽ." Ôn Noãn nhàn nhạt ra lệnh.

"Cái gì?" Lôi Nặc cho rằng mình nghe lầm.

"Liếm sạch sẽ." Ôn Noãn giống như uy hiếp heo nheo mắt, lần nữa cầm lên cây gậy cao su quơ quơ trước mặt Lôi Nặc: "Đừng để ta nói lần thứ ba."

Hạ thân Lôi Nặc căng thẳng, vội vàng lắc đầu. Hắn rũ mắt nhìn nhìn ngón tay thon dài trắng nõn bên miệng, đầu tiên thử vờn đầu lưỡi liếm liếm, không có hương vị gì, ngay sau đó nhắm mắt lại, hạ quyết tâm, mở miệng.

Ôn Noãn đột nhiên rút tay về, nhanh chóng cho một viên kẹo sữa vào trong miệng, nay sau đó cúi đầu hôn lên.

Hai lần môi gắt gao dính lại với nhau, Lôi Nặc kinh ngạc mở to mắt, con người ôn nhu tràn đầy ý cười đang chuyên chú nhìn mình, thấy hắn mở to mắt, còn nghịch ngợm chớp chớp mắt trái. Trái tim vốn dĩ đã không bình tĩnh lại càng nhảy kịch liệt, Lôi Nặc cảm thấy tâm của mình như muốn nhảy từ cổ họng ra ngoài.

Ôn Noãn cắn kẹo sữa thành hai nửa, cho Lôi Nặc một nửa, sau đó rời đi môi hắn.

"Ngọt không?" Ôn Noãn vẫn duy trì khoảng cách gần nhất với Lôi Nặc cười hỏi.

Mùi hương nồng đậm tràn đầy khoang miệng, vị kẹo chậm rãi tan rã tan rã trong miệng, Lôi Nặc thấp giọng 'ừ' một tiếng.

"Phải không?" Ôn Noãn nghi vấn nhướn mày.

Lôi Nặc mở miệng, nhẹ giọng trả lời: "Rất ngọt." So với kẹo sữa còn muốn ngọt hơn.

"Sao ta lại cảm thấy... người tương đối ngọt." Ôn Noãn hôn hôn Lôi Nặc.

Mặt Lôi Nặc lại đỏ thêm một tầng, hắn mân mân miệng, thật sự không biết đáp lại lời âu yếm của Ôn Noãn như thế nào.

Nhìn vẻ mặt thẹn thùng của Lôi Nặc, Ôn Noãn nhìn không được ghé vào trên người hắn cười rộ lên: "Quả nhiên phản ứng của người rất đáng yêu, ha ha ha!"

Lôi Nặc có chút thẹn quá thành giận, nữ nhân này luôn là như vậy! Luôn dùng loại lời âu yếm này trêu đùa hắn! Cô---...

???

!!!

"Người?!" Lôi Nặc kinh ngạc nhìn Ôn Noãn.

Ôn Noãn giống như không xương mềm mại ghé vào trước ngực Lôi Nặc, cô hơi hơi ngẩng đầu, cười nhìn hắn: "Lôi Nặc, ta biết là người,"

Cô ấy biết hắn là chủ nhân cách?!

Cô ấy biết từ khi nào!

Ôn Noãn giống như hiểu rõ thắc mắc của Lôi Nặc, cô tiếp tục mở miệng: "Từ lúc người thay đổi ta đã biết, hai người các người hoàn toàn không giống nhau."

"Vậy người còn..." Người biết rõ ta là ai mà còn cùng ta chơi loại trò chơi này! Còn bảo hắn kêu cô là chủ nhân, còn như vậy... như vậy đối với hắn! Lôi Nặc thẹn quá thành giận trừng mắt nhìn Ôn Noãn đang cười tủm tỉm.

"Tức giận sao?" Ôn Noãn cười hỏi.

"Buông ta ra!" Lôi Nặc gầm nhẹ nói.

"Buông người ra người sẽ đánh ta sao?" Ôn Noãn hỏi.

Lôi Nặc không dấu vết nhìn nhìn chế phục của Ôn Noãn, sau một lúc lâu mới trầm thấp nói: "Người đem ta buông ra trước," Sau đó mới tính sổ.

Ôn Noãn chớp chớp mắt, giống như khó xử tự hỏi một lúc mới lấy ra chìa khóa mở ra còng tay.

Đạt được tự do Lôi Nặc nháy mắt chế trụ thân thể Ôn Noãn, trở mình đem cô đè ở dưới thân,

"Người muốn làm gì?" Về mặt Ôn noãn bất biến hỏi.

"Ngày mai chúng ta liền kết hôn." Lôi Nặc trịnh trọng lạ thường nói.

"A?" Ôn Noãn ngốc bức.

Lôi Nặc bắt lấy quần trang của Ôn Noãn, dùng sức kéo, bộ quần áo liền biến thành mảnh nhỏ: "Ta sẽ phụ trách."

Phụ trách cucng không cần xé quần áo ta đi... Ôn nOãn duỗi tay chống ngực Lôi Nặc, vội vàng mở miệng nói: "Không phải ta đã nói rồi sao, ta không cần người---"

"Người muốn đối với ta phụ trách." Lôi nặc bắt lấy hai tay Ôn Noãn đè trên đỉnh đầu cô.

Không phải là cô đã đã thông hai mạch Nhâm Đốc của hắn rồi đấy chứ... Sao lại đột nhiên gian xảo như vậy.

"Lôi Nặc, người nghe ta nói trước đã."

"Ôn Noãn, người biết cường bách quan nhân là tội danh gì sao?"

"..."

"Người còn điều gì muốn nói không?"

"...Không còn."

Tướng quân Liên Minh Tam tinh, bạch mã vương tử trong lòng các nữ tử, Lôi Nặc Áo Tư Đình kết hôn, cô dâu là dạy dỗ sư trong truyền thuyết của vũ trường Khắc Thác Nhĩ. Đây chính là tiết mục cô bé lẹm gả cho vương tử điển hình, làm cho chúng nữ tử tuổi trẻ của Lam Tinh các loại ghen tị hận, tại sao chuyện tốt như vậy lại không tới phiên các cô!

"Ta mặc kệ! Hôn lễ phải là ta cùng chủ nhân!" Lôi Nặc dùng cả tay lẫn chân treo trên người Ôn Noãn cọ xát.

"Không cần náo loạn, hôn lễ là ở ban ngày." Ôn Noãn bắt đắc dĩ xoa xoa huyết thái dương.

"Ha ha, mấy ngày hôm trước hắn chiếm cả đêm thời gian của ta sao lại không nói! Chủ nhân người không thể bắt công như vậy!" Lôi Nặc nghiêng răng nghiêng lợi, nghe khuất bị chủ nhân cách áp chế ngày đó của hắn vẫn còn ở ngực.

"Sao người vẫn còn nhớ cái này,,," Khóe miệng Ôn Noãn giật giật.

"Mỗi lần cùng chủ nhân qua đêm đều là thời khắc quan trọng nhất của ta, ta đương nhiên không có khả năng quên!" Lôi Nặc tim không đập tâm không nhảy nói lời âu yếm

"Bảo bối ngoan, ban ngày người nghỉ ngơi thật tốt, đêm tân hôn ta để lại cho người được không?" Toàn bộ hormone của Ôn Noãn tiết ra, thề muốn cùng tên Lôi Nặc này đối nhau một phen.

"Chủ nhân... ta muốn kết hôn cùng người, nghi thức này rất quan trọng." Lôi Nặc ủy ủy khuất khuất nhìn Ôn Noãn.

"Bảo bối,ta có thể cho người vô số hôn lễ, chỉ cần người thích." Ôn Noãn nhéo cằm Lôi Nặc, nhẹ nhàng hôn lên môi hắn.

Trên mặt trở lên đỏ ửng, Lôi Nặc một bên phì nhỏ chính mình một bên nhiệt tình cùng Ôn Noãn dây dưa.

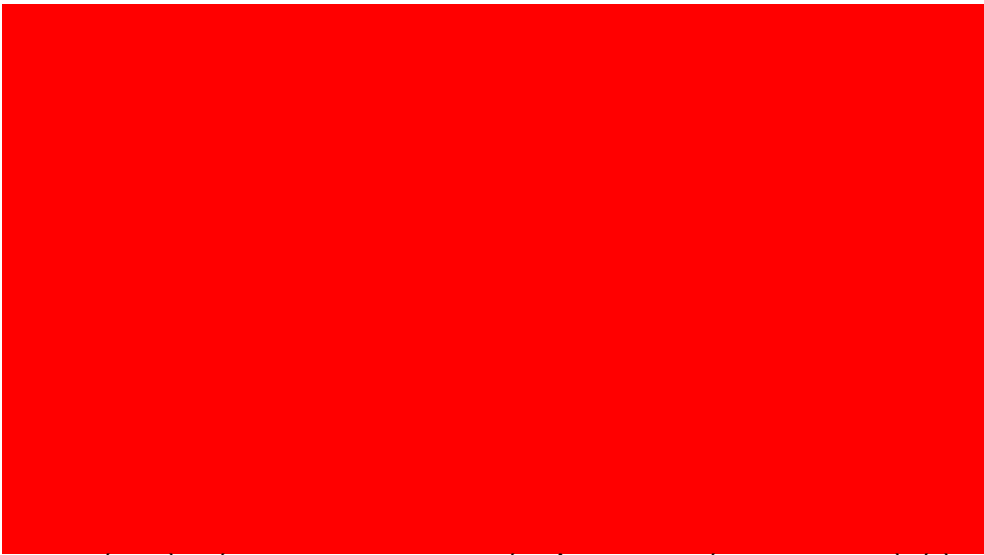
Tính, hắn chỉ là đáng thương khối đầu gỗ kia, hôn lễ này liền nhường cho hắn. Nhưng mà về sau mỗi một đêm đều là của hắn!

"Chủ nhân... Chúng ta chơi trò chơi đi~"

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Đầu Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Lớp Trưởng Của Ta Là Si Hán (1)

"Lần này lại có chuyện gì?" Liên tiếp hai lần xuất hiện ở trong không gian hệ thống, Ôn Noãn cảm thấy có chút kỳ quái về số lần nói chuyện thường xuyên hơn với hệ thống.

Lúc trước ngoại trừ trong lúc làm nhiệm vụ ngẫu nhiên kiểm tra đo lường một chút địa vị của mình trong lòng mục tiêu còn lại hầu như không cùng hệ thống tiếp xúc gì nhiều, hệ thống cũng không chủ động tìm cô trò chuyện, vì sao gần đây lại đột nhiên nhiệt tình với cô như vậy?

"Bởi vì mức độ khó của nhiệm vụ tăng lên, nên chỉ muốn hỏi một chút cảm nhận của ký chủ sau khi đã trải nghiệm." Thanh âm hệ thống từ bốn phương tám hướng truyền đến.

"Không có cảm nhận gì." Ôn Noãn thành thật trả lời nói.

"Xem ra, người đối với người có hai nhân cách cũng không có cảm xúc mâu thuẫn." Hệ thống cười nói.

"Đương nhiên." Ôn Noãn nhún nhún vai, ngay sau đó nở một nụ cười sáng lạn: "Ta đối với người có giá trị nhan sắc cao đều không có cảm xúc mâu thuẫn."

"Thì ra ký chủ là nhan không*." Hệ thống cảm thán nói.

(*)nhan không: yêu thích cái đẹp

"Đúng vậy, gần đây mới xuất hiện loại bệnh đối với giá trị nhan sắc cao là không thể phản kháng này." Ôn Noãn gật đầu trả lời nói.

"Nếu ký chủ không có gì không thích ứng, chúng ta liền bắt đầu thế giới tiếp theo đi." Hệ thống kết thúc cái đề tài ngắn ngủi này.

"Được, đến đây đi." Ôn Noãn sáng khoái đáp ứng.

"A a a a -- Thật đẹp traiii a a a!" Tiếng thét chói tai hết đợt này đến đợt khác vang lên bên tai, đầu Ôn Noãn hơi choáng một chút, ngay sau đó liền thanh tỉnh lại.

Lúc này trên tay mình đang cầm một trường đao màu đen hoàn toàn không cân xứng về kích cỡ và trọng lượng, lưỡi đao ánh lên sắc kim rõ ràng có dấu vết làm cũ, nếu xem nhẹ trọng lượng quá mức nhẹ nhàng này thì đây chính là một món đồ giả tinh xảo mỹ nghệ.

"Tiểu... Tiểu ca, ta có thể cùng người chụp một bức ảnh sao?" Một muội tử đáng yêu mặc đồ hầu gái cầm di động ngưng ngưng hỏi.

Tiểu ca? Ôn Noãn ngẩn người, cô giờ tay sờ sờ ngực, một mảnh băng phẳng. Chẳng lẽ mình xuyên qua thành nam?! Không thể nào... Khó khăn này cũng quá lớn đi, mục tiêu nhiệm vụ chính là một thằng nam a, Ôn Noãn trong lòng một mảnh bi thương.

"Tiểu ca?" Muội tử dễ thương nghi hoặc nhìn động tác sờ ngực kỳ quái của Ôn Noãn.

"A? Hà, được, có thể nha." Ôn Noãn lấy lại tinh thần, vội vàng mở miệng. Thanh âm nhẹ nhàng dễ nghe phát ra từ miệng mình, Ôn Noãn ngẩn người, giọng nữ? Thì ra là nữ giả nam trang... Nghĩ như vậy, trong lòng Ôn Noãn càng thêm bi thương, nữ sinh một mảnh băng phẳng, còn không bằng nam sinh!

Manh muội tử được phép chụp ảnh chung kích động nói lời cảm ơn, cô bé vội vàng mở di động ra đưa cho bạn thân của mình: "Phải chụp được toàn thân, nhất định phải chụp rõ ràng chút!"

Ôn Noãn cùng manh muội tử chụp một bức ảnh, trong khi cô bé lần nữa nói lời cảm ơn liền vội vàng tìm WC đi vào.

Nữ sinh trong gương đại khái cao một mét bảy, dáng người gầy ốm nhưng tỉ lệ lại rất tốt. Lúc này cô mang mái tóc giả ngắn màu đen, áo dài màu xanh

biển liền mũ mặc ở trên người khá thích hợp, quần màu đen thoát nhìn rất thuận tiện cho hoạt động. Ôn Noãn cúi đầu nhìn nhìn giày bệt da màu đen của mình, lại nhìn trường đao bằng gỗ trong tay, cái tạo hình này... là trong Trương Khởi Linh đi.

Ở trong nhà vệ sinh tùy tiện tìm một cái phòng đi vào, xác định đã khóa chặt cửa cô bắt đầu ngồi trên bồn cầu bắt đầu tiếp nhận cốt truyện.

Thế giới này là một xã hội hiện đại bình thường, các phương diện đều giống với thế giới hiện thực, trong hiện thực các loại tác phẩm giải trí, thế giới này cũng không thiếu.

Nam chủ Hạ Từ Ngang khi vẫn còn là trẻ con đã bị cha mẹ thân sinh ném vào thùng rác bên đường, nếu không phải nhân viên vệ sinh sáng sớm quét tước đường phố cẩn thận, không chừng cái thùng rác mùi hôi ngấp trời đó chính là nơi ở cuối cùng của hắn.

Được nhân viên vệ sinh cứu lên, Hạ Từ Ngang bị đưa đến cô nhi viện, nhưng mà ở nơi đó hắn sinh hoạt cũng không thể nói là thật tốt. Bởi vì do tướng mạo nên hắn thường xuyên bị bọn nhỏ ở cô nhi viện bài xích, lớn lên đẹp nên

cơ hội được thu dưỡng cũng lớn hơn, trong mắt đám bọn nhỏ, Hạ Từ Ngang chính là theo chân bọn họ đoạt tài nguyên.

Sau khi lớn lên Hạ Từ Ngang dựa vào thành tích ưu dị* mà vào trường cao trung trọng điểm, tuy rằng vẫn luôn che dấu tướng mạo của mình nhưng ngẫu nhiên vẫn bị đám học sinh hư phát hiện. Loại vẻ đẹp không phân biệt nam nữ này luôn bị đám côn đồ ở trường cười nhạo và châm chọc, nung pháo, nhân yêu ghê tởm, các loại lời nói đả thương người chưa bao giờ là ngừng với Hạ Từ Ngang, ngay tại thời điểm các loại khi dễ từ từ tăng, nữ chủ giống như chúa cứu thế xuất hiện trước mặt Hạ Từ Ngang.

(*) ưu dị: ưu tú, dị thường

Nữ chủ Lâm Miêu Miêu là một manh muội từ kiên cường đáng yêu, tính thần trọng nghĩa mười phần, đối với hành vi khi dễ Hạ Từ Ngang của đám học tra đã sớm bắt mẫn, chỉ là bạn thân luôn ngăn cản cô không cho cô chuốc họa vào thân vậy nên cô mới miễn cưỡng nhịn xuống. Ai biết không có người ngăn cản nên tên côn đồ ngày càng khi dễ Hạ Từ Ngang nghiêm trọng, thật sự không nhìn được nên Lâm Miêu Miêu không màng đến bạn thân phản đối mà đứng trước người Hạ Từ Ngang.

Mặc kệ là anh hùng cứu mỹ nhân hay mỹ nhân cứu anh hùng, tóm lại bóng dáng kiên định của Lâm Miêu Miêu đã khắc thật sâu trong lòng của một Hạ Từ Ngang tự ti, thì ra còn có người quan tâm mình, thì ra còn có người lo cho mình... Giờ khắc này, Lâm Miêu Miêu ở trong lòng Hạ Từ Ngang chính là thần, thần thánh không thể chạm đến.

Ôn Noãn xuyên vào một nhân vật vẫn như cũ không có cảm giác tồn tại, nguyên chủ là một học tra cả lơ phát phơ, trong nhà có tiền, chính mình nhàn rỗi, cả ngày không làm chính sự thường xuyên cùng một đám hồ bằng cầu hữu* dạo chơi, tuổi còn nhỏ, quán bar hộp đêm đã là nơi cô thường xuyên ra vào. Sở thích duy nhất đó là thích chơi cosplay, có một đám bạn bà cũng thích thế giới ảo.

(*) hồ bằng cầu hữu: bạn xấu

Nguyên chủ ở trong nguyên tác chỉ lên sân có một lần, đó là khi Lâm Miêu Miêu lôi kéo Hạ Từ Ngang đi xem cosplay, vừa lúc thấy được nguyên chủ cos Diệp Tu, Lâm Miêu Miêu kích động muốn tới chụp ảnh chung, nguyên chủ cũng bởi vậy mà mới thấy rõ được diện mạo không che dấu của Hạ Từ Ngang, cũng thuận miệng đùa giỡn một câu. Lâm Miêu Miêu thấy nguyên chủ bị vẻ ngoài của Hạ Từ Ngang hấp dẫn, rất có cảm giác nguy cơ nên ôm cánh tay hắn nói cho nguyên chủ biết hắn là bạn trai của mình.

Cho nên cô lên sân chính là vì để ăn một ngụm cầu lương sao... Khóe miệng Ôn Noãn giật giật.

"Bên trong có người sao. Có thể nhanh lên được không? Ta có chút gấp." Bên ngoài vang lên tiếng của một cô gái, giống như là sắp nhện không được.

Ôn Noãn vội vàng mở cửa đi ra ngoài: "Xin lỗi."

Có tiếng của cô gái đó vội vàng chui vào, đóng cửa.

Lần này Ôn Noãn tham gia chính là đại hội cosplay do công ty manga anime nổi danh ở thành phố C tổ chức trong vòng ba ngày, hôm nay là ngày cuối cùng, ngày này không chỉ có nhiều màn biểu diễn lớn mà còn có coser nổi danh sẽ ký tên, Ôn Noãn vào ngày thứ ba còn kiên trì tới tham gia là vì muốn xin chữ ký của coser yêu thích.

Trong đại sảnh tới tới lui lui đều là những coser phục trang tinh xảo, lúc này đại đa số bọn họ đều tụ tập về một hướng, phía trước cách đó không xa càng ngày càng truyền đến từng trận kinh hô.

Loại tình huống này, đại khái là có coser cấp bậc đại thần biểu diễn, Ôn Noãn tò mò đi theo đám người chen vào vòng vây.

Mái tóc ngắn màu đen mềm mại rủ xuống hai bên, thiếu niên sắc mặt ửng đỏ, hai mắt đen nhánh có chút nước mắt, trên cổ đeo một vòng cổ bị một người mặc đồng phục học sinh nắm. Trên người thiếu niên chỉ mặc một cái áo sơ mi trắng, hắn ngồi quỳ trên mặt đất, hai tay lôi kéo áo sơ mi muốn che lại hai chân bị lộ ra của mình.

"Thật dễ chịu aaa!" Đám nữ sinh vây xem kích động che mặt.

"Có thể chụp ảnh không?"

"Ta cũng muốn chụp ảnh!"

"Tới tới tới, muốn chụp ảnh phải giao phí, mười đồng một ảnh." Nam sinh nắm dây xích vòng cổ lớn tiếng nói.

Chúng muội từ sỏi nổi móc ra mười đồng tiền đưa qua.

"Không cần..." Thanh âm nhỏ như muỗi kêu của thiếu niên hoàn toàn bị bao phủ trong tiếng hoan hô.

Ôn Noãn nhìn vẻ mặt muốn khóc của thiếu niên mà nhủ nhủ mày, nước mắt cùng hành động lôi kéo áo sơ mi cho thấy hẳn không biết làm sao, đứa trẻ này rõ ràng không phải tự nguyện xuất hiện trước mặt mọi người trong loại trạng thái này.

Chúng muội từ xếp hàng chụp ảnh kích động cầm máy ảnh đi đến bên người thiếu niên chụp ảnh, thiếu niên theo bản năng né tránh, lại bị nam sinh dùng sức kéo xiềng xích một cái.

Ôn Noãn nhìn ánh mắt uy hiếp của nam sinh, mím môi, trẻ nhỏ hiện nay sao lại hung tàn như vậy.

"Xếp thành hàng, không được chen lấn!" Nam sinh một bên lấy tiền, một bên cao hứng duy trì trật tự.

Đột nhiên, trong đám người truyền đến từng tiếng kinh hô, nam sinh đang kiểm tiền ngừng đầu nhìn lại, chỉ thấy một thiếu niên vóc dáng cao ráo đi qua đám người, đi bước một đến gần thiếu niên.

"Này, ngươi không biết xếp hàng sao!" Nam sinh lớn tiếng nói.

Ôn Noãn vừa đi đến bên người thiếu niên, một bên cởi áo khoác khoác lên người hắn: "Có thể đứng lên được không?"

Thiếu niên ngồi quỳ trên mặt đất, vẻ mặt đại ra nhìn Ôn Noãn.

"Ngươi nghe không hiểu tiếng người đứng không! Xếp hàng giao tiền mới có thể chụp ảnh chung!" Về mặt nam sinh tức giận bước nhanh tới.

Ôn Noãn lạnh nhạt liếc nam sinh một cái, móc tiền từ trong túi ra, rút một chồng trăm tờ tiền giá trị lớn ném vào trên người hắn: "Tung đây đủ chưa?"

Nam sinh ngờ ngác nhìn tiền ở trước ngực, tuy nói hắn có tiền tiêu vặt, nhưng so với tung này tiền quả thực là chín trâu mất sợi lông. Đồng bay là tả kia tất cả đều là Mao gia gia, dùng tay sờ sờ, cảm xúc này, hình như là sự thất!

Ôn Noãn lại lấy ra một chồng tiền quơ quơ trước mặt nam sinh: "Muốn tiền đứng không?" nói xong, cô kéo nam sinh, đi ra đằng sau hắn đạp một chân vào chỗ đầu gối.

Thình thịch! Nam sinh quỳ gối trước mặt thiếu niên.

Ôn Noãn đi đến bên người thiếu niên kéo hắn lên, cởi bỏ vòng cổ của hắn, sau đó đem tiền nhét vào trong tay thiếu niên: "Thiếu niên, xem phân thưởng hắn quỳ xuống, ngươi nên thưởng hắn chút tiền mới đứng."

Thiếu niên nắm chặt tiền trong tay, nhìn Ôn Noãn không nói.

Ôn Noãn hướng nam sinh nâng cằm, cho thiếu niên một ánh mắt.

Thiếu niên chớp chớp mắt, đem tầm mắt chậm rãi dời về phía nam sinh ngồi dưới đất đang một bên hùng hùng hổ hổ, một bên xoa đầu gối. Tay nắm chặt tiền chậm rãi nâng lên, sau đó nện thật mạnh ở trên người hắn.

"Tiểu hài tử nhà ta thưởng ngươi." Ôn Noãn ôm bả vai thiếu niên, vẻ mặt kiêu căng nhìn nam sinh bị đánh ngốc: "Đi thôi. Nghèo kiết hủ lậu."

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Điều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Lớp Trưởng Của Ta Là Sĩ Hán (3)

Trong mỗi lớp đều có một hai người có tính cách nội hướng, đáng người nhỏ gầy, thường xuyên bị người khác khi dễ làm túi trút giận, bọn họ mà phản kháng sẽ bị khi dễ ngày càng nghiêm trọng, phần lớn sẽ chịu đựng, mà các bạn xung quanh cũng phần lớn không xen vào chuyện của người khác rước lấy phiền toái.

Lúc trước, cuộc sống của Hạ Tử Ngang chỉ có thể dùng hai từ u ám để hình dung. Trong cô nhi viện bị cô lập và bài xích, trong trường thì bị coi thường và khi dễ, không có lúc nào là hẳn không bị tra tấn thần kinh. Loại khốn cảnh này, hẳn căn bản là không thể thoát khỏi.

Bọn học sinh học tập không tốt vẫn có thể vào trường cao trung trọng điểm để học ít nhiều cũng có bối cảnh, tóm lại là không dễ chọc vào. Hạ Tử Ngang tất nhiên biết điểm này, hẳn không quyền không thế, chỗ dựa duy nhất chỉ có cô nhi viện sinh sống từ nhỏ kia, nếu hẳn phản kháng, không chỉ có tự hại mình mà còn hại cả viện trường. Vì vậy, ngày thường bị xô xô đẩy đẩy, hoặc là bị ra lệnh chạy đi lĩnh tình hẳn đều sẽ im lặng chịu đựng.

Loại im lặng chịu đựng này giống như là làm tăng thêm khí thế cho bọn học sinh hư kia, bọn họ càng thêm không kiêng nể gì khi dễ cái túi trút giận không biết phản kháng này, một ít học sinh gia cảnh bình thường cũng bám theo đám học sinh hư kia, thậm chí còn nghĩ ra cách dùng nhan sắc của Hạ Tử Ngang để kiếm tiền tiêu vật.

"Quần áo của người đâu?" Ôn Noãn một bên đem áo khoác khoác lên bên hông thiếu niên, dùng quần áo che đi hai chân trần bị lộ ra của hắn, một bên mở miệng hỏi.

Hạ Tử Ngang lắc lắc đầu: "Ta không biết..." Tuy rằng lúc trước cũng có chuyện dùng bề ngoài của hắn để kiếm tiền, nhưng hôm nay lại bị ép cởi quần, dùng sắc tướng để bán vẫn là lần đầu tiên. Áo khoác và quần của mình cũng không biết bị bọn họ ném đi đâu. Đại sảnh lớn như vậy, muốn tìm cũng không biết đi đâu mà tìm.

Chắc là bị ném đi rồi, Ôn Noãn nghĩ trong lòng, một lúc nữa mang đứa nhỏ này đi mua quần áo, không thể để hắn trần trụi nửa người dưới trời về như vậy.

"Người tên là gì?" Ôn Noãn buộc tốt dây áo sau, cười nhạt hỏi.

"Hạ Tử Ngang." Thiếu niên không chút do dự trả lời.

Hạ Tử Ngang?! Nam chủ của thế giới này, mục tiêu công lược của cô! trái tim Ôn Noãn đột nhiên nhảy lên, tươi cười trên mặt nháy mắt biến mất, xoay người nhìn về phía nam sinh đang cúi đầu nhặt tiền.

Thật nhiều tiền, thật nhiều thật nhiều tiền! Nam sinh hưng phấn vơ vét đồng tiền dưới đất. Nếu trước chỉ là vài trăm đồng tiền nam sinh có lẽ sẽ còn vì tôn nghiêm mà tức giận, nhưng mà một chồng tiền ít nhất cũng có đến ngàn đồng nên ở trước mặt một vị thành niên chỉ có mấy chục đồng tiền tiêu vật như hắn, tôn nghiêm là cái gì? Có thể làm ra tiền tiêu sao?

Tiền trên đất dần đi, tốc độ nhặt tiền của nam sinh nhanh hơn, duỗi tay hướng về phía Mao gia gia cách đó không xa.

Ừng da ngứa màu đen thông thả mà kiên định dẫm lên tay đang nhặt tiền của nam sinh, khi hắn muốn rút tay về liền dẫm mạnh hơn.

Tay đứt ruột xót, đau đớn trên tay truyền đến tận tim, nam sinh bị đau liền chửi ầm lên: "Người đồ hồn đản* này, TM* đang làm gì! Mau thả ta ra! Bằng không đừng trách ta không khách khí!"

(*) Hồn đản: trúng thôi (câu chửi).

(*) TM: Tha mụ (mẹ nó).

"Cởi quần ra." Ôn Noãn dẫm tay nam sinh, lạnh giọng nói. Cô biết khi nữ chủ chưa xuất hiện thì nam chủ luôn chịu đủ điều nhưng mà cô thật sự không nghĩ tới hắn lại bị khi dễ đến như vậy. Trong nguyên tác chỉ nói sơ lược về cuộc sống trước đây của nam chủ ở phần mở đầu. Hiện tại nam chủ là người mà cô che chở, nếu không đòi trở lại cô còn không biết xấu hổ mà đi công lược hắn.

Ăn miếng trả miếng, đánh hắn, nhất định phải đánh hắn!

"Cút ngay! Người cái đồ SB*! Người mà không buông ra ta liền cho người đẹp mặt!" Nam sinh một bên hô to một bên dùng sức dẫm đá chân Ôn Noãn.

(*) Theo như mình tra thì SB chỉ người có vai trò là nam trong quan hệ đồng tính nữ (ai biết nghĩa đúng hơn thì chỉ giúp mình nha).

Lực đạo lại mạnh thêm một ít, Ôn Noãn hoàn toàn không để ý đến nam sinh đang chửi rủa kia, tiếp tục lạnh giọng ra lệnh: "Cởi quần ra."

"Tiểu tử thú vị ngươi muốn làm gì, buông huynh đệ ta ra!" Một đám nam sinh xô xô đẩy đẩy quần chúng vây xem một bên để chen vào: "Tránh ra, tránh ra! Cho chúng ta qua!"

"Sao bây giờ các ngươi mới đến, mau đem đồ SB này đẩy ra cho ta!" Ngón tay bị đâm đau đớn vô cùng về mặt nam sinh vịn vịn rỗng to.

Một đám nam sinh thuận lợi chen vào vòng luẩn quẩn, nhanh chóng đem Ôn Noãn và Hạ Từ Ngang vây quanh.

Mọi người vẫn luôn ở một bên vây xem rốt cuộc bắt đầu hoài nghi, đây không phải là một nhóm đang tuyên truyền diễn kịch, mà là thật sự cãi nhau?! Một số người thả tin là có còn hơn không bắt đầu gọi cho phòng bảo vệ, là thật là giả, chờ bảo vệ tới hỏi chuyện sẽ biết.

Hạ Từ Ngang kinh hoàng đi lên phía trước vài bước đến gần người Ôn Noãn, duỗi tay bắt được một ít quần áo sau lưng cô.

Thân phận của Ôn Noãn là một tên ăn chơi trác táng đủ tiêu chuẩn, chiêu ý thể hiếp người này không ai chơi thuận tay hơn so với cô. Cô trào phúng nhìn qua đám nam sinh vây quanh, móc di động ra ấn vài cái.

"Tiểu thư nhà ngươi sắp bị người ta đánh chết, ngươi xem mà làm đi." Ôn Noãn vừa nói xong liền tắt điện thoại.

Các nam sinh hai mặt nhìn nhau, cái gì mà bị đánh chết, bọn họ căn bản còn chưa động thủ đi, quả thực là trợn mắt nói dối!

"Tránh ra tránh ra!" Hai bảo vệ phụ trách khu này nhận được điện thoại liền chạy lại đây, bọn họ bảo quần chúng để ra một đường để đi vào: "Các ngươi sao lại thế này!"

"Ngươi tới vừa đúng lúc! Ngươi nhìn cô ta xem, dẫm tay ta không buông, ta sắp đau đến chết rồi!" Nam sinh vội vàng mở miệng: "Bảo vệ đại thúc, ngươi bảo cô ta bỏ ta ra đi!" Hắn làm mặt ủy khuất, nước mắt trên mặt càng làm độ đáng tin gia tăng.

"Tiểu hài tử kia, bỏ chân ra, không được dẫm người khác!" Bảo vệ đi đến chỗ Ôn Noãn.

Ôn Noãn khẽ cười một tiếng, nghiêng vào chỗ nam sinh bị thương: "Chỉ cần hắn cởi quần, ta liền bỏ chân ra."

"Ngươi bảo hắn cởi quần làm gì, mau buông ra, tay hắn đều sưng lên rồi!" Bảo vệ vươn tay, muốn mạnh mẽ kéo Ôn Noãn ra.

"Dừng tay!" Một tiếng hét to từ ngoài vòng truyền đến, một tráng hán thân cao gần hai mét đem một đám mặc đồ đen chạy đến. Đám mặc đồ đen đều mặt tây trang, trên mặt đeo kính râm, bọn họ giống như đã được huấn luyện đi xuyên qua đám đông đến bên người Ôn Noãn, đem cô bảo vệ ở bên trong: "Tiểu thư, ngài không có việc gì chứ!" Tráng hán khấn trương hỏi.

Ôn Noãn xua xua tay, bỏ chân ra: "Bắt hắn lại cho ta."

"Ngươi ngươi ngươi..." Nam sinh bị trận tượng này dọa ngốc rồi, hắn nhìn đám mặc đồ đen hung thần ác sát bên cạnh, lời nói đến bên miệng lại bị nghẹn lại.

Đám đồng lứa kia thấy tình hình như vậy lập tức sợ hãi lặng lẽ đào tẩu.

"Các ngươi là ai? Mau buông đứa trẻ kia ra. Nơi này cũng không phải nơi ngươi muốn làm gì thì làm, có việc gì thì ta sẽ báo nguy đấy!" Bảo vệ bị ngăn bên ngoài nhìn nam sinh bị khiêng lên liền vội vàng mở miệng.

"Được thôi, mau báo cảnh sát đi." Ôn Noãn cười nhìn bảo vệ: "Hồi cảnh sát xem, cưỡng ép vị thành niên dùng thân thể mình để bán lấy tiền là tội gì, sẽ phán mấy năm."

Bảo vệ sững sờ, cưỡng ép vị thành niên? Cưng nhiên còn có chuyện như vậy!"

Nam sinh hoảng loạn kêu to: "Không được báo cảnh sát!"

"Vậy ngươi cởi quần ra." Ôn Noãn chỉ chỉ nửa người dưới của nam sinh: "Chỉ cần ngươi cởi, ta sẽ tha cho ngươi. Bằng không, ngươi chờ đến sở cảnh sát đi."

"Ta cởi, ta cởi!" Nam sinh luống cuống tay chân tháo thắt lưng, cởi quần jean, dưới thân chỉ mặc độc quần lót nam sinh bị mọi người vây xem quần bách đến cả mặt đỏ bừng.

Ôn Noãn bảo bảo vệ nhặt quần trên mặt đất lên, tự mình cầm lấy đưa cho Hạ Từ Ngang: "Mặc vào đi."

Hạ Từ Ngang rũ mắt nhìn quần trước mặt, nhấp miệng lắc đầu, hần tình nguyện như vậy cũng không muốn mặc quần áo của người kia. Hơn nữa, nếu hắn có quần, vậy áo khoác ở bên hông nhất định sẽ bị cô lấy lại...

Ôn Noãn có chút buồn bực chớp chớp mắt, tùy tiện đem quần ném vào trong lòng ngực bảo vệ: "Không mặc thì thôi, đi, mua cái mới." Cô thỏa mái hào phóng ôm bà vai Hạ Từ Ngang, dưới sự bảo vệ của chúng bảo vệ đi ra ngoài.

"Tiểu thư, người kia xử lý thế nào?" Tráng hán cung kính hỏi.

"Ta nói chuyện giữ lời, thả hần ra, đem tiền trên mặt đất nhặt hết lên nhét vào quần lót của hần, khó lắm mới có màn biểu diễn làm cho ta cười, số tiền đó đều thưởng cho hần. Quần đem đến tiệm giặt quần áo giặt sạch sẽ, sau đó chỉ viện cho vùng núi." Ôn Noãn quay đầu nhìn nam sinh dưới mặt đất, khoe miệng gọi lên một nụ cười tà ác: "Đừng để ta gặp lại lần nữa, nếu không, lần sau đến cả quần lót cũng không để lại cho ngươi."

Nam sinh té ngã lộn nhào lăn ra ngoài, dưới thân chỉ mặc quần lót nhanh chóng biến mất ở trong đám người.

Hạ Từ Ngang cúi đầu, dùng tóc che giấu khuôn mặt đỏ lên của mình, cảm giác toàn thân đều tập trung ở chỗ bà vai bị cô ôm. Cách áo sơ mi cũng có thể cảm nhận được lòng bàn tay ấm áp của cô, trọng lượng đặt trên vai làm hần rất kiên định, giống như chỉ cần có cô là hần vĩnh viễn sẽ không lại bị cực khổ, về mặt của Hạ Từ Ngang có chút hoảng hốt, trong lòng bắt đầu hoài nghi mình có phải hay không đang nằm mơ.

Ôn Noãn nhẹ nhàng đẩy Hạ Từ Ngang vào trong xe, sau đó tự mình ngồi xuống bên cạnh: "Đi cửa hàng quần áo gần nhất." Cô phân phó tài xế.

"Không cần!" Hạ Từ Ngang có chút kích động mở miệng.

"Hử?" Ôn Noãn nghi hoặc nhìn về phía Hạ Từ Ngang đột nhiên xuất hiện cảm xúc dao động.

"Ta... Ý ta là nói, không thể để ngươi lại tiêu tiền." Hạ Từ Ngang khó khăn nói: "Số tiền đó, ta sẽ nghĩ cách trả lại cho ngươi."

"Trả tiền? Ngươi chừng nào mới có thể trả." Ôn Noãn cười khẽ nói.

"Ta... Ta sẽ mau chóng trả cho ngươi." Hạ Từ Ngang cúi đầu, thấp giọng nói.

Ôn Noãn nhéo cằm Hạ Từ Ngang nâng mặt hần lên, nụ cười khẽ trên mặt chuyển thành ái muội trêu đùa: "Ta nhìn ngươi lớn lên không tồi, không bằng ngươi làm nam sủng cho ta để trả nợ."

Nam sủng?! Tim Hạ Từ Ngang đập liên hồi, trên mặt từ từ đỏ lên, hần chớp chớp mắt, ánh mắt tránh né nhìn về bốn phía: "Ta..."

"Phốc--" Ôn Noãn nhin không được cười rộ lên, cô thu tay lại, đứng đắn ngồi thẳng người: "Nói đùa thôi, ta mà để bụng chút tiền này, cả ngày ta liền không ăn đủ cơm."

Về mặt Hạ Từ Ngang có chút ảm đạm, ngay sau đó lại kiên định lên: "Kể cả ngươi không tính, ta vẫn sẽ trả ngươi."

Ôn Noãn nhún nhún vai, không tiếp tục cái đề tài này nữa: "Phía trước chính là cửa hàng quần áo, một lúc nữa ngươi chọn một bộ quần áo thay."

"Không cần." Hạ Từ Ngang lắc đầu, cả người theo bản năng co thành một đống: "Ta muốn về nhà."

Ôn Noãn liếc nhìn thân hình run run của hần, do dự một chút rồi gật đầu đồng ý: "Vậy nhà ngươi ở đâu?"

Đêm khuya, trong cô nhi viện chỉ có lác đác vài ngọn đèn chiếu sáng mấy khung cửa sổ, hầu hết các phòng đều đã lâm vào bóng đêm.

Ánh trăng quanh quệ chậm rãi chiếu vào trong phòng, mạ lên ký túc xá một tầng ánh sáng lóng lánh vằn nước. Tiếng lẩm bẩm mơ hồ cùng tiếng ngáy đều đều chứng tỏ người trong phòng đã lâm vào ngủ say, chỉ có trong góc trường trên một cái giường, thiếu niên có gương mặt xinh đẹp tỉnh táo lẫn qua lộn lại cũng không ngủ được.

Hạ Từ Ngang gắt gao đem kiện áo khoác liền mũ ôm vào ngực, hần dán vào áo cọ cọ, sau đó đem mặt vùi vào trong áo hít một hơi thật sâu ngửi ngửi.

Thơm quá, là mùi hương của cô ấy...

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Điều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 65: Lớp Trưởng Của Ta Là Sĩ Hán (4)

"Xin chào, ta tên là Hạ Từ Ngang." Hạ Từ Ngang đem tay Ôn Noãn cầm trong tay mình, lòng bàn tay không dấu vết kẻ sát tay cô. Tay cô thật mịn, thật mềm, không lạnh không nóng, độ ẩm vừa phải, Hạ Từ Ngang cúi đầu, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm chỗ hai người nắm tay.

"Hạ Từ Ngang?" Ôn Noãn kinh ngạc như rụng mảy, cô rút tay mình về, cả người theo bản năng hướng gần về phía Hạ Từ Ngang.

Nữ sinh trước mặt đột nhiên đến gần, hương thơm nhàn nhạt ập vào mũi, so với hương vị trên quần áo càng rõ hơn. Lỗ tai từ từ đỏ ửng, gương mặt bị nóng đến đỏ bừng.

Thiếu niên trước mặt còn lùn hơn mấy cm so với mình, xem ra, hần cao khoảng một mét sáu, dáng người trời sinh tinh tế, hơn nữa lúc nào hần cũng cúi đầu khiến hần càng thêm nhỏ bé, giống như chỉ cần chạm nhẹ một cái là có thể làm hần té ngã. Thiếu niên cúi đầu đến tận ngực, một bộ dáng không tự tin, Ôn Noãn không cao hơn hần nhiều lắm nhưng chỉ cần rũ mắt cũng có thể nhìn thấy đỉnh đầu hần.

"Sao lại không nói lời nào?" Ôn Noãn nắm cầm nâng mặt Hạ Từ Ngang lên, một tay khác nhẹ nhàng vén tóc mai dày nặng đang che đôi mắt của hần lên.

Không có tóc mái che đậy, nhìn vào đôi mắt trong suốt kia, Ôn Noãn có thể nhìn thấy sự xấu hổ cùng khản trương trong con ngươi của hần. Ngũ quan tinh xảo ở cùng một chỗ tạo nên một khuôn mặt xinh đẹp hoàn mỹ, lúc này gương mặt xinh đẹp không phân biệt nam nữ kia chính là vì bị người nhìn trộm mà lộ ra vẻ thẹn thùng chân tay luống cuống.

"Đúng là ngại rồi, thiếu niên, chúng ta thật là có duyên." Gặp được người quen, vẻ mặt Ôn Noãn rõ ràng vui vẻ hần kên, cô buông mặt hần ra, vỗ vỗ vai hần.

Tầm mắt của các bạn học vẫn luôn vây xem bị người Ôn Noãn che mắt, vì vậy bọn họ cũng chưa thấy rõ mặt của Hạ Từ Ngang, chỉ chú ý tới động tác thân mật của hai người, giống như là bạn bè lâu ngày, hoặc là...

"Thật soái quá đi, Ôn Noãn quả thật là mười phần công!!!" Vài người núp ở phía sau nhỏ giọng nghị luận.

"Nắm cầm gì đó chính là phong phạm của tổng giám đốc bá đạo rồi."

"Trước kia cũng không chú ý, khi lớp trưởng bị đùa giỡn cũng thật dễ thương a."

"Đúng vậy, lúc trước lớp trưởng cơ bản đều không nói chuyện, một chút cảm giác tồn tại cũng không có."

Mười phút giải lao cũng không dài, hơn nữa chủ nhiệm còn cố tình kéo dài mất năm phút cho nên hai người mới nói được mấy câu liền vào học.

"Tan học lại nói tiếp." Ôn Noãn cười vẩy vẩy tay, đúng lúc giáo viên đi lên mục giảng thì trở lại chỗ ngồi.

Cấp ba rất khắt khe, mỗi một giáo viên đều không muốn bỏ qua bất cứ thời gian nào có thể lợi dụng, ví dụ như mười phút giải lao...

"Các bạn học, ta nói xong đề này rồi mới tan học nha." Giáo viên dạy toán cười tùm tùm gõ bảng đen.

"A..." Chúng học sinh một trận kêu rên.

"A cái gì, các ngươi cấp ba rồi có biết hay không, nhìn một chút xem thành tích của các ngươi thế nào, còn mặt mũi muốn chơi sao! Các ngươi! @\$%^&* " Giáo viên dạy toán cầm quyển sách cuộn thành hình ống dùng sức gõ vài cái trên bàn, bà trừng mắt dựng lông mày, nghiêm khắc răn dạy bọn học sinh trong phòng.

Ôn Noãn nhàn nhã vắt chéo chân, quang minh chính đại móc di động từ ba lô ra chơi. Gần đây có một game rất nổi tiếng, người chơi sắm vai thành nhân vật âm dương đại sư trừ danh của Nhật Bản như vị "onmyouji" tài danh Abe no Seimei (1), dùng các loại bùa giấy triệu hoán đủ các loại thức thần, chẳng qua thức thần có mạnh có yếu, có thể triệu hoán được thức thần lợi hại hay không thì xem vận khí của người đi. Ôn Noãn cũng không biết mình xui xẻo hay bị quỷ ám vào người, rút vô số tờ, nhưng đến nay vẫn không rút được đến SSR, tài khoản lợi hại nhất đến giờ vẫn là tài khoản hệ thống đưa SR Tuyệt Nữ.

Giá trị may mắn của mình vì sao lại thấp như vậy a... Ôn Noãn cạn lời nhìn cá chép tinh nhảy lên rồi lại xoay tròn trên màn hình, tài khoản của cô sắp cạn kiệt, chẳng lẽ cô thật là có mệnh Châu Phi sao.

Đi suốt cả một buổi sáng, xoát thức tỉnh đến tay rút gân, được hai mươi tờ phù đầu là R, Ôn Noãn sống không còn gì luyến tiếc nằm trên bàn học thờ dài.

"Ôn... Ôn Noãn, người làm sao vậy?" Hạ Tử Ngang ngồi đằng sau nhìn cô thở ngắn than dài, cho đến khi cả người cô nằm bò trên bàn, rốt cuộc hẳn mới hạ đủ quyết tâm mở miệng hỏi.

Toàn bộ buổi sáng lực chú ý của Hạ Tử Ngang đều đặt trên người Ôn Noãn, nhất cử nhất động của cô đều được khắc trong đầu hắn, bây giờ nhớ lại, buổi sáng cô nói cái gì, vén mấy lần tóc, nằm mấy lần trên bàn, đổi bao nhiêu lần tư thế, mỗi tư thế như thế nào hẳn đều hoàn chỉnh nhớ rõ.

"Hạ Tử Ngang..." Ôn Noãn từ khuỷu tay ngẩng đầu lên, nước mắt lưng tròng nhìn thiếu niên ở bên cạnh. Thân là nam chủ của thế giới này, giá trị may mắn trên người hẳn hẳn là cao hơn so với người bình thường rất nhiều đi, nếu bảo hắn hỗ trợ về cái phù gì đó... Liền tính không có Tỳ Mộc hay Đại Thiên Cầu, thì một tấm Điều tử cũng được rồi!

"Sao... Làm sao vậy!" Hạ Tử Ngang bị vẻ mặt đáng thương của Ôn Noãn dọa cho rồi, hắn theo bản năng đuổi đuôi tay, đến khi sắp đụng bả vai của cô thì đột nhiên thu lại.

Đừng đụng cô ấy, không thể đụng vào cô ấy, bọn họ còn chưa có quen thuộc đến loại tình trạng này, mạo muội tiếp xúc sẽ bị chán ghét, Hạ Tử Ngang cắn cắn môi dưới, hai tay đan vào nhau.

Ôn Noãn đột nhiên đứng lên, hai tay chế trụ bả vai Hạ Tử Ngang: "Người nói, chúng ta có phải bạn tốt hay không?" Vẻ mặt cô nghiêm túc nhìn hắn.

"Đương nhiên!" Hạ Tử Ngang đỏ mặt vội vàng gạt đầu.

Ôn Noãn buông Hạ Tử Ngang ra, cầm di động lên đưa cho hắn xem: "Về giúp ta cái phù đi, vận khí của ta quá kém triệu hoán không ra thức thần lợi hại, vận khí người tốt, không chừng sẽ vẽ ra SSR đó!"

"Cái này... Ta chưa chơi bao giờ." Nhìn ánh mắt chờ mong của Ôn Noãn, Hạ Tử Ngang có chút do dự. Trước đến giờ mình chưa từng chơi trò này, không biết bí quyết gì, ngộ nhớ không triệu hồi ra nhân vật mà cô kỳ vọng, vậy chẳng phải sẽ làm cô rất thất vọng sao: "Vận khí của ta không tốt như vậy." Từ một khắc sinh ra kia, vận khí của hắn đều không có tốt lên... Hạ Tử Ngang cúi đầu, thanh âm trầm thấp nói.

"Sao lại không." Ôn Noãn lấy di động trước mặt ra, cười khê nâng mặt Hạ Tử Ngang lên: "Có thể gặp được ta, làm bạn tốt của ta, vận khí của người sao có thể không tốt chứ." Ôn Noãn làm một vẻ mặt đắc ý khoa trương.

Hạ Tử Ngang bị vẻ mặt của Ôn Noãn làm cho cười thành tiếng, hắn có chút ngượng ngùng rũ mắt tránh đi tầm mắt cô, cắn môi nhin xuống tiếng cười của mình.

"Được rồi, mau giúp ta vẽ bùa." Ôn Noãn thấy cảm xúc suy sút của Hạ Tử Ngang không còn, liền ngồi dịch ra lôi kéo hắn ngồi xuống: "Vẽ ở chỗ này, vẽ gì cũng được, người muốn vẽ cái gì thì vẽ, nhưng mà phải vẽ liền mạch, không được đứt đoạn." Ôn Noãn làm mẫu cho hắn một chút, trong trận triệu hoán nhảy ra một đứa nhỏ nhảy nhót: "Còn mười tờ, người vẽ hết đi."

Hạ Tử Ngang nhìn nhìn Ôn Noãn, vươn ngón tay ra, chậm rãi vẽ một cái mặt trời nhỏ.

Thanh âm từ tính dễ nghe của Abe từ trong di động truyền đến, sau đó là một trận âm hiệu, một mái tóc màu trắng, một nam thân khô gầy kiểu nam thần từ từ xuất hiện trong trận triệu hoán.

"A aaaa!" Ôn Noãn kích động ôm mặt kêu to. Một thời gian dài ở Châu Phi chạy loạn, đột nhiên có một ngày lấy được vé vào Châu Âu, ba chữ mừng như điên đã không đủ để hình dung tâm tình của cô giờ phút này.

Hạ Tử Ngang thấy bộ dáng vui vẻ của Ôn Noãn, tự mình cũng cười rộ lên theo, hắn ấn vào tấm phù màu xanh tiếp theo, nghĩ nghĩ, vẽ một gương mặt tươi cười đơn giản.

Tỳ Mộc x1...

Cô Hoạch Điều x1...

Huỳnh Thảo x1...

Yêu Đào Cơ x1...

Tiểu Lộc Nam x1...

Đại Thiên Cầu x1...

Thanh Hành Đăng x1...

"Hắc hắc hắc..." Ôn Noãn ôm di động cười ngây ngô, từ lúc ngắm ngắm giờ trò trong lúc chơi dương sư tới nay, cô chưa từng hạnh phúc như hôm nay.

Không ngắm ngắm giờ trò trong lúc chơi Hạ Từ Ngang thật sự không hiểu được vì sao Ôn Noãn lại vui vẻ như vậy, nhưng mà nhìn vẻ mặt của cô thì có thể biết mình không làm cô ấy thất vọng, như vậy là quá tốt rồi.

"Ngao ngao ngao thần may mắn, cầu bao dưỡng, cầu gả!" Ôn Noãn kích động bắt lấy tay Hạ Từ Ngang lay lay.

"Cái... Cái gì!" Trái tim Hạ Từ Ngang đột nhiên nhảy lên, gương mặt bị ánh mắt của Ôn Noãn nhìn đến đỏ bừng.

"Sau này chuyện liên quan đến vận khí toàn bộ liền dựa vào ngươi!" Ôn Noãn tiếp tục nói.

"Ta ta ta ta đã biết, ta sẽ giúp ngươi." Hạ Từ Ngang có chút không quen nhiệt tình của Ôn Noãn, hần nghiêng đầu tránh đi tầm mắt của cô, ngoài miệng khó khăn đáp lại.

"Rất tốt! Thiếu niên, đi, hôm nay ta mời ngươi một bữa lớn!" Ôn Noãn cao hứng vỗ vỗ vai Hạ Từ Ngang, tay vung lên, ý bảo 'chúng ta đi'.

"Ta..."

Phanh! Cửa phòng học đột nhiên bị một thiếu niên trang điểm đến không nhìn ra giới tính dùng sức đá văng, hần đi một bước lại lắc lư hai cái đi vào phòng học, phía sau có năm sáu tùy tùng cũng trang điểm giống vậy đi theo.

Hạ Từ Ngang nhìn thấy người tới thì vẻ mặt cứng đờ, hần nhìn nhìn vẻ mặt không rõ nguyên do của Ôn Noãn, đứng lên che chở trước người cô.

"Này, túi trút giận, đã nói đúng giờ đưa com tới ngươi lại dám lờ hện! Tim chết phải không!" Thiếu niên dẫn đầu cao ngạo ngẩng đầu, nổi giận đùng đùng hét lớn.

Bị Hạ Từ Ngang che phía sau Ôn Noãn nhướng mày, nam pháo hôi thứ nhất trong tiểu thuyết xuất hiện.

Trong nguyên tác, Hạ Từ Ngang vẫn luôn bị cái tên thiếu gia nhà giàu Tần Cương này bắt nạt, thời gian dài đến ba năm, cũng chính là dưới bóng ma của Tần Cương mà trải qua cấp ba. Kể cả về gần cuối cấp ba có nữ chủ chiều cổ và trợ giúp, nhưng Tần Cương là con nhà có tiền cũng có thể ở chỗ khác trị Hạ Từ Ngang, ví dụ như cô nhi viện của hần...

Nhưng mà đây chính là tiểu thuyết tình yêu cường trường ngọt ngào, vào lúc cô nhi viện bị nhà Tần Cương làm khó, một lão gia gia có tiền hiện lãnh xuất hiện. Tiểu tử nhà nghèo lắc mình biến hóa thành người thừa kế của tập đoàn lớn, trước kia hai bàn tay trắng thì giờ đây hần thành công từ nhà giàu muốn gì có đó, mà chút thế lực của nhà Tần Cương ở trong mắt hần đều thành trò cười.

"Ta lập tức sẽ đi mua, một lúc nữa liền đưa qua cho ngươi." Hạ Từ Ngang đem Ôn Noãn hoàn toàn che đậy ở phía sau người.

"Người phía sau là ai?" Tần Cương sao có thể không chú ý tới động tác của Hạ Từ Ngang, hần rất có hứng thú nhướng mày, cất bước đi qua.

"Không có, không có ai!" Hạ Từ Ngang liên tục xua tay.

"Tránh ra! Đừng có mà cản đường!" Tần Cương dùng sức đẩy Hạ Từ Ngang qua một bên.

Nữ hài tử xinh đẹp mặc một thân đồng phục lười biếng ngồi trên ghế, cô nghiêng người, một tay chống mặt cười nhìn người vừa tới: "Chào ~"

(1)Onmyoji (Âm dương sư) là gì? Hiểu đơn giản tức là những bậc thầy am hiểu về Onmyodo - Âm dương đạo. Onmyodo là tên gọi chung cho bộ môn khoa học huyền bí của Nhật Bản khi xưa, bao gồm các thuật phong thủy, bói toán, gọi hồn... và cả những tư tưởng về Phật giáo, Đạo giáo.... trộn lẫn với nhau.

Những Onmyoji, mà ở Việt Nam thì hay gọi là "thầy", là những người được cho là am hiểu thuật bói toán, biết sử dụng ma thuật, giỏi trừ tà và đặc biệt, được cho là có khả năng triệu hồi và điều khiển các Shikigami.

Có 2 Onmyoji nổi tiếng nhất trong truyền thuyết là Kamo no Yassunori và người học trò Abe no Seimei.

Abe no Seimei có thể coi là "Pháp sư Merlin" của nước Nhật. Với tư cách Onmyoji của hoàng gia, phục vụ trực tiếp cho Thiên hoàng, Abe no Seimei phụ trách các vấn đề về tâm linh trong hoàng cung, tiên đoán vận hạn, xua đuổi tà ma.

Có nhiều truyền thuyết li kỳ xoay quanh cuộc đời của Seimei như việc ông ta sống rất thọ mà không ốm đau bệnh tật gì, hay chuyện ông là bán yêu (giống Inu Yasha đó) bởi cha là người còn mẹ là một yêu hồ Kitsune. Ngay từ khi 5 tuổi, cậu bé Seimei đã sở hữu pháp lực mạnh mẽ và có thể sai khiến cả Oni (quỷ khổng lồ)... Biểu tượng ngôi sao 5 cánh (tượng trưng cho ngũ hành) được cho là pháp ấn đặc trưng của Abe no Seimei. Hiện nay vẫn còn đền thờ của ông tại thành phố Kyoto.

Lại nói, các Âm dương sư có khả năng triệu hồi và điều khiển các Shikigami (Thức thần). Shikigami là tên gọi chung những thực thể siêu nhiên, linh hồn, quỷ, yêu quái quy phục các Onmyoji.

Các Onmyoji thường triệu hồi và sử dụng Shikigami để làm bùa hộ mệnh, bùa may mắn, để nguyên rửa kẻ thù hoặc làm các nhiệm vụ lết lết như do thám, trộm cắp báu vật... Chúng thường xuất hiện trong lót những miếng bùa hoặc tờ giấy nhỏ, dạng cao cấp hơn thì có thể xuất hiện trong lót động vật, những Shikigami mạnh nhất thì có thể xuất hiện trong lót con người, yêu quái...

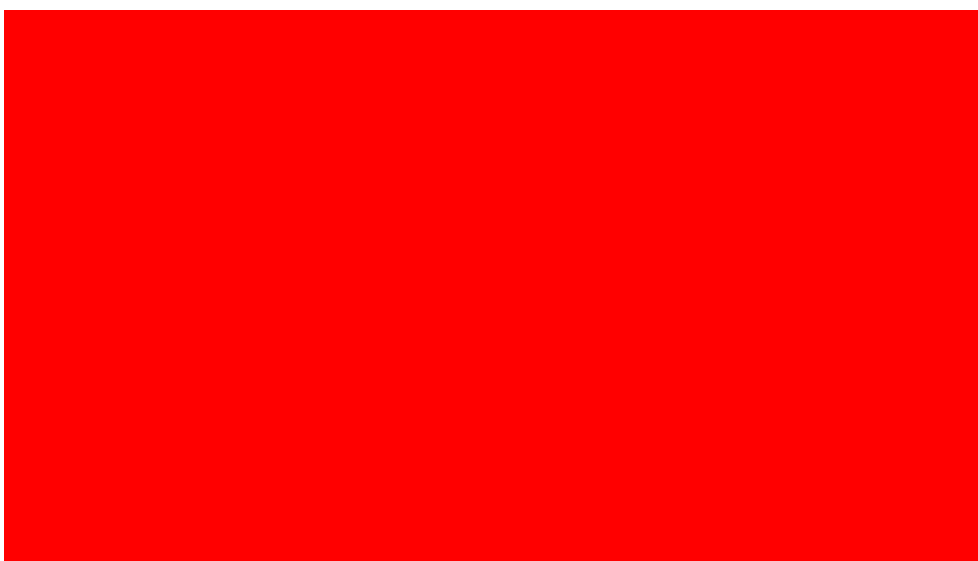
Những Onmyoji sử dụng Shikigami đôi khi là một con dao 2 lưỡi bởi nếu không cẩn thận, các Shikagami có thể vượt tầm kiểm soát và lấy mạng chủ nhân của mình ngay lập tức.

(Nguồn: Epic)

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Điều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Lớp Trưởng Của Ta Là Sĩ Hán (5)

Ôn Noãn chống cằm, cười tủm tỉm vẩy vẩy tay: "Chào bạn học, việc gì phải nóng nảy như vậy a."

"Đã sớm nghe nói lớp ba có chuyển đến một mỹ nữ, hôm nay vừa thấy quả nhiên danh bất hư truyền." Về mặt Tần Cương nháy mắt trở nên đáng khinh, hất chà xát hai tay, cười sát lại gần Ôn Noãn: "Mỹ nữ, ta chính là lão đại của trường học này, người tên là gì?"

"Lão đại?" Ôn Noãn kéo kéo khóe miệng, cười rất chi là thiên chân vô tà: "Thì ra người chính là đại ca của trường này sao? Chào người, ta là Ôn Noãn."

"Tần Cương, một lát nữa ta liền đem cơm đến cho người, nơi này là lớp ba, người không phải người lớp này, không thể tùy tiện vào!" Hạ Tử Ngang bước nhanh đến bên người Ôn Noãn, giọng điệu nghiêm túc nói.

"Cút ngay!" Tần gái bị Hạ Tử Ngang quát rầy, Tần Cương không kiên nhẫn nhíu mày, nhấc chân đá hất qua một bên: "Nhìn lại cái miệng thối của người đi, còn nhiều chuyện ta liền đánh người!"

Bụng bị đập một nhát mạnh, đau đến nổi dạ dày như vỡ tan, Hạ Tử Ngang ngã trên mặt đất, ôm bụng thở dốc.

"Mỹ nữ vẫn chưa ăn cơm đi, ta mời người ăn cơm." Tần Cương giơ tay đặt lên bả vai Ôn Noãn.

Bả vai gầy ốm kia lại bị một bộ xương khô đặt lên, còn người Hạ Tử Ngang trầm trầm, ánh mắt chết nhìn chăm chăm bàn tay kia một khắc cũng không rời.

"Vẫn không có, nhưng mà ta muốn cùng bạn tốt của ta ăn cơm." Ánh mắt Ôn Noãn hướng về phía Hạ Tử Ngang: "Người hân là sẽ không ngăn cản chứ."

Tần Cương nhíu nhíu mày, ghét bỏ trừng mắt nhìn Hạ Tử Ngang một cái: "Đương nhiên là không, mỹ nữ muốn làm gì thì làm." Tần Cương thu tay: "Hôm nào chúng ta ăn cùng nhau."

"Được." Ôn Noãn sáng khoái đáp ứng.

Tần Cương cất bước đến bên người Hạ Tử Ngang, nhấc chân đá đá chân hân: "Mỹ nữ lên tiếng, hôm nay ta liền tha cho người, nếu có lần sau ta liền đánh người đến bán thân bất toại!" Tần nhàn nói xong, Tần Cương ân cần từ biệt Ôn Noãn, mang theo một đám tiểu đệ rời phòng học.

Ôn Noãn bước nhanh đến bên người Hạ Từ Ngang, nâng hân từ trên mặt đất lên: "Ngươi không sao chứ?"

"Không..." Hạ Từ Ngang cúi đầu, nhẹ nhàng rút tay ra. Gương mặt đỏ bừng của hân không phải do xấu hổ vì Ôn Noãn đụng vào người mà là vì mình bị xấu mặt ở trước mặt cô nên cảm thấy mất mặt, bị người dùng chân đá xuống đất, chỉ có thể vô lực nhìn tay hân đặt ở vai cô... Hân chưa có lúc nào cảm thấy mình yếu đuối như bây giờ.

Ôn Noãn vỗ vỗ bụi trên người hân, sau đó làm như chuyện gì cũng chưa phát sinh cười nói với hân: "Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm."

Hạ Từ Ngang nhấp nhấp miệng, đứng tại chỗ cúi đầu không nói.

"Đừng đứng đó, đi thôi." Ôn Noãn dắt tay Hạ Từ Ngang, lôi kéo hân ra khỏi phòng.

Hạ Từ Ngang thuận theo Ôn Noãn lôi kéo ra khỏi phòng học, hân cúi đầu nhìn chỗ hai người nắm tay, tầm mắt lại theo cánh tay di chuyển lên vai cô...

Nhà cơm tập thể của trường không đủ để biểu đạt sự cảm kích của Ôn Noãn, cô lôi kéo Hạ Từ Ngang lên xe của mình, chỉ thị tài xế một đường đến nhà ăn nổi danh ở trung tâm thành phố - Thủy Tạ Các.

"Nơi này, quá quý." Đến cả Hạ Từ Ngang từ trước đến nay chưa từng ăn cơm ở ngoài cũng biết đến danh tiếng của Tạ Thủy Các, trong lớp có các bạn học nữ nhà giàu thường xuyên lấy chuyện được ăn ở Tạ Thủy Các ra khoe, có thể thấy được nhà ăn này đắt như thế nào.

"Không quý." Ôn Noãn cười xua xua tay, cường ngạnh lôi kéo Hạ Từ Ngang vào nhà ăn.

"Hoan nghênh quý khách đại giá quang lâm, hai vị muốn ăn món gì?" Phục vụ đối với bọn nhỏ mặc một thân đồng phục không tỏ ra coi khinh một chút nào, hân thân thiết cười, một bên đề nghị món ăn: "Hôm nay bốn tiệm có một món ăn đặc sắc đó chính là vịt nướng hoa quả, hai vị có muốn nếm thử hay không?" Mỗi ngày ở Tạ Thủy Các đều có một món ăn cực phẩm số lượng có hạn, tuy rằng món ăn không có gì sáng tạo, nhưng tay nghề của nhóm đầu bếp ở đây tuyệt đối là nhất tuyệt.

"Vịt nướng a, Hạ Từ Ngang, ngươi có thích ăn không?" Ôn Noãn nhìn về phía Hạ Từ Ngang đang đứng ngồi không yên.

"Ôn... Ôn Noãn, chúng ta có thể không ăn ở chỗ này hay không?" Hoàn cảnh cao cấp này vô hình trung tạo cho Hạ Từ Ngang áp lực rất lớn, nơi này là thế giới của kẻ có tiền, không phải nơi cho loại người nghèo như hân có thể tùy tiện tới, bây giờ hân cảm giác mọi người chung quanh giống như đều dùng ánh mắt khác thường nhìn hân.

"Ngươi không thích nơi này sao?" Ôn Noãn có chút nghi hoặc nghiêng nghiêng đầu.

"Không phải, nơi này rất tốt." Hạ Từ Ngang vội vàng nhìn qua nhân viên phục vụ, thấy hân không lộ ra thần sắc bất mãn mới nhỏ giọng mở miệng nói tiếp: "Chỉ là nơi này quá quý..."

"Không sao, là ta mời khách." Ôn Noãn cười vẫy vẫy tay.

"Như vậy sao được, vốn dĩ ta đã nợ ngươi rất nhiều tiền, không thể lại để ngươi tiêu pha!" Hạ Từ Ngang liên tục xua tay: "Chúng ta đi nơi khác ăn, được không?" Hân đầy chờ mong nhìn Ôn Noãn.

Ôn Noãn gạt đầu, khép thực đơn trong tay lại đưa cho phục vụ: "Được, tùy ngươi thích." Cô cười đứng lên: "Chúng ta đi thôi."

Đi ra khỏi Tạ Thủy Các, Hạ Từ Ngang nhẹ nhàng thở ra, cảm giác áp bách quanh thân từ từ biến mất, loại ghen khuất vừa rồi cũng biến mất.

"Ngươi muốn ăn cái gì?" Ôn Noãn quay đầu nhìn người bên cạnh.

"Ta cũng không biết." Từ trước đến nay Hạ Từ Ngang chưa từng ăn qua đồ ở bên ngoài, ở trường thì đi nhà ăn nhưng khi chọn món thì cũng không nhiều, không ở trường học thì ở cô nhi viện ăn, phòng bếp có cái gì thì làm cái đó, không được chọn. Chính hân cũng chưa từng để ý ăn cái gì, chỉ cần có thể ăn no không phải chịu đói là được, không có sở thích đặc biệt, cũng không đặc biệt ghét cái gì, vì vậy vấn đề này của Ôn Noãn đúng là làm khó hân.

Ôn Noãn vuốt cằm nghĩ nghĩ, đột nhiên như nghĩ ra cái gì đó vỗ tay: "A! Ta nghĩ đến một quán ăn, nơi đó có cá nướng rất ngon, đi thôi, đi thôi, ở gần đây, chúng ta đi!" Nói xong liền ôm cánh tay Hạ Từ Ngang, kéo hân chạy về phía trước.

Toàn thân Hạ Từ Ngang cứng đờ bị Ôn Noãn ôm cánh tay, cách đồng phục mỏng manh, hân rõ ràng cảm nhận được thứ mềm mại trước ngực cô đang kề sát tay mình. Trái tim thỉnh thoảng kịch liệt nhảy lên, gương mặt nóng đến đỏ bừng, nóng đến nỗi có thể chín trứng gà.

Mềm như bông, giống hệt bông, dán ở bên nhau ấm áp dạt dào, hình như càng ngày nóng, bọn họ... Không đúng! Bình tĩnh! Bình tĩnh! Không được suy nghĩ! Không thể lại suy nghĩ! Hạ Từ Ngang dùng sức nhéo trên đùi một, nhờ vào đau đớn mà xua tan hết thấy mọi thứ lung tung rối loạn trong đầu.

Vừa rồi dắt tay Hạ Từ Ngang, lúc này lại ôm cánh tay hân, mục tiêu thân cận hôm nay xem như đã đạt thành, Ôn Noãn kết thúc hành vi cố ý dắt hân đi dạo, lôi kéo hân đến thẳng mục đích cuối cùng.

"Đi à, ta tới rồi!" Ôn Noãn lôi kéo Hạ Từ Ngang vọt vào quán ăn.

"Tiểu Noãn tới rồi, mau ngồi." Phụ nhân nhiệt tình tiếp đón hai người Ôn Noãn ngồi xuống: "Hôm nay cũng mang bằng hữu của ngươi tới rồi."

"Vâng, đây là Hạ Tử Ngang, bạn của con." Ôn Noãn cười giới thiệu: "Hạ Tử Ngang, đây là di Lý, em gái của quản gia nhà ta."

"Con chào di." Hạ Tử Ngang có chút ngượng ngùng khom lưng cúi chào.

"Ai u không cần khách khí như vậy." Phụ nhân cười xua tay: "Tiểu Noãn, người thành thật nói cho ta, vị tiểu soái ca này kì thật là bạn trai người có đúng không? Cho tới bây giờ người vẫn chưa dẫn ai tới chỗ ta ăn cơm nha." Bà trêu đùa đẩy đẩy Ôn Noãn.

"Ha ha ha thực ra ta đã có ý tưởng thông đồng tiểu soái ca này làm bạn trai rồi nhưng mà người ta căn bản là chúm mắt ta thô lỗ a." Ôn Noãn sang sảng cười, chớp chớp mắt với Hạ Tử Ngang.

Hạ Tử Ngang nhanh chóng cúi đầu, che dấu khuôn mặt đỏ bừng của mình.

Chúm mắt? Phụ nhân cười nhìn Hạ tử Ngang một cái, theo bà thì còn chưa chắc a, Tiểu Noãn luôn tri độn như vậy, tương lai làm sao bây giờ.

Ở quán ăn ngon giá rẻ ăn cá nướng, hai người liền ngồi trên xe tới trường học. Tiết học buổi chiều không có gì khác so với buổi sáng, chẳng qua chỉ thay đổi trình tự, Ôn Noãn vẫn không nghe giảng bài, dùng di động chơi Âm Dương Sư cả buổi, cho đến khi di động gần hết pin mới bỏ qua. Hạ Tử Ngang vẫn giống như buổi sáng nhìn chăm chăm Ôn Noãn, cả ngày nay, nghĩ lại một chút, phát hiện trong đầu chỉ toàn là hình ảnh về Ôn Noãn, ban ngày học cái gì, lão sư nói cái gì, hần hoàn toàn không nhớ.

Hạ Tử Ngang yên lặng che mặt, cứ như vậy thì không được... Chính mình một nghèo hai trắng còn không nỗ lực học tập, về sau sao có thể cạnh giữ bên người cô!

"Nay, người đang nghĩ cái gì?" Ôn Noãn gõ gõ bàn Hạ Tử Ngang.

"A? Không... Không có gì." Hạ Tử Ngang cười cười: "Cái kia... Người vừa nói gì cơ?"

"Ta muốn hỏi là có cần ta bảo tài xế tiễn người một đoạn đường không?" Ôn Noãn lại lần nữa mở miệng.

"Không cần." Hạ Tử Ngang quyết đoán cự tuyệt nói, sau khi nói xong lại cảm thấy mình cự tuyệt quá dứt khoát, liền mở miệng giải thích: "Hôm nay ta có một số việc muốn đi làm."

"Vậy được, ta đi trước." Vốn dĩ nghĩ cùng nhau về nhà lại đùa giỡn hần, nhưng mà thấy hần cự tuyệt, Ôn Noãn cũng không cưỡng cầu, nói xong liền cầm cặp sách rời đi.

Cười nhìn theo bóng dáng Ôn Noãn biến mất, khóe miệng Hạ Tử Ngang từ từ mím lại, hần cúi đầu, thông thả thu thập sách giáo khoa trên bàn, tóc mái dày nặng rũ xuống che đi vẻ mặt hần.

Phanh! Cửa phòng học lại lần nữa bị đá văng, Tần Cương mang theo đám tiểu đệ tiến vào phòng: "Hừ, xem như người thức thời, biết ở đây đợi ta!"

Hạ Tử Ngang thông thả ung dung thu dọn cặp sách, sau đó yên lặng đi đến trước mặt Tần Cương.

"Bài tập đâu?" Tần Cương đuổi tay.

Cùng cấp thi bài tập về nhà luôn giống nhau, đặc biệt là các bài luyện thi cùng luyện đề, hôm nay là lớp này viết thì ngày mai sẽ là lớp khác viết, Vừa lúc tiến độ của lớp ba nhanh hơn lớp sáu, tất nhiên là Tần Cương muốn mượn đáp án của Hạ Tử Ngang về chép.

"Ta cho bạn học khác mượn rồi." Hạ Tử Ngang nhỏ giọng trả lời.

"Cái gì! Ý của người là sao!" Tần Cương đẩy Hạ Tử Ngang vài cái: "Hôm nay ta đánh người, có phải người khó chịu hay không? Có ý cho người khác mượn để ngày mai ta bị xấu mặt?!"

"Ta... Ta có thể viết giúp người, người không cần đánh ta." Hạ Tử Ngang ôm đầu ngồi xồm trên mặt đất.

Cha mẹ Tần Cương vẫn luôn rất để ý việc học tập của hần, nếu bị bọn họ phát hiện hần không làm bài tập, khẳng định sẽ hủy hết nguồn cung tài chính của hần. "Vậy người viết nhanh cho ta!" Tần Cương từ trong cặp móc ra mấy quyển sách ném tới trước mặt Hạ Tử Ngang: "Đáp án viết trên giấy, lát nữa ta tự mình chép."

"Không thể viết ở chỗ này, sẽ bị lão sư nhìn thấy." Hạ Tử Ngang nhặt sách vờ trên mặt đất đứng lên: "Ta biết một chỗ, rất bí ẩn, chúng ta đến nơi đó viết."

Tần Cương nghĩ cũng đúng, chỗ này là trường học, không chừng sẽ có lão sư đi dạo xung quanh, vạn nhất bị nhìn thấy liền không xong. Hần gật đầu: "Đi thôi, người đi trước dẫn đường."

"Bọn họ không cần đi theo, nhiều người không tốt." Hạ Tử Ngang khó xử nhìn từ từ phía sau Tần Cương.

Tần Cương cần chép bài tập gấp, nghe được Hạ Tử Ngang nói liền không kiên nhẫn vẫy tay với đám tiểu đệ: "Các người về đi, không cần đi theo ta."

Khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, Hạ Từ Ngang lộ ra một nụ cười nhạt.

"Người nghe nói chưa? Tần Cương bị thương nằm viện." Một bạn học bát quái ghé vào nhau riu rít riu rít.

Vắt chéo chân chơi trò chơi trên ghế Ôn Noãn nghe mấy câu sau nhường mảy, trong nguyên tác có cốt truyện này sao? Hình như từ đầu đến cuối Tần Cương chưa từng bị thương lần nào, không phải là giả chứ.

"Ta biết, nghe nói tối qua hắn bị một đám chó điên đuổi qua ba đầu phố, cả người đều là dấu răng chó, quần cũng bị cắn rách haha." Một nữ sinh không nhận được cười rộ lên.

"Trên diễn đàn trường học có ảnh chụp, trên mông Tần Cương có cái động rõ to, quần lót đều bị lộ ra!" Một bạn nam móc di động ra lên diễn đàn, tìm ảnh chụp cho mấy bạn nữ sinh xem.

"Phốc---- vì sao quần lót của hắn lại in đầy hình, thế kia, thật đáng khinh ha ha ha ha!"

Ôn Noãn cười khẽ ngẩng đầu: "Ảnh chụp gì vậy, ta cũng nhìn nữa."

Nam sinh kia đưa di động đến trước mặt Ôn Noãn: "Chính là cái này!"

Trên ảnh chụp chỉ có bóng dáng chạy vội của Tần Cương, trên lưng hắn tất cả đều là vết cào, mông bị cắn thành một cái lỗ lớn, quần lót bị lộ ra bên ngoài. Phía sau Tần Cương còn có ba con chó lớn đuổi theo, nghe rằng nhếch miệng thoát nhìn rất hung ác, có thể nghĩ được hậu quả bị chúng nó cắn một ngụm sẽ như thế nào.

"Chuyện này là như thế nào?" Ôn Noãn nghi hoặc hỏi: "Vì sao chó lại đuổi theo Tần Cương?"

"Không biết a, chắc là hắn làm ác quá nhiều, đến chó cũng nhìn hắn không vừa mất đi ha ha ha ha!"

"Thật là kỳ quái." Ôn Noãn trở lại chỗ ngồi. Vốn đang muốn dùng Tần Cương trợ giúp cô vài lần, không nghĩ tới hắn đột nhiên nằm viện.

"Ôn Noãn, ta vẽ được cái SSR." Hạ Từ Ngang đem di động trong tay qua.

"Oa! Người lần này lại vẽ cái gì a!" Ôn Noãn nháy mắt bị dời đi lực chú ý.

"Không có gì, chỉ là tùy tiện vẽ thôi." Hạ Từ Ngang ngượng ngùng cười cười.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Đều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Lớp Trưởng Của Ta Là Sĩ Hán (6)

Chủ nhiệm lớp gần đây rất buồn rầu, cứ nghĩ quý gây sự Lý Húc đi rồi hắn có thể an tâm dạy học, ai ngờ trong ban lại tới một Ôn Noãn.

Ngay từ đầu chủ nhiệm lớp rất thích nữ hài tử xinh đẹp ngoan ngoãn này, bởi vì tuy cô không nghiêm túc nghe giảng bài nhưng cô cũng không âm ỷ quấy

rồi các bạn học khác học tập, chơi game thì cũng im lặng đeo tai nghe chơi, một chút cũng không có bộ dáng của tiểu thư nhà giàu trong ngành, kiêu ngạo,... Tuy rằng bởi vì cô không quá giỏi mà thích cô cũng có chút kỳ quái nhưng chủ nhiệm lớp thật sự thấy vui mừng. Về sau chủ nhiệm mới phát hiện hần sai rồi, tuy rằng Ôn Noãn này tự bản thân không làm chuyện gì xấu nhưng lại làm ảnh hưởng đến học sinh tốt nhất của lớp. Chủ nhiệm lớp không phải chỉ một lần nhìn thấy Hạ Tử Ngang nhìn chằm chằm Ôn Noãn không chớp mắt, dựa vào kinh nghiệm dạy học và giáo dục của hần, Hạ Tử Ngang như vậy tuyệt đối không phải đi vào cõi thần tiên, cái loại ánh mắt chuyên chú này nhất định là khi nhìn thấy người mình thích.

Chuyện này sao được! Hần chính là học bá của lớp, có thể tương lai hần chính là sinh viên trường đại học danh tiếng, thậm chí còn có học bổng, sao có thể để cho hần rơi vào tình trạng yêu sớm này được! Chủ nhiệm lớp đứng trên bục giảng, trong mắt ẩn ẩn ngọn lửa.

"Hạ Tử Ngang, người đến trả lời vấn đề này." Chủ nhiệm lớp viết một đề vật lý sau đó gọi Hạ Tử Ngang lên.

Hôm nay cô ấy không mặc đồng phục, Ôn Noãn mặc quần áo thật đẹp, buộc tóc đuôi ngựa nhìn rất sáng sủa, lỗ tai cô ấy thật đáng yêu, khuyên tai cũng thật xinh đẹp! Hạ Tử Ngang đặt cánh tay lên bàn, hai tay ôm mặt chuyên chú ngắm nhìn Ôn Noãn từ phía sau.

"Hạ Tử Ngang!" Chủ nhiệm lớp nén lửa giận, dùng sức vỗ bàn.

Ôn Noãn nhìn sắc mặt đen như đáy nồi của chủ nhiệm lớp, phát hiện tuy rằng hần rống Hạ Tử Ngang nhưng ánh mắt lại sắc bén nhìn về phía mình, khóe miệng cô gật gật, yên lặng thu hồi di động trên tay, xoay người quay đầu lại, bốn mắt nhìn nhau.

Thình thịch thình thịch! Trái tim bởi vì cô quay đầu lại mà đập nhanh hơn, sắc mặt Hạ Tử Ngang đỏ ửng, vội vã cúi đầu tránh đi tầm mắt Ôn Noãn.

"Này, lão sư gọi người đó." Ôn Noãn nhỏ giọng nhắc nhở. Không cần nhìn cô đến thất thần, ánh mắt kia của chủ nhiệm lớp giống như muốn giết cô vậy.

Về mặt Hạ Tử Ngang sừng sốt, ngẩng đầu nhìn về phía bục giảng, ánh mắt nhìn đến khuôn mặt đen xì của chủ nhiệm lớp thì đột nhiên đứng lên: "Lão sư, ta..."

"Hạ Tử Ngang, người đừng tưởng rằng mình thông minh thì không nghe giảng bài, nếu người đi học mà luôn thất thần, thông minh đến mấy cũng thành tri độn!" Chủ nhiệm lớp nhìn các bạn học đang xem náo nhiệt xung quanh, yên lặng đem chỉ trích hần nhìn chằm chằm Ôn Noãn nuốt vào. Loại sự tình này vẫn là không nên nói ra bên ngoài, tự mình tìm hần nói chuyện riêng vậy.

"Rất xin lỗi." Hạ Tử Ngang cúi đầu xin lỗi.

"Tan học thì đến văn phòng ta một chuyến." Chủ nhiệm lớp đem sách vở trên bàn, trưng mắt nhìn Hạ Tử Ngang một cái.

Câu nói kế tiếp của chủ nhiệm lớp Hạ Tử Ngang đã không nghe thấy, lúc này hần đang không chớp mắt nhìn chằm chằm một sợi tóc trên bàn, sợi tóc này hần rất rõ ràng, đây chính là sợi tóc của Ôn Noãn khi này quay đầu lại rơi xuống. Hạ Tử Ngang chậm rãi đưa tay sờ sờ, lòng bàn tay truyền đến cảm xúc rất nhỏ làm hần nhếch môi cười rộ lên.

"Hạ Tử Ngang!" Thấy Hạ Tử Ngang lại bắt đầu thất thần, chủ nhiệm lớp nghiêng răng nghiêng lợi tức giận nói: "Người đi ra ngoài hành lang đứng, khi nào tỉnh táo lại thì trở về."

Hạ Tử Ngang ngẩng đầu nhìn chủ nhiệm lớp, nhanh chóng đem sợi tóc kia nắm chặt trong lòng bàn tay, sau đó nghe lời đi ra phòng học từ cửa sau.

Xem ra một lúc nữa chủ nhiệm lớp nhất định sẽ tìm Hạ Tử Ngang nói chuyện lý tưởng nhân sinh, khóe miệng Ôn Noãn cười cười, cảm di động đứng lên.

"Ôn Noãn đồng học, có chuyện gì sao?" Chủ nhiệm lớp sừng sốt.

"Bụng ta đau." Ôn Noãn trả lời.

"Phải không?" Chủ nhiệm lớp hoài nghi nhìn ra ngoài, trùng hợp như vậy, Hạ Tử Ngang ra ngoài đứng bụng cô lại đau, không phải là đi bồi tiểu tử kia chứ... Nhưng mà nếu bụng cô thật sự đau, hần mà không đồng ý để xảy ra chuyện gì thì hần không dám đương nổi. "Được rồi, người đi phòng y tế đi, đứng rồi, kêu Hạ Tử Ngang vào, hần hần đã tỉnh táo lại." Đem tiểu tử kia vào chẳng phải là được rồi sao, muốn ở dưới mí mắt của hần ngắm ngẫm ở một chỗ? Tưởng bở!

"Vâng." Ôn Noãn sáng khoái gật đầu. Không muốn nhìn thấy hai người bọn họ ở một chỗ, được thôi, bọn họ không cho hần nhìn thấy không phải là được rồi sao, Ôn Noãn ôm bụng, làm bộ đau đớn khó nhịn đi ra khỏi phòng học.

Tuy nói là Chủ nhiệm lớp bắt đi phạt đứng, nhưng Hạ Tử Ngang hoàn toàn không có tâm tư suy nghĩ sai lầm của mình, khóe miệng hần mỉm cười dựa lưng vào tường đứng trên hành lang không một bóng người, ngón tay hần nhẹ nhàng đem sợi tóc màu đen kia quấn thành một vòng rồi lại một vòng, sau lại một vòng một vòng buông ra, lặp đi lặp lại, làm không biết mệt.

Đột nhiên, cửa phòng học bị người từ bên trong mở ra, dư quang liếc thấy bóng người quen thuộc hơi cúi người chậm rãi đi ra.

"Người... sao người lại ra đây!" Hạ Tử Ngang hoảng loạn đem tóc đang quấn ở ngón tay giấu ra phía sau, chột dạ hỏi.

"Bụng ta đau." Ôn Noãn ôm bụng, về mặt 'ta rất suy yếu, ta sắp không được' nói.

"Cái gì!" Hạ Tử Ngang không đành lòng thẹn thùng, vội vàng bước nhanh đến đỡ lấy thân hình lưng lay sắp đổ của Ôn Noãn: "Người sao rồi? Ta đưa người

đến phòng y tế!"

"Không cần." Ôn Noãn cười cười: "Lão sư nói người không cần đứng nữa, kêu người vào học."

Lúc này còn đi học cái gì! Hạ Tử Ngang đặt cánh tay Ôn Noãn trên vai mình, dìu cô đến phòng y tế.

....

"Bạn nhỏ không cần khăn trang như vậy, bạn gái người không có việc gì." Lão gia gia râu bạc cười ha hả vuốt râu mình nói.

"Không.. Chúng ta không phải..." Hạ Tử Ngang đẩy mặt đỏ bừng xua xua tay.

"Ta hiểu ta hiểu." Lão gia gia lộ ra vẻ mặt ý vị thâm thường: "Yên tâm đi, lão nhân ta sẽ không mách lẻo với lão sư của các người đâu hahaha."

"...Trương gia gia, răng giả của người sắp rớt ra ngoài rồi." Ôn Noãn cạ lời nhìn lão ngoan đồng này.

Trong nguyên tác, ông bác sĩ trong phòng y tế này là người trợ công cho nam nữ chủ lớn nhất, ông là ba ba của hiệu trưởng trường này, tình yêu của nam nữ chủ có thể tỏa sáng mà không bị ngăn cấm hoàn toàn dựa vào ông ấy trợ giúp. Bởi vậy, ngày đầu tiên Ôn Noãn tiến vào trường học liền bắt đầu nỗ lực tạo nên quan hệ tốt với ông.

"Khụ khụ, không biết lớn nhỏ." Trương gia gia cười tròng Ôn Noãn một cái: "Đem túi trườm nóng đặt lên quần áo, không cần đặt trực tiếp lên da. Cho người cái này, bình đựng nước ấm đã pha thuốc, từ từ uống thì có thể giảm bớt." Đem nước thuốc trong tay đưa cho Hạ Tử Ngang liền tự giác rời đi khu nghỉ ngơi, cho hai đứa nhỏ không gian riêng tư.

"Ta đi rót cho người, người ngoan ngoãn không cần lộn xộn." Hạ Tử Ngang đem Ôn Noãn đang muốn xoay người ngồi dậy ấn trở về, từ đầu khác của giường lấy cái gối lót ở phía sau cho cô ngồi thoải mái một chút, chuẩn bị tốt mới cầm nước thuốc vội vàng rời đi.

Chỉ một lát sau, hạ Tử Ngang liền bung một ly nước thuốc nóng hổi chạy trở về: "Uống chậm một chút, vẫn còn hơi nóng." Hẩn nhẹ nhàng thổi thổi cái ly, thật cẩn thận đưa nó vào tay Ôn Noãn.

"Cảm ơn." Ôn Noãn cười sáng lạn với Hạ Tử Ngang: "Hạ Tử Ngang người cũng thật hiền huệ a, không bằng người về nhà ta làm lão bà của ta đi."

"Này cái này không được!" Hẩn là nam sao có thể làm lão bà được! Hạ Tử Ngang đỏ mặt lắc đầu.

"Nói đùa thôi." Ôn Noãn cười xua xua tay: "Người là nam nhân nha, có làm cũng phải làm lão công chứ hahahaha."

Ngón tay sờ sờ sợi tóc trên ngón trỏ một chút, Hạ Tử Ngang ngượng ngừng cúi đầu cắn môi.

Nghỉ ngơi trong phòng y tế một lúc, tiếng chuông tan học vang lên. Ôn Noãn nhìn sân thể dục ngoài cửa sổ bắt đầu xuất hiện học sinh, trong đầu nhằm tính thời gian, cảm giác bạn học chủ nhiệm lớp phải tới tìm Hạ Tử Ngang cũng sắp tới.

Cô dơ tay nhéo nhéo vành tai của mình, một viên kim cương màu lam hình khuyên tai rớt trên giường, cô nhặt khuyên tai lên sờ soạng đeo nửa ngày cũng không xỏ vào được: "Hạ Tử Ngang, giúp ta mang khuyên tai một chút đi."

Hạ Tử Ngang dọ dự một chút rồi gật đầu, chậm rãi duỗi tay tiếp nhận khuyên tai của Ôn Noãn.

Ôn Noãn nghiêng người để một bên lỗ tai gần chỗ hẩn.

Lỗ tai tinh tế nhỏ xinh nhìn qua rất đáng yêu, nhìn kỹ có thể nhìn thấy một ít tơ máu dưới da, lỗ tai giống như là mới xỏ, xung quanh lỗ tai còn chưa mọc da mới, không có khuyên tai che lấp, một ít vết máu từ bên trong thấm ra.

Hạ Tử Ngang chuyên chú nhìn lỗ tai Ôn Noãn, ngón tay cọ cọ vết máu trên tai cô, sau đó chậm rãi bỏ vào trong miệng..

"Mang được chưa?" Ôn Noãn vẫn duy trì tư thế nghiêng người hỏi Hạ Tử Ngang.

Hạ Tử Ngang cuống quýt rút ngón tay trong miệng ra, lắp bắp trả lời nói: "Không... Vẫn chưa, ta mang lên cho người liền." Hẩn đỏ mặt hơi hơi để sát vào bên tai Ôn Noãn, ngón tay hơi có chút mồ hôi hơi có chút cảm không được khuyên tai, rớt rất nhiều lần mới miễn cưỡng cảm được.

"Hạ Tử Ngang, chủ nhiệm lớp ông ấy ---"

Đồng học: !!!

Hạ Tử Ngang:.....

Ôn Noãn: hắc hắc hắc...

"Hạ Tử Ngang, ngươi hẳn là biết ta muốn nói với ngươi cái gì. Ngươi bây giờ đã cấp ba, rất nhanh là đến bước ngoặt cuối cùng của cuộc đời, ngươi có thể thoát khỏi khổ cảnh hiện tại hay không, hoàn toàn dựa vào lần thi này." Chủ nhiệm lớp nói đầy lời thăm thía.

Hạ Tử Ngang ngẩng đầu, lộ ra vẻ mặt không hiểu: "Lão sư, sao đột nhiên lại nói với ta những lời này?"

"Hiện tại ngươi phải đặt tâm tư vào học tập, những chuyện tình tình ái ái đó, chờ ngươi vào đại học rồi muốn làm gì thì làm, không ai ngăn cản ngươi, nhưng bây giờ không thể được, đây là thời khắc mấu chốt, ngươi không thể phân tâm." Thấy Hạ Tử Ngang không thừa nhận, chủ nhiệm lớp nhìn nhìn văn phòng trống rỗng, mở miệng nói rõ.

Hạ Tử Ngang lại thẹn thùng ngây ngô cười rộ lên: "Lão sư không cần nói đùa, ta làm gì có cái thứ tình tình ái ái đó."

"Ngươi thích Ôn Noãn lại tưởng rằng ta không nhìn thấy sao! Đi học thì nhìn chăm chăm người ta, nhìn đến trên người người ta có thêm mấy cái lỗ!" Chủ nhiệm lớp đối với Hạ Tử Ngang chết cũng không thừa nhận có chút bực bội.

"Thì ra là bởi vì cái này." Hạ Tử Ngang có chút ngượng ngùng gãi gãi đầu: "Kỳ thật là bởi vì Ôn Noãn đã cứu ta, tuy rằng cô ấy nói ta không cần khách khí nhưng ta vẫn muốn trả ơn, cho đến mấy ngày nay vẫn luôn nghiên cứu xem cô ấy thích cái gì."

"Cái gì? Cứu ngươi?" Chủ nhiệm lớp ngắt ra.

"Đúng vậy, ta bị Lý Húc ức hiếp, Ôn Noãn vừa lúc đi ngang qua đã cứu ta." Nghĩ lại tình cảnh lúc đó, dù loại hành vi khí phách của Ôn Noãn đều làm cho Hạ Tử Ngang run rẩy.

Cho nên vẫn luôn quan sát Ôn Noãn, muốn tìm sở thích của cô, sau đó mua lễ vật cảm tạ sao? Chủ nhiệm lớp nghĩ trong lòng. Cũng đúng, tình tình Hạ Tử Ngang hẳn hiểu biết rất rõ, ngoan ngoãn nghe lời, còn có chút tự ti và yếu đuối, sao có thể phát sinh loại chuyện như yêu sớm này, xem ra đúng là hẳn nghĩ nhiều. Vừa rồi hẳn tự tiện trốn học chắc cũng là vì Ôn Noãn là ân nhân cứu mạng cho nên mới không thể đứng nhìn Ôn Noãn đau bụng mà mặc kệ được, nào chủ nhiệm lớp tự mình cho ra lý do phù hợp logic cho Hạ tử Ngang.

"Đúng là lão sư hiểu lầm ngươi." Sắc mặt chủ nhiệm lớp hòa hoãn nói: "Nhưng mà cũng phải chú ý một chút, đi học không cần lại thất thần."

"Vâng, ta đã biết." Hạ Tử Ngang ngoan ngoãn lên tiếng: "Vậy ta đây đi ra ngoài?"

"Ừ, ngươi đi đi."

Ra khỏi văn phòng, Hạ Tử Ngang chạy như điên đến phòng y tế. Còn chưa đến khu nghỉ ngơi liền nghe được tiếng âm ỉ từ bên trong truyền ra.

"Mỹ nữ, ngồi ở chỗ này thật buồn chán a, cùng nhau chơi đi." Nam sinh đùa giỡn sờ sờ mặt Ôn Noãn.

"Xin lỗi, hiện tại bị bệnh, không thể cùng ngươi ra ngoài." Ôn Noãn nhẹ nhàng nghiêng mặt, rời tay nam sinh.

"Ta đây đưa ngươi đi bệnh viện." Nam sinh bám riết không tha đặt tay lên vai Ôn Noãn.

"Lương Hiểu Huy." Hạ Tử Ngang đứng ở cửa, thật cẩn thận mở miệng.

Nam sinh quay đầu lại: "Túi trút giận, thì ra là ngươi, sao ngươi lại ở đây?"

"Lương Hiểu Huy, lão sư gọi ngươi đi văn phòng ông một chuyện." Hạ Tử Ngang nói.

"Văn phòng? Ông ấy gọi ta làm gì?" Lương Hiểu Huy nhíu nhíu mày, chẳng lẽ chuyện mình đánh nhau ông ấy đã biết? Không có khả năng.

"Không biết." Hạ Tử Ngang sắc mặt ngưng đọng trả lời.

"Thiệt!" Lương Hiểu Huy thu tay, bước nhanh rời đi khu nghỉ ngơi.

Ôn Noãn nhìn nhìn bóng dáng Lương Hiểu Huy, lại nhìn nhìn Hạ Tử Ngang: "Ngươi lừa hắn?" Cô cười nhướn mày.

"Ta... Ta cũng không có biện pháp khác." Hạ Tử Ngang có chút khẩn trương cắn cắn môi dưới.

"Nếu hắn trở về tìm ngươi báo thù thì là sao?"

"...Ta sẽ nghĩ cách." Hạ Tử Ngang nhẹ giọng trả lời.

Spoil: "Thảo! Ngươi TM muốn làm gì!" Lương Hiểu Huy bị dây thừng buộc chặt trên ghế, hắn một bên đối diện với người đứng ngược sáng mà chửi ầm lên, một bên liều mạng giãy giụa.

"Hử? Ta muốn làm gì đây."

Tác giả có điều muốn nói: Nhóm tiểu khả ái đoán đúng rồi, hai chương trước Cúc Hoa thật sự tràn ngập oán niệm với Âm Dương Sư.

Có tiểu khả ái rất không vui ở chương trước Ôn Noãn ngồi xem Hạ Tử Ngang bị đánh, giải thích một chút, Ôn Noãn muốn dùng phương thức trực tiếp nhất để nói cho Hạ Tử Ngang biết, bằng bộ dáng hiện tại của người, căn bản không thể bảo vệ được người người để ý. [tuy rằng trong mắt chúng ta bọn họ chỉ là tiểu hài tử đánh nhau, nhưng trong mắt tiểu hài tử, đó chính là xã hội của bọn họ] [Cúc Hoa cũng không biết mình lại giải thích cái gì ==]

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Đều Là Xà Tinh Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.